

ตอนที่ 100 : [REWRITE] รอบ 3 : อาร์เทมิสและฮาเร็มแกะ ของพระองค์...ไม่ใช่ [Update : prologue - Chapter 13 จบ ภาคเกาะทะเลทราย]

Lucello ฉบับนี้แหละคืออนาคตเจ้าสวรรค์!! | 31 ม.ค. 2017

ตอนนี้เปลี่ยนแผนใหม่นิดหน่อย จะเอาฉบับรีไรท์มาลงเปิดให้อ่านในเน็ตค่ะ ปิดแผนการทำเป็น E-book ชั่วคราว ตั้งใจว่าจะ
ลองส่งสำนักพิมพ์แทน ฉบับรีไรท์นี้จะมีเนื้อหาที่เปลี่ยนไปจากเดิมมาก มีตัวละครเพิ่มมาใหม่ และมีรายละเอียดในฉากและ
วัฒนธรรมที่อยู่ภายในเรื่องเองก็ชัดเจนขึ้น สำหรับตอนของช่วงแรกๆ จะลงรวมๆ กันในตอนนี้นะคะ จะมาอัปเดตเรื่อยๆ ทีละ
ตอนหรือสองตอน หลังจากนั้นจะเปิดหน้าใหม่แล้วย้ายที่ทำการไปลงที่หน้านั้นค่ะ//ปิดเรื่องแล้วเลยอัปเดตใหม่ไม่ได้ ต้องไป
อัปเดตในหน้าใหม่เท่านั้นค่ะ ต้องขออภัยท่านผู้ติดตามล่วงหน้า หากอัปเดตในหน้าใหม่แล้วจะเอาลิงค์มาแกะ...เอ้ย มาแปะที่หน้า
หลักของหน้านิยายนี้นะคะ ต้องขออภัยสำหรับความผิดพลาดค่ะ พอดีมาแกะ...

ขอเชิญพบกับเรื่องราวอันแสนจะเพนูลัสของท่านอาร์เทมิสและฮาเร็มแกะของพระองค์...เอ้ย เรื่องราวของสองพี่น้อง โครนอส
โลกในรูปแบบใหม่ได้ด้านล่างนี้ค่ะ

*****

-00- บทนำ “ในอดีตกาลนานมาแล้ว เทพีโกอา พระแม่ของทุกสรรพสิ่งได้ถือกำเนิดและสร้างสรรค์สรรพสิ่งให้กลายเป็น โลก
พระนางสร้างสรรค์ทั้งเทพอย่างนาย โลกใบนี้ และมนุษย์อย่างเธอคนนั้น พระนางสร้างสรรค์ไว้มากมาย ทั้งภูติ หรือแม่มะดอง
เหล่าปีศาจ ด้วยความเมตตาของเทพีโกอา พระนางได้มอบหน้าที่ในการดูแล โลกใบนี้ให้เหล่าเทพที่นางสร้างขึ้นแล้วเดิน
ทางจากไป เหล่าเทพไม่เคยทำให้เธอผิดหวัง พวกเขาใช้พลังที่ได้รับมาจากพระนางปกครอง โลก ใบนี้ ดูแลทุกส่วนสิ่งให้เป็น
ไปได้ด้วยดี สร้างความผาสุกแก่ทุกชีวิต โลกใบนี้เคยไร้ซึ่งความขัดแย้งด้วยประการฉะนี้ เทพยอมรับ ในทุกสิ่งมีชีวิตที่เทพี
โกอาได้สรรค์สร้างขึ้นมา เทพเคยอยู่เคียงข้างมนุษย์อย่างผาสุก กระทั่งมนุษย์กลุ่มหนึ่งได้ลุกขึ้นมาต่อกรกับเทพ พวกเขาต่อ
ต้านเทพที่ยิ่งใหญ่กว่าตน ประกาศอย่างท้าทายว่าหากตนมีพลังเหมือนเช่นเทพตนก็สามารถปกครอง โลก ใบนี้ได้ และ
พยายามค้นคว้าหาพลังที่ยิ่งใหญ่มาเป็นของตน มนุษย์กลุ่มนั้นถูกเรียกกันว่า “กลุ่มนักวิจัย” พวกเขาทำการทดลองมากมาย
เพื่อค้นหาพลังอันยิ่งใหญ่ แม้การทดลองบางอย่างช่างแสนจะไร้มนุษยศีลธรรม พวกเขาปลิดชีวิตของคนอื่นได้เพื่อการ
ทดลองและเพื่อพลังที่ไม่อาจเป็นของตน เหล่าเทพอภัยให้การกระทำเหล่านั้นมาโดยตลอด ไม่ใส่ใจเอาความ กระทั่งการ
ยอมอภัยให้ได้มาถึงจุดสิ้นสุด มนุษย์ได้ล่วงล้ำเจ้าสวรรค์ทั้งสองพระองค์ให้มาเข้าร่วมงานแต่งงานสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์
กับเทพ ในงานแต่งงานนั้นมนุษย์ได้จับตัวลูกเจ้าสวรรค์องค์เล็กไปทำการทดลองที่น่ารังเกียจ การทดลองไม่ประสบผลสำเร็จ
มนุษย์ทุกคนในงานแต่งงานถูกพลังที่บ้าคลั่งของลูกเจ้าสวรรค์องค์เล็กฆ่าตาย รวมทั้งพลังนั้นยังได้ปลิดชีวิตลูกเจ้าสวรรค์องค์
เล็กไปพร้อมๆ กันด้วย สวรรค์เสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ประกาศตัดความสัมพันธ์กับมนุษย์ ไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่ปรากฏตัวต่อ
หน้ามนุษย์ไม่ว่าในกรณีใดๆ เหล่าเทพได้ทอดทิ้งมนุษย์แล้ว นานวันผ่านมาเรื่องราวของเหล่าเทพ การมีตัวตนอยู่ของพวกเขา
ค่อยๆ เลือนหายไปจากมนุษย์ พวกเขาจะมีตัวตนอยู่จริงๆ หรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะไม่มีใครเคยพบเจอเทพเลยนับแต่นั้นเป็นต้น
มา” หญิงสาวผมม่วงนั่งตัวตรงหลังพิงพนักเก้าอี้อยู่บน โต๊ะไม้ทรงเหลี่ยมขนาดใหญ่ ทั้ง โต๊ะและเก้าอี้ทำจากไม้มะฮอกกานีขัด
และเลื่อมจนเป็นเงาวาวสวยงาม บน โต๊ะที่กว้างใหญ่นั้นมีคนนั่งอยู่เพียงสองคน หญิงสาวค่อยๆ เลื่อนสายตาจากในหน้า
หนังสือปกหนังเล่มใหญ่ขึ้นมองเด็กหนุ่มร่างเล็กซึ่งนั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของ โต๊ะ เด็กหนุ่มผู้นั้นวางหนังสือสองสามเล่มรวมกอง
กันไว้เบื้องหน้า แต่กลับไม่เปิดหนังสืออ่านเลยแม้แต่เล่มเดียว เขายกแขนขึ้นตั้งบน โต๊ะ วางคางไว้บนแขนอีกทีในท่าทำคาง
กางขาออกกว้าง ใช้ขาข้างซ้ายขยับบดพื้นเป็นจังหวะคล้ายกำลังร่อเวลา สายตานั้นเหลือบมองซ้าย พยายามอย่างยิ่งไม่ให้
กะพริบตาและคลาดสายตาจากสิ่งที่เขากำลังมองอยู่ “อ้อ ดำนานลอง โลกพรรคนี้นะหรือ? แน่นอนอยู่วามันฟังดูน่าเน่า
แต่ละประโยคก็ขยันทิดขึ้นมาเอาติเข้าตัว อ่านแล้วหงุดหงิดสะอิดสะเอียนนิดหน่อย ไม่คิดว่าคนเขียนจะเป็นเทพเหมือนกัน
แต่ก็เอาเถอะ ถ้าไม่รวมภาษายกยอปอปั้นตัวเองจนเกินเหตุนั้นก็ยอมรับละวามันเป็นหนังสือประวัติศาสตร์ที่ดี” เด็กชายที่ดู
แล้วน่าจะอายุเพียงสิบสามปีเอ่ยวาจาจะฉานเหมือนผู้ใหญ่ผู้ชาน โลก มุมปากมุขยิ้มน้อยๆ เป็นรอยยิ้มหยามเหยียด สายตา
ของเขายังคงจ้องมองด้านข้างไม่หันกลับมามองหญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเขา “ถูกต้อง นี่เป็นหนังสือที่เทพเขียนขึ้นมา
และแอบเอาลงมาไว้ใน โลกมนุษย์เพื่อสั่งสอนมนุษย์ แต่แหม...เรื่องแบบนั้นจะเป็นยังงี้ก็ช่างมันเถอะ ที่ฉันอยากจะพูดถึงนะ
มันต่อจากนี้ต่างหาก” หญิงสาวผมม่วงมุขยิ้มที่มุมปาก ปิดหนังสือเล่ม โต วางมันลงเบื้องหน้าแล้ววางแขนทั้งสองข้างทับกัน
ไว้บน โต๊ะอย่างเรียบร้อย “เป็นเทพแล้วแตกต่างจากมนุษย์ ภูติ หรือเจือกอย่างฉัน เทพมีกฎข้อห้ามที่เด็ดขาด เป็นกฎที่ห้าม
ละเลย ผู้ละเลยหรือทำผิดต่อกฎอาจต้องโทษขั้นสูงสุดถูกไล่ออกจากสวรรค์ กลายเป็นเทพตกสวรรค์ไป เทพตกสวรรค์ไม่ใช่
เพียงแค่ถูกขับไล่จากสวรรค์เท่านั้น แต่จะถูกสาป ทำให้พลังเวทที่เคยมีอยู่แต่ก่อนแปรสภาพไปเป็นบิดเบี้ยวไม่เหมือนเดิม

ด้วย” หญิงสาวเอ่ยด้วยท่าทางเสียงนุ่มลึกเรียบลื่นสบายหู เด็กชายเพียงพยักหน้าหน่อยๆ ไม่แม้แต่จะหันกลับมามองหญิงสาว ผู้ดูแลน่าจะมียาอายุมากกว่าเขาหลายปี “กฎข้อหนึ่งที่ขัดแล้วมี โอกาสถูกขับไล่จากสวรรค์ก็คือการห้ามสัมผัสกับมนุษย์ เรื่องนี้ฉันว่านายน่าจะรู้ละ ก็นายเป็นเทพนี่นา ถ้านายไม่รู้ฉันว่ามันน่าจะอายออกนะ ขนาดฉันที่ไม่ใช่เทพยังรู้เลย” หญิงสาวส่งยิ้มพริ้มพรายให้เด็กชาย คำพูดของเธอเหมือนด่า แต่เด็กชายยังคงไม่สนใจ พยักหน้าหงิกหงักรับนิ่งๆ “สวรรค์มีกฎ แล้วมันอาจจะ เป็นความผิดของสวรรค์ที่ทำให้กำเนิดเทพเจ้าสำราญขึ้นมา อาร์เทมิสทำผิดต่อกฎข้อนั้นเต็มๆ” เด็กชายเอ่ย หญิงสาวมีสีหน้า ประหลาดใจมาก หลุดหัวเราะออกมาในภายหลัง “รายนั่นต่อให้สัมผัสกับผู้หญิงมนุษย์จริงๆ ก็คงไม่พ้นจากตำแหน่งเทพหรอก ผู้เป็นที่รักแห่งปวงชนเซียวนะเขานะ แต่เขาไม่ได้ทำอะไรแบบนั้นสักหน่อย เขาก็แค่จับผู้หญิงเรื้อยเปื้อย แต่ความจริงแล้วไม่เคยจริงจังกับใครเลย” “งั้นฉันก็เป็นราวๆ นั้นแหละ” เด็กชายยกไหล่ หญิงสาวผิวปากดังวี๊ดวี้ เธออาจพูดเหมือนตอว่าเด็กชาย แต่อันที่จริงหญิงสาวต้องการความแน่ใจว่าเด็กชายรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว ส่วนจะตัดสินใจมันเป็นเรื่องของเขา หากเขาคิดทำ ผิดกฎจริงๆ เธอก็พร้อมไปกับเขาทุกที สนุกกับเขาให้เต็มที่ บางครั้งเธอออกจะชอบอะไรแบบนี้มากกว่าเสียด้วยซ้ำ “งั้นคราวนี้ฉันจะไม่เตือนอะไรนาเปื้อๆ ละ ขอเข้าประเด็นเลยแล้วกัน” เด็กสาวยกมือขึ้นทำคางกับ โຕะเหมือนอย่าง que เด็กชายทำ แต่เธอจ้องหน้าเขาตรงๆ ไม่หลบสายตา “ว่า?” เด็กชายตอบกลับสั้นๆ สายตายังคงไม่หันกลับมามองเธอ หญิงสาวยกยิ้มที่มุมปากขำขัน “ที่นายมองอยู่กำลังจ้องหาโอกาสจิบนั้นนะ มันผู้ชายไม่ใช่ผู้หญิง” เด็กชายสะบัดหัวกลับมามองเด็กสาวแทบจะ กลายเป็นเสียงดัง “พับ!” ดวงตาที่เบิกโตคูนั่นดูแล้วน่าขำมาก เหมือนเอาดวงจันทร์มายัดใส่มากกว่าจะเป็นดวงตา “หะ ฉันไม่เชื่อ ยังไงเธอคนนั้นก็เป็นผู้หญิง ไม่มีทางเป็นผู้ชายไปได้หรอก เธอตุลิตัวของเขาเรียวเล็กขนาดนั้น ผิวหน้าเรียบเนียน และขาวเหมือนน้ำมัน จมูกเล็กๆ ที่น่ารักน่าแตะนั้น แล้วก็เอวที่เล็กขนาดโอบไว้ได้ง่ายๆ ดูนะ ใจก็ผู้หญิงชัดๆ!....เดี๋ยว เอลยา! เธอจะหาเรื่องหลอกฉันอีกแล้วหรือ!” เด็กชายทุบ โຕะด้วยอารมณ์ แต่พยายามระงับเสียงเอาไว้ให้เบาที่สุดที่จะทำได้ พวกเขาอยู่ในห้องสมุด การส่งเสียงดังๆ โหวกเหวกโวยวายเป็นเรื่องที่ไม่ควร หญิงสาวผู้ถูกเรียกว่า “เอลยา” ยกมือขึ้นป้องปาก หัวเราะคิกคัก “ฉันว่าที่ผิดไม่ใช่ฉันนะ มันผิดที่คำสาปของนายมากกว่า” เด็กสาวเอ่ย แต่เด็กชายไม่ได้เข้าใจคำพูดของเธอ เสียเท่าไร เขานำหน้ามันๆ แล้วหันกลับไปมองหญิงสาวผู้เป็นเป้าหมายในการจิบ อันที่จริงแล้วเธอคนนั้นไม่ได้มีลักษณะตามที่เด็กชายว่าไว้เลยแม้แต่อย่างเดี๋ยว เขาเป็นผู้ชายสูงยาวเข่าดี อาจจะผอมเหมือนอย่าง que เด็กชายว่าไว้แต่ไม่ได้ผอมขนาดที่ เด็กชายว่า ที่สำคัญหน้าของผู้ชายคนนั้นไม่ได้เหมือนผู้หญิงเลย เป็นหน้าของผู้ชายธรรมดาทั่วไปนี่เอง สรุปแล้วเป้าหมาย ของเด็กชายก็คือผู้ชายธรรมดาทั่วไปนี่เอง “ฉันไม่อยากจะเชื่อ เธอคนนั้นเป็นผู้ชายหรือ เป็นไปไม่ได้” เด็กชายจึงมำ เอล ย่าเผยยิ้มบางๆ ถอนหายใจแล้วส่ายหน้าน้อยๆ เธอเคยเตือนเขาเรื่องคำสาปจากวัยเด็กตั้งหลายครั้งแล้ว แต่เหมือนยังพูด เขาก็ยังไม่เข้าใจ คำสาปขวางกั้นความเข้าใจของเขาด้วย เอาเถอะ เธอไม่ได้หงุดหงิด ในการเตือนเขาหรอก ออกจะเห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนใจด้วยซ้ำ ถ้าคุณเป็นคนที่ไม่สมควรเข้าไปยุ่งจริงๆ เธอจะเตือนเขาเอง แต่ตอนนี้เธอยังไม่เคยเจอคุณแบบ นั้นนะ “เฮ้อ...ชักเริ่มหมดอารมณ์แล้วแฮะ เอาเป็นว่าพวกเราไปทำภารกิจกันก่อนดีกว่า ต้องนั่งเรือข้ามไปเกาะกลางทะเลนั่น ด้วย ว่าแต่จะมีเรือโดยสารไปที่เกาะนั้นแน่หรือ? เกาะนั้นจะต้องผ่านเกาะของพวกนอกรีตกับเกาะของพวกชนพื้นเมืองไปอีกที นะ แถมยังเป็นเกาะเล็กๆ ที่ไม่มีความสำคัญอะไรอีก เรือลำไหนคิดเดินทางไปที่เกาะนั้นบ้าง ไม่มีหรือมั้ง?” เด็กชายถอน หายใจแสนหนัก บ่นจื๋มจ่าพลงแบกหนังสือสองสามเล่มที่กองรวมซ้อนกันขึ้นมาด้วยมือทั้งสองข้างของเขา พงกหัวเรียก ให้ เอลยาเดินตามไป กลับหลังหันเดินออกไปก่อน “มันก็นั่นสินะ เพิ่งมาถึงเมืองเท่านั้นไม่นานก็เกิดปัญหาพายุเข้าเรือไม่ยอมออก อันนั้นก็ช่วยไปรอบหนึ่งแล้ว แล้วยังมีปัญหาคือต้องหาเรือแล่นไปทางเกาะกิลเฟอร์นั่นด้วย ฉันว่าพวกเลิกหวังกับเรือโดยสาร ธรรมดาทั่วไปได้เลย เข้าเรือส่วนตัวเลยเถอะ แพงแค่นี้ก็ช่าง เบิกจากเบื่องบนได้อยู่แล้ว ใช่มั้ยล่ะ?” เอลยาหยิบหนังสือ ของเธอขึ้นเดินตามเด็กชายไป เด็กชายปลดปล่อยลมหายใจออกมาหนักแน่น “สวรรค์จะให้หรือเปล่าหะ พวกในสภานั้นเดี๋ยวจะตาย ชีส ถ้าเจ้าพวกนั้นลงมาทำภารกิจเองละจะรู้สึก อ่า...ช่างเถอะ บ่นมากรู้ไปถึงหูพวกนาราคาญนั่นเดี๋ยวท่านพ่อ จะถูกต่อว่าอีก อย่าทำให้ท่านพ่อต้องลำบากไปมากกว่านี้อีกเลย อ่า แต่ฉันเห็นด้วยนะว่าพวกเราต้องเข้าเรือไป ไม่มีเรือลำ ไหนไปเกาะนั้นหรอก เอาอย่างนี้ดี จะลองเดินหาเรือที่เดินทางไปเกาะนั้นก่อนดีไหม? หรือจะเข้าเรือไปเลยดี?” เด็กชายหันหัว กลับมามองเอลยา เขาหยุดฝีเท้าลงหน้าตู้วางหนังสืออ่านแล้ว ตั้งหนังสือทั้งสามเล่มลงไปในตู้ รอหญิงสาวเอาหนังสือมาวาง ให้เรียบร้อยอีกคนแล้วเดินไปหาทางออกจากห้องสมุดด้วยกัน “ฉันก็คิดแบบนั้นนะ ถ้าเจอเรือที่มุ่งไปเกาะกิลเฟอร์ได้คงดีไม่ น้อยเลยละ แต่มันจะมีอยู่หรือเปล่า...” เด็กสาวเอลยาก็มำ ทั้งสองเดินมากระทั่งถึงทางออกห้องสมุด ประตูทางออกนั้นสร้าง ขึ้นมาจากไม้โอ๊คขัดมันเช่นเดียวกัน เป็นไม้สีอ่อนๆ ที่เข้ากับห้องพัสดุด้านนอก เดินผ่านประตูออกมาพวกเขาพบถนน คนเดินที่สร้างขึ้นมาจากไม้ ตัวไม้เคลือบด้วยสารกันน้ำทำให้โดนฝนแล้วไม่พุง คับทางคนเดินด้วยรั้วเหล็กสีดำขลับ ถัดจาก รั้วออกไปคือเนินเล็กๆ ที่สร้างขึ้นมาจากไม้เช่นกัน ถัดจากเนินออกไปนั่นแหละคือถนนที่มีรถม้าวิ่งอยู่เต็มไปหมด พื้นถนนตรง ส่วนนั้นสร้างขึ้นมาจากอิฐสีเทาอ่อน เรียงต่อกันเป็นรูปขดกันหอย สายลมและบรรยากาศสบายๆ ที่สมกับเป็นเมืองท่าริมทะเล พัดมาต้องผมหน้าของสองหนุ่ม “เอาเถอะ ยังไงพายุก็ผ่านไปแล้ว เรือออกเดินได้ตามปกติแล้ว แล้วนี่ก็ถึงเวลาเปิดท่าเรือแล้ว ด้วย ลองไปดูเรือกันก่อนดีกว่า ไม่มียังงัยค่อยว่ากัน” เด็กชายผมด่าขลบล้ายขนกา สวมเสื้อผ้าเป็นสีดำเช่นเดียวกับสีผมฉีก ยิ้มที่มุมปากกว้างอย่างคนมั่นใจ ดวงตาที่เป็นสีเหลืองทองของเขาแหลมคมและดูหล่อเหลาแม้จะยัง โตไม่เต็มที่ หาก เขาโตมากกว่านี้หน่อยเขาคงกลายเป็นชายหนุ่มรูปงามเอาชนะใจสาวๆ ได้ไม่ยาก เสียอย่างเดียวคือเขาคงไม่มีความ สามารถที่จะรักใคร่แบบธรรมดาทั่วไปได้ เด็กชายผู้นี้มีชื่อว่าเรโนะ บุตรชายเพียงคนเดียวของท่านเจ้าขุนรูกฮาเดส ผู้ครอบ ครองโลกหลังความตาย ดูแลความเป็นไปของวิญญาณหลังสูญสิ้นกายเนื้อ “อืม...” หญิงสาวซึ่งความจริงแล้วไม่ใช่หญิงสาว

จิ้งจอกนี้ขึ้นสัมผัสริมฝีปากที่บางเบาของเธอ เธอมีผิวเนื้อที่ขาวผุดผ่องมาก ตั้งจมูกน้อยๆ แบบผู้หญิง ดวงตาเป็นสีม่วง
งดงาม ริมฝีปากเป็นสีชมพูอ่อนดูเอิบอิ่ม สวมชุดกระโปรงเนื้อผ้าบางพลิ้วไสวไปตามสายลมสีม่วง ด้วยลักษณะทั้งหมดทั้ง
มวลโดยรวมกัน ดูยังงัยเธอก็เป็นผู้หญิง แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ และนี่อาจเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เธอและเขาคบกัน เป็น
เพื่อนสนิทกันได้ “มันก็นะ...” หญิงสาวซึ่งความจริงแล้วไม่ใช่ผู้หญิงจิ้งจอกบสอง สายตาของเธอมุ่งตรงไปทางด้านข้าง มี
เสียงแปลกๆ ดังออกมาจากอาคารที่อยู่ถัดจากห้องสมุดไป แต่อันที่จริงเสียงนั้นไม่ได้ดังมาจากภายในอาคาร มันมาจากซอย
เล็กๆ สำหรับทั้งขยะที่อยู่ระหว่างกลางอาคารหอสมุดกับอาคารบ้านเรือนต่างหาก “เสียงเหมือนคนทะเลาะกันนะ จะเป็นโจร
หรือเปล่าก็ไม่รู้ จะลองเข้าไปดูไปห้ามหน่อยไหม?” เรโซ่เอนตัวหันหน้าไปมองตามเสียง เขาเพิ่งได้ยินเสียงนั้นหลังจากสงสัย
ว่าเอลย่ามองอะไรอยู่ พอหันไปมอง เจียบเสียงไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงพวกนั้น “อิม นิดหน่อย” คำตอบของเอลย่าค่อนข้าง
ประหลาด เธอเหมือนไม่ได้ตอบคำถามของเขา เรโซ่ขมวดคิ้วสงสัยว่าเธอเป็นอะไรหรือเปล่า พอสงสัยงเกตสีหน้าก็พบว่า
เธอกำลังเหม่อลอย เหมือนกำลังจมอยู่ในความคิด เรโซ่จึงปล่อยเธอให้จมอยู่ในความคิดไปเรื่อยๆ “ฉันคิดนะ พวกเกาะที่
ห่างไกลอย่างเกาะนอกรีตหรือเกาะกิลเฟอร์เนียร์มีประชากรเป็นคนจากเกาะหลักทั้งนั้นเลยใช่ไหมล่ะ? เกาะกิลเฟอร์ไต่ยินว่ามี
คนพื้นเมืองที่อยู่มานานด้วย แต่ก็ยังมีคนภายนอกเดินทางหลบหนีเข้าไปในเกาะนั้นเรื่อยๆ ถ้าไม่มีเรื่องจริงๆ พวกเขาจะเดิน
ทางไปที่เกาะพวกนั้นได้ยังงัย จะให้พวกเขาเข้าเรือไปงั้นหรือ? คนพวกนั้นน่าจะเป็นผู้ร้ายหนีคดีหนีไปทั้งนั้นนะ เป็นไปไม่ได้
หรอกว่าพวกเขาจะมีเงินเข้าเรือไป เป็นไปได้หรือเปล่าว่าพวกเขาปล้นเรือเพื่อหนีไป แต่ถ้าปล้นเรือไปนี้... หรือว่าจะมีเรือประจำ
ที่มุ่งหน้าไปที่เกาะนั้น?” เอลย่ากอดอกจิ้งจอกใช้ความเห็น เธอพิมพ์ความคิดของเธอกระทั่งจบแล้วก็หันมาลงมามองเรโซ่ เร
โซ่จ้องเธอเจิบๆ เพียงครู่เดียวแล้วฉีกยิ้ม ยกนิ้วโป้งขึ้นชี้ให้เธอ “นั่นแหละเอลย่า ความคิดดีมาก นายคิดออกได้ตรงเวลา
พอดีเลย มันจะต้องมีเรือโดยสารที่มุ่งหน้าจากที่ไหนสักแห่งไปเกาะพวกนั้นแน่ๆ! แล้วจะต้องเป็นเรือที่เก็บค่าเดินเรือหน่อย ไม่ก็
มีเงื่อนไขในการเดินทางอย่างอื่นที่นอกเหนือจากการใช้เงินอยู่แน่ เงื่อนไขอาจลำบากหน่อยก็ช่าง แต่ก็ยังเป็นทางง่ายๆ ที่จะเดิน
ทางไปเกาะพวกนั้นได้ พวกเราไปตามหาเรือพวกนั้นกันเถอะ!” เรโซ่ตะโกนปิดท้าย สับฝ่าเท้าวิ่งไปทางขวาซึ่งเป็นทางลาดลง
ไปเลียบถนนรถวิ่ง เอลย่าหันมองตามเรโซ่จนผมที่เป็นสีม่วงของเธอพลิ้วไสว เธอผุดยิ้มบางๆ ถอนหายใจและส่ายหน้า “ถ้า
มีเรือแบบนั้นอยู่จริงๆ คงเป็นเรือที่อันตรายน่าดู เรือที่เต็มไปด้วยผู้ร้ายหนีคดี สภาพมันก็คงจะไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก พวก
ผู้ร้ายหนีคดีจะทะเลาะกันจนเรือล่มกลางมหาสมุทรหรือเปล่าก็ไม่รู้” เด็กสาวจิ้งจอกอย่างปังกวอล “เอาเถอะ” วินาทีต่อมาเธอ
ปิดตกรื่องอันตรายเช่นนั้นอย่างง่ายดาย เธอไม่ได้ใส่ใจอยู่แล้ว ถึงอย่างไรเธอก็เป็นเงือกน้ำ จริงอยู่เธอมีชีวิตอยู่ใน
ทะเลสาบน้ำจืดมาแต่เด็ก แต่ก็ใช่ว่าจะลงว่ายน้ำระยะทางยาวๆ ในทะเลไม่ได้ หากถึงเวลาฉุกเฉินจริงๆ เธอค่อยแบกเรโซ่
พาว่ายน้ำไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงเกาะเป้าหมายก็ได้ “ฟังดูเหนื่อย ขออย่าให้เกิดปัญหาขึ้นก็พอ” เด็กสาวจิ้งจอก ตอนนั้นเรโซ่
เดินห่างออกไปและสังเกตเห็นว่าเด็กสาวไม่ได้เดินตามเขามา เขาหันกลับมาตะโกนเสียงดังพร้อม โบกมือเรียกเธอ เด็กสาว
ผุดยิ้มบางๆ แล้วเดินตามเขาไป เป้าหมายของพวกเขา เกาะทะเลทรายกิลเฟอร์ หรือหนึ่งในเกาะลี้ภัยผู้ต้องหาคดีทั่วไป
กระทั่งถึงคดีอุกฉกรรจ์มากมาย เกาะที่ถูกแยกเป็นสันโดดจากเกาะอื่นๆ ไม่มีใครคิดอยากไปที่เกาะนั้น ถึงอย่างไรเกาะนั้นก็
ไม่ได้มีความสำคัญอะไรมากมาย สิ้นคำดีๆ ก็ไม่มี สถานที่ท่องเที่ยวก็เช่นกัน แต่ที่พวกเขาสองคนต้องการไปที่เกาะนั้นเพราะ
พวกเขาได้รับการกิจมาจากเบื้องบนหรือก็คือทางสวรรค์ เป็นรายงานว่าผู้ปกครองของที่นี่กำลังช่องสุ่มการทดลองที่น่า
สงสัยบางอย่าง น่ากลัวว่าจะเป็นการทดลองที่ใช้ชีวิตสัตว์หรือมนุษย์มาสังเวยเพื่อค้นหาพลังที่ยิ่งใหญ่ เบื้องบนต้องการหยุด
การทดลองนั้นก่อนที่มันจะเสร็จสิ้น แต่หน้าที่ของเรโซ่และเอลย่าไม่ใช่การไปหยุดยั้งหรือทำลายการทดลองที่ว่า เป็นการไป
ตรวจสอบดูสถานที่เท่านั้น ว่าระบบการรักษาความปลอดภัยของที่นี่ดีหรือไม่ หนาแน่นขนาดไหน หากบุกเข้าไปทำลายการ
ทดลองจะเป็นอันตรายหรือไม่ เป็นเพียงการตรวจสอบก่อนเริ่มภารกิจจริงๆ เท่านั้น เพราะคนที่จะต้องมาทำภารกิจนี้ไม่ใช่
พวกเขา ไม่ใช่เทพทั่วไป แต่เป็นเทพที่มีฐานะสูงส่งมากๆ การตรวจสอบความปลอดภัยจึงเป็นเรื่องสำคัญมากเป็นพิเศษ “คน
ที่จะมาทำภารกิจนี้จริงๆ คือลูกเจ้าสวรรค์ใช่ไหม? หมายถึงคนที่ยังอยู่รอดปลอดภัยนะ” เอลย่าเดินตามเรโซ่มาอยู่ข้างๆ
โพล่มือไปด้านหลังก้าวอาดๆ ตัวเอนไปด้านหลังเล็กน้อยเหมือนงงใจเดินให้ดูมีจิตสวณ้อยวัยน่ารัก “อิม ไต่ยินว่าทางสภา
ต้องการให้ลูกเจ้าสวรรค์สืบเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้าเสียที จะให้คนอื่นคอยปลอมประโลมให้หายเศร้าตลอดก็ไม่ได้ เลย
วางแผนจะให้เขาเผชิญหน้ากับเรื่องพวกนั้นโดยตรง ให้เขาทำใจได้สักที” เรโซ่พยักหน้า เอ่ยโดยสายตายังคงมองตรงไป
เบื้องหน้า ไม่หันกลับมามองเอลย่า เอลย่าเผยยิ้มแหยๆ “เขาแข็งแกร่งพอที่จะรับเรื่องแบบนั้นได้แล้วหรือ? ถึงเวลามันจะผ่าน
มาหลายร้อยปีแล้วก็เถอะ” หญิงสาวถาม เรโซ่ยกไหล่ “ไม่รู้สิ ฉันไม่เคยเจอเขามาก่อน เขาเป็นว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมันก็เป็น
ความรับผิดชอบของทางเบื้องบนทั้งนั้นแหละ ไม่เกี่ยวกับพวกเรา ลูกเจ้าสวรรค์คนนั้นจะเป็นบ้าเป็นอะไรไปก็ไม่เกี่ยวกับพวก
เรา” เรโซ่เอ่ยอย่างค่อนข้างโหดร้าย รอยยิ้มของเอลย่าผิดเคือง ตอนนั้นเองที่เด็กสาวนึกเรื่องสำคัญออกได้ “จะว่าไปก่อน
หน้านี้นักเราได้ยินเสียงคนทะเลาะกันนี่นา เหมือนจะเป็นเสียงของโจรกำลังปล้นจี้คนอื่นอยู่ด้วย เดินออกมาแบบนี้ไม่ไปช่วย
จะดีหรือ?” นิ้วชี้ขึ้นสัมผัสริมฝีปากบางๆ แสดงความสงสัย ขาของเรโซ่หยุดกึก ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองเอลย่า “แล้ว
ทำไมไม่เตือนฉันก่อนจะเดินออกมาไกลขนาดนี้ล่ะ?” คำถามที่มาร่วมเสียงลมทะเลหวีดหวิว เด็กสาวนิ่งไปครู่จึงตามด้วย
เสียงหัวเราะเจื่อนๆ ***** -01- โลกจันทร์เสี้ยว เรือเดิน
สมุทรสีขาวแล่นอ้อมด้านล่างของเกาะหลักรูปจันทร์เสี้ยวและเกาะของเหล่าคนนอกรีตมุ่งหน้าสู่เกาะทะเลทรายที่อยู่ห่างไกล
เกาะทะเลทรายกิลเฟอร์ เกาะซึ่งเดิมทีเคยเป็นที่อยู่ของเหล่าคนพื้นเมือง แต่แล้วก็ถูกรัฐกลางของเกาะหลักรูปจันทร์เสี้ยวบุก
และล่มสลายไป ชาวเมืองของที่นี่จึงกลายมาเป็นคนจากเกาะหลักที่ย้ายเข้าไปอยู่แทน แต่เวลาที่เกาะได้ถูกทำลายการ

ปกครองได้ผ่านมานานมากแล้ว ชาวเมืองที่ย้ายไปอาศัยอยู่ที่นั่นแทบจะเรียกตัวเองใหม่ว่าเป็นชาวเมืองของที่นี่ ไม่มีใครเรียกตัวเองเป็นคนจากเกาะหลักแล้ว นอกเหนือจากคนที่เพิ่งย้ายไปใหม่ๆ เมื่อไม่นานมานี้ “เหมือนไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ที่เมืองนี้จะเกิดรัฐประหารล้มเมืองขึ้นอีกครั้ง ใช้ไหม? ฝ่ายรัฐประหารชนะ มาเจ้าเมืองคนก่อนได้แล้วได้ขึ้นปกครองเมืองต่อ จากนั้นถึงสร้างความเปลี่ยนแปลงมากมายให้เกิดขึ้นในเกาะเล็กๆ นั้น อย่างแรกคือนักกวีจ้ายเข้าไปในเกาะมากมายจนเกาะนั้นแทบจะเปลี่ยนสภาพจากเกาะใต้การปกครองของรัฐไปเป็นเกาะใต้การนำของนักกวีจ้าย อย่างสองคือทำลายศาสนาที่มีอยู่ในเมืองจนหมด แล้วอะไรอีกนะ อิม... โบสถ์ที่อยู่ที่นี่ถูกทำลายไปจนหมด การเข้าเมืองไม่ควรแสดงตนว่ามีศรัทธาต่อพระเจ้า ถ้าเป็นแค่ักเดินทางอาจแค่ถูกตักเตือนแล้วให้อยู่ในเมืองไม่นาน แต่ถ้าเป็นชาวเมืองจะถูกลงโทษ...อิม...” เด็กผู้ชายผมสีเหลืองทองคล้ายแสงอาทิตย์นั่งอยู่ภายในเรือเดินสมุทรนั้น ในห้องพักส่วนตัวของเขา ด้านข้างมีเตียงและโต๊ะสำหรับนั่งเขียนหนังสืออยู่ ตู้หนังสือเองก็มีแต่กลับมีหนังสือตั้งเรียงกันอยู่ไม่มาก ที่สำคัญทั้งที่มีโต๊ะหนังสือแต่เด็กชายกลับทรุดตัวลงมานั่งอยู่บนพื้น สาเหตุนั้นไม่ใช่อะไรอื่น เพราะเด็กผู้ชายที่นั่งอยู่เคียงข้างกันนั้น “เป็นเกาะที่ไม่นับถือ ในเทพหรือครับ? แบบนี้เคลื่อนไหวลำบากน่าดู ถ้าไม่พูดอะไรมากมายก็พอได้อยู่หรอก แต่ระวังเรื่องอารมณ์ไว้หน่อยก็ดีนะครับ อยู่ในเมืองแบบนี้คงได้ยินคำพูดถูกเสียดสีพวกเราเยอะอยู่ อย่าแสดงอารมณ์โมโหหรือกะพริตกระพือเลยจะดีที่สุด” เด็กผู้ชายคนดังกล่าวไถ่ผมสั้นและตัดซอยแหลมๆ ทรงทั่วไปที่ผู้ชายวัยรุ่นชอบไว้ แตกต่างจากคนผมสีเหลืองทองที่มีผมยาวไปถึงกลางหลังรวบมัดไว้ด้วยผ้า เด็กผู้ชายผมสั้นคนนี้มีผมเป็นสีเทาอ่อนข้างเข้ม ดวงตาเป็นสีเดียวกัน รูปหน้าโดยรวมดูแล้วเหมือนเด็กหนุ่มวัยสิบสองสิบสามไม่มีพิษภัยอะไร ถ้าไม่ติดที่เด็กคนนี้มีผมผ้าปิดตาสีดำไว้ที่ตาข้างซ้าย สิ่งที่รวมเข้ากับหน้าตาเด็กๆ กำลังน่ารักแล้วไม่ค่อยเข้ากันเสียเท่าไร ทำให้เขาดูเหมือนลูกของโจรสลัด “ถ้าควบคุมอารมณ์ได้ฉันจะควบคุม น่าจะได้ละมัง คิดว่า” เด็กชายผมทองเอาผมมัดยาวพาดบ่าหยาบกระดากสองสามแผ่นขึ้นมามองและอ่าน หน้าของเขาบู่ทุกครั้งทีเห็นเนื้อหาหน้าหงุดหงิดในกระดาก เสียงถอนหายใจเล็ดลอดออกมาเรื่อยๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะจบสิ้น เรือเดินสมุทรสีขาวนี้แท้จริงแล้วคือเรือส่งเสบียงเทพชั้นผู้ใหญ่ มุ่งหน้าสู่เกาะทะเลทรายเพื่อไปทำภารกิจ ผู้นั่งอยู่ในเรือเองก็มีแต่เทพและภูติที่ทำงานรับใช้เทพอย่างใกล้ชิด เด็กสองคนที่นั่งอยู่เคียงกันในห้องนอนแห่งนี้ก็เช่นเดียวกัน พวกเขาเป็นเทพ แม้คนหนึ่งจะเป็นเพียงกึ่งหนึ่งก็ตาม เด็กผู้ชายผมสีเหลืองทองผู้นี้แท้จริงแล้วคือลูกของเจ้าสวรรค์ นามคือ โครนอส ผู้ได้รับการฝึกให้ทำลายการทดลองภายในเกาะทะเลทรายซึ่งจะเดินทางไปถึงในอีกไม่ช้า ส่วนเด็กผู้ชายผมเทาที่นั่งอยู่ข้างๆ เป็นเหมือนผู้ติดตามของเขา ชื่อคือเฟนริล เขาไม่ใช่ครึ่งเทพหรืออะไรแต่เป็นเทพตกสวรรค์ ตามความจริงเทพที่ตกสวรรค์แล้วควรถูกขับไล่ออกไปจากสวรรค์และไม่มีโอกาสได้กลับมาร่วมอยู่อาศัยกับเทพอีก แต่ด้วยเหตุใดไม่ทราบ เฟนริลเป็นกรณีพิเศษ ไม่มีใครรังเกียจเขาว่าเป็นเทพตกสวรรค์ ไม่มีใครขับไล่เขาออกไป เขายังคงทำงานอยู่เคียงข้างเทพผู้มีฐานะเป็นถึงอนาคตเจ้าสวรรค์ เขาเป็นเหมือนคนรับใช้ของโครนอส แต่พูดให้ดูติดตลกหน่อย บางทีเขาทำอะไรเกินขอบเขตคนรับใช้ไปก็ยังไม่มีการต่อว่าเขาเสียด้วยซ้ำ โครนอสหลุดเสียงถอนหายใจแสนหนักและฟังดูน่าเบื่อหน่าย เสียงที่ชวนคนฟังรู้สึกเหนื่อยตามไปด้วย “เฮ้อ! ทำไมพวกเราจะต้องมานั่งอ่านเอกสารมากมายขนาดนี้ด้วยเนี่ย รายงานความเป็นอยู่คนในเมือง รายงานการต่อต้านเทพ ข้อมูลหนักแน่นดี แต่กลับไม่มีข้อมูลภายในปราสาทเลยเนี่ยนะ?” ในเอกสารภารกิจจำนวนมากมายเหมือนจะอ่านไม่หมดนี้มีเอกสารที่จำเป็นกับภารกิจจริงๆ เพียงไม่กี่ฉบับ บางอย่างปนๆ กันอยู่ในเอกสารที่ดูไม่มีประโยชน์ บางอย่างเขียนอยู่ตอนต้นนิดเดียวแล้วกลายเป็นน้ำ ไม่มีข้อมูลประเภทวิธีการบุกเข้าไปทำลายการวิจัยซึ่งเป็นเป้าหมายในครั้งนี้ แน่หนอน หากมีมันเขียนอยู่จริงๆ มันคงง่ายเกินไป โครนอสเข้าใจเรื่องนั้นดี แต่บางทีก็แอบรู้สึกหงุดหงิดอยู่หน่อยๆ ได้ยินว่าส่งคนไปสำรวจปราสาทจนทั่วแล้วนี่นา ข้อมูลอะไรหลายๆ อย่างน่าจะแน่นอนอยู่ นี่ไม่ให้อ่านข้อมูลพวกเขามาเลยมันหมายความว่ายังไง? เออ เข้าใจดีว่าเพื่อฝึกเขาให้กลายเป็นเจ้าสวรรค์ที่ดี แต่มันก็ยังน่าโมโหอยู่ดีนั่นแหละ ที่น่าโมโหไม่ใช่เพราะอะไร เพราะเหตุผลแฝงของภารกิจนี้ไง เพื่อที่จะเป็นเจ้าสวรรค์ที่ดี เขาที่เป็นอนาคตเจ้าสวรรค์จำต้องลงมาทำภารกิจบนโลกเป็นเวลาหลายร้อยปี ต้องอาศัยอยู่ภายในคฤหาสน์ลับๆ บนโลก ไม่ใช่บนสวรรค์ ระหว่างการทำภารกิจเขาต้องเรียนรู้วิธีการที่จะจัดการปัญหา เรียนรู้การร่วมมือกับคนอื่นเพื่อทำภารกิจให้เสร็จสิ้น หลากๆ อย่างที่จำเป็นกับการเป็นเจ้าสวรรค์สามารถหาได้จากการทำภารกิจเหล่านี้ หากภารกิจนี้มีไว้เพื่อให้เขาฝึกการเป็นเจ้าสวรรค์เพียงอย่างเดียวเขาคงไม่บ่น เขาจะไม่บ่นเลย พวกสภาสูงนั้นมอบภารกิจที่พูดกันเชิงแซะว่าเป็นภารกิจอันตรายให้เขา เหตุผลก็เพื่อให้เขาเผชิญหน้ากับพวกที่เคยทำร้ายน้องของเขาเมื่อหลายร้อยปีก่อนนั้น ให้เขาทำใจกับการสูญเสียในคราวนั้นได้เสียที ใครจะไปทำใจได้ พวกโง่เขลานั้นทำร้ายน้องของเขา ทำจนน้องของเขาสภาพย่ำแย่ขนาดนั้น ถ้าเป็นไปได้เขาอยากที่จะฆ่ามนุษย์พวกนั้นให้หมดเสียด้วยซ้ำ ฆ่าพวกมนุษย์ที่เรียกตัวเองว่านักกวีจ้ายนั้นให้หมดไปจากโลก แต่เขาทำแบบนั้นไม่ได้ สวรรค์มีกฎที่น่าหงุดหงิดคือห้ามฆ่ามนุษย์เป็นอันขาด ผู้ใดที่ฆ่ามนุษย์แม้จะด้วยความพลั้งเผลอมีสิทธิโดนตัดสินให้พ้นจากความเป็นเทพและกลายเป็นเทพตกสวรรค์ เขาที่ต้องเป็นเจ้าสวรรค์ยังต้องรักษากฎนั้นยิ่งชีพ กฎเช่นนั้นหลายๆ ครั้งทำเขาโกรธแทบคลั่ง แต่พอตั้งสติได้เขารู้สึกเหมือนกฎที่ว่านั้นช่วยชีวิตเขาหลายครั้ง หากไม่มีกฎนั้นเขาคงกลายเป็นปีศาจจากคนไปแล้ว ไม่ใช่อนาคตเจ้าสวรรค์ เขารู้ดีว่าเขาฆ่ามนุษย์ไม่ได้ นักกวีจ้ายที่น่าชิงชังนั้นก็ฆ่าไม่ได้ เขายอมรับมันและพยายามอยู่ห่างๆ จากพวกเขาไม่ให้ความโมโหเข้าครอบงำใจแล้ว แต่พวกสภาสูงนั้นกลับทำแบบนี้กับเขา “เป็นภารกิจที่น่ารำคาญจริงๆ ريبๆ ทำแล้วريبๆ กลับไปพักผ่อนที่บ้านจะดีกว่า เฮ้อ...ภารกิจที่กิลด์นักผจญภัยนั้นยังจะสนุกกว่าภารกิจจากสภาสูงเยอะเลยนะ...” โครนอสเสียงสายตาไปอีกด้าน เสียงถอนหายใจของเขาหนักมากและชวนอึดอัดใจ เช่นเดิม เฟนริลเผยยิ้มเจื่อนๆ ให้เสียงถอนหายใจของโครนอส อยากพูดอะไรสักอย่างแต่นึกไม่ออกว่าควรต้องพูดอะไร พูดไปโครนอสก็คงหาเรื่องแย้งอีก อย่าพูดเลยจะดีที่สุด นอกจากภารกิจทั่วไปที่ได้จากสวรรค์แล้ว เวลาว่างๆ โครนอสมักไปรับ

ภารกิจจากมนุษย์ด้วย ทั้งหมดเป็นภารกิจจากกลุ่มที่เรียกว่า “กิลด์นักผจญภัย” นี่เองก็เป็นหนึ่งในการฝึกฝนการเป็นเจ้า
สวรรค์ ภารกิจของมนุษย์หลายๆ ครั้งช่วยให้เขาเข้ากับมนุษย์ได้ มีเส้นสายในภารกิจ แล้วยังเป็นอีกหนึ่งช่องทางให้เขาได้
พบเจอภารกิจแปลกๆ มากมาย โครนอสชอบภารกิจจากกิลด์ ชอบความหลากหลายของภารกิจ ภารกิจเหล่านั้นใครจะเข้ามา
ขอให้ช่วยทำก็ได้ เพราะนั่นมันจึงไม่มีความซ้ำซากจำเจแน่นอน อาจมีภารกิจประจำที่ซ้ำซากจำเจอยู่บ้างจากผู้จ้างวานคน
เดิมๆ แต่นานๆ ที่ได้เจอภารกิจยากๆ มนุษย์ทั่วไปทำได้ลำบาก ไม่ซ้ำซากจำเจแล้วละก็ นั่นแหละถึงเรียกว่าสุดยอดของความ
สนุก “คิดถึงภารกิจที่กิลด์แะ กลับไปพักผ่อนนิดหน่อยแล้วไปรับภารกิจทำสักหน่อยดีกว่า” โครนอสจิมง่า เขาปล่อยเอกสาร
ที่ไร้ความจำเป็นทิ้งพื้นไม้ ประสานมือทั้งสองไว้ที่ท้ายทอย ทิ้งตัวลงนอนกางขากว้างบนพื้น สายตานั้นจ้องมองเพดานแต่
เหมือนจะมองไกลห่างออกไปสู่ดินแดนแห่งนักผจญภัย “นั่นสินะครับ คิดถึงอยู่เหมือนกัน แต่ละภารกิจกับทุกคนสนุกมากเลย
ครับ คราวนี้จะชวนใครไปร่วมภารกิจด้วยดี” เฟนริลเอ่ยอย่างมีความสุข เขากำลังพูดถึงเหล่าญาติที่อาศัยอยู่ภายในคฤหาสน์
เทพ ที่พักของพวกเขาทั้งสองภายในเมืองมนุษย์ ภายในคฤหาสน์เทพนั้นมีภูตอยู่มากมายอาศัยอยู่คอยรับใช้ โครนอส แต่
พวกเขาไม่ใช่เพียงคนรับใช้ พวกเขาคือเพื่อน หลายๆ ครั้ง โครนอสมักนำพวกเขาไปทำภารกิจกิลด์ด้วย ในภารกิจจาก
สวรรค์หากไม่มีการกำหนดข้อห้ามมา โครนอสจะพาพวกเขาไปเช่นเดียวกัน “อืม แค่นี้ก็อยากให้งานนั้นไวๆ แล้ว” โครนอส
จิมง่า คิดถึงวันที่จะได้ร่วมทำภารกิจกิลด์กับทุกคนอีกครั้ง ยิ่งคิดก็ยิ่งห่อเหี่ยว เวลานั้นยังมาไม่ถึง และตอนนี้เขาต้องจมปลัก
อยู่กับภารกิจน่าเบื่อที่อาจทำให้เขาสติหลุดได้ทุกเมื่อ ศัตรูตัวฉกาจของเขาอยู่อีกไม่ไกล พอตัวเริ่มสั่นด้วยความโกรธ โครน
อสจะเอื้อมมือไปจับมือของเฟนริลแล้วบีบเอาไว้แน่น เฟนริลไม่เคยเข้าใจว่าทำไม โครนอสเลือกจับมือเขาก่อนเป็นคนแรกทุก
ครั้ง แม้อยู่กับคนอื่นมากมาย โครนอสก็ยังเลือกจับมือเขาก่อน แต่ทุกครั้งที่ โครนอสจับมือเขาไว้ แรงบีบของ โครนอสจะค่อยๆ
น้อยลง ลมหายใจของเขาจะกลับมาสงบเหมือนเดิม “ขอบคุณะ” โครนอสเอ่ยขอบคุณเฟนริลเบาๆ เฟนริลเพียงยิ้ม จิมง่า
ตอบโครนอสเบาๆ “ไม่เป็นไรครับ” ถ้าจับมือกับเขาแล้วทำให้โครนอสสงบใจ สบายใจ คลายความเครียดได้ จะจับกันกี่ครั้ง
นานเท่าไรเขาก็ไม่โกรธ เขาชอบด้วยซ้ำ จับมือกับ โครนอสแล้วให้ความรู้สึกอบอุ่นกว่าจับมือกับคนอื่น เขาไม่เข้าใจว่าความ
รู้สึกที่แตกต่างกันนี้คืออะไร แคร้วว่ามันอบอุ่นมาก บางครั้งทำให้ตัวของเขาสั่นอย่างไรเหตุผล ความอบอุ่นที่เหมือนกระดุนบาง
สิ่งบางอย่างในตัวของเขาให้ตื่นขึ้นมา เฟนริลรู้จักกับ โครนอสหลังจากที่น้องชายของ โครนอสตายไป ความทรงจำก่อนหน้า
นั้นเขาจำไม่ได้ ภาพแรกที่จำได้คือเขานอนอยู่บนเตียงในคฤหาสน์ของพวกเขาบน โลกมนุษย์ บนเตียงที่หรูหราไม่สมควรแก่
ฐานะของเทพตกสวรรค์ มีโครนอสนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง ขยับตัวนิดหน่อย โครนอสก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา คำถามแรกของ
โครนอสเขาจำไม่ได้ มันฟังดูเหมือนเสียงเสียดหู หายไปแล้วก็กลายมาเป็นสีหน้าเศร้าๆ ของ โครนอส คล้ายกำลังรอคำตอบ
จากเขา “เมื่อไหร่ที่พูดว่าอะไรนะครับ?” บางทีเขาตอนนั้นคงไม่ได้ยินเรื่องที่ โครนอสพูดเช่นกัน เขาจำได้ว่าเขาตอบ โครนอสไปว่า
อะไร คำตอบนั้นเขาจำได้ไม่ผิดพลาด แล้วหลังคำตอบนั้นล่ะ? โครนอสตอบว่าอะไร? เหมือนโครนอสจะไม่ได้ตอบ เขาแค่เผย
สีหน้าเหมือนโลกทั้งใบเพิ่งสลายหายไปต่อหน้าต่อตา ก้มหน้าลงเหมือนต้องการซ่อนใบหน้าจากเขา “ไม่มีอะไร” โครนอส
ตอบด้วยเสียงที่ค่อนข้างสั่น จากนั้น โครนอสจึงเดินออกไปจากห้อง ประตูเปิดออกมาอีกทีคือตอนที่เขาได้เจอกับสองเทพที่
คอยดูแลความเรียบร้อยภายในปราสาท พวกเขาทั้งสองพูดอะไรก็ไม่รู้ คำพูดของพวกเขาฟังดูเหมือนเสียงเสียดหู อีกทีที่จำ
ได้คือตอนที่พวกเขาเผยสีหน้าเศร้าๆ ส่ายหน้าไปมาแล้วหันกลับไปมองคนอื่นๆ มีคนมากมายยืนเกาะอยู่หลังประตูทางเข้า
ห้อง พวกเขาเผยสีหน้าเศร้าสร้อยเหมือนจะร้องไห้ หลังจากนั้นล่ะเกิดอะไรขึ้น? อ่า ใช่ เขาพักพิงอยู่ภายในคฤหาสน์นั้น ใน
ห้องนอนนั้นได้ไม่กี่วันก็ได้เจอ โครนอสอีกครั้ง โครนอสที่หายไปไม่ยอมเจอเขาเลย โครนอสนั่งลงข้างเตียงเขา แนะนำตัวเอง
ให้เฟนริลรู้จัก จากนั้นจึงอธิบายให้เขาฟังว่าเขาเป็นอะไรกันแน่ “เหมือนนายจะจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร นายชื่อเฟนริลนะ
เป็นเทพตกสวรรค์ เหมือนนายจะทำผิด ตอนที่วิ่งหนีก็ไปประสบอุบัติเหตุทำให้ความจำเสื่อม อ้อ ตาข้างที่หายไปนั้นไม่ต้องใช้
มันล่ะ เวทมนตร์มันยังอยู่แต่มันบิตเบี้ยวไปแล้วเพราะนายกลายเป็นเทพตกสวรรค์ ถ้าใช้จะทำให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น เพราะ
มันห้ามใช้เด็ดขาด” โครนอสพูดไว้มากเสียจนเฟนริลฟังแทบไม่ทัน เฟนริลหน้าเหวอเล็กน้อยอยู่ครู่ใหญ่ “เมื่อไหร่ที่อะไรบ้างนะ
ครับ?” ถาม โครนอสให้เขาอธิบายซ้ำ ตอนนั้น โครนอสทำสีหน้าแบบไหน ตอบเขากลับมาว่ายังไงนะ? อ้อ ใช่ ตอนนั้น โครน
อสทำหน้าที่บิตเบี้ยว เฟนริลสงสัยว่าเขาพูดอะไรให้โครนอสเสียใจหรือเปล่า สุดท้าย โครนอสก็เดินจากไปไม่ยอมพูดอะไรกับ
เขาเลย นั่นยิ่งทำให้เฟนริลเสียใจ สักพักหนึ่งจึงมีคนเดินเข้ามาในห้องนอน หนึ่งในเทพผู้ดูแลคฤหาสน์นั่นเอง เธอเป็นผู้หญิง
ผมสีทองสั้นเท่าบ่า รวบครึ่งหัวไว้เป็นทรงหางม้า อยู่ในชุดเครื่องแต่งกายรุ่มร่ามสีขาวขลิบขอบทอง เหมือนเทพเจ้าแห่งแสง
สว่าง เธอเดินเข้ามาในห้อง มองเฟนริลที่นอนอยู่บนเตียง ส่งยิ้มอ่อนโยนทักทายเขาแล้วปิดประตูเดินเข้ามานั่งข้างๆ เตียง
“ก่อนหน้านี้วันวายไปหน่อยเลยไม่ทันได้แนะนำตัวเลย ฉันชื่อเฮคาเตนะ เป็นเหมือนพี่เลี้ยงคอยดูแล...เออ... โครนอสอยู่
ผู้ชายผมทองที่เพิ่งมาเจอนายเมื่อคืนนะ เขามาเรียกฉันให้เล่าเรื่องต่างๆ ให้นายฟังแทน” คำอธิบายของเฮคาเตบางครั้ง
ตะกุกตะกัก กลอกตาไปมาเหมือนกำลังเลือกคำพูด พอพูดจบแล้วสายตาที่กลอกไปมาอยู่ไม่สุขจะกลับมาอยู่ที่เฟนริลอีกครั้ง
รอยยิ้มของเธออ่อนโยนมาก แต่เฟนริลแอบรู้สึกว่ารอยยิ้มนั้นดูสนิทสนมจนเกินไป เฮคาเตเล่าให้เขาฟังอย่างช้าๆ จนเขา
เข้าใจ เขาเป็นเทพตกสวรรค์ ระหว่างหลบหนีความผิดเกิดอุบัติเหตุขึ้นกับเขาเลยทำให้เขาความจำเสื่อม จำอะไรไม่ได้เลย
โครนอสได้พบเจอเขาและช่วยเขาเอาไว้ พาเขากลับมาพักพิงที่คฤหาสน์แห่งนี้ แล้วก็ เป็น โครนอสอีกนั่นแหละที่ช่วยวิ่งเต้นให้
หลายอย่าง ทำให้คนอื่นๆ ยอมรับในตัวของเขาเฟนริล จากนั้นไปเฟนริลจะสามารถอาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังนี้ได้ แม้ว่าเขาจะเป็น
เทพตกสวรรค์ก็ตาม “แต่ก็มีข้อแลกเปลี่ยนนะว่าเธอต้องทำงานด้วย จริงสิ ทำงานเป็นพอบ้านให้โครนอสดีไหม? ได้ทำงาน
อยู่ข้างๆ ตัวของโครนอสด้วยใจ เป็นเหมือนผู้ช่วยของโครนอสนะ” เฮคาเตถามความเห็นเขา เฟนริลนึกไปถึง โครนอสที่โกรธ

เขาจนเดินหนีออกไปจากห้องนั้น เขาคิดว่าโครนอสคงโกรธเขาแล้ว คงไม่กลับมาหาเขาอีก แต่พอได้ยินเรื่องที่โครนอสทำให้เขา เขาเริ่มมีกำลังใจขึ้นมา โครนอสคงยังไม่โกรธเขาเสียทีเดียว ไม่นิ ถ้าโครนอสโกรธเขาควรเป็นฝ่ายขอโทษ เขาเองที่พูดให้โครนอสเสียใจ อีกอย่าง โครนอสช่วยเขาขนาดนั้นแท้ๆ แต่เขาละ? ยอมแพ้อยู่ตรงนี้ได้ยังไง? “ครับ ผมจะเป็นพ่อบ้านให้คุณโครนอส” ก็วันนะที่โครนอสไม่ยอมมาหาเขา อันที่จริง โครนอสไม่ยอมมาหาเขาเลยนับจากวันนั้นเป็นต้นมา กระทั่งเขาหายดี เริ่มทำงานในฐานะพ่อบ้านให้โครนอสได้แล้ว เป็นเขาเองนั่นแหละที่เดินไปหาโครนอสเอง “อรุณสวัสดิ์ครับท่านโครนอส ตอนนี้เช้าแล้ว คุณเฟทกำลังเตรียมอาหารอยู่เหมือนกัน ระหว่างนี้เปลี่ยนชุดแล้วออกมาสูดอากาศสบายๆ ด้านนอกเถอะครับ” เฟนริลเข้าไปหาโครนอสในเช้าวันแรกที่เขาเริ่มทำงาน ตอนแรกโครนอสหลับอยู่ ชุกตัวอยู่ภายในผ้าห่มที่ดูหนาหนุ่มนั้น ลมหายใจเข้าออกนุ่มนวลเบาสบาย เฟนริลเห็นดังนั้นจึงเดินเข้าไปเขย่าตัวปลุก ได้เห็นเขาโครนอสเบิกตากว้างและนอนนิ่งอยู่อย่างนั้นพูดอะไรไม่ออก “เออ...หรือผมไม่ควรเข้ามาในห้องตอนเช้าแบบนี้?” เฟนริลเริ่มสงสัยว่าผิดหรือเปล่าที่เขาเข้ามาโดยพลการแบบนี้ เฮคาเต้เชียร์ให้เขาเข้ามาปลุกโครนอสแต่เขาก็จริง แต่บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องไม่สมควร เธอแค่ล้อเขาเล่น ถึงอย่างไรเธอก็เป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ขัน ไม่ค่อยคิดอะไรมากอยู่แล้ว “เปล่า ไม่หรอก ไม่ใช่แบบนั้น เข้ามาได้ทุกเมื่อนั้นแหละ” โครนอสตอบ ยันตัวลุกขึ้นมาเสยผม แต่ใบหน้านั้นก้มต่ำลงไม่ยอมมองหน้าเฟนริล หลังจากนั้นเฟนริลชวนโครนอสคุยเรื่องอะไรบ้างนะ? อ้อใช่ เขาขอบคุณโครนอสที่โครนอสช่วยเขาหลายอย่าง พูดกับเมืองบนกระทั้งพวกเขายอมรับเฟนริล ยอมให้เฟนริลมาทำงานรับใช้บ้าง โครนอส โครนอสตกใจเงยหน้าขึ้นมองสบตาเฟนริลเป็นครั้งแรก “ใครบอกนายแบบนั้น?” พ่อเฟนริลตอบว่าเฮคาเต้ โครนอสก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันจ้องอย่างโกรธแค้นในลำคอ “ยัยบ้านั้น...” โครนอสหันมาทางเฟนริล อ้าปากกว้างเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง ไม่มีคำพูดได้ออกมาจากปากของเขา โครนอสก้มหน้าลงไปขยี้หัวของเขาอย่างแรง “โอ้เว้ย นี่มันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย...” คำจื๋มว่าที่เฟนริลไม่เข้าใจ โครนอสเหมือนโกรธ แต่โกรธเรื่องอะไรอยู่ โครนอสนั่งเงียบไปนาน จากนั้นไม่นานตัวของเขาก็เริ่มสั่น ในแวตานั้นแฝงความลึนหวั่น ความกลัว โครนอสคว้ามือเฟนริลโดยไม่ทันได้พูดอะไร เฟนริลตกใจมากแต่ไม่ได้สะบัดมือ โครนอสทิ้งปล่อยโครนอสจับมือเสียเนิ่นนาน โครนอสไม่พูดหรืออธิบายอะไรเลย แต่เฟนริลก็ยังปล่อยให้เขาจับมือ บางครั้งโครนอสเผลอกำมือของเฟนริลแน่นกระทั้งเฟนริลเจ็บ แต่ตัวของโครนอสสั่นมากจนเฟนริลไม่กล้าท้วง คู้ตัวจนดูเล็กเหมือนเด็ก เฟนริลทนเจ็บปล่อยให้โครนอสจับมือเขาไปเรื่อยๆ กระทั่งโครนอสเริ่มสบายใจขึ้น ปล่อยมือจากเขา โครนอสยังคงพูดอะไรไม่ออก อ้าปากกว้างเหมือนจะพูดแต่ก็ยังไม่มีคำใดหลุดออกมา มีเพียงประโยคเดียวที่ผินหลุดออกมาจนสำเร็จ “ขอโทษ” ไม่มีคำอธิบายสาเหตุ เฟนริลเพียงส่ายหน้าว่าไม่เป็นไร มีนงว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พอยกมือขึ้นมาแบมอง เขารู้สึกเหมือนความอบอุ่นยังคงอยู่ตรงนั้น พร้อมความอบอุ่นบางสิ่งที่สำคัญเหมือนจะยังตกค้างอยู่ในอุ้งมือของเขา แต่เขามองไม่ออกว่ามันคืออะไร สุดท้ายพอเขาปล่อยมือ เศษตกค้างนั้นก็ร่วงหล่นลงจากมือของเขาและจางหายไป ทุกวันนี้ ทุกครั้งที่จับมือกัน สิ่งสำคัญที่เหมือนเศษผลิกนั้นมักตกค้างอยู่ในมือของเฟนริลเสมอ เศษผลิกที่มาพร้อมความอบอุ่น สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนของสำคัญ แรกๆ พอนึกไม่ออกและปล่อยมือมันจะจางหายไป หลังๆ พอลองกำมันไว้มันกลับสร้างความเจ็บปวดให้เขา ทำให้ทั้งตัวของเขาสั่นไปหมด และเขาไม่รู้ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เหมือนน้ำตาจะไหลออกมา บรรยากาศภายในห้องพักอิมคริมโดยสองนายบ่าวไม่รู้สีกตัว เพียงปล่อยใจให้เหม่อลอยไปกับบรรยากาศเหล่านั้น เสียงจากเครื่องสื่อสารติดผนังลักษณะเหมือนท่อตั้งจากมุมบนของห้องทางด้านซ้ายมือของประตู มันเป็นเสียงที่พูดออกมาจากในห้องบังคับทางเรือโดยตรง “ท่านโครนอสครับ ตอนนี้เรือของพวกเราใกล้ถึงเกาะกิลเฟอร์ เกาะที่เป็นเป้าหมายแล้วมองจากไกลๆ แล้วเหมือนตัวเกาะจะไม่มีสะพานปลาอย่างที่เราขานเขียนบอกไว้จริงๆ ผมจะนำเรือไปจอดใกล้ๆ เกาะให้มากที่สุดแล้วเตรียมเรือเล็กไว้ขึ้นฝั่งนะครับ ท่านโครนอสโอเคใช่ไหมครับ?” โครนอสและเฟนริลกำลังจมอยู่ภายในวงค์ทั้งคู่ พวกเขาสะดุ้งพร้อมกันจากเสียงประกาศ เงยหน้าขึ้นมองเครื่องสื่อสารนาน โครนอสจึงรู้สึกตัว วิ่งไปหยุดใต้เครื่องประกาศบริเวณนั้นมีเครื่องส่งสารตอบโต้อยู่ โครนอสหยิบขึ้นมาแล้วพูดเข้าไป “อะ อ่า ไม่มีปัญหา” โครนอสขานรับ แม้เสียงจะตะกุกตะกักไปหน่อยก็เถอะ และปลายเสียงดูเหมือนจะไม่ได้สังเกตความผิดปกติ “จันเตรียมตัวได้เลยครับ เข้าใกล้เกาะมากกว่านี้อีกหน่อยผมจะทอดสมอเรือจอดเรือ แล้วจะเตรียมเรือเล็กให้ทันที อย่าลืมนะครับ เก็บเข้ากระเป๋ารีบร้อยหมดแล้วหรือยัง?” ปลายสายซึ่งเป็นกัปตันเรือถามย้ำความแน่ใจ โครนอสหันกลับไปพยักเพยิตเฟนริล เฟนริลรีบกวาดเก็บเอกสารที่กระจายอยู่บนพื้นแล้วเอาไปเก็บใส่กระเป๋ “อ่า ไม่มีปัญหา” โครนอสขานรับ ปลายสายพูดอะไรอีกนิดหน่อย บอกว่าให้ออกมาเตรียมตัวที่ดาดฟ้าเรือได้เลยแล้วตัดการติดต่อไป โครนอสกับเฟนริลแทบลืมนอารมณ์เศร้าสร้อยของเมื่อครู่ พวกเขาถูกลีลูลน หยิบกระเป๋าดูความเรียบร้อยภายในห้องว่าไม่เหลืออะไรไว้แล้วใช้ไหม แบกสัมภาระออกไปจากห้องมุ่งหน้าสู่ชั้นดาดฟ้า ท้องทะเลที่เป็นสีคราม ผืนฟ้าสีเทอร์ควอยส์เปล่งประกายงดงาม สายลมแสนสดชื่นซึ่งมีกลิ่นเกลือผสมอยู่ โครนอสและเฟนริลรู้สึกเหมือนถูกสัมผัสนำตื่นตาตื่นใจนั้นปลุกให้ตื่น เหมือนพวกเขาจะอดอู่อยู่แต่ในห้องเป็นเวลานานจนแทบไม่ได้สัมผัสความรู้สึกสดชื่นเช่นนี้ ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นแม้วันก่อนพวกเขาจะเคยออกมาสูดลมทะเล มันคือความรู้สึกปลดปล่อยหลังจากที่เพ็งอู่อยู่ในห้องนานๆ อยู่ดีๆ ก็ได้ออกมาสัมผัสที่สดชื่น เรือเคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ กระทั่งอยู่ห่างออกมาจากฝั่งมากพอสมควร สมอเรือจมลึกลงไปใต้ทะเลลึกและหลุดเอาเรือให้ลอยนิ่งอยู่กับที่ ยินเสียงวังดังตั้งขึ้นมาตามบันไดสู่ชั้นดาดฟ้า ประตูเหล็กของเรือเปิดออก กัปตันเรือวิ่งออกมาเห็นพวกเขาทั้งสองก็กวักมือเรียก “มาทางนี้เลยครับ เรือเล็กอยู่ทางนี้” กัปตันจัดการเทียบเรือเล็กกับคานชักโยก ก่อนจะเอาออกไปจากตัวเรือเขาให้โครนอสกับเฟนริลขนสัมภาระลงไปในเรือให้เรียบร้อยก่อน ปีนตามลงไปอยู่ในเรือด้วย “ขอให้ปลอดภัยในภารกิจนะครับ ทำภารกิจสำเร็จลุล่วงด้วยดี ถ้าไม่เกิดปัญหาอะไรขึ้นผมจะจอดเรือรออยู่แถวๆ นี้ครับ” กัปตันเรือผู้เป็นญาติผู้ชำนาญการด้านการขับเรือยกมือขึ้นวันทยาหัตถ์

โครนอสคิดว่ามันคงเป็นวิธีการทำความเคารพในแบบของกัปตันคนนี้ เขายกมือขึ้นท่าแบบเดียวกัน วันทยาหัตถ์รับกัปตันเรือ กัปตันเรือผู้นั้นถึงกับยิ้มออก “ปัญหาที่ว่าก็อย่างเช่นมีคนจากเกาะด้านในออกมาแล้วพยายามมาจมน้ำ พวกเรา เอาละครับ ผมไม่คิดว่าจะมีปัญหาแบบนั้นเกิดขึ้นหรอก ที่คิดเผื่อไว้เพราะได้ยินว่าเมืองนี้เป็นเมืองของพวกคนพาลด้วย ยังไงก็ระวังตัวให้ดีล่ะครับพวกท่านทั้งสองคน” นายกัปตันอวยพร โครนอสและเฟนริลเป็นครั้งสุดท้ายแล้วจึงชักลอคเรือของทั้งสองลงไปในน้ำ เรือลงน้ำได้อย่างปลอดภัย โครนอสและเฟนริลช่วยกันปลดเชือกตัวเรือออกจากคานชักโยก จากนั้น โครนอสจึงคว้าไม้พายขึ้นมา พายเรือออกไปให้ห่างจากตัวเรือกระทั่งเห็นนายกัปตันเรือชัดเจน นายกัปตันเรือเมื่อเห็นทั้งสองมองอยู่ก็ยิ้มแล้วยกมือขึ้นโบก โครนอสและเฟนริลโบกมือตอบพร้อมรอยยิ้ม เรือเล็กของพวกเขาเคลื่อนเข้าใกล้ฝั่ง กระทั่งหัวเรื่อนั้นติดกับหาดทราย โครนอสรีบถอยร่นเท้ากระโดดลงเรือก่อนที่เฟนริลจะทันได้ทำอะไร ดึงหัวเรือกากมันขึ้นฝั่ง เฟนริลตกใจรีบกระโดดตามลงไปช่วย โครนอส พวกเขาลากมันไปเรื่อยๆ กระทั่งอยู่ห่างจากผืนน้ำมาก ต่อให้มันคลิ่นพัดมาเรือก็คงพัดขึ้นมาไม่ถึงระดับที่เรืออยู่เป็นแน่ “กางเกงเปียกหมดเลย...” เฟนริลจึงมาง้มลงมองกางเกงขายาวสีดำแบบสุภาพของเขา ในขณะที่โครนอสผู้อยู่ในกางเกงขาสั้นสีขาวไม่ได้เป็นอะไรเลย “ฉันถึงได้กระโดดลงไปลากเรือไงเล่า” โครนอสเอ่ย เฟนริลหันกลับมาทำหน้าบูด “แบบนี้ใช่โกนี่ครับ คนเป็นนายลงมาลากเรือแล้วจะให้ลูกน้องอย่างผมทำยังไงต่อไป” “นายไม่ใช่ลูกน้องของฉันสักหน่อย” โครนอสขัดเสียงหัวน พนมมหายใจพืดพืดเดินไปหยิบกระเป๋าสัมภาระของเขาามาแบก ทั้งสัมภาระส่วนของเฟนริลไว้บนเรือให้เฟนริลแบกเอง “แดดร้อนขนาดนี้เดินๆ ไปเดี่ยวซากางเกงก็แห้งแล้ว ช่วงแรกๆ หนักขาน้อยก็ค่อยๆ เดินไปไม่ต้องรีบ” โครนอสหันกลับมาบอกกับเฟนริล เฟนริลพยักหน้ารับ มันก็จริงอย่างที่โครนอสพูด กางเกงไม่สำคัญ ที่สำคัญคือเขาโดดลงน้ำทั้งที่ยังใส่รองเท้า เฟนริลถอยร่นเท้าออกมาที่ละข้างเพื่อเทน้ำออก ใส่กลับเข้าไปใหม่แม้จะยังรู้สึกไม่สบายเท้าเสียเท่าไร รองเท้าที่เปียกน้ำเองก็ไม่ได้ถอด ใส่ไปทั้งๆ อย่างนั้นมันจะทำให้เขารู้สึกหงุดหงิด เขากลับจะถูกรองเท้ากัดเท้าเสียมากกว่าทำเนา โครนอสมองเฟนริลจัดการกับรองเท้าของตัวเองอยู่ครู่หนึ่งจึงละสายตาจากเฟนริลไป ยกมือขึ้นป้องตามองทอดสายตาไกลออกไป เขาเห็นสิ่งที่เหมือนเมืองอยู่ห่างออกไปค่อนข้างมาก กะจากระยะทางเดินๆ ไปชั่วโม่งกว่าๆ ก็น่าจะมีถึง แต่พื้นทางเดินนั้นเต็มไปด้วยทรายเดินลำบากมาก คาดว่าคงมากกว่านั้นมาก “เหนื่อยแะเดินกับทราย เท้าผลุบๆ โผล่ๆ ตลอดเวลา” โครนอสถอนหายใจหนักๆ เขาหันกลับไปมองเฟนริลดูว่าอีกฝ่ายจัดการรองเท้าตัวเองเรียบร้อยดีหรือยัง เฟนริลรีบเร่งมือเมื่อเห็นสายตาของโครนอส ไม่นานเฟนริลก็จัดการเรียบร้อย เพิ่งเริ่มก้าวเข้าทะเลทรายได้ไม่เท่าไร โครนอสและเฟนริลรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงกระดิ่งลั่นเป็นจังหวะ เสียงคล้ายบทเพลงที่มักบรรเลงในช่วงวันหยุดฤดูหนาว เสียงที่แสนคุ้นหู โครนอสหน้าเขื่อนรู้สึกลางไมตรี สังหรณ์ใจว่ามันน่าจะไม่ใช่อย่างที่เขาคิด เขาก็แค่หลุดไปเอง เงยหน้าขึ้นมองฟ้าเห็นสิ่งหนึ่งลอยเข้ามาใกล้ ไซ้เลย เป็นอย่างที่เขาคิดเป๊ะๆ “เฟนริล คิดว่าถ้าฉันหนีตอนนี้ฉันจะวิ่งหนีทันไหม?” โครนอสถามเฟนริลโดยสายตายังคงต้องมองอยู่ที่สิ่งของบนท้องฟ้า สิ่งนั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กระทั่งเริ่มมองเห็นเป็นรถเทียมม้า สิ่งที่ยกมอยุ่ก็ไม่ใช่ม้าเพียงม้าปกติ เป็นม้าที่มีเปลวเพลิงลุกไหม้ทั่วตัวสีตัว “ในทะเลทรายกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา หาที่หลบซ่อนตัวได้ยากแบบนี้ผมว่าหยุดยืนรอเขาเข้ามาแล้วรับของขวัญจากเขาตรงๆ จะเหนื่อยน้อยกว่าที่สุดครับ” เฟนริลให้ความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมาพร้อมกันนั้นเขาขยับเท้าข้างซ้าย ก้าวยาวๆ ออกไปทางด้านข้างแล้วขยับเท้าขวาตามมายืนชิดลอยห่างจากโครนอส โครนอสเหลือบสายตามองค้อนเฟนริลทันที เฟนริลเพียงหันมามองสบตาโครนอสแล้วขยับเท้าซ้ายลอยห่างต่อ งวดนี้ขยับเร็วขึ้นจนโครนอสหมั่นไส้ ระเบิดฝีเท้าวิ่งไล่เฟนริล เฟนริลสะดุ้งเพียงพริกเล็กน้อยอย่างรวดเร็วสับเท้าวิ่งหนีบ้าง การวิ่งหนีในทรายทำให้พวกความเร็วในการวิ่งของพวกเขาตกลงไปมาก ทั้งสองหลุดทุเลพอกัน ไม่นานจากนั้นพวกเขาจึงได้ยินเสียงเพลงที่คุ้นหู “Jingle bells, jingle bells, jingle all the way.” เริ่มจากเพลงยามฤดูหนาว แล้วก็ต่อด้วยอีกเพลง ในช่วงวันหยุดเดียวกัน “You better watch out. You better not cry. Better not pout. I'm telling you why.” เสียงเพลงที่เข้ามาใกล้พร้อมๆ กับเงาสีดำที่ทอดทับเหนือสองนายบ่าว เฟนริลหยุดฝีเท้าลงเงยหน้ามองฟ้าก่อนเป็นคนแรก โครนอสอาศัยที่เปลวกระโดดเข้าไปกอดคอเฟนริลแล้วล้มลงพร้อมกัน “Santa Claus is coming to town~” เสียงเพลงจบลงพร้อมเงาสีดำจำนวนมากที่ถูกเทลงมา เสียงแบะของสัตว์ขนนุ่มฟูชนิดหนึ่งลากยาวตามลงมา ผุ่งแกะร่าจรรวลงมาจากธารชลไม้รวมน้ำตก ทับสองนายบ่าวที่ตระกองกอดเคียงคู่กันอยู่บนพื้นทราย ผุ่งแกะร้องแบะๆ แล้วเริ่มกลายเป็นภูเขาสวยงาม ย่อม แกะตัวน้อยๆ กลิ้งจากยอดภูเขาลงไปนอนกองอยู่กันพื้นที่ไกลห่างออกไปบ้าง เมื่อหยุดกลิ้งพวกมันย่นตัวลุกขึ้นแล้วเริ่มเอนกลับมารวมตัวอยู่รอบๆ ภูเขากะ กระทั่งแกะทั้งหมดถูกเทออกมาจากราธารชลไม้ขนาดเล็ก ภูเขากะคงอยู่เช่นนั้นพร้อมเสียงร้องแบะๆ กระทั่งภูเขากะเริ่มสั่นสะเทือนมือที่สวมแขนเสื้อสีขาวยื่นออกมาจากใต้ขนแกะ “ไวยยยยยยยยยยยยยยย!” เสียงตะโกนร้องอย่างเคื่องโครธขึ้นสุดยอดที่ใต้ขนแกะ ธารชลไม้เทียมม้าไฟสีตัวค่อยๆ ร่อนลงมาเหยียบพื้นทราย ทำฝุ่นทรายฟุ้งขึ้นมาเล็กน้อยก่อนจะสงบและกลับเป็นปกติเมื่อม้าทุกตัวหยุดวิ่ง ชายหนุ่มในชุดทับในลายทาง เลื่อนอกเป็นกระดุมแบบชุดกะลาสีแต่ไม่ได้ติดกระดุมเอาไว้ให้เรียบร้อยกระโจนออกมาจากราธาร เขาตบเครื่องแต่งกายที่คล้ายชุดสูทแต่แต่งลวดลายของเขาปิดเอาฝุ่นทรายออกไปจากเครื่องแต่งกาย จากนั้นจึงไปยืนพิงธารชลไม้คู่กาย ยกมือขึ้นกอดอกมองดูการคืนรรของผู้นั้นนาย กระทั่งหัวของโครนอสโผล่ออกมาจากใต้กองแกะ ชายหนุ่มในชุดสูทตัดแปลง แก้วซ์ผมไว้เป็นทรงเรียบร้อยคล้ายคุณชาย สวมแว่นเสริมลุคกระตังดูเป็นคนเจ้าระเบียบบ่งกหัวทักทายโครนอส “สวัสดีครับคุณหนู มาถึงเกาะเป้าหมายแล้วสินะครับ? ยินดีต้อนรับสู่เกาะกิลเพอร์และภารกิจใหม่จากเมืองบนครีบ ส่วนนี้เป็น ของขวัญที่อาร์เทมิส น้องชายของผมฝากมามอบให้ เขาบอกอยากให้กับคุณหนู ในยามที่คุณหนูมาถึงแล้ว” ชายหนุ่มในชุดคุณชายปราชญ์สายตามองโครนอส ขณะเดียวกัน โครนอสกำลังขุ่นตัวเอง กระทั่งครึ่งตัวพ้นออกมาจากใต้ภูเขากะ เด็กชายผมทองเช่นเคียวเขียวฟันโม โหแบบจะคลั่ง ทุบมือลงกับพื้นทรายรัวๆ ไม่

กลัวทรายจะกระเด็นขึ้นมาเป็นหน้าของเข่า หากไม่กังวลเรื่องฐานะเขาคงชู้สาวกลางให้ผู้ชายคนนี้เป็นไปแล้ว “เอาแกะมาให้อีกแล้วเหอ!” โครนอสตะโกน เกิดเสียงดังปั้งเล็ก ๆ ขึ้น เบนริล โผล่หัวของเข่าออกมาจากใต้ภูเขาแกะได้เป็นผลสำเร็จ “ครับของขวัญคราวนี้ก็ยังคงเป็นแกะเหมือนเดิม แต่มันเป็นแกะพิเศษนะครับ เป็นความพิเศษที่มีเพียงแกะพวกนี้เท่านั้น ให้คุณหนูทนายครับว่าความพิเศษที่ว่าคืออะไร” ชายหนุ่มมาดคุณชายพยักหน้า ส่วน โครนอสเลิกคิ้ว “พิเศษอะไร?” ส่งคำถามกลับ “แกะพวกนี้มีรอยจูบจากอาร์เทมิสทุกตัว” ยินคำตอบ โครนอสทำหน้าเลียนหน้าขะแยง มาอีกแล้วกองทัพแกะแห่งอาร์เทมิส กองทัพที่มีสัญลักษณ์เป็นรอยจูบของอาร์เทมิส เขาจำได้ว่าอาร์เทมิสเคยพูดถึงกองทัพแกะของเขาอย่างภาคภูมิใจว่ายังในนะ... “แกะตัวไหนไม่มีรอยจูบของฉันทันไม่อยู่ในสำนักอาร์เทมิส มันคือแกะสายลับ!” ก็ตามนั้น “ขนาดไม่โผล่หัวมาก็ยังตามมาแกล้งกันได้เหอ?” โครนอสเอ่ยอย่างสุดทน วางมือทั้งสองข้างลงไปบนพื้นทราย ผิงลงไปกระทั่งยึดจับพื้นดินได้แล้วจึงพยายามดึงขันทัวเองออกมาจากใต้แกะ ไม่นานภูเขาแกะก็ถล่มลงมา โครนอสและเบนริลได้รับอิสระ “ชนแกะมาส่งให้ถึงทะเลทรายแบบนี้ช่างมีความเสียสละสินะ ฉันทันพี่น้องชายของนายจริงๆ แบบนี้แกะของอาร์เทมิสคงเป็นดินทรายไม่สามารถจูบหรือนอนกอดบนเตียงได้อีกต่อไป อ้อ ฉันทันประทับใจนายด้วยนะเฮลิออส ขนาดขบราชรถมาส่งของขวัญให้ถึงที่ ดูๆ ไปแล้วรถของนายมันก็ไม่ได้ใหญ่เลยนะ” โครนอสเดินมาหยุดยืนที่ด้านหน้าชายหนุ่มลุดคุณชาย เยี่ยมหน้าออกไปมองราชรถของเขา เมื่อพูดถึงมัน ราชรถไม้ที่ลากด้วยม้าไฟสี่ตัว กระทั่งหยุดวิ่งม้าไฟเหล่านั้นก็ยังคงมีไฟลุก “ต้องขอบคุณคุณหนูที่กรุณาเป็นห่วงเป็นใยในเรื่องนี้ ยังไงก็ตาม น้องชายของผมได้เตรียมสบูและแชมพูสูตรพิเศษพร้อมอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ใหญ่เพียงพอที่จะชนแกะลงไปอาบน้ำได้พร้อมกันทั้งภูเขา” ชายหนุ่มลุดคุณชายยกมือขึ้นแตะอกค้อมหัวคำนับ โครนอสทำหน้าเหยงสบบเบาๆ ในลำคอเมื่อทำให้อาร์เทมิสลำบากไม่ได้ ชายหนุ่ม ในชุดสูทดัดแปลง แวกซ์ผมและสวมแว่นแบบคุณชายเพอร์เฟคผู้นี้คือเฮลิออส เทพแห่งดวงอาทิตย์ ราชรถที่เขาขับมานั้นเรียกกันว่าราชรถพระอาทิตย์ มันไม่ได้เอาไว้ใช้ขับให้แสงสว่างแทนดวงอาทิตย์เหมือนอย่างตำนานเทพของมนุษย์หรอก ก็แค่รถประจำตำแหน่งใช้ขับเล่นแกล้งคนอื่นทั่วๆ ไป แต่ในเวลาสำคัญบางทีมันก็จำเป็นนะ เพราะมันเป็นรถที่ขับได้ไวมาก จะขับพาใครไปส่งที่ไหนก็ทำได้ง่ายๆ ส่วนอาร์เทมิสที่โครนอสและเฮลิออสพูดถึงนั้นเป็นน้องชายแท้ๆ ของเฮลิออส อาร์เทมิสเป็นด้านตรงกันข้ามกับเฮลิออส เทพแห่งดวงจันทร์ เขาเป็นชายขาสโนว์ขาวจริงที่ชอบการหลอผู้หญิงมาก เจอผู้หญิงคนไหนไม่สนใจตัวเองเป็นต้องตรงเข้าไปจีบทำให้เธอตกหลุมรักเขาให้ได้ คติประจำใจคือผู้หญิงทุกคนต้องตกหลุมรักเขา จะไม่ปล่อยผู้หญิงที่ไม่ตกหลุมรักเขาให้อยู่บนโลก แต่นอกจากเรื่องของผู้หญิงแล้วอาร์เทมิสเป็นพวกรักแกะมาก ไม่มีใครรู้ว่าทำไม เขาเลี้ยงแกะไว้เป็นคอกเป็นฟาร์ม แต่กลับปฏิเสธจะให้คนอื่นเรียกพวกมันเป็นฟาร์ม เขาต้องการให้ทุกคนเรียกแกะของเขาเป็น “ฮาร์เร็ม” อาร์เทมิสจะมีความชอบรสนิยมยังไง โครนอสไม่อยากจะหยอก หากเจ้าอาร์เทมิสตัวดีนั้นไม่ชนแกะใส่ราชรถของเฮลิออสมาเทใส่เขาเป็นประจำทุกสัปดาห์ บางครั้งสัปดาห์ละหลายๆ ครั้ง บางครั้งก็แทบจะทุกวัน และบางครั้งก็วันละหลายครั้งเสียด้วย เจอไปมากๆ โครนอสก็เริ่มจะหมดความอดทน มันอะไรกันนักหนา! นี่กำลังแกล้งเขาอยู่ใช่ไหม? เอ้อ! เขารู้ว่าอาร์เทมิสกำลังแกล้งเขาอยู่ เจ้าอาร์เทมิสนั้นหาเรื่องแกล้งเขาอยู่เสมอนั่นแหละ! เวลาอยู่ด้วยกันเฉลๆ ก็ถีบเขาลงน้ำบ้าง จับกางเกงของเขาแล้วดึงเผยน้องหนูกลางถนนบ้าง เจ้าหมอนั่นทำทุกอย่างนั้นแหละเพื่อที่จะแกล้งเขา เจ้าหมอนั่นนะเห็นเขาเป็นของเล่นเสมอ นั่นแหละ! “ซิส ทำไมเจ้าหมอนั่นถึงได้เป็นเทพที่สำคัญของเกาะหลัก สำคัญขนาดตัดทิ้งจากวงเทพไม่ได้นะ...” โครนอสจึงมองอย่างเคืองแค้น แม้อาร์เทมิสจะเป็นชายขาสโนว์ขาวจริง แถมยังมีรสนิยมแปลกๆ นิสัยก็ไม่ได้ดีต่ออะไร ผลงานอะไรจั้นเหอ? บลา! แต่เขาก็กลับเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่คิดจะเขี่ยให้ตกบัลลังก์ได้ยาก ยากมากๆ พูดจากใจเขี่ยอาร์เทมิสยังยากกว่าเขี่ยเจ้าสวรรค์ลงจากบัลลังก์เสียอีก กลั่นแกล้งเพียงครั้งเดียวอาจก่อความบาดหมางได้เป็นจำนวนมาก อาร์เทมิสมีผู้ศรัทธาเยอะมาก ด้วยเกาะหลักนั้นมีลักษณะเป็นรูปจันทร์เสี้ยว ชาวพื้นเมืองของเกาะหลักจึงให้ความสำคัญกับดวงจันทร์มากเป็นพิเศษ วัฒนธรรมการแต่งตัว ทุกสิ่งทุกอย่างอิงกับดวงจันทร์ แนนอน เทพเจ้าหนึ่งเดียวในใจพวกเขาย่อมเป็นอาร์เทมิส ไม่ใช่ท่านเจ้าสวรรค์พ่อของโครนอส ประกาศสงครามกับอาร์เทมิสก็เหมือนประกาศสงครามกับผู้ศรัทธาพื้นเมืองของเกาะหลัก หากทำประชาชนผู้ศรัทธาจะลดจำนวนหายลงไปกว่าครึ่ง ที่แหยกว่านั้นก็คือผู้ศรัทธาชาวพื้นเมืองเหล่านั้นไม่เคยใส่ใจเทพคนอื่นเสียด้วย ใส่ใจก็เพราะอาร์เทมิสบอกให้ใส่ใจเท่านั้น ถึงขนาดลือกันไปว่าหากแต่งงานกับลูกเจ้าสวรรค์แล้วจะได้อยู่ใกล้ชิดอาร์เทมิสมากขึ้น นี่มันไม่ใช่แล้วนะ มันต้องแต่งงานกับอาร์เทมิสแล้วจะได้อยู่ใกล้ชิดลูกเจ้าสวรรค์หรือเจ้าสวรรค์มากขึ้นสิ พวกเขาไม่รู้หรือไ้ว่าระดับชั้นมันต่างกัน พวกเขาไปเอาความเชื่อแปลกๆ พวกนี้มาจากไหน? พวกเขานับลำดับชั้นของเทพในชั้นสวรรค์ไม่เป็นหรือไง? ความเชื่อของชาวบ้านทำไมถึงได้บิดเบือนขนาดนี้!? คิดถึงอาร์เทมิสแล้ว โครนอสปวดหัว เหมือนจะได้ยินเสียงชีพจรเต้นตึกตักอยู่ในหัวซัดมาก ออกมาไกลขนาดนี้แล้วยังต้องคิดถึงผู้ชายนำปวดหัวคนนั้นอีกเหอ? เหอะ! “เฮ้อ...ฉันทเหนื่อยมากพอแล้ว เลิกเอาของขวัญมาให้ฉันทสักทีเถอะ ของแบบนี้มันไม่ใช่ของขวัญด้วยซ้ำ นี่ก็ต้องมาทำภารกิจนำปวดหัวอีก ขอฉันทำภารกิจอย่างสบายๆ ไม่ได้หรือไง?” โครนอสถอนหายใจปิดมือไปมาเหมือนอยากจะไล่ทั้งแกะทั้งเฮลิออสออกไปให้ไกลๆ เขาคิดว่าเฮลิออสจะต้องได้ถ้อยคำเจ็บๆ แสบๆ กลับมาแน่ น่าแปลก เฮลิออสไม่พูดอะไรเลย โครนอสหันกลับไปมองเฮลิออส เฮลิออสเงยหน้าขึ้นมองโครนอสพอดี ทั้งสองสบตากัน จากนั้นจึงเป็นฝ่ายโครนอสเริ่มขมวดคิ้ว “นายเจิบทำทำไม ฉันทคิดว่านายจะได้ฉันทะอีก” เฮลิออสเหลือบสายตาดูขึ้นมองฟ้า “แค่คิดคำพูดได้กลับไม่ได้เท่านั้นแหละครับ” ตอบพร้อมยกไหล่ โครนอสแทบยั้วย่นหน้า มีเหอเฮลิออสจะคิดคำพูดได้กลับไม่ได้ เจ้าผู้ชายคนนี้เห็นหน้าเรียบๆ แบบนี้ก็เถอะ เรื่องเถียง ด่า หรือโต้กลับ โครนอสไม่เป็นสองรองใครจริงๆ นะ นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่โครนอสจะเคยพบเจอ

ออส เทพแห่งพระอาทิตย์นั้นเป็นชายรักสนุกที่พยายามแต่งเนื้อแต่งตัว แสดงท่าทางให้คนอื่นคิดว่าเขาเป็นคนสุภาพไว้ก่อน แม้ภายนอกจะดูสุภาพไว้เนื้อไว้ตัว พูดจามาฟังและคิดก่อนพูดเสมอ ทว่าความจริงแล้วไม่ใช่เลย เขาพูดอะไรตามแต่ใจอยากเสมอ หัวของเขาไวมากในการคิดคำพูดได้กลับคนอื่นเจ็บๆ แสบๆ หรือไม่บางที่เขาอาจไม่เคยตั้งใจคิดคำพูดอะไรแบบนั้นเลยเสียด้วยซ้ำ มันผุดขึ้นในหัวของเขาเอง เขาแค่พูดคำพูดเหล่านั้นออกไปตามประสาคนปากไว หากเขามีความคิดจะเถียงคนอื่นเจ็บๆ แสบๆ จริงๆ ไม่มีทางที่เขาจะหยุดนิ่งคิดคำตอบ ได้ไม่ออกเป็นแน่ มาคิดดูดีๆ นี่อาจจะไม่ใช่ครั้งแรกที่เฮลิออสได้คำพูดของ โครนอสไม่ออก หลายครั้งแล้วที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ทุกครั้งจะเป็นตอนที่โครนอสพูดต่อว่าอาร์เทมิส น้องชายของเขาถึงของขวัญที่อาร์เทมิสมอบให้เขา ถึงเรื่องที่อาร์เทมิสชอบกลั่นแกล้งเขาเป็นชีวิตจิตใจ พอคิดว่าเฮลิออสเจ็บเพราะไม่ชอบใจคำต่อว่านั้น โครนอสพลอยรู้สึกโมโหและไม่พอใจ ถ้าไม่ชอบให้เขาต่อว่าน้องชายตัวเองก็ไปบอกเจ้าคนชู้กวนนั้นสิว่า เลิกแกล้งเขาได้แล้ว ถ้าไม่มาแกล้งเขาก่อนเขาก็ไม่ต่อว่าขนาดนี้หรอก “ที่เจ็บไปเพราะโกรธที่ฉันต่อว่าอาร์เทมิสหรือเปล่า?”

ตอนแรกว่าจะไม่ถาม แต่รู้สึกว้ากเกินไปแล้วจะทำให้เขาเกลียดเฮลิออสมากขึ้น เขาลองเปิดใจพูดคุยกับอีกฝ่ายตรงๆ ดูน่าประหลาดใจ เฮลิออสเผยสีหน้าประหลาดใจ “ทำไมผมต้องโกรธเรื่องพรรคนั้นด้วยล่ะครับ? ผมได้ยินคนอื่นต่อว่าน้องชายของผมแรงกว่านี้อีก คำด่าพวกนั้นนะผมได้ยินทุกวันจนชินไปแล้ว แค่ว่าคำต่อว่าเล็กๆ น่ะทำให้ผมอึดขนาดเถียงคนอื่นไม่ออกไม่ได้หรอก อ้อ จะทำให้ผมยิ่งเถียงกลับด้วย” นั่นเป็นคำตอบที่น่าประหลาดใจมาก พอคิดๆ ดูแล้วก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เฮลิออสไม่ใช่พวกจิตใจอ่อนแอ ฟังคำต่อว่าของคนอื่นแล้วไม่พอใจเก็บไปคิดมาก ไม่ยอมระบายความในใจกับใคร เขาไม่พอใจอะไรจะระบายทันที “ฉันทำไมนายถึงเจ็บทุกครั้งที่ฉันว่าน้องชายของนาย?” โครนอสถามกลับ นี่เหมือนจะเป็นคำถามที่หาคำตอบได้ยาก เฮลิออสเงยหน้าขึ้นมองฟ้าเหมือนต้องการหลบสายตาของโครนอส “ผมแค่ไม่ชอบให้คุณหนูพูดถึงของขวัญของอาร์เทมิสว่าแบบนั้น...อืม...ไม่มีอะไร” เฮลิออสตอบปิด แต่คำตอบนั้นยิ่งสร้างความสับสน ไม่เข้าใจให้โครนอส ไม่ชอบเรื่องนั้นหรือ? งั้นก็แปลกไปหน่อยมั้ง อาร์เทมิสแกล้งเขาอะ คนที่สมควรโดนโกรธนะอาร์เทมิสต่างหาก ไม่ใช่เขาที่โกรธการกลั่นแกล้งเลวๆ นั้น! “แต่อาร์เทมิสแกล้งฉันนะ! ฉันต่างหากที่ควรโกรธอาร์เทมิสนะ เอ้อ! โกรธนายด้วยที่ร่วมไม้ร่วมมือกับอาร์เทมิสมาแกล้งฉัน มาโกรธฉันเรื่องนั้นมันไม่ใช่เลยนะ” โครนอสถอนหายใจหนักมากก่อนจะสับหน้าหันไปทางด้านในเกาะ เขาไม่สนใจเฮลิออสแล้ว เดินเตะฝุ่นเตะทรายแบกสัมภาระจากไป “มันไม่ใช่อย่างที่ คุณหนูเข้าใจหรอกครับ” เฮลิออสจ๋มจ๋าเบาๆ หลุดหัวเราะน้อยๆ เมื่อเห็นท่าทางอนตบป้องแสนน่ารักของเจ้านาย เขาหันไปหาเฟนริลซึ่งยังยืนรอเขาอยู่ ยืมให้เฟนริลแล้วยื่นมือไปขอสัมภาระมาจากเขา เฟนริลตกใจส่ายหน้าบอกว่าเขาจะถือเอง สุดท้ายก็ถูกเฮลิออสแย่งสัมภาระไป เฮลิออสวิ่งตามหลังของโครนอสไป แย่งสัมภาระของโครนอสมาอีกคน ทำเอาโครนอสสับสนว่าเฮลิออสจะมาไม่ไหน หลังแย่งสัมภาระมาเฮลิออสเดินกลับไปที่ราชรถเทียมม้าของเขา ภายในราชรถขนาดเล็กไว้ใช้ขึ้นได้เพียงคนสองคนมีที่วางของอยู่ด้านหน้าคล้ายคอนโซล แค่ว่าเขาเอาของไปวางไว้บนนั้นของก็ถูกดูดหายเข้าไปด้านใน เขาจัดเก็บกระเป๋าของโครนอสกับเฟนริลเข้าไป จัดเก็บแคะเข้าไปด้วย โครนอสและเฟนริลเฝ้ามองเฮลิออสด้วยความสับสน ดูว่าเขาจะทำอะไร จัดเก็บทั้งหมดเสร็จเฮลิออสหันมากำมือเรียกโครนอสกับเฟนริล “มาขึ้นรถสิ เบียดกันนิดหน่อยคงไม่เป็นไร เดี่ยวพาไปส่งแถวๆ กำแพงเมือง” ความหวังดีที่ถูกหยิบยื่นมากะทันหันสร้างความประหลาดใจให้โครนอส “แล้วนายจะไม่ถูกเบียดบนต่อว่าหรือที่เข้ามาช่วยภารกิจฉัน?” เฮลิออสยิ้มตอบคำถามของโครนอสพลางส่ายหน้า “ไม่หรอก ฉันแค่จะไปส่งนายเท่านั้น ถึงถูกต่อว่าก็ไม่ร้ายแรงนัก แล้วฉันไม่สนใจด้วย” เช่นนั้น โครนอสจึงรับความหวังดีของเฮลิออสอย่างยินดี เขากำมือเรียกเฟนริลชวนไปขึ้นราชรถของเฮลิออส เฮลิออสให้เฟนริลอยู่ที่ด้านหน้าติดกับคอนโซลรถ ตัวเฮลิออสอยู่กลาง แล้วให้โครนอสปิดท้ายขบวนเกาะเอวของเฮลิออสไว้ไม่ให้ร่วงลงไป เฟนริลรู้สึกอึดอัด เขาคิดว่าตัวเองควรย้ายที่กับโครนอส ที่ของเขาเห็นได้ชัดว่าดีกว่าโครนอส แล้วทำไมทั้งโครนอสทั้งเฮลิออสถึงเห็นพ้องให้เขาที่เป็นเพียงคนรับใช้มาอยู่ตรงนี้ “จับให้ดีๆ ล่ะโครนอส อย่าตกลงไปล่ะ” เฮลิออสเตือนโครนอส สบัดบังเหียนให้ม้าทั้งสี่ตัวก้าวร่อน หันหน้าเข้าหาตัวเกาะแล้วตะบือวิ้งควบไปกระทั่งราชรถลอยสูงขึ้นเหนือพื้น “นายเตือนฉันพร้อมบอกให้ม้าวิ่งเนี่ยนะ? ถ้าฉันไม่จับชายเสื้อนายไว้ก่อนฉันก็ตกลงไปแล้วนะเว้ย!” โครนอสโวยวาย รอยยิ้มผุดที่มุมปากของชายหนุ่มเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ นั่งราชรถของเฮลิออสแล้วย่นระยะเวลาในการเดินทางได้เยอะมาก ไม่กี่นาทีให้หลังก็มาถึงบริเวณใกล้กำแพงเมืองแล้ว ลงจอดท่าออกมาจากประตูเมืองเล็กน้อยเพื่อเลี่ยงสายตาของคนในเมือง เฮลิออสเรียกกระเป๋าสัมภาระของโครนอสและเฟนริลทั้งสองไปออกมาส่งให้ทั้งคู่ถือ “คงจากกันแค่นี้แหละ เจอกันอีกครั้งที่คฤหาสน์เทพไมเก้ ในเมืองกิลด์นักรบผจญภัยนะ” ระหว่างส่งกระเป๋า เฮลิออสเอ่ยด้วยรอยยิ้ม คฤหาสน์เทพของโครนอสตั้งอยู่ใกล้ๆ กับเกาะกิลด์นักรบผจญภัยและกิลด์คำซาย ต้องการซื้อของซื้ออะไรก็เข้าเกาะไปซื้อได้ง่ายๆ หลายครั้งพวกเขาใช้เกาะนั้นเพื่อพบปะนัดแนะกันเสียด้วยซ้ำ “อ่า แล้วเจอกัน” โครนอสยกมือขึ้นโบกบอกลา ไม่รู้เฮลิออสนึกสนุกอะไร เขาเรียกแคะทั้งฝูงออกมาจากช่องเก็บสัมภาระเพื่อบอกลาโครนอสด้วย โครนอสกับเฟนริล โดนแคะรุ่มและร้องโหยกเหวกอยู่ได้ครู่ใหญ่เฮลิออสจึงให้ฝูงแคะถอยออกมา เปิดทางให้โครนอสและเฟนริลไปทำภารกิจกันจริงๆ เสียที โครนอสและเฟนริลโบกมือบอกลาเฮลิออสเป็นครั้งสุดท้าย ปิดเสื้อผ้าจัดทรงให้เรียบร้อยหลังจากที่เละเพราะโดนแคะรุ่ม แบกกระเป๋ามุ่งหน้าสู่ประตูนครฟาเซน นครเพียงหนึ่งเดียวที่ตั้งอยู่บนเกาะทะเลทรายกิลเฟอร์ “งั้นพวกเราลากลับกันดีกว่า” เฮลิออสยืนทอดอกฟังราชรถมองโครนอสกับเฟนริลเดินหายไปหลังประตูเมืองแล้วจึงขยับเปลี่ยนเป็นท่ายืนตรง เอ่ยกับแคะที่อยู่รอบข้างแล้วจึงไล่แคะทั้งหมดกลับเข้าช่องเก็บของของรถ “เบะ~” แคะตัวต่างๆ ไม่ยอมกลับเข้าไปในช่องเก็บของ มันรั้งรออยู่ข้างๆ รถไม่ยอมปีนตามแถวด้านหน้าไปแต่หันกลับมามองเฮลิออสด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย เลิกลักมองซ้ายมองขวาเดาไม่ออกว่ามองอะไร “เป็นอะไรไหม? ถ้าหาอาร์เทมิสอยู่พวกเราจะกลับไปหาเขาเร็วๆ นี้แหละ” เฮลิออสเอนตัวเข้าไปกระแทกหน้าของเขายู่ใกล้หน้าของ

มันมากขึ้น ลูบหัวที่เต็มไปด้วยขนนุ่มๆ สีขาวๆ สบายมือมัน ทุกครั้งเจ้าแกะน้อยจะชอบให้คนลูบหัวมัน แต่คราวนี้ไม่ มันสะบัดหัวปัดมือของเฮลีโอสทิ้ง ร้องแเบะๆ เหมือนต้องการพูดอะไรกับเขา “อิม...นายพูดอะไรอยู่นะฉันไม่เข้าใจ” เฮลีโอสจึงงำ เจ้าแกะน้อยร้องแเบะๆ ไปเรื่อยๆ เข้าชี้เฮลีโอส แต่เฮลีโอสก็ยังไม่เข้าใจ กระทั่งเจ้าแกะดูจะหมดความอดทน มันสะบัดหน้าใส่เฮลีโอส เดินอาดๆ ตามคนอื่นๆ กลับเข้าไปในช่องเก็บของ แกะตัวที่เหลืออีกสองสามตัวมองหน้าเฮลีโอสแล้วเดินตามแกะตัวนั้นไป “สรุปมันต้องการพูดอะไรกับฉันนะ?” เฮลีโอสจึงงำเกาหัวของเขาตั้งแกร๊กๆ อาร์เทมิสรู้ว่ามีมันต้องการอะไร เขาพูดคุยกับแกะได้ มันรีบกลับไปหาอาร์เทมิสให้เขาฟังเรื่องที่แกะตัวนี้จะพูดดีกว่า แกะทุกตัวกลับขึ้นรถของเฮลีโอสจนหมด เฮลีโอสตรวจดูความเรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย แกะพวกนี้เป็นของรักของหวงของอาร์เทมิส ลืมไว้ที่นี่แม้ตัวเดียวอาร์เทมิสได้สวดเขาขับ เมื่อแน่ใจแล้วเขาจึงขึ้นราชรถไม้ สะบัดบังเหียนให้ม้าไฟทั้งสี่ตัวนำเขาลอยขึ้นฟ้า มุ่งหน้าสู่หมู่บ้านลามิริ หมู่บ้านหลักของชนพื้นเมืองที่นับถืออาร์เทมิส อาร์เทมิสบอกจะรอเฮลีโอสอยู่ที่นั่น

***** ถือกระเป๋ากันคนละใบ โครนอสกับเฟนริลเดินมาถึงหน้าประตูทางเข้าเพียงหนึ่งเดียวของเกาะกิลเฟอร์แห่งนี้ นครฟาเซน กำแพงเมืองนั้นสร้างขึ้นมาจากอิฐขนาดใหญ่สีน้ำตาล มองดูแล้วค่อนข้างเปราะกว่ากำแพงเมืองอื่นๆ ที่อยู่ในเกาะหลัก ที่นี้คงไม่ค่อยมีสงครามหรือความบาดหมางเกิดขึ้น กำแพงเมืองบ่งบอกประวัติเมือง แต่อันที่จริงมันก็ไม่แปลก ไม่ค่อยมีคนเดินทางมาเกาะนี้ การโจมตีจากนอกเมืองนั้นเลิกคิดไปได้เลย หากจะเกิดสงครามสงครามที่ว่าคงเกิดจากด้านหลังกำแพงเมืองเปราะๆ นี่เป็นหลัก อย่างสงครามกลางเมือง ประตูเมืองเป็นชุมชนขนาดใหญ่ที่สร้างจากอิฐชนิดเดียวกับกำแพง ประตูเป็นประตูเหล็กขนาดใหญ่ มีที่คล้องสำหรับจับเป็นห่วงประชันอยู่ บานประตูไม่มีลายสลักตกแต่ง เป็นประตูเหล็กเรียบสิ้นทั่วไป พื้นบริเวณธรณีประตูปูด้วยอิฐสีเทาคล้ายสร้างขึ้นมาจากหิน บนแผ่นอิฐสีหินนั้นยังมีเม็ดทรายอยู่บ้าง ทั้งที่กระเด็นจากนอกธรณีประตูเข้าไปกับที่เป็นรูปรอยเท้าเดินเข้าเดินออกอย่างชัดเจน ทรายเริ่มน้อยลงเมื่อผ่านประตูเข้าไป ภายในเมืองปูพื้นด้วยอิฐสีน้ำตาล เหมือนจะปิดกวาดทรายออกจากพื้นหมดจนไม่มีทรายเหลืออยู่เลย ทั้งหมดนั่นคือสิ่งที่โครนอสมองสำรวจจากนอกประตู นอกจากนั้นคงต้องเดินผ่านประตูเข้าไปก่อนถึงจะเห็นว่าเป็นอย่างไร “ต้องทำเอกสารเข้าเมืองไหมนะ?” โครนอสจึงงำ มองซ้ายมองขวากระทั้งเจอบ้อมยามข้างประตูทางเข้า ภายในมียามพุดหน้าหลังอยู่กับโต๊ะ เขามีผมเป็นสีดำแซมขาว ดูเหมือนจะเป็นชายวัยกลางคนหรือมากกว่านั้น โครนอสเดินนำเฟนริลตรงเข้าไป มองหากระดิ่งเพื่อกดเรียก เมื่อไม่มีจึงใช้การเคาะโต๊ะดัง โปกๆ แทน ยามวัยกลางคนสะดุ้งตื่นขึ้นมา เขาเหมือนจะยังมึนเบลอ จับจ้อง โครนอสกับเฟนริลอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะรู้สึกตัว “หืม? หนูน้อยทั้งสองมีอะไรเหรอ? ต้องการให้หาของเล่นให้เหรอ?” เขาได้เห็น โครนอสกับเฟนริลเป็นเด็กจากในเมือง โครนอสหงุดหงิดว่าเขาไม่สังเกตเห็นกระเป๋าสีเสื้อผ้าของตนหรือใจ เก็บความหงุดหงิดกลับไป “ไม่ใช่ครับ พวกผมเพิ่งเดินทางมาที่นี่ว่าจะเข้าเมืองหน่อย พวกเราต้องทำเอกสารอะไรไหมครับถึงจะเข้าเมืองได้” ชายวัยกลางคนเบิกตากว้างประหลาดใจ “เดินทางมาจากเกาะอื่นเหรอ? จะเข้าเมืองเหรอ? โหแปลกมาก เกาะนี้นอกจากพวกคนคุกก็แทบไม่มีใครเดินทางมาหรอก หรือพวกเธอจะไปทำผิดอะไรเข้า?” ยามวัยกลางคนฉีกยิ้มที่มุมปากยื่นหน้าเข้ามาใกล้ โครนอสถามเข้าชี้ เป็นคำถามและท่าทางที่ชวนอารมณ์เสียมาก คิ้วของโครนอสขมวดเข้ากัน จนมุ่น ก้มหน้าลงถอนหายใจเสียงหนัก “มองยังงั้นเห็นพวกผมเป็นโจรครับ?” เสียงของโครนอสกดต่ำเต็มไปด้วยอารมณ์ที่ปิดไม่มิด ชายวัยกลางคนประหลาดใจ เขาหัวเราะถาม โครนอสว่าไม่ใช่เหรอ? จากนั้นก็ไม่เข้าชี้ถามอะไรต่อ ตอนนี้คิ้วของโครนอสขมวดเข้ากันจนแทบจะบีบตายอยู่รอมร่อแล้ว ยามหน้าประตูไม่เข้าชี้ต่อถือว่าดีมาก “ไม่ต้องทำเอกสารอะไรหรอก เข้าไปได้เลย คนเข้าเมืองคนอื่นๆ เองก็ไม่ชอบทำเอกสารอะไรมากมายเหมือนกันนะ บางคนแค่ให้เซ็นชื่อตัวเองในลิสต์คนเข้าเมืองยังไม่ยอมทำเลย” ยามหน้าประตูหัวเราะร่วน โครนอสหาย โหมโหมเปลี่ยนมาตกใจ “แบบนี้คนในเมืองไม่ท้วงกันหรือครับ ปล่อยให้คนเข้าเมืองเข้าออกอิสระแบบนี้ แถมคนพวกนั้นยังเป็นคนคุกอีก” “ท้วงได้ก็ท้วงไปแล้วละ แต่พวกเขาท้วงไม่ได้หรอก เจ้าเมืองเมืองนี้โหดนะหนูน้อย ทหารเองก็ด้วย ท่วงนิตท้วงหน่อยเดียวจะโดนตีเอา ส่วนจะโดนโจรปล้นตอนกลางคืนหรือไม่ก็ตัวใครตัวมัน อยู่ที่นี่ต้องทำใจหน่อยละหนูน้อย ความปลอดภัยไม่มีหรอก” ยามวัยกลางคนปัดมือไปมา เป็นคำพูดที่ฟังดูไร้ความรับผิดชอบ คิ้วของโครนอสขมวดคิ้วหากันอีก เมืองนี้ดูแล้วว่าจะไม่ปลอดภัยสุดๆ ไม่ใช่ที่ให้ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่เลย ผลึกภยันตร์หรือผลงานเด็ดๆ ที่พอจะขายเอาเงินนอกเกาะได้ก็ไม่มี ไม่แปลกใจที่จะไม่มีใครคิดอยากเดินทางมาที่เกาะนี้ “ขอบคุณมากครับที่ให้ความช่วยเหลือ” ได้เวลาบอกลาเข้าเมืองกันเสียที เขาอยากจะทำโรงแรมพักผ่อนเต็มที่แล้ว ประสานมือที่ถือกระเป๋าทิ้งสองข้างไว้เบื้องหน้า ค้อมหัวน้อยๆ ให้พองามขอบคุณยามหน้าประตู ยามผู้นั้นเบิกตากว้างดูประหลาดใจมาก เขาหัวเราะร่วนชอบใจความมารยาทดีของ โครนอส เดินผ่านประตูเมืองเข้าไป เมืองหลังกำแพงเบิกกว้างต่อหน้าพวกเขา ทางเดินสีอิฐที่ทอดยาวไปเล็กน้อยแล้วกลายเป็นลานกว้างสีอิฐ ลานกว้างมีทางแยกออกไปเป็นสี่สาย รอบข้างคือบ้านเรือนที่สร้างขึ้นมาจากอิฐสีขาว หลังคาสีน้ำตาล บ้านบางหลังมีหลังคาเป็นสีดำแตกต่างกันไป บ้านแต่ละหลังอย่างมากที่สุดก็สูงเพียงสองชั้น แต่บ้านหนึ่งชั้นจะมีอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด “โรงแรมไปทางไหนนะ...” โครนอสจึงงำ เขากวาดตามองไปรอบๆ หาคคนที่พอจะถามทางได้ รอบข้างมีแต่ผู้ชายตัวใหญ่ๆ หน้าโหดๆ เหมือนพวกนักโทษ ถามคนแบบนี้แทนที่จะได้คำตอบคงได้เรื่องทะเลาะมาแทน โครนอสไม่หยุดกวาดตาดูกระทั้งเห็นหญิงสาวในชุดกระโปรงยาวสีเขียวย่อนผู้หนึ่งเดินออกจากบ้านของเธอมารดน้ำดอกไม้ในกระถางหน้าบ้าน โครนอสรีบสาวเท้ายาวๆ ก้าวนำเฟนริลไปหาเธอก่อนที่เธอจะกลับเข้าไปในบ้าน “ขอโทษครับ มีเรื่องอยากถามหน่อย มีโรงแรมดีๆ ปลอดภัยๆ อยู่ที่ไหนบ้างหรือครับ?” ยามหน้าประตูอาจเตือนเขาแล้วว่าที่นี่หาความปลอดภัยไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ขอที่ที่ดีที่สุดหน่อยเถอะ อย่างน้อยก็น่าจะมีละน่า ที่ที่ปลอดภัยและน่าอยู่ที่สุดในสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย “เป็นคนมาจากต่างเมืองเหรอ? น่าแปลกนะ ไม่ค่อยมีเด็กอย่างเธอเดินทางมาถึงที่นี่หรอก หนีออก

จากบ้านมาหรือเปล่า? อ้อ ถ้าโรงแรมล่ะก็เดินไปทางนั้นเลย ตรงไปเรื่อยๆ นะจะเจออาคารขนาดใหญ่สามชั้น ที่นั่นนะ
ปลอดภัยสุดแล้วละเพราะเจ้าของ โรงแรมมีลูกเป็นทหาร” หญิงสาวทักโครนอสกับเฟนริลอย่างประหลาดใจ เปลี่ยนความ
สนใจมาเรื่องที่โครนอสถาม ชี้นำไปอีกฟากหนึ่งของถนนบอกทางกับโครนอส มันคือถนนทางด้านซ้ายนับจากทางเข้าเมือง
“ขอบคุณมากครับ” โครนอสหันจากปลายนิ้วของเธอกลับมาค้อมหัวขอบคุณเธอ เธอยิ้มให้เขาบอกเขาว่าไม่เป็นไร ยกมือขึ้น
โบกบอกลาหันกลับไปรดน้ำต้นไม้ของเธอต่อ “อาคารสามชั้นหรือ? เดินไปเจอหลังแรกก็ที่นั่นเลย ใช่ไหมนะ?” เดินห่างออก
มาจากหญิงสาว โครนอสไม่แน่ใจหันไปถามเฟนริล เฟนริลส่ายหน้าบอกว่าไม่แน่ใจเช่นกัน “เดินไปถามทางโน้นเดี๋ยวก็รู้
ครับ” โครนอสเห็นด้วยกับเฟนริล จับกระเป๋าให้มันแบกไปถึงอาคารดังกล่าว จากจุดที่พวกเขาอยู่เดินห่างออกไปไม่มากนัก
เป็นโรงแรมที่สร้างขึ้นมาจากไม้ผสมอิฐ ตัวอาคารยกพื้นสูงขึ้นเล็กน้อยและมีบันไดที่หน้าอาคาร เหนือประตูโรงแรมขึ้นไปคือ
ป้ายไม้ขนาดใหญ่ที่สลักชื่อโรงแรมไว้เป็นหลุมตัวอักษร ลงสีเหลืองทอง ในตัวอักษรเพื่อให้ดูโดดเด่นและอ่านง่าย หน้าประตู
ไม้เคลือบมันเงาวาวมีป้ายไม้ที่แกะสลักด้วยลักษณะเดียวกันกับชื่อโรงแรม “สำหรับแขกที่ไม่ใช่คนคุก” คำพูดเหมือน
ต้องการประกาศสงครามกับคนคุกที่ย้ายเข้ามาในเมือง โรงแรมนี้ปลอดภัยแน่หรือ? ใช่ว่าตอนกลางคืนจะมีคนคุกบุกเข้ามา
เหวี่ยงอาวุธไปมาทำลายโรงแรมต้อมต้ามนะ “ดูเชิญชวนให้คนไม่ดีเข้ามาบุกตีซะหมด แต่พี่สาวคนนั้นบอกมานี้น่าว่าที่นี่
ปลอดภัย มีลูกเป็นทหารนี่คงป้องกันคนคุกกับเรื่องร้ายๆ ได้ในระดับหนึ่งแหละ เอาอย่าง? จะลองดูที่นี่ไหม? หรือจะลองเดิน
หารอบๆ เมืองดู” โครนอสหันไปถามเฟนริลขอความเห็น เฟนริลหัวเราะเจื่อนๆ “ผมอยากจะพักแยะครับ พี่สาวคนนั้นคงไม่
พูดโกหกหรอก งั้นที่นี้น่าจะเป็นโรงแรมที่ดีที่สุดแล้วละ” โครนอสพยักหน้า ก้าวนำเฟนริลไปเปิดประตูโรงแรมออก ประตูนั้น
หนักกว่าที่คิด เหมือนจะติดกลไกเอาไว้ทำให้ประตูปิดเองเวลาที่เปิดประตูไว้นานๆ หลังประตูประดับตกแต่งด้วยไม้ดูอบอุ่น
และน่าอยู่กว่าที่คิด ความประทับใจต่อโรงแรมนี้ในใจของโครนอสเพิ่มขึ้น เขารอกระทั่งเฟนริลผ่านประตูเข้ามาแล้วจึงเดิน
เข้าไปหาเคาท์เตอร์เช็คคินของ โรงแรมพร้อมๆ กัน “อ้าว หนูน้อยทั้งสองมีอะไรหรือ? แบกกระเป๋ามาขนาดนี้หรือว่าจะไปไหน
เดินทาง น่าประหลาดใจจังเลยนะ” หลังเคาท์เตอร์เช็คคินคือหญิงวัยกลางคนที่ค่อนข้างมีอายุมากแล้ว ผมของเธอกลายเป็นสี
ขาวแทบจะทั้งหัว แต่เหมือนจะยังเดินเหินได้สบาย หลังไม่ค่อม เธอมีรอยยิ้มสดใสต้อนรับแขกตลอดเวลา ดูจากการแต่งกาย
ค่อนข้างมีฐานะหน่อย โครนอสเดาว่าเธอเป็นเจ้าของ โรงแรม “ครับ พวกผมมาจากต่างเมือง อยากจะมาขอพักที่นี่หน่อย แต่
เออ...พวกผมกำลังหาที่พักที่ปลอดภัยอยู่นะครับ ได้ยินว่าเมืองนี้มีแต่โจรผู้ร้ายเลยกลัว...” โครนอสเว้นจังหวะการพูดเล็กน้อย
ไม่พูดจนจบ รอให้หญิงชราตอบได้ก่อน หญิงชราเข้าใจความกังวลของโครนอส เธอหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “งั้นไม่ต้องเป็น
ห่วง ที่นี้แหละปลอดภัยที่สุด ไม่ได้จะไม้หรือกะนะ แต่ที่นี้ไม่เคยมีประวัติคนทะเลาะตบตีกันเลยละ แล้วที่นี้ไม่ต้องรับคนคุกได้
หนูๆ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ” โครนอสพยายามตีความจากคำพูดและน้ำเสียงของเธอ เขาพอเชื่อสิ่งที่เธอพูดได้หรือเปล่า น้ำเสียง
เธอฟังดูสบายๆ ไม่ได้โกหก เขาคงเชื่อใจเธอได้ใช่ไหม? “เออ...แล้วผมมีเรื่องอยากถามนิดหน่อย ถ้าเป็นคำถามที่ทำให้
ลำบากใจก็ต้องขอโทษด้วยครับ ก่อนจะเข้ามาในโรงแรมผมเห็นป้ายเขียนบอกไว้หน้าประตู...เขียนแบบนั้นจะไม่เป็นการเชื้อ
เชิญโจรผู้ร้ายให้เข้ามาบุกทำร้ายคนในนี้หรือครับ?” คิดว่ามันออกจะเป็นคำถามล่วงเกินไปเสียหน่อย โครนอสไม่รู้ว่าจะหญิง
ชราจะคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องนี้หรือเปล่า ดูจากคำพูดหน้าป้ายก็รู้แล้วว่าเจ้าของ โรงแรมอารมณ์ร้าย เธออาจไม่ชอบให้ใคร
ว่าร้ายการกระทำหรือการตัดสินใจของเธอก็ได้ แต่ถ้าไม่ถามเขาคงไม่มั่นใจ จะเลือกที่อยู่ทั้งที่ต้องให้มันรอบคอบและ
ปลอดภัยไว้ก่อน หญิงชราเผยสีหน้าลำบากใจยกมือขึ้นทาบแก้ม “หลายคนก็พูดแบบนี้เหมือนกัน เดือนกันมาหลายคนเลยละ
แต่จะให้ทำยังไงได้ล่ะ? ฉันท้องการให้โรงแรมของฉันทนุเป็นสถานที่ปลอดภัยสำหรับคนในเมือง ไม่ใช่ที่พักของพวกโจรผู้ร้าย
หัวรุนแรงนั่น อ๊ะ แต่ถึงจะมีคนเดือนหรือเป็นห่วงกันเยอะก็มีแขกเข้ามาพัก ในโรงแรมเรื่อยๆ นะ เยอะเลยด้วย หลายคนเขาก็
บอกว่าเป็นเพราะได้ฐานะลูกชายเลยไม่มีคนกล้ามารังควาน เอ้อ...อันที่จริงฉันทนุเองก็ไม่ค่อยชอบทหารหรือรัฐบาลของที่นี่นัก
หรอก แต่ก็ต้องยอมรับว่าฐานะของลูกชายช่วยฉันทนุได้มากจริงๆ ไม่มีเขาฉันทนุคงสร้างโรงแรมที่ปลอดภัยขนาดนี้ขึ้นมาไม่ได้
หรอก” โครนอสเห็นด้วยกับเธอ หากไม่มีเส้นหน่อยคงสร้างสถานที่ปลอดภัยในสถานที่ที่เลวร้ายไม่ได้ มันอาจจะไม่ถาวร แต่
ก็ช่วยป้องกันได้มาก โครนอสอยากจะแนะนำอยู่หรือกว่ายังไปป้ายหน้าโรงแรมก็ โง่งเง้งไป พวกอันทพาลเดินผ่านไปผ่านมา
เห็นมากๆ เข้าอาจไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น รวมพวกกันเข้ามาตีฆ่าคนใน โรงแรมแล้วหนีไป โจรผู้ร้ายนั้นยังหนีออกมาจากคุกของ
ทางการยิ่งน่ากลัว พวกเขาไม่เคยสนใจกฎระเบียบหรือตราใบใดที่เอาตัวรอดได้ศัตรูจะเป็นรัฐบาลหรือเป็นใครใหญ่ขนาด
ไหนก็ไม่กลัว นั่นคือความน่ากลัวของคนคุกที่หลุดออกมาจากเมืองใต้การนำของรัฐทางการ แต่โครนอสไม่รู้จะอธิบาย
ทั้งหมดนี้ให้หญิงชราเข้าใจได้ยังไง พูดตลกนิดหน่อยอาจทำให้เธอไม่ชอบและไล่พวกเขาออกไปก็ได้ ทางที่ดีอยู่เงียบๆ อย่า
พูดอะไรจะดีกว่า “งั้นที่นี้คงเป็นที่นี้ปลอดภัยที่สุดสินะครับ? ดีจัง พวกเรากำลังตามหาอยู่พอดี พอจะมีห้องเช่าสภาพปานกลาง
ให้พวกเราไหมครับ? ขอเป็นแบบเตียงคู่” โครนอสยกนิ้วสองนิ้วขึ้นชู หญิงชราพยักหน้ารับอย่างมั่นใจเหมาะด้วยรอยยิ้ม “มีสิ
เรื่องสภาพห้องไม่ต้องเป็นห่วง สะอาดเรียบร้อยไม่มีแมแต่ฝุ่นผงเลยละ เอาห้องเดี่ยวเตียงคู่ใช่ไหม? ทั้งหมด ห้าร้อยสามสิบ
โกเบิล...พอหนุ่มมีตังจ่ายหรือเปล่า? อืม...หรือจะลดให้อีกหน่อยดี...” หญิงชราดูกังวลเรื่องฐานะของพวกเขา โครนอสหันกลับ
ไปหาเฟนริลให้เขาหยิบเงินออกมา เฟนริลพยักหน้า วางกระเป๋าเดินทางลงกับพื้น เปิดกระเป๋าออกหยิบถุงเงินออกมา เขาเท
เงินจำนวนหนึ่งออกมาไว้บนมือ เลือกเหรียญให้มีมูลค่าเท่ากับที่หญิงชราพูด รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของหญิงชราอีกครั้ง
“จะอยู่กันกี่วันล่ะ? จะจองแบบวันต่อวันก็ได้นะถ้าไม่รู้วันจองที่แน่ชัด” หญิงชราพูดเหมือนรู้ความคิดของโครนอส โครนอส
พยักหน้ารับตามนั้น ขอจองห้องแล้วจ่ายแบบวันต่อวัน เขาไม่รู้ว่าจะต้องอยู่ในเมืองนี้อีกนานเท่าไร ภารกิจเสร็จสิ้นเมื่อไหร่ก็ถึง
ตอนนั้นแหละ รับเงินจากเฟนริลเสร็จ หญิงชรานับเงินแล้วเอื้อมมือไปหยิบเอกสารที่ได้เคาท์เตอร์ เขียนเซ็นใบเอกสารแล้วให้

โครนอสเซ็นด้วย จัดการเรื่องเอกสารกันเสร็จหญิงชราส่งไปหนึ่งให้โครนอส ระหว่างที่โครนอสก้มลงอ่านรายละเอียดในเอกสาร หญิงชราก็มองไปหยิบกุญแจจากใต้เคาท์เตอร์ หากกุญแจห้องอยู่ครู่หนึ่งก็ได้ที่ที่ต้องการ “ฉันว่าห้องที่ชั้นสามจะปลอดภัยที่สุด แล้วยังเงียบสุดด้วย จะไปที่ห้องเลยหรือเปล่า?” หญิงชราถาม โครนอสเงยหน้าขึ้นพยักหน้า เก็บเอกสารกลับไปอ่านที่ห้องพัก หยิบกระเป๋าที่วางไว้บนพื้นขึ้นมา ส่วนเฟนริลเขาจัดการเก็บกระเป๋าเงินและกระเป๋าเดินทางให้เรียบร้อยก่อนจะหยิบกระเป๋าเดินทางโครนอสกับหญิงชราไป ห้องพักของพวกเขาอยู่เลยบันไดกลางไปทางด้านขวามือนิดหน่อย หญิงชราใช้กุญแจไขเปิดประตูเข้าไป ภายในห้องพักมีหน้าต่างบานใหญ่ที่ปิดทับไว้ด้วยผ้าม่านอีกที ทั้งหน้าต่างทั้งผ้าม่านต่างปิดไว้ทั้งหมดทำให้ภายในห้องอึมครึม “จะเปิดผ้าม่านหรือหน้าต่างก็ได้นะ แต่ตอนออกจากห้องให้ปิดด้วย ชาดเหลืออะไรก็ลงไปหาฉันที่เคาท์เตอร์ได้ ฉันนั่งประจำอยู่ที่เคาท์เตอร์ตลอดนั่นแหละ อ้อ โรงแรมของฉันมีห้องอาหารด้วยนะ เป็นร้านอาหารแบบตามสั่ง แต่ถ้ามากินตรงเวลาเช้า เที่ยง เย็นคนจะเยอะหน่อยนะ” หญิงชราแนะนำเรื่องต่างๆ ที่พอจะเป็นประโยชน์ ร้านอาหารในโรงแรมนี้ช่วยโครนอสได้มากจริงๆ บางวันไม่อยากจะออกไปข้างนอกก็จะกินอยู่แต่ในโรงแรมนี้แหละ ไมสิ วันแบบนั้นจะมีอยู่หรือ? พวกเขาคงได้ออกไปข้างนอกทุกวันนี่แหละ จนกว่าภารกิจของพวกเขาจะสิ้นสุด เขาไม่อยากจะอยู่ในเมืองนานๆ นึกหรือ “ขอบคุณครับ” โครนอสเอ่ยขอบคุณอย่างสุภาพ หญิงชรายิ้มชอบใจแล้วจึงปิดประตูเดินจากไป กลับมาเหลือเพียงสองนายบ่าว โครนอสและเฟนริลอีกครั้ง “เฮ้อ...มาถึงที่พักสักที อ่า น่าเบื่อแฮะ วันนี้ออกไปข้างนอกไปหาข้อมูลทำภารกิจเลยดีไหม? เผื่อคืนนี้จะได้บุกปราสาทได้เลย จะได้กลับบ้านได้ในวันพรุ่งนี้” โครนอสถอนหายใจเสียดยาว มือข้างหนึ่งถือกระเป๋า มืออีกข้างยกขึ้นสูงบดขี้เกียจก้าวอาดๆ ตรงไปหาเตียงซึ่งอยู่ด้านในห้องติดกับหน้าต่าง เขาวางกระเป๋าลงข้างๆ เตียงหลังหนึ่ง ทิ้งตัวลงไปในงบนเตียงหลังนั้นแล้วเอนตัวลงไปนอนแผ่อยู่บนเตียง มีเพียงส่วนขาของเขาที่ยังอยู่นอกเตียง ยกมันขึ้นตีไปมากลางอากาศแบบเด็กๆ “แบบนั้นก็ดีนะครับ จะได้หาอาหารเที่ยงกินด้วย ได้ทานสลีออสช่วยพามาส่งที่นี้ก็ดีนะครับ ถ้าไม่ได้ทานสลีออสอาหารเที่ยงก็คงได้กินข้ากว่านี้” เฟนริลยิ้มหวาน โครนอสเงยหน้าขึ้นเหลือบสายตามองเพดานทำสายตากลับกรอก ไม่ค่อยอยากยอมรับแต่ก็ต้องยอมรับ สลีออสที่น่าหมั่นไส้คนนั้นช่วยพวกเขาได้มากจริงๆ นี่ยิ่งเหลือเวลาอีกนิดหน่อยกว่าจะถึงเวลาเที่ยง ใช้เวลาช่วงนี้เดินสำรวจรอบเมืองหาข่าวคราวที่น่าสนใจก็ยังได้ “ที่พวกเราต้องทำก็คือทำลายการทดลองภายในปราสาทนั่น ไม่คิดหรือว่าคนในเมืองจะรู้ที่ตั้งสถานที่ทำการวิจัย แต่ลองไปดูไปสอบถามหน่อยก็ไม่เลว” โครนอสยิ้มงำขณะปรายสายตามองไปเรื่อยๆ ถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว การบุกทำลายเขากับเฟนริลตกลงกันว่าช่วงมืด พรางสายตาให้คนรู้น้อยๆ หน่อยก็ดี พวกเขาเป็นลูกเจ้าสวรรค์ ให้ใครอื่นโดยเฉพาะผู้ที่เป็ศัตรูอาศัยอยู่ในปราสาทนั้นรู้ไม่ได้เป็นอันขาด พวกเขาจะถูกตามล่า ทั้งอย่างนั้นแท้ๆ สภาสูงกลับส่งพวกเขามาทำภารกิจเช่นนี้ ด้วยเงื้อมมือก็ภารกิจอันตรายสุดๆ สำหรับพวกเขา เจ้าพวกนั้นคิดบ้าอะไรอยู่ แค่อยากให้เขาลืมเรื่องในอดีตนี้ต้องทำถึงขนาดส่งพวกเขามาเสี่ยงขนาดนี้เลยหรือ? “พวกเราถามอะไรจากคนในเมืองได้บ้างนะ” เฟนริลยิ้มงำ โครนอสจึงดึงสติกลับมาได้ ภารกิจของพวกเขาเป็นภารกิจลับ จะให้ใครในเมืองนี้รู้ไม่ได้เป็นอันขาด อีกอย่างคือข้อมูลที่พวกเขาต้องการนั้นหาลงถามได้ยาก แล้วพวกเขาคควรถามหรือหาข้อมูลอะไรในเมือง จะหาได้หรือ? ข้อมูลแบบนั้นในเมือง ข้อมูลว่าภายในปราสาทมีอะไร ต้องทำยังไงถึงจะเข้าไปภายในปราสาทได้ไม่โดนจับ ห้องวิจัยอยู่ที่ไหน มีห้องวิจัยอยู่ที่ห้อง ถามชาวบ้านก็ 모르 ถามทหารก็ไม่บอก คงจะบอกหรือจะบอกข้อมูลที่ดูเป็นความลับแบบนั้น บางทีชาวเมืองทั่วไปอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนในปราสาทกำลังทำการวิจัยเรื่องอะไรอยู่ ลองถามดูสิ ได้ถูกทหารจับเข้าไปขังลิ้มในปราสาทแน่ อย่างแย้ก็คือโดนสอบสวนว่าทำไมถึงได้รู้เรื่องนั้น โครนอสอยากบุกเข้าไปในปราสาทเลย แต่ก็กลัวจะพลาดท่า หากโดนจับได้ภารกิจของพวกเขาจะยิ่งทวีความยาก คนเฝ้ายามจะเพิ่มจำนวน ค้นหาห้องทดลองได้ยากขึ้นอีก “ถ้าแค่รู้ว่าห้องทดลองอยู่ตรงไหนในปราสาทบ้างนะ...” โครนอสยิ้มงำอย่างหงุดหงิด รู้แค่นั้นพวกเขาก็บุกเข้าไปทำลายห้องทดลองได้แล้ว จะบุกประเจิดประเจ้อเข้าไปตอนนี้เลยก็ได้ ไมสิ เขาไม่ทำแบบนั้นหรอก โดนจับได้จะไม่คุ้ม ค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป แอบเข้าไปตอนกลางคืนนั่นแหละดีแล้ว “พวกเราเลยต้องหลอกถามข่าวคราวจากคนอื่นไงครับ จริงสิ ทำไมพวกเราไม่ลองเดินหาร้านอาหารที่ทหารภายในเมืองเข้าไปนั่งกันหลายๆ ละ? จากนั้นลองเงี่ยหูแอบฟังพวกเขาพูดดู อาจได้ข้อมูลที่ที่น่าสนใจก็ได้” ความคิดเห็นของเฟนริลค่อนข้างน่าสนใจ โครนอสเห็นด้วยกับเฟนริล ว่าแต่ร้านอาหารของพวกเขาที่นี่มันร้านอะไร ร้านตอนกลางคืนก็ร้านเหล้า พวกเขาที่ภายนอกดูเป็นเด็กเข้าไปไม่ได้อยู่แล้ว แล้วตอนกลางวันละ? นึกไม่ออกแฮะ “เข้าเมืองไปถามดีกว่าว่าทหารชอบเข้าร้านอาหารแบบไหน ถามแบบอ้อมๆ คงไม่มีใครสงสัยมาก” โครนอสเอ่ย เฟนริลเห็นพ้องตาม โครนอส ตกลงกันได้ โครนอสยืนตัวขึ้นจากเตียง เฟนริลหยุดรอ โครนอสข้างๆ เติงกระแทก โครนอสลุกขึ้นมา เดินไปที่หน้าประตู ก่อนออกจากห้องเฟนริลไม่ลืมตรวจดูว่ากุญแจห้องมาหรือเปล่า “จริงสิ ระหว่างถามเรื่องร้านอาหารของทหารพวกเราลองแวะไปที่ปราสาทดูหน่อยดีไหม? ตอนปฏิบัติภารกิจจะได้รู้ทางตรงไปเลย ไม่ต้องเสียเวลานานหา” โครนอสเอ่ยก่อนที่เฟนริลจะเปิดประตู เฟนริลหันมายิ้มเห็นด้วย “แบบนั้นก็ดีนะครับ เอาตามนั้นเลยเถอะครับ” ออกจากห้องลือคประตูลงไปยังชั้นล่าง คุณยายหน้าเคาท์เตอร์ยิ้มรับทั้งสอง ถามว่าห้องพักถูกใจหรือเปล่า โครนอสยิ้มตอบ เดินเข้าไปหาคุณยาย บอกเธอว่าห้องพักถูกใจพวกเขามาก ขอขอบคุณเธอที่เลือกห้องพักดีๆ ให้พวกเขา “เออ คุณยาย ว่าแต่คุณยายรู้หรือเปล่าครับพวกทหารชอบไปกินอาหารที่ไหน?” สบโอกาสโครนอสปากไวถามก่อน ลูกของเธอเป็นถึงทหารเชียวนะ น่าจะรู้บ้างแหละว่าทหารชอบไปกินอาหารที่ไหน ถามจากเธอก็ดีเหมือนกัน ดีกว่าไปเสี่ยงถามเอาจากคนด้านนอกที่ไม่รู้ว่าใครเป็นใครบ้าง อาจจะไม่ปลอดภัยไปถามทหารนอกเครื่องแบบหรือสายของทางปราสาทก็ได้ “เรื่องแบบนั้นจะรู้ไปทำไมนะ?” คุณยายสงสัย โครนอสทันที โครนอสชะงัก ผ่านไปครู่หนึ่งเขาดึงสติได้รับอธิบายกับคุณยาย “จะได้รู้แน่ครับว่ามีร้านแบบไหนเข้าไม่ได้บ้าง ได้ยินว่าทหารของเมืองนี้น่ากลัว อ้อ ร้านของพวกเขาคนคุกด้วยนะครับ” โครนอสแถมผ่านหญิงชรามาได้อย่างรวดเร็ว หญิงชราเชื่อที่โครน

อสพุดสนิทใจ เธอยิ้มเจิดจ้าพลาฟหวัระะ “จั้นเหรอ จั้นเหรอ?” พุดโน้นพุดนี้เกี่ยวกับทหารอันตรายนิดๆ หน่อยๆ ดูเหมือนเธอจะไม่ชอบทหารมาก ทั้งที่มีลูกชายเป็นทหารแท้ๆ พอโครนอสเตือนสติเธอลงถึงเรื่องที่เขาคามเธอจึงยอมกลับมาเข้าประเด็นเป็นดั่งคาด ร้านที่ได้รับความนิยมในหมู่ทหารสุดคือร้านเหล้า โครนอสฟังชื่อร้านเหล้าผ่านๆ รอคอยทั้งถึงร้านที่เป็นผู้เป็นคน หน่อย เด็กเข้าไปได้จึงจดจำชื่อไว้ หญิงชราย่านักย้าหนากับโครนอสว่าอย่าเข้าไปในร้านพวกนั้น โครนอสเพียงยิ้มและพยักหน้าไปเรื่อยๆ ในใจตอบเธอกลับ “ผมเข้าแน่ครับ ที่ถามก็เพราะต้องการจะเข้าใจ” แต่ที่พุดออกไปกลับตรงกันข้าม “ขอบคุณมากครับ ผมจะระวังไม่เข้าร้านพวกนั้นนะครับ” ยิ้มให้หญิงชรา พอเดินออกไปจากโรงแรมเขาแอบแลหลังเธอ “จะไปดูร้านพวกนั้นก่อนหรือเปล่าครับ? หรือว่าจะไปดูปราสาทก่อน” เบนริลหันมาถาม “ไปปราสาทก่อนสิ ร้านค่อยกลับมาดูตอนเที่ยงก็ได้” โครนอสตอบอย่างจะฉาน เช่นนั้นสองนายบ่าวจึงมุ่งหน้าสู่ปราสาทก่อน สอบถามคนข้างทางเพียงไม่กี่คนก็ไปถึง พวกเขาเดินลัดเลาะไปรอบๆ ปราสาทดูเส้นทางโดยรวมก่อน พอใกล้เที่ยงก็ตั้งใจว่าจะกลับไปร้านอาหาร แต่กลับเจอปัญหาเข้าเสียก่อน ***** -03-กะฉั้นหายไปไหน!? หาก

จะเดินทางจากเกาะทะเลทรายกิลเฟอร์ไปยังหมู่บ้านลามิริ หมู่บ้านผู้นำลัทธินับถือเทพเจ้าแห่งดวงจันทร์อาร์เทมิส เอลิออสต้องนั่งราชรถของเขาตัดผ่านมหาสมุทรฮาเรวัลที่กว้างใหญ่ ผ่านเหนือเกาะของชนเผ่าปาเกสตรา ชนเผ่าที่เป็นไทต่อเกาะหลักไม่ยุ่งเกี่ยวกับเกาะหลักมาแต่สมัยโบราณ มุ่งหน้าสู่ทางตอนเหนือของเกาะหลักรูปจันทร์เสี้ยว สู่ใจกลางภาคเหนือซึ่งเป็นถิ่นเพาะปลูกและมีชาวพื้นเมืองของเกาะหลักอาศัยอยู่มากเป็นอันดับหนึ่งของเกาะหลักเมื่อผ่านท้องมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ออกมาและเข้าสู่พื้นที่ของเกาะหลัก เอลิออสมองเห็นทุ่งดอกคริสตัลสีฟ้าสะท้อนแสงอาทิตย์งดงาม ได้กลิ่นที่คล้ายกลิ่นของหิมะจากมัน และได้ยินเสียงแหลมใสราวกระดิ่งที่ไพเราะเสนาะหู ทั้งหมดนั้นอยู่ใต้ขาของเขานั่นเองพื้นดินในแถบนี้เป็นที่ราบสูงเสียส่วนใหญ่ สภาพอากาศค่อนข้างหนาวเย็น เมื่อถึงช่วงฤดูหนาวทั้งบริเวณจะถูกปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวโพลน ทั้งเกาะหลักมีอยู่แค่ภาคเหนือเท่านั้นที่มีหิมะตก ทั้งยังเป็นที่นี่เดียวที่สามารถปลูกดอกคริสตัลได้ด้วย และนอกจากดอกคริสตัลแล้วภาคเหนือยังนิยมปลูกดอกไม้ประดับนานาชนิดส่งขายเข้าไปในเมืองทางภาคอื่นๆ ทั้งดอกไม้และหิมะที่ตกในฤดูหนาว ความสวยงามตลอดทั้งปีทำให้ภาคเหนือถูกเรียกว่าเป็นสวนสวรรค์ของการท่องเที่ยว สวนสวรรค์ของเกาะหลักเอลิออสขับผ่านทุ่งดอกคริสตัลที่กลายเป็นภาพความงามประจำวันของเขา เพลิดเพลินไปกับมันกระทั่งพบเป้าหมายของเขา หมู่บ้านขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางสวนดอกไม้มานานาชนิด ทั้งดอกคริสตัล ดอกทิวลิป ดอกเดซี่ และดอกไม้ต่างๆ อีกมากมาย กลิ่นหอมของมันลอยมากระทั้งถึงจุดที่เอลิออสอยู่ คนที่อยู่ภายในสวนนั้นเหมือนจะรู้แล้วว่าเอลิออสมา พวกเขาเงยหน้าขึ้นมองฟ้า ยิ้มให้เอลิออสแล้วโบกมือ บ้างก็ยกมือขึ้นไหว้เขา เอลิออสยกมือขึ้นโบกตอบรับ บินผ่านสวนดอกไม้เข้าไปภายในเมืองหลังกำแพงอิฐใหญ่ที่แข็งแกร่งสีเทาเมืองแห่งนี้เรียกกันทั่วไปว่าหมู่บ้าน แต่ดูจากสภาพแล้วมันใหญ่กว่าหมู่บ้านมาก ทั้งพื้นที่ขนาดใหญ่เทียบเท่ากับเมืองขนาดกลาง กำแพงเมืองที่แข็งแกร่งราวเอาไว้อป้องกันการโจมตีจากศัตรู หมู่บ้านลามิรินี้เป็นหมู่บ้านศูนย์รวมความเชื่อความนับถือในเทพอาร์เทมิส เนื้อที่ที่กว้างใหญ่นี้กลับเล็กไปด้วยซ้ำในวังงานเทศกาล ‘หญิงสาวแห่งดวงจันทร์’ ที่จะมีจัดขึ้นทุกๆ ปี และจะยิ่งคับแคบทุกๆ สิบปีซึ่งจะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นหมู่บ้านที่ใหญ่โตนี้มีบ้านเรือนตั้งเรียงรายอยู่มากมาย แต่ผังเมืองกลับค่อนข้างจะน่าปวดหัวไปเสียหน่อย แม้แต่คนในหมู่บ้านก็ยังเดินหลงได้ ด้วยผังเมืองที่มีลักษณะเป็นทรงกันหอยหมุนเกลียวออกมาด้านนอก ที่ทำให้สับสนและเดินหลงกันคือเกลียวที่หมุนออกมารอบนอกนั้นมีอยู่สองเกลียว แค่เดินเข้าถนนในคราวแรกผิดก็อาจจะทำให้เดินหลงได้ทั้งวันแล้ว ช่วงหลังๆ มีการทุบบ้านบางหลังออกสร้างเป็นทางเดินเชื่อมระหว่างถนนใหญ่สองถนนที่บิดเกลียวกัน แต่กลับยังทำให้เดินหลงได้ง่ายมากยิ่งขึ้น เมืองนี้จึงถูกหลายๆ คนเรียกอีกชื่อว่า “เมืองเขาวงกต” เอลิออสบินผ่านเขาวงกตที่ขนาดมองจากด้านบนก็ยังไม่แน่ใจว่าทางไหนไปทางไหน มุ่งหน้าสู่ลานกว้างกลางเมืองที่มีขนาดใหญ่มาก เป็นสถานที่เอาไว้นัดรวมพลบ้าง จัดงานเทศกาลบ้าง ทุกครั้งที่เข้ามาในเมืองเอลิออสจะมาที่กลางเมืองก่อน สองพี่น้องมีบ้านอยู่ในหมู่บ้านนี้เช่นกัน และมันอยู่ใกล้ๆ กับกลางเมือง พวกเขาจึงไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการเดินทางเสียเท่าไรตั้งแต่เกิดเรื่องขึ้นกับลูกของเจ้าสวรรค์องค์เล็ก เทพก็ไม่เคยปรากฏตัวต่อหน้ามนุษย์อีกเลย อาจแฝงตัวมาในคราบมนุษย์บ้างแต่ไม่เคยแสดงตัวว่าตนเป็นเทพ มีเพียงสองพี่น้องพระอาทิตย์และพระจันทร์เท่านั้นที่ไม่เป็นเช่นนั้น พวกเขายังคงปรากฏตัวต่อหน้ามนุษย์เช่นเดิม แต่เลือกปรากฏตัวเฉพาะมนุษย์ที่นับถืออาร์เทมิสเท่านั้น ต่อผู้ที่อยู่ในชนเผ่าอลองเดรีย ชนเผ่าใหญ่ประจำเกาะหลัก และสองเทพปฏิเสทที่จะให้คนนอกหมู่บ้านเข้าพบ เช่นนั้นสถานที่ที่เรียกว่าหมู่บ้านนี้จึงมีกำแพงเมืองที่แข็งแกร่ง มีการวางกับดักไว้อรอบเมืองป้องกันไม่ให้ใครหน้าไหนเล็ดรอดเข้ามาภายในหมู่บ้านโดยไม่ได้รับเชิญ มีการตั้งเวรยามทุกครั้งทีอาร์เทมิสและเอลิออสมาเยี่ยมเยียนหมู่บ้าน อนุญาตให้เฉพาะคนที่ยืนยันตัวตนได้ว่าเป็นชนเผ่าอลองเดรียเท่านั้นผ่านเข้ามาเอลิออสขับราชรถมาถึงลานกว้างกลางหมู่บ้าน มีคนแคว้นนั้นอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขามองเห็นเอลิออส เงยหน้าขึ้นมองเอลิออส เผยสีหน้าดีอกดีใจที่เห็นเขา ต่างถอยห่างออกไปเพื่อเว้นระยะให้เอลิออสร่อนลงจอดได้มาไฟควบผีเท้าวิ่งวนเป็นวงกลมขนาดใหญ่กระทั้งเท้าแตะพื้น เกือกม้ากระทบพื้นหินสีเทาที่ทำนูนขึ้นมาเป็นลวดลายวงรีจำนวนมากเสียงดังกึกกัก้องสะท้อน วิ่งไปได้สักพักก็จืดค่อยๆ ชะลอความเร็วและหยุดลง เอลิออสกระโดดลงยืนบนพื้นดังตบ เอื้อมมือไปแตะคอนโซลหน้าราชรถของเขา ส่งพลังเวทย์เข้าไปภายในแล้วฝูงแกะก็กระดุ้งกระดอนออกมาจากคอนโซลราวกับน้ำพุแกะ ชาวบ้านวิ่งว้ายกันเสียงดังชอบอกชอบใจ มันเหมือนการแสดงอย่างหนึ่งที่น่ารักน่าชัง แกะพวกนี้ได้รับการปกป้องจากพลังของอาร์เทมิส แมตักจากที่สูงก็จะไม่บาดเจ็บ ไม่เช่นนั้นอาร์เทมิสคงไม่ยอมให้เอลิออสทำเช่นนี้ คงโกรธกันเป็นแน่หากรู้ว่าเอลิออสทำให้แกะของเขาบาดเจ็บนอกจากเรื่องของความปลอดภัยอาร์เทมิสคงไม่พอใจที่แกะของเขากลายเป็นเหมือนของโชว์ แต่เหมือนแกะของเขาจะชอบอะไรแบบนี้ รู้สึกเหมือนการตกลงมาแล้วไม่บาดเจ็บเป็นเรื่องสนุก

ลงท้ายอาร์เทมิสก็เลยสงบปากไม่ได้ว่าอะไร “อาร์เทมิสล่ะ?” น้ำพุแะยังไม่ทันหมด เอลิออสหันไปถามคนที่ยืนอยู่ข้างๆ จากนั้นสายตาก็เลื้อยไปเห็นคนคนหนึ่งที่กำลังสาบสูญตา ผู้ใหญ่บ้านกำลังเดินออกจากบ้านของเขาตรงมาทางนี้ คนที่เอลิออสถามในตอนแรกค่อมหัวให้เอลิออสด้วยรอยยิ้มแล้วเดินออกมา รอคอยผู้สูงอายุหลังค่อมเดินแตะไม้เท้ามาหยุดอยู่ด้านหน้าเอลิออสพร้อมๆ กับผู้ช่วยวัยหนุ่ม “โอ้ ท่านเอลิออส กลับมาแล้วหรือครับ หากกำลังตามหาท่านอาร์เทมิสอยู่ท่านอาร์เทมิสอยู่ที่บ้านของท่านครับ” ผู้ใหญ่บ้านเอ่ยพลางค่อมหัวให้เอลิออสอย่างนับถือ เอลิออสพยักหน้า “ขอบใจมากนะ ฉันเดี๋ยวฉันไปหาเขา” บอกขอบใจผู้เฒ่าแล้วกวักมือเรียกแะเดินจากไป “หามิได้ครับ” ผู้เฒ่าเอ่ยจากด้านหลัง ยืนมองส่งเอลิออสโดยไม่ก้าวตามเขา คนอื่นๆ เองก็เพียงแค่ยืนมองส่งเอลิออสด้วยรอยยิ้มเท่านั้น หลังเอลิออสจากไปแล้วพวกเขาจึงกลับไปทำงานใช้ชีวิตประจำวันของตัวเองต่อรอบลานกว้างมีบ้านเรือนอยู่เต็มไปหมดกระทั่งมองไม่เห็นส่วนที่อยู่รอบนอกลานกว้างเลย มีถนนเพียงเส้นเดียวเชื่อมออกไปถึงด้านนอก พอเดินออกมาได้สักพักจะเจอกับทางแยกที่คั่นกลางด้วยแถวของบ้านที่คล้ายหัวมูมถนน เอลิออสเลือกเดินทางขวามือหรือเข้าถนนวงนอก สายตาของเอลิออสสอดมองไปทางบ้านทางขวามือ เดินไปได้สักพักก็เจอบ้านซึ่งเป็นเป้าหมาย บ้านสองชั้นที่สร้างขึ้นมาจากดินและอิฐ เป็นบ้านขนาดทั่วๆ ไปที่พบเห็นได้ทั่วไปในหมู่บ้าน ไม่ได้แตกต่างจากบ้านหลังอื่นๆ เป็นพิเศษเลย นี่เองคือบ้านพักตากอากาศของเขาและอาร์เทมิส ในหมู่บ้านลามิริ เป็นบ้านที่ชาวบ้านถวายให้พวกเขา อันที่จริงชาวบ้านถวายหลังที่ใหญ่กว่านี้มากให้ แต่อาร์เทมิสไม่ชอบมัน บอกขอแลกบ้านไปเป็นบ้านหลังเล็กๆ ธรรมดาๆ ที่อยู่ใกล้กับใจกลางเมืองหน่อย ตอนแรกคนอื่นๆ ก็ไม่เห็นด้วย คิดว่าเทพอย่างเขาควรอยู่ในบ้านหลังใหญ่ๆ แต่อาร์เทมิสยืนยันเช่นนั้นนี่นา ใครก็ขัดเขาไม่ได้อยู่แล้วอาร์เทมิสไม่ชอบอาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ๆ ดุมีสิทธิพิเศษในขณะที่ชาวบ้านคนอื่นๆ อาศัยอยู่บ้านหลังเล็กๆ เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังกลั่นแกล้งคนอื่น อีกอย่างสำหรับเขาบ้านหลังใหญ่นั้นทำความสะอาดยากเกินไป แน่จน ความจริงแล้วเขาไม่จำเป็นต้องทำความสะอาดบ้านของเขาด้วยตัวเองเลย จะใช้เวทมนตร์ จ้างคนมาทำ หรืออะไรก็ได้ เขาแค่ใช้มันเป็นข้ออ้างในการอยู่บ้านหลังเล็กๆ เท่านั้น “อาร์เทมิส ฉันมาแล้ว” เอลิออสเดินไปหยุดหน้าบ้านสองชั้นที่สร้างขึ้นจากดินและอิฐ เดินขึ้นบันไดสองสามขั้นหยุดอยู่หน้าประตูบ้าน ยกมือขึ้นเคาะประตูบ้าน เขาเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ร่วมกับอาร์เทมิสก็จริง แต่บางทีหากออกไปนอกบ้านไม่นานเขาจะไม่פקกญแจออกไป เขามั่นนํารําคาญ แล้วจะมายืนเคาะประตูเรียกให้อาร์เทมิสออกมาเปิดเช่นนี้ได้ยินเสียงดังตั้งจากภายหลังบานประตู ผ่านไปสักพักเขาก็ได้ยินเสียงปลดล็อกคดลอนประตู ประตูเปิดออกพร้อม ใบหน้าของชายหนุ่มผมยาวปิดหน้าปิดตา เส้นผมของเขาเป็นสีดำ ดวงตาเป็นสีเขียว สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวธรรมดาๆ แต่ถอดกระดุมส่วนบนออกเผยแผ่นอกเนียนเรียบ มองมันแล้วบางทีเอลิออสก็คิด ทั้งที่ไม่มิกล้ามแท้ง ทำไม่ถึงกล้าโชว์แผ่นอกของตัวเองให้คนอื่นเห็น คิดว่ามันเซ็กซี่หรือไม่น้องเอ๋ย...เขาพาดผ้าพันคอสีน้ำตาลผืนยาวผ่านหลังคอไป ส่วนปลายผ้าพันคอทั้งสองห้อยลงมาที่เบื้องหน้าของเขา ทางเกงที่เขาสวมเป็นกางเกงยาวหลวมเล็กน้อยสีน้ำตาล มีสายห้อยสีเดียวกันออกมาจากกระเป๋ากางเกงทางด้านซ้าย มือของชายผู้นั้นค้างอยู่หลังประตูบริเวณลูกบิด หน้าที่โผล่ออกมาจากหลังประตูหมองคล้ำ ดวงตาที่เป็นสีเขียวมรกตเลื้อยขึ้นมองเอลิออสผู้เป็นพี่แบบไม่พอใจ หงุดหงิดสุดๆ “โอ้-คุณ-พี่-ชาย-ครับ ผมบอกแล้วใจจะออกไปข้างนอกให้อาภุญแจไปด้วย! ทำไมต้องให้ผมเดินออกมาเปิดประตูให้ทุกครั้งเนี่ย? มันจะมากเกินไปแล้วนะเฮ้ย!” เจอหน้ากันปั๊บชายผมดำก็ตวาดใส่หน้าเอลิออส แต่เอลิออสไม่ได้ใส่ใจ เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นทุกครั้งที่เขาออกไปธุระข้างนอกแบบแบ่บๆ ก็กลับ ต่อให้โดนว่าขนาดไหนเขาก็ไม่פקกญแจไปเด็ดขาด มันผิดหลักการเขา หลักการรักความสบาย... “פקกญแจไปที่ใกล้ๆ เดี๋ยวก็ลืมפקกญแจไว้อีก” เอลิออสเริ่มหาข้อแก้ตัว ชายหนุ่มผมดำขนากยกมือขึ้นเท้าเอวเถียงกลับ “อย่างนั้นออกไประยะยาวก็ลืมפקกญแจได้หรือเปล่าละครับ?” “อ้อ นั่นสินะ ฉันฝากפקกญแจไว้ที่นายตลอดเลยแล้วกัน เวลาฉันจะเข้าบ้านเมื่อไหร่นายค่อยออกมาเปิดให้ฉัน โอเคนะ” เอลิออสสวนกลับทันทีอย่างแสนสันต์ ใบหน้าของชายหนุ่มผมดำหมองคล้ำยิ่งขึ้น หากเอลิออสทำจริงอย่างที่เขาคพูดไว้คงมีการเปิดวอร์ขึ้นระหว่างสองพี่น้องเป็นแน่ “ฉันเอาแะนายมาส่ง อาร์เทมิส” เอลิออสเปลี่ยนเรื่อง เขาไม่มีทางขอโทษหรือบอกหรือว่าเมื่อกี้เขาแค่ล้อเล่น มันผิดหลักการปากแข็งปากหนักของเขา อาร์เทมิสจ้องเอลิออสเขม็งจับผิดความคิดของอีกฝ่าย เจ้าพี่ตัวดีคนนี้กำลังคิดจะทำจริงอย่างที่พูดหรือเปล่า เขาไม่มั่นใจเลย “คราวหลังถ้าไม่פקกญแจออกไปผมไม่เปิดประตูให้แล้วนะ ฟังประตูเข้ามา เดี๋ยวผมจะปรับค่าซ่อมบ้านด้วย ไม่פקกญแจก็รับผิดชอบไม่ต้องเข้าบ้านเอง อ้อ ส่วนแะก็ขอบใจ” อาร์เทมิสไม่ยอมอ่อนข้อให้ นั่นทำให้เอลิออสหน้ามูย แบบนี้ก็แยสิ นับจากนี้ต่อไปเขาต้องפקกญแจบ้านไปไหนมาไหนเองเธอ? ทั้งเวลาที่ต้องออกไปข้างนอกในระยะเวลาสั้นๆ ด้วยเนี่ยนะ? น่าเบื่อชะมัด “ใจจะจู๊ด อาร์เซ ไม โรนัล รักดักซ์ ไม่ได้เจอกันตั้งนานสบายดีไหมตัว...” อาร์เทมิสเลิกสนใจเอลิออส ทรวดตัวลงไปนั่งชันเข่า สีหน้านั้นเปลี่ยนไปเป็นคนละคน จากสีหน้าทมิฬทั้งเปลี่ยนกลายเป็นเผยยิ้มหวานหยดย้อยเหมือนคนมีความรัก อ้าแขนออกกว้างรับกอดจากแะน้อยผู้มีชื่อหมदनับร้อยตัวของเขา แะเหล่านั้รื่องแบ่บๆ อย่างมีความสุข เดินเบียดข้างตัวของเอลิออส ผลักเขาให้ถอยออกไปแล้วเดินเข้ามาในบ้านให้อาร์เทมิสกอด เอลิออดก้มหน้าลงจ้องทั้งคนทั้งแะด้วยดวงตาที่เรียบนิ่งไร้อารมณ์ความรู้สึก อันที่จริงเขาสงสัยอยู่นะ น้องชายของเขาเอาจมองส่วนไหนไปจำชื่อของแะเป็นร้อยเป็นพันตัวนั้น แล้วเอาจมความสามารถส่วนไหนมาแยกแะว่าตัวไหนเป็นตัวไหน ตัวไหนชื่ออะไร “โครนอสเป็นยังงัยบ้างล่ะ? ดีใจบ้างไหมกับของขวัญของฉัน?” อาร์เทมิสทรวดตัวลงนั่งขัดสมาธิกับพื้น ส่วนแะเองก็ทยอยกันเข้ามาในบ้านของเขาจนเต็มไปหมด แะจำนวนมากเริ่มผ่านประตูเข้ามาทีละสองตัว เบียเอลิออสให้ต้องถอยไปเกาะขอบประตูไม่ให้ถูกดันตกลงไปด้านล่างบันได “ก็ดีใจอยู่...ฉันล้อเล่น ก็เหมือนเดิมแหละ โกรธเป็นพินเป็นไฟ งวดนี้เจ้าหมอนันดาของของขวัญของนายด้วยนะว่าไม่ใช่ของขวัญ บอกว่าของแบบนี้ไม่ใช่ของขวัญ ขอทำภารกิจอย่างมีความสุขไม่ต้องมากวนสักวันจะได้ไหม” เอลิออสเล่าไปตามจริงไม่ได้คัดกรองคำพูดของโครนอสก่อน จำได้ว่าโครนอสพูดอะไรก็พูด อาร์เท

มีสชะงัก รอยยิ้มหดหายไปจากใบหน้า แต่แล้วก็กลับมาแต่งแต้มอยู่บนใบหน้าอีกครั้งแบบอ่อนๆ “เอาละนะ ให้เข้าใจไปแบบนี้ก็ไม่ใช่ไรหรอก ฉันไม่สนใจผลลัพธ์อื่นเท่าไร ขอแค่ทำให้เจ้าหมอนั้นเลิกคิดมากได้ก็พอ” เสียงของอาร์เทมิสแผ่วเบาว่าปกติ แผ่ความรู้สึกอ่อนแอเอาไว้นิดหน่อย เอลิโอสสัมผัสได้ เขาที่ไม่ค่อยจะรู้สึกเจ็บปวดคราวนี้กลับเกิดความรู้สึกหวิวๆ ขึ้นในใจ กะทันหัน อาร์เทมิสที่ก้มหน้าก้มตาอยู่ส่งเสียงหัวเราะที่ฟังดูขำขำ เอลิโอสปรับเปลี่ยนอารมณ์ไม่ทันเงยหน้าขึ้นมองอาร์เทมิส สงสัยว่ามันเกิดอะไรขึ้น หูของเขาได้ยินชัดเจนหรือเปล่า เขาเห็นรอยยิ้มกรุ้มกริ่มที่มุมปากของอาร์เทมิสได้มุนานนั้น เขาไม่ได้ตาฝาด “ได้ยินแบบนี้ก็ชักอยากแกล้งซะ แหม...เจอกันครั้งหน้าจะแกล้งอะไรอีกนะ...ดิงกลางกองให้หลุดกลางเมืองหรือ? แบบนั้นทำมาเยอะแล้วนะ แต่แค่ดิงเฉยๆ คงไม่น่าสนุกเท่าไร ดิงให้หลุดแล้ววิ่งหนีให้เจ้าหมอนั้นวิ่งไล่จับดีไหมนะ? มาหาว่าของขวัญจากความหวังดีของฉันไม่ใช่ของขวัญ เด็กแสบแบบนี้ต้องเจอของจริงสักหน่อย หึ หึ หึ” คำพูดของอาร์เทมิสฟังดูน่ากลัวมาก แม้แต่เอลิโอสยังขมวดคิ้ว ฝืนร้ายซัดๆ เจอแบบนี้แหละฝืนร้ายซัดๆ จับถอดกางเกงกลางเมืองแล้วยังล่อให้วิ่งตามเอาทางกองอีก นี่มันการแกล้งเล่นของเด็กหรือ? โหดไปไหม? คิดดูอีกทีมันก็น่าสนุกอยู่หรอกนะ แต่พอคิดว่าโครนอสจะวิ่งตามจริงๆ โขว์กางเกงในไปทั่วเมืองเอลิโอสหน้าเหือน “นายอย่าทำแบบนั้นเหอะ ขอร้อง ส่งสารคุณหนูเขา ถ้าจะทำอย่างน้อยก็พอให้มีคนที่พอช่วยเหลือเขาได้อยู่ข้างๆ ด้วย” เอ่ยปรามอาร์เทมิส แต่อันที่จริงประโยคหลังไม่พูดได้คงจะดีมาก “อืม...มันก็จริง ฟังดูน่าส่งสาร นั่นจะทำตอนที่มีคนทีพอพึ่งพาได้อยู่ข้างๆ เจ้าหมอนั้นแล้วกัน” อาร์เทมิสยกมือขึ้นแตะคางเงยหน้าขึ้นมองเพดาน ท้าว่าจะคิดทำจริงๆ อนาคตในภายภาคหน้าโครนอสคงได้เดือดร้อนและอับอายเพราะผู้ชายคนนี้อีกรอบการกลั่นแกล้งของอาร์เทมิสออกจะแรงไปหน่อย ช่วงหลังๆ เห็นจะเริ่มทวีความรุนแรงเพราะความมั่นใจเป็นการส่วนตัวด้วย แต่เหตุผลตอนเริ่มแกล้งนั้นไม่ใช่เช่นนี้คราวที่เกิดเรื่องขึ้นกับโลก น้องชายของโครนอส โครนอสเสียใจจนแทบจะเป็นบ้า สภาพจิตใจของเขาไม่มั่นคงสุดๆ ปากพูดเอาแต่จะแค้นคนมนุษยที่ทำความชั่ว โลก ทำให้เขาเป็นแบบนั้น ใครพูดอะไรก็ไม่ฟัง กระทั่งเซอุส เจ้าสวรรค์องค์ปัจจุบันได้เรียกประชุมเทพทุกองค์และขอร้องให้ทำอะไรสักอย่างให้ลูกของตนมีสภาพจิตใจที่ดีกว่านี้ แรกเริ่มอาร์เทมิสเพียงมองเทพคนอื่นๆ หาวิธีการฟื้นฟูสภาพจิตใจของโครนอส กระทั่งรู้ถึงวิธีการเช่นนั้น มันช่างโง่งมเสีย ทำอะไรไม่ได้ มีแต่วิธีการซัดลาตอย่างการล่อด้วยของชอบบ้าง ขวนไปเที่ยวสถานที่สนุกๆ บ้าง สภาพจิตใจของโครนอสเป็นแบบนั้นไปแล้ว ของแบบนี้จะช่วยอะไรได้? เพราะทนต์ไม่ได้อาร์เทมิสเลยต้องออกตัวเองและนั่นคือจุดเริ่มต้นของการกลั่นแกล้ง เขาแกล้งโครนอสแบบเบาๆ ในคราวแรก โครนอสแสดงสีหน้าไม่พอใจตอนเขาแกล้ง ไปๆ มาๆ เขาก็เริ่มนึกสนุก แกล้งแรงขึ้นกว่านั้น มันได้ผล โครนอสเลิกคิดมากเรื่องน้องชายของตัวเอง เอาความโกรธทั้งหมดมาลงที่เขา วันคืนของเขาหมดไปกับการระมัดระวังว่าอาร์เทมิสจะโผล่ออกมาแกล้งเมื่อไหร่ หมดไปกับการต่อว่าและเคียดแค้นอาร์เทมิสเทียบกับความแค้นต่อนักวิจัยพวกนั้นแล้วมันดีกว่า โครนอสมากกว่า เพราะบางครั้งโครนอสดูเหมือนจะสนุกไปกับมันด้วยอาร์เทมิสพอใจมากทั้งเรื่องที่โครนอสเลิกคิดมาก ทั้งเรื่องที่เขาเองก็สนุกกับการแกล้งโครนอสด้วย เวลาผ่านไปหลายร้อยปีแล้ว กระทั่งบัดนี้เขาก็ยังแกล้งโครนอสจนติดเป็นนิสัยแต่เทพคนอื่นๆ ไม่มีใครชอบการกระทำของอาร์เทมิสเลย ต่างหากว่าอาร์เทมิสแกล้งเด็ก แกล้งยังแกล้งโครนอสที่เป็นอนาคตเจ้าสวรรค์ด้วย มีคนมากมายเอาเรื่องนี้ไปฟ้องกับเซอุส เซอุสเรียกอาร์เทมิสไปเข้าพบจริงๆ แต่ไม่ใช่เพื่อต่อว่า “ขอบใจนะที่ช่วยทำให้ลูกของฉันลืมเรื่องของโลกไปได้หน่อย เจ้าหมอนั้นทุกวันนี้แทบไม่พูดเรื่องของโลกหรือเรื่องจะแค้นคนมนุษย์แล้ว พอลองถามดูก็เหมือนความคิดจะอ่อนลงไปมาก เริ่มรู้แล้วว่าตัวเองผิดยังใจเจอหน้ากันที่ไรก็เอาแต่ด่านายทุกครั้ง แกล้งสีหน้าของเขาดูจะอารมณ์ดีขึ้นด้วย เออ ชอบใจจริงๆ แต่บางอย่างนี่ขอได้ไหม? มันแรงเกินไปนะ เอาเป็นว่าฉันจะพูดเรื่องนี้กับคนอื่นให้แล้วกัน พวกเขาจะได้ไม่เข้าใจนายผิด แต่ก็อย่าทำให้ลูกของฉันได้รับบาดเจ็บละ เรื่องนี้ขอร้องละ” กลับได้รับบัตรผ่านจากผู้เป็นพ่อเสียงจั้น อาร์เทมิสดีใจเหมือนถูกหอยรางวัลที่หนึ่ง ความรู้สึกดีใจสุดๆ มันเป็นอย่างนี้เอง อันที่จริงเขาก็รู้จักมันอยู่หรอก แต่ไม่เคยรู้สึกมานานเลยลืมไปแล้วอาร์เทมิสรักษาคำพูดว่าจะไม่ทำให้โครนอสเจ็บตัว แต่ก็ยังคงเล่นแผลงๆ ทำให้โครนอสอายอยู่ดี อย่างเช่นเขียนเรื่องน่ายอายของโครนอสบนบอร์ดกลางเมืองเป็นต้น ไปๆ มาๆ เซอุสเริ่มหมดคำพูดจะต่อว่า มีแค่อาร์เทมิสนี้แหละที่กล้าแกล้งโครนอสเล่น ทำให้เขาลืมเรื่องของโลก มันปล่อยไว้แล้วกัน “จะว่าไปแล้วก็เคยสัญญาากับท่านเจ้าสวรรค์ไว้นานว่าจะไม่แกล้งโครนอสแรงไป อืม...บางทีลองคิดวิธีแกล้งที่มันเบากว่านี้หน่อยก็ดีกว่าซะ เริ่มเบื่่ววิธีแกล้งแบบปกติแล้วด้วย” อาร์เทมิสใช้มือขวาลูบคางของเขา สายตานั้นเลื่อมมองเพดานไปเรื่อยๆ ส่วนเอลิโอสนั้นเริ่มทนการเบียดเสียดของแกะไม่ไหว ยกธงขาวประกาศถอย ลงจากบันไดหน้าบ้านมายืนอยู่ด้านข้างบันไดแทน บริเวณนั้นโล่งมาก ปล่อยแกะเบียดเสียดกันขึ้นบันไดไป “นายก็แค่เบื่่อใช้ไหมล่ะ?” เอลิโอสถาม อาร์เทมิสยกยิ้มที่มุมปาก แนนอน เขาไม่มีทางยอมถอยเพราะเห็นแก่โครนอสหรอก ถ้าโครนอสไม่บาดเจ็บเสียก่อนเขาจะไม่ถอย ไม่ใช่วิธีเบาอย่างแนนอน ทั้งหมดนี้เพราะเขาเบื่่อเท่านั้น อยากคิดหาวิธีแกล้งใหม่ๆ “หืม?” แกะตัวหนึ่งเดินแหวกแกะตัวอื่นๆ มาหยุดหน้าอาร์เทมิส มันส่งเสียงร้องแบบๆ พยายามพูดกับอาร์เทมิส “เป็นอะไรไปหรือแองเจลิกา มีเรื่องอะไรอยากพูดกับฉันจ้ะหรือ?” อาร์เทมิสยื่นหน้าเข้าไปใกล้มัน แกะตัวนั้นส่งเสียงร้องแบบๆ อย่างน่าสงสาร เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังคอของอาร์เทมิสหมุนควับไปมองประตูรวดเร็วมาก หากเร็วกว่านี้อาจได้ยินเสียงกระตุกคอของเขาลั่นกรือบ จากประตูดมจนแน่ใจแล้วเขาหันส่วนคอตั้งขวับๆ มองไปรอบๆ ด้าน มองสำรวจและไม่พูดอะไรเลย “อ้อ จริงสิ ก่อนหน้านี้นี้เหมือนจะมีแกะตัวหนึ่งของนายอ้อนฉันเหมือนต้องการพูดอะไรสักอย่าง แต่ฉันฟังไม่ออกละนะเลยพากลับมาให้นายฟัง” เอลิโอสส่งมอบแบบเพ็งนี่กออกอาร์เทมิสสะดุ้งคอไปมองประตูแม้จะมองไม่เห็นเอลิโอสที่ยืนอยู่ด้านนอกด้านล่างของบันไดทางขึ้นบ้าน “หา!? แล้วทำไมถึงไม่บอกเรื่องนี้ก่อนเล่า! มาชวนพูดเรื่องของโครนอสทำไม!?” อาร์เทมิสกริตร้อง เอลิโอสไม่คิดว่าอาร์เทมิสจะตกใจถึงขนาดนี้ เขาขมวดคิ้ว “มันเป็นเรื่องแย่นานนี้นะหรือ?” เอลิโอสถาม อาร์เทมิสกริตร้องตอบ “มีอะไรแยกว่านี้บ้างล่ะไอ้พี่บ้า! แกะ

ของผมหายไปหนึ่งตัวที่ มันหายไปหนึ่งตัว!”“.....” เอลิออสเงยบสนิทพุดอะไรไม่ออก เขาไม่รู้ว่านี่เป็นมุกหรือว่าจะอะไร อิม อาร์เทมิสเป็นคนพูดมันคงไม่ใช่มุก มันคงเป็นเรื่องคอขาดบาดตายจริงๆ แต่แกะหายหนึ่งตัวเนี่ยนะ? เขาควรแสดงความรู้สึกกังวลใจยังงัย ในเมื่อเขาไม่ได้รู้สึกว่ามันใหญ่โตอะไรเลย“อ่า...อิม...แล้วจะให้ฉันทำยังงัย?” เอลิออสจิ้มง่ามมือขึ้นกอดอก อาร์เทมิสลุดงแะออกมากระทั่งถึงหน้าประตู ใช้มือข้างหนึ่งจับขอบประตูเอาไว้ทรงตัว มืออีกข้างยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าของเอลิออสกระทั่งได้ยินเสียงดัง “ฟิบ!”“มันแน่นอนอยู่แล้ว พวกเราต้องออกไปตามหาแกะตัวนั้นกลับมา มันอาจจะหลงอยู่ในทะเลทรายก็ได้ อาจจะถูกรคนไม่หวังดีจับไปก็ได้ รีบพาผมขึ้นราชรถของพี่ไปที่เกาะทะเลทรายเฮงชวยนั่นเดี๋ยวนี้เลย เร็วเข้า!” อาร์เทมิสตะโกนใส่หน้าของเอลิออส ชาวบ้านที่เดินอยู่ใกล้ๆ กันได้ยินที่พวกเขาพูดจนหมดราวๆ ลิบห่านาที่ถึงครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น สองพี่น้องดวงดาราาก็มาถึงเกาะทะเลทรายกิล

เฟอร์*****ถนนหน้าปราสาทเจ้าเมืองที่ตั้งอยู่กลางนครฟาเซน
สร้างขึ้นมาจากอิฐสีเทาแผ่นใหญ่ดูเข้มแข็ง ตั้งตระหง่านสูงขึ้นไปบนฟ้านั้นคือกำแพงที่สร้างขึ้นมาจากอิฐทรายขนาดยักษ์ต้องแหงนหน้ามองเกือบสุดกว่าจะเห็นด้านบนสุดของเพดาน เป็นปราสาทที่ที่กำแพงสูงชันมากจนน่าตกใจ ถัดออกไปตามกำแพงจะมีหอคอยที่สร้างขึ้นมาจากหินทรายเช่นเดียวกันฝังอยู่ภายในกำแพง ประตูปราสาททำมาจากหินขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนจะหนักมาก ต้องใช้คนจำนวนมากในการเปิด ด้านหน้าประตูมียามยืนรักษาการณ์อยู่ บริเวณด้านล่างหอคอยจะมีทหารยืนรักษาการณ์อยู่หอละหนึ่งนายเช่นเดียวกัน อยู่ในระยะที่สามารถมองเห็นพวกเดียวกันได้ ระยะการรักษากาการณ์ไม่ขาดตอนหรือเผยช่องว่างให้กับเข้าไปเลย ไม่เพียงเท่านั้น โครนอสเห็นทหารอยู่จำนวนหนึ่งผ่านทางหน้าต่างบนหอคอยแต่ละหอ บนหอคอยมีสิ่งทีคล้ายกลองส่งทางไกลขนาดใหญ่ คงใช้ในการตรวจตราดูความเรียบร้อยจากระยะไกล กลองพวกนั้นอาจไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขาเลย มันคงใช้มองคนที่อยู่ใกล้ๆ ไม่ถนัดนักหรอก แต่ก็ยังมีคนที่ยืนเฝ้าอยู่มากมาย จะบุกเข้าไปคงเป็นไปได้ยาก“ต้องดูตอนกลางคืนมีแสงไฟมากแค่ไหน ค่อยแอบใช้บริเวณมืดๆ ลักลอบเข้าไปกัน” โครนอสจิ้มง่า เขาคิดจะปีนผ่านกำแพงขึ้นไป แต่กำแพงนี้สูงมาก นี่เองก็เป็นปัญหาอีก ระหว่างปีนขึ้นไปพวกเขาอาจโดนพบตัวเข้าก็ได้“ดูท่าจะบุกยากนะครับ” เบนริลจิ้มง่า แอบหลบอยู่ด้านข้างของโครนอส มองปราสาทแล้วหันกลับมามองโครนอส โครนอสพยักหน้าเห็นด้วย “ยากมาก” รับคำสั่ง“ปัญหามันอยู่ที่แสงไฟมันอยู่ตรงไหนบ้าง ถ้าแถวหนึ่งไม่มีแสงไฟเลย แล้วไม่มีใครเดินผ่านไปผ่านมาส่องไฟตรวจดูตามกำแพงเมืองด้วยมันก็คงจะง่าย ใช้เวลาปีนนิดหน่อยก็เข้าไปถึงด้านในได้แล้ว ต้องรอดูเวรยามช่วงกลางคืนอีกที” โครนอสสรุป เบนริลพยักหน้าพลางขมวดคิ้ว “หมายความว่าคืนนี้พวกเราอาจยังไม่ได้ปฏิบัติการกันจริงๆ อาจต้องมาคอยจับตามองดูเวรยามงั้นหรือครับ?” เบนริลถาม โครนอสนิ่งเงียบไม่ตอบทันที ผ่านไปครู่หนึ่งเขาส่ายหน้า “ไม่หรอก ถ้าเห็นว่าปลอดภัยแน่แล้วจะบุกเข้าไปเลย”ความจริงโครนอสกังวลอยู่ว่ามันจะเร็วเกินไปหรือเปล่า แต่ถ้าแน่ใจว่าข้างนอกปลอดภัยแล้วจะร้งอะไรอีก ใช้ว่าพวกเขาจะบุกเข้าไปตรวจสอบในปราสาทได้ก่อนเสียเมื่อไหร่ หากบุกเข้าไปแล้วก็ต้องมุ่งทำลายการทดลองทันที ทำให้จบในรวดเดียวจะพลาดไม่ได้ หากพลาดแล้วก็ต้องพยายามอย่าให้โดนจับได้ ซึ่งคงเป็นไปได้ไม่ได้หรอกมัง ถ้าไม่โดนจับได้พวกเขาคงไม่ถอยหนีออกมาก่อนหรอก“คืนนี้ลองดูก่อน ถ้าข้างนอกปลอดภัยอาจจะลองบุกเข้าไปดูการป้องกันภายในปราสาทก่อน จากนั้นจะกลับออกมาวางแผนกันอีกทีหรือบุกเข้าไปเลยมันก็อีกเรื่อง” โครนอสจิ้มง่าพาเบนริลลัดเลาะตามเมืองไปสอดส่องดูส่วนอื่นๆ ของปราสาท หากจุดที่ดูแล้วเปราะ สามารถบุกเข้าไปได้ง่ายมากที่สุด แต่ดูๆ แล้วส่วนไหนๆ ก็เหมือนกัน กำแพงที่สูงใหญ่กับคนเฝ้ายามจำนวนมาก“พวกเราจะเริ่มปฏิบัติการกันตอนไหนครับ?” เบนริลถาม เขาว่ามันคงเป็นช่วงมืดๆ หลังจากทีคนในเมืองหลับไปแล้ว คงไม่ใช่หลังจากที่พระอาทิตย์ตกทันทีหรอก“ราวๆ เทียงคืนน่าจะโอเค” โครนอสจิ้มง่า เบนริลพยักหน้า “งั้นก่อนหน้านั้นพวกเราต้องลับให้เต็มอึ้นนะครับ” เบนริลบอก โครนอสพยักหน้ารับ เดินลัดเลาะไปกระทั่งเจอจุดซ่อนใหม่ มองลอดออกไปด้านนอก โครนอสเอาแต่มองออกไปทางปราสาทเลยไม่ทันได้มองรอบข้าง ระหว่างนั้นเบนริลสอดสายตามองไปรอบๆ โดยไม่ได้คิดอะไรมาก เขาเห็นคนกำลังเดินผ่านมาทางนี้พอดี หน้าตึ้นรีบสะกิดบอกโครนอส “ท่าน โครนอสครับ มีคนกำลังเดินมาทางนี้” โครนอสตกใจเกือบร้องออกมา ไม่ทันได้หันกลับไปมองว่าเป็นใคร เขากวาดสายตามองซ้ายทีขวาทีกระทั่งเจอที่หลบซ่อน ใกล้ๆ กันนั้นมีเสาบ้านอยู่ โครนอสพุ่งเข้าไปซ่อนตัวก่อน แน่แน่นอนว่าเสาเล็กๆ นั้นไม่เพียงพอให้คนสองคนซ่อนด้วยกัน เบนริลเลิกลักมองซ้ายมองขวาดูที่ซ่อนอื่น มีแต่กองขยะเท่านั้นที่พอจะซ่อนได้ แต่จะบ้าหรือ? เขาจะพุ่งเข้าไปซ่อนตัวในกองขยะได้ยังงัยกัน!?“หืม? เหนือนี้แต่งตัวประหลาดดิเนะเหมือนชุดของพวกพ่อบ้านเลย แต่เธอยังเป็นเด็กอยู่เลยนี่นา คงยังไม่ได้ทำงานจริงๆ หรือใช้ไหม?” หญิงสาวผู้นั้นเดินมาหยุดอยู่ด้านหน้าเบนริล เธอยังไม่เห็นโครนอส เบนริลเลิกลักจิ้มง่าพุดอะไรไม่ออก พุดได้แต่คำว่า “เออ...คือ...” ระหว่างนั้นโครนอสที่แอบอยู่หลังเสาหลบเหลือบสายตามองออกมาสำรวจเธอ เธอสวมชุดแมชีสีดำ รวบผมสีเหลืองทองของเธอไว้ได้ห่มวกผ้าแบบแมชีของเธอจนหมด ที่สวมใส่อยู่ที่คอนั้นคือสร้อยคอเหล็กที่มีสัญลักษณ์เป็นรูปพระอาทิตย์ นั้นมีความหมายถึงแสงสว่าง ไม่ได้หมายถึงพระอาทิตย์จริงๆ สร้อยคอที่นักบวชผู้นับถือเทพมักสวมใส่ไว้ เทพในที่นี้เองก็ไม่ใช่เทพอาร์เทมิส แต่หมายถึงพ่อของเขา เซอัส เจ้าแห่งสวรรค์ชั้นฟ้า“เออ...ก็...นิดหน่อยครับ” เบนริลเริ่มรู้สึกตัวว่าเขาต้องพุดอะไรสักอย่าง เธอจ้องเขามากขึ้นจนเขาเริ่มวางสายตาไม่ถูกแล้ว พอดตอบพร้อมเสียงหัวเราะเจื่อนๆ หญิงสาวขมวดคิ้วจนมุ่น“ร้ายกาจที่สุด...เจ้าพวกทางการันถึงขนาดจับเด็กตัวขนาดนี้มาทำงานเลยหรือ อกัยให้ไม่ได้ ฉันจะต้องไปคุยกับเจ้าพวกนั้น” คำประกาศของเธอทำเบนริลและโครนอสสะดุ้ง ระหว่างที่โครนอสกำลังสับสนว่าเขาควรทำยังงัยดี จะพุ่งออกไปข้างนอกห้ามเธอดีหรือเปล่า เบนริลรู้สึกตัวจับแขนเสื้อเธอห้ามเธอเอาไว้ “มะ ไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร อะ อันที่จริงผมแค่ลองหยิบมาแต่งตัวเลียนแบบเล่นๆ เท่านั้นเอง ไม่ได้เป็นอย่างที่คุณเข้าใจหรอกครับ ตะ ดูสิครับ! ถ้ามันเป็นอย่างที่คุณคิดจริงๆ ตัวของผมจะต้องสกปรก

มอมแมมใช้ไหมล่ะ!” เบนริลผายมือของเขาออกแสดงความจริงใจ โดยการให้เธอดูเนื้อตัวของเขาเลย เธอจ้องมองเขา ด้วยสายตาที่คมกริบ เบนริลใจเต้นมาก สายตาที่แหลมคมนั้นทำให้เขากลับ กลัวว่าเธอจะเชื่อเขาหรือเปล่า “ถ้าอย่างนั้นก็พูดให้ชัดๆ สิ ทำเอาฉันตกใจหมดนึกว่าพวกนั้นทำกับนายแบบนั่น” หญิงสาวเชื่อในคำพูดของเบนริล เบนริลและโครนอสแทบจะถอนหายใจออกมาพร้อมๆ กัน “เออ...ขอโทษครับ” ยังไงก็ไม่รู้เหมือนกัน เอาเป็นว่าขอโทษไปก่อนแล้วกัน เบนริลเอ่ยขอโทษหญิงสาว ประสานมือไว้ที่หน้าตักแล้วค้อมหัว หญิงสาวเผยยิ้มบางๆ สายหน้า “ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ แต่คราวหลังเวลาพูดอะไรเอาไว้ให้ชัดเจนกว่านี้นะ” เช่นนั้นเรื่องเข้าใจผิดจึงจบลง “ว่าแต่หนูมาทำอะไรอยู่ตรงนี้เหรอ? พ่อแม่ล่ะ?” เธอถามเบนริลต่อ เบนริลจึงมำอ้าอึ้ง หลบสายตาจากเธอและเริ่มไปไม่เป็นอีกรอบ “เออ...แบบว่าก็อยู่ในเมืองนี้แหละครับ” เขาตอบเสียงๆ ไป หญิงสาวจ้องมองเบนริลด้วยสายตานิ่วสนิท โครนอสแอบหลบมองอยู่หลังเสาเสียวว่าเธอจะไม่เชื่อ แต่เขาก็แค่กังวลเกินไป “จั้นเหรอ? แต่มาเดินเล่นแถวนี้มันไม่ค่อยปลอดภัยนักหรอกนะ คนที่ปราสาทเขาไม่ค่อยชอบให้คนเข้ามาใกล้ๆ ปราสาทนะ ถึงจะเป็นเด็กก็เถอะ เจ้าพวกนั้นคงไม่ละเว้นหรอก...” ประโยคแรกๆ เธอพูดด้วยรอยยิ้ม พอประโยคหลังๆ น้ำเสียงของเธอเริ่มต่ำลงกลายเป็นเสียงแสดงความไม่พอใจ สายตาที่ใช้ยิ้มจ้องมองเบนริลก็เริ่มเลิกละไปมองที่ปราสาทแบบจิกกัด “เออ...แล้วพี่สาวมาทำอะไรที่นี่เหรอครับ?” เบนริลจึงมำเสียงแผ่ว หญิงสาวเปลี่ยนจากสีหน้าที่มึนงงที่ใช้จ้องมองปราสาท หันกลับไปมองเบนริลพร้อมเผยยิ้มหวาน “จั้นเหรอ? จั้นมาเอาของที่ขโมยไปคืนนะ นั่นไง ช่วงนี้ได้ยินที่ทางปราสาทเขาประกาศหรือเปล่า? ที่ว่าจะขอรับเลี้ยงสัตว์นำสงสารอะไรนั่นนั่นแหละ ฟังดูไม่น่าเชื่อถือเนอะ อันที่จริงๆ ใครๆ เขาก็สงสัยกันว่าปราสาทจะเอาสัตว์ไปที่ไหน นี่ฉันก็สงสัย แต่เรื่องแบบนั้นจะเป็นยังไงก็ไม่ว่าละ จะเอาพวกมันไปไหนฉันก็ไม่ว่า ที่ฉันรู้คือฉันจะต้องเอาแมวของฉันคืนมาจากพวกมันให้ได้!” น้ำเสียงที่ปลายคำพูดของเธอกระตุกเข้มมุ่มมัน โครนอสเผลอจ้องมองเธอแล้วเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้ว เบนริลเงยหน้าขึ้นมองเธอไม่กระพริบตา ครู่หนึ่งจึงรู้สึกตัว “เออ...แมวถูกเอาไปเหรอครับ?” เขาถามเธอก็มหันลงมามองเขาพร้อมรอยยิ้ม “อืม อันที่จริงก็เป็นแมวเก็บเลี้ยงนั่นแหละ แต่ฉันสงสัยว่าพวกที่ปราสาทนั้นจะต้องการทำอะไรไม่ดีกับพวกแมวหรือเปล่า ฉันไม่เชื่อหรอกว่าคนไรจิตใจอย่างพวกเขาจะเลี้ยงดูแมวพวกนั้นได้ดี เพราะฉะนั้นฉันจะไปเอาคืน” ยืนยันอย่างหนักแน่น กำหมัดแน่นวางแนบไว้ที่หน้าอกเหมือนต้องการยืนยันความมั่นใจกับตัวเองแล้วจึงก้าวเดินนำ เบนริลออกไป หันหน้าไปทางปราสาท “อ้อ เธอกลับไปก่อนจะดีกว่านะ อย่างที่บอกนั่นแหละ อยู่แถวนี้นานๆ ไปไม่ค่อยดีนักหรอก เดี่ยวถูกพวกทหารจับได้แล้วจะแย่” หันกลับมายิ้มเตือนเบนริลอย่างพี่สาว ใจดี จากนั้นจึงหันกลับไปมองทางปราสาทอีกครั้ง ก้าวเดินออกจากมุมอับอาคารที่พวกเขาอยู่ เมื่อออกไปด้านนอกทหารก็มองเห็นเธอ ยกอาวุธตะโกนร้องกัน โหวกเหวกว่าเธอเป็นใคร ห้ามเข้ามาใกล้ปราสาท มันเป็นสถานที่ต้องห้าม แต่เธอไม่ฟัง ยังคงเดินไปเรื่อยๆ กระทั่งหยุดยืนเบื้องหน้าทหารเหล่านั้น ตะโกนอะไรสักอย่างซึ่ง โครนอสและเบนริลเองก็ไม่ได้ยิน พวกเขายืนอยู่ไกลจากจุดที่สองนายบ่าวอยู่มาก “ประกาศขอรับเลี้ยงสัตว์ เรื่องนี้ไม่มีอยู่ในเอกสารแะ ตั้งใจหรือเปล่านะ ให้หาข้อมูลกันเอง หรือว่าแค่พลาด?” โครนอสกอดอกจึงมำเดินออกมาจากที่ซ่อน เบนริลหันกลับไปมอง โครนอส ไหล่ตกโอดครวญ “ท่าน โครนอสนี่ละก็ อย่าทิ้งผมเอาไว้คนเดียวสิ~” โครนอสชะงักและหยุดความคิดทั้งหมดลง เขายกมือขึ้นเกาหัวพลางเอ่ยขอโทษขอโพยเบนริลเสียยกใหญ่ บอกว่าตอนนั้นเขาเผลอไปหน่อย เห็นว่าไม่น่าจะมีอันตรายอะไรมากมายด้วย ถ้ามีอันตรายเกิดขึ้นจริงๆ เขาจะรีบ โผล่ออกมาทันที ไม่ปล่อยให้เบนริลโดนทำร้ายแน่นอน เบนริลเพียงถอน โครนอสน้อยๆ แล้วหายจนทันที เปลี่ยนความสนใจหันไปมองหญิงสาวในชุดนักบวชกับทหารยาม พวกเขาเหมือนทะเลาะถกเถียงกันอยู่ หญิงสาวก็ดูท่าจะดีใจมาก ส่วนทหารก็เหมือนพร้อมจะใช้กำลังได้ทุกเมื่อ บางครั้งพวกเขายกทวนในมือขึ้นมาเหมือนจะฟาดเธอด้วย แต่ก็แค่เหวี่ยงไปเหวี่ยงมา คงเป็นเพียงการข่มขู่ “พวกเขาพูดอะไรกันนะ...” โครนอสจึงมำ มันอาจจะเกี่ยวข้องกับภารกิจของพวกเขาก็ได้ ตอนนี้โครนอสเริ่มเปลี่ยนใจ เรื่องการบุกเข้าไปในปราสาทคืนนี้แล้ว มีข้อมูลบางอย่างที่พวกเขายังไม่รู้ อยู่ในเมืองรอหาข้อมูลให้แน่ใจก่อนแล้วค่อยบุกเข้าไปตอนชั่วร้าย แล้วจะดีกว่า “ลองเข้าไปหาเธอดูดีไหมครับ? แต่จะหาข้ออ้างอะไรเหมาะๆ เข้าไปดี พวกเราไม่ได้รู้จักเธอคนนั้นเป็นพิเศษด้วย แถมเธอคนนั้นยังบอกให้พวกเรากลับไปก่อนอีก” เบนริลจึงมำแล้วเริ่มออกอาการเป็นกังวล แต่โครนอสยืมรำติตนีวดัง โป๊ะ “ถ้าเรื่องนั้นไม่เห็นจำเป็นต้องคิดมากเลย แน่แน่นอนอยู่แล้วใช้ไหมล่ะ!” เบนริลเงยหน้าขึ้นมอง โครนอสสีหน้าติดง โครนอสกระซิบบอกข้ออ้างของเขา เบนริลดูจะชอบใจมาก พยักหน้าแล้วทั้งสองก็เดินออกไป “ขอโทษครับ!” เบนริล

ตะโกนเมื่ออยู่ในระยะที่พวกเขาจะได้ยิน เซรินและทหารหันความสนใจมามองพวก

เขา***** -04-อันที่จริงแล้วเกะนี่นะ... ในคราวแรกที่โครนอสกับเบนริลเดินเข้าไป หญิงสาวในชุดแม่ชีกับยามเฝ้าหน้าประตูทั้งสองกำลังทะเลาะกันเคร่งเครียดกระทั่งไม่เห็นพวกเขาทั้งสอง อาจไม่ใช่เรื่องแปลกที่หญิงสาวจะมองไม่เห็นพวกเขา เธอหันหลังให้พวกเขาอยู่ แต่ที่กระตือรือร้นนายทหารมองไม่เห็นนั้นค่อนข้างแปลก ทั้งที่โครนอสและเบนริลยืนอยู่ด้านหน้าของพวกเขา เบื้องหลังของแม่ชีพอดีแท่ง “ขอโทษครับ” เบนริลเอ่ยเสียงดังเรียกความสนใจจากพวกเขาทั้งสาม ได้ผล ทั้งสามละความสนใจจากกันหันกลับมาองพวกเขา หญิงสาวในชุดแม่ชีตกใจมาก ส่วนทหารยามเฝ้าประตูเหมือนจะยังไม่พอใจเมื่อเห็นมีคนเพิ่มเข้ามา สีหน้าของพวกเขาหมองคล้ำ “ถัดจากนี้ไปคืออาณาเขตของท่านเจ้าเมืองอลานเนส ไม่อนุญาตให้คนนอกเข้ามา พวกเจ้าทั้งสามตัวนั้นออกไปให้หมด! ถ้ายังไม่เชื่อฟังละก็ฉันจะถือว่าพวกนายทั้งสามพยายามขัดขืนต่อกฎข้อบังคับของท่านอลานเนส ขัดต่อความสงบสุขของเมือง จะต้องถูกจับไปดำเนินคดีในฐานะผู้พยายามก่อความไม่สงบ!” หลังจากที่นายทหารได้ลั่นคำพูด หญิงสาวในชุดแม่ชีสะดุ้งหันกลับไปส่งสายตาแสนดุร้ายใส่พวกเขา “กล่าวหากันเกินไปหรือเปล่า? ฉันแค่จะมาทวงสัตว์เลี้ยงของฉันคืน ส่วนเด็กพวกนี้ก็เพิ่งโผล่มา ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย พวกเราไม่คิดจะเข้าไปในปราสาทของพวกนายอยู่แล้ว แต่ฉันต้องการสิ่งที่พวกนายขโมยไปจากฉัน

คืน พวกนายยาบอกว่าพวกนายแค่รับเลี้ยงสัตว์พวกนั้นอย่างถูกต้อง แต่ฉันรู้ว่าพวกนายแอบขโมยพวกมันมาจากชาวบ้าน ด้วย ใครๆ ก็รู้อะไรแบบนี้ ไม่นานที่สัตว์เลี้ยงของพวกเขาหายไปมันจะเพราะอะไร? ฉันต้องการสัตว์เลี้ยงของฉันคืน และฉันต้องการให้พวกนายคืนสัตว์เลี้ยงพวกนั้นกับคนอื่น ๆ ในเมืองด้วย!” หญิงสาวในชุดแม่มดสีฟ้าและน้ำเสียงที่ฉุนเฉียว มือของเธอสะบัดไปตามอารมณ์และความจริงจัง ขณะที่ฟังสีหน้าของทหารทั้งสองคล้ำขึ้น คล้ำขึ้น “มันไม่เกี่ยวกับเธอ ออกไปจากที่นี่ได้แล้ว! ไม่นานฉันจะจับพวกเธอในข้อหาทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง พยายามบุกรุกราชวังเข้ามาขโมยของ โดยมีขอบ!” นายทหารยึดข้อหาใส่หญิงสาว ความโมโหของหญิงสาวเหมือนจะเพิ่มขึ้นจากเดิมแบบก้าวกระโดด เธอโมโหกระทั่งสามารถกระโดดเข้าไปชกหน้าพวกเขาได้ “ฉันจะจำไว้ว่าความจริงแล้วพวกนายมันโหดเหี้ยม เทียบขโมยสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านไป แล้วฉันจะเอาเรื่องนี้ไปป่าวประกาศให้ชาวบ้านรู้ว่าพวกนายมันเลวขนาดไหน” เสียงของหญิงสาวกุดๆ ที่แรกนายทหารทั้งสองตกใจ หลังจากนั้นสีหน้าของพวกเขาก็กลายเป็นเรียบนิ่ง ไม่เผยอารมณ์ใดๆ “พวกเราแลกกันเถอะ” หลังสบถหายใจอย่างฉุนเฉียว หญิงสาวสะบัดหมอนตัวกลับมาทาง โครนอสและเฟนริล จับมือทั้งสองไว้แล้วพาเดินดิ่งตั้งจากไป เฟนริลร้องเงอะงะงุ่มง่ามเดินแข่งขาพันกันแทบล้มลงไป ส่วน โครนอสนั้นหลังจากที่ตามความเร็วของเธอทันเขาหันกลับไปมองทหารทั้งสองนาย พวกเขาเห็น โครนอสมองก็ส่งสายตาอำมหิตให้หญิงสาวพา โครนอสกับเฟนริลเดินผ่านอาคารบ้านเรือนไปได้ครู่ใหญ่ เธอหยุดลงกลางทางเดินเล็กๆ ที่ติดอัดคับแคบ แสงอาทิตย์แทบไม่ส่องผ่านลงมามากกระทบหัวของพวกเขา หลังหยุดฝีเท้าเธอหันกลับไปมองด้านหลัง ดูกระทั่งแน่ใจว่าออกมาไกลมากแล้ว ไม่มีใครติดตามพวกเธอมาแน่นอน เธอถอนหายใจหนักๆ พร้อมปล่อยมือจาก โครนอสและเฟนริล “ทำไมถึงตามฉันเข้าไปล่ะ? ฉันบอกแล้วไงว่าให้กลับออกไปนะ แล้วเด็กคนนี้เป็นใครอีกล่ะ? เพื่อนฉันเหรอ?” หญิงสาวยื่นเผชิญหน้ากับ โครนอสและเฟนริล ยกมือขึ้นทำสวัสดี ต่อว่าที่ทั้งสองไม่เชื่อฟัง “ก็พี่บอกว่าจะเข้าไปทำเรื่องอันตรายนี่นา ผมได้ยินมาจากเฟนริลนี่นา เฟนริลก็ไม่น่าจะฟังผิดด้วย แล้วจะให้พวกเราหนีไป ทิ้งพี่ไว้ข้างหลังคนเดียวได้ยังไง?” โครนอสยกมือทั้งสองขึ้นโพล่หัวของเขา ส่งยิ้มให้เธอพร้อมเหลือบสายตาขึ้นมองเธอตรงๆ หญิงสาวมีสีหน้าตกใจ ประหลาดใจ จากนั้นก็กลายเป็นไม่พอใจ “กลับมาเลี้ยงอันตรายเพราะฉันที่ไม่รู้จักนี่นะ?” เธอถามกลับ โครนอสหัวเราะซ้ำๆ “ไม่รู้จักก็จริง แต่พี่เป็นผู้หญิงนี่นา ฉันผู้ชายอย่างผมก็ต้องปกป้องพี่สิ” หญิงสาวเผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ “แต่พวกนายเป็นเด็กนะ ฉันว่าฉันควรปกป้องพวกนายมากกว่า” จ้องหน้ากับ โครนอสอยู่ครู่หนึ่งจึงหลุดเสียงถอนหายใจยาวๆ “คราวหลังอย่าทำอะไรแบบนี้อีกนะ ตัวเองจะเดือดร้อนไม่ใช่หรือ? เกิดเจ้าพวกนั้นไม่ยอมปล่อยพวกเราออกมา ยึดข้อหาใส่พวกเราแล้วจับไปดำเนินคดีบ้าง นั่นจะทำยังไง? ฉันว่าพวกนั้นกล้าทำแน่ แม้พวกนายจะเป็นเด็กก็เถอะ” หญิงสาวยกมือขึ้นกุมขมับ โครนอสแกล้งทำเป็นมองเธอด้วยแววตาใสซื่อ นั่นละลายความโมโหของเธอ ถอนหายใจอีกเพียงครั้งเดียวก็ไม่มีอะไรจะพูดอีก “เอาเถอะ ก็ต้องขอบใจละนะที่เป็นห่วงฉัน ถึงฉันจะอยากให้พวกนายหนีออกไปมากกว่าก็เถอะ... พ่อแม่พวกนายนี่สอนมาดีจริงๆ ดีเกินไป...” ตรงคำว่าดีเกินไปเธอเหล่สายตามองไปด้านข้างแล้วจึงมาไม่ให้ โครนอสกับเฟนริลได้ยิน แต่ โครนอสดันหูได้ยิน เขาหันขวับมากเมื่อมีคนขม่อมแม่ของเขา “ว่าแต่พวกเธอมาจากที่ไหนล่ะ? บ้านอยู่แถวไหนเหรอ? จะให้พี่พาไปส่งไหม?” หญิงสาววางมือของเธอไว้บนเข่า โนมตัวมาเบี่ยงหน้าพร้อมรอยยิ้มบางๆ เฟนริลสะดุ้งเหลือบสายตามองซ้ายมองขวาเลิกลึก แต่ โครนอสกลับยิ้มไม่ยั้ง “ถึงพวกเราจะเป็นห่วงพี่ก็เถอะ แต่ไม่ได้แปลว่าพวกเราจะบอกที่อยู่ของพวกเราให้พี่ที่เป็นคนแปลกหน้าได้นะ” โครนอสเอ่ยด้วยเสียงใสๆ เอียงตัวไปมาซ้ายทีขวาทีเตะขาเล่นพื้นอย่างเด็กอยู่ไม่สุข หญิงสาวชะงักรอยยิ้มหายไปจากใบหน้า ครู่หนึ่งจึงผุดรอยยิ้มเจื่อนๆ ขึ้นมาแทน “นั่นสิ ฉันเองก็คิดว่าพวกเธอจะเป็นอันตรายถ้าปล่อยกลับบ้านกันเอง ขอโทษ ไม่ทันได้คิดถึงเรื่องนี้เลย” หญิงสาวไหลตลกคอปับ โครนอสหัวเราะซ้ำๆ บอกว่าพี่สาวดูเป็นคนดีจัง แต่เขาก็ยังเชื่อใจเธอไม่ได้ หญิงสาวยิ้มฝืดๆ บอกว่า โครนอสพูดถูกต้องแล้ว พ่อแม่ของเขาสอนมาดีจริงๆ “ฉันเอาอย่างนี้เป็นไง? ไปด้วยกันกระทั่งถึงส่วนที่มีคนอยู่เยอะๆ ก่อน อย่างกลางเมืองอะไรแบบนี้ อยู่ในที่อับๆ คับแคบไม่ค่อยมีคนผ่านไปผ่านมาแบบนี้ฉันไม่ค่อยไวใจเหมือนกัน กลัวว่าจะมีคนไม่หวังดีโผล่ออกมาจับพวกเธอไป เมืองนี้ยังมีพวกโจรผู้ร้ายเยอะอยู่ด้วย” เสียงถอนหายใจของเธอหนักมากพร้อมหลังที่ค่อมโค้งอย่างลำบากใจ โครนอสฉีกยิ้มกวนๆ แบบคนขี้แกล้งในจุดที่เธอไม่เห็น “เออ? แล้วพวกเราจะเชื่อใจพี่สาวได้เหรอ? เกิดพี่สาวเป็นโจรลักพาตัวขึ้นมาจะทำยังไง?” หญิงสาวเหมือนจะทนไม่ไหวที่ โครนอสจะสงสัยเธอเหลือเกิน กำหมัดแล้วเคาะลงไปบนหัวของ โครนอสเบาๆ “นี่นะ ช่วยเชื่อใจพี่สาวคนนี้น้อยได้ไหม? พี่ไม่ทำอะไรหรอกนะ ถ้ากลัวขนาดนั้นพี่ให้เดินห่างๆ จากพี่เลย เอาให้ห่างเท่าไรก็ได้เท่าที่พอใจ แต่ขอว่าอย่าออกห่างกระทั่งมองไม่เห็นเท่านั้นแหละ โดนพวกโจรผู้ร้ายพาไปจะแย่ ตกลงไหม?” โครนอสหัวเราะซ้ำๆ ประสานมือของเขาไว้ที่ท้ายทอยอีกครั้ง “ผมแค่ล้อเล่น แหม...ผมรู้น่าคนอย่างพี่ไม่ทำอะไรแบบนี้หรอก เห็นพี่ตกใจแล้วมันน่าแกล้งแค่นั้นเอง” หญิงสาวชะงัก จากนั้นพอรู้สึกตัวก็ถอนหายใจออกมาอีกครั้ง “เธอนี้ทำจะเป็นเด็กขี้แกล้งนะ” เอ่ยอย่างเหนื่อยอ่อน ยันตัวขึ้นไปยืนหลังตรงอีกครั้ง ก้าวเดินออกไปก่อนเล็กน้อยแล้วหันกลับมาทักมือเรียก โครนอสกับเฟนริลให้ตามเธอไป “ว่าแต่เห็นพี่พูดถึงเรื่องสัตว์ที่หายไป เรื่องมันเป็นยังไงมาอย่างไร? ผมไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลย” โครนอสเดินเอาแขนโพล่หัวสบายๆ ไปข้างๆ หญิงสาว ถามเธอ หญิงสาวก็มองมอง โครนอสด้วยสีหน้าประหลาดใจมากๆ ดวงตาของเธอเบิกกว้างขึ้นเป็นพิเศษ “พวกเธอไม่รู้เรื่องนี้เหรอ? เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นนะ?” เฟนริลเลิกลากับคำถามของเธอ กลัวว่าจะทำให้ความแตกเรื่องที่พวกเขามาจากนอกเมือง แต่ โครนอสยังคงมีท่าทางสบายๆ ขมวดคิ้วนิดหน่อยแสร้งทำเป็นลำบากใจ “ไม่เคยได้ยินเลยนะครับ ส่วนใหญ่ผมกับน้องก็เล่นแบบเด็กๆ ไปวันๆ นั่นแหละ ไม่ค่อยได้ยินเรื่องที่ผู้ใหญ่เขาพูดคุยกันหรอก แล้วมันเรื่องอะไรเหรอครับ?” หญิงสาวไม่ได้ตั้งใจสงสัย โครนอสเลย บางทีพ่อแม่ของ โครนอสและเฟนริลอาจจะไม่อยากให้ลูกรู้เรื่องพวกนี้เลยไม่บอก คิดเช่นนั้นเธอลังเลอยู่นิดหน่อยว่าจะบอกพวกเขาหรือเปล่า เธอคิดว่าบอกไปคงไม่เสียหาย พ่อแม่

ของทั้งสองต่างหากที่แปลกไม่ยอมบอกเรื่องแบบนี้ให้ลูกรู้“พวกเธออาจไม่เคยเห็น แต่รอบๆ เมืองช่วงนี้นะจะมีประกาศจากทางการกระจายอยู่ ตามอาคารบ้าง ตามบอร์ดประกาศชาวบ้าน เป็นประกาศขอรับเลี้ยงสัตว์เลี้ยงนะ พวกสัตว์เลี้ยงที่ชาวบ้านเบื่อและคิดจะทิ้ง หรือพวกที่เดินไปเดินมาอยู่ตามถนนไม่มีเจ้าของอะไรแบบนั้น อันที่จริงฟังแค่นี้มันก็น่าหดหู่ใจอยู่แล้วหรอก แต่มันมีมากกว่านั้นนี่สิ” หญิงสาวเหลือบสายตาหดหู่ใจไปด้านข้าง โครนอสพยักหน้าส่อว่าเขาเข้าใจแล้ว เฝ้ารอให้เธอเล่าต่อ“หลังจากประกาศนั้นนิดหน่อยก็เริ่มมีสัตว์เลี้ยงหายออกไปจากบ้านคน โน้นทีคน โน้นที มีคนเอาเรื่องนี้ไปสอบถามทหารแล้ว แต่ทหารบอกว่าไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาไม่ได้เป็นคนขโมยสัตว์เลี้ยงไป แต่เรื่องนั้นใครจะไปเชื่อ ก็พวกเขาไม่ใช่เธอที่ออกประกาศรับเลี้ยงสัตว์ ที่สัตว์เลี้ยงมาหายไปในเวลาแบบนี้พอดีคงคิดอย่างอื่นไม่ได้แล้วมั้ง?” โครนอสพยักหน้าทำเป็นเห็นด้วยกับเธอ แต่ในใจคิดไปอีกทาง มีความเป็นไปได้ว่าเบื้องหลังนั้นจะมีคนร้ายอยู่อีกคน ผู้ร้ายที่ไม่ใช่คนในปราสาท อาศัยโอกาสที่ปราสาทออกประกาศเรื่องรับเลี้ยงสัตว์แล้วขโมยสัตว์เลี้ยงไป โยนความผิดทั้งหมดให้ทางการ แต่อีกใจโครนอสไม่อยากจะคิดแบบนั้น หากผู้ร้ายในคดีนี้เป็นคนในปราสาท มันคงเกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่พวกเขากำลังคิดจะบุกเข้าไปทำลาย พอทีเลย เขาเองก็กำลังหาข้อมูลเรื่องนี้อยู่พอดี ถ้าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับปราสาทจริงๆ ก็ถือว่าลาภปากของพวกเขาสาวข้อมูลนี้ไปเรื่อยๆ เดียวก็เจอข้อมูลเด็ดๆ“นั่นสินะครับ มันน่าสงสัยจริงๆ นั่นแหละ” โครนอสตอบเธอบ้างเพื่อให้เธอรู้ว่าเขาฟังอยู่จริงๆ เธอหันมาเผยสีหน้าตื่นเต้นเมื่อโครนอสเห็นด้วยกับเธอ “จริงไหมล่ะ? พวกปราสาทจะต้องเอาพวกสัตว์เลี้ยงไปแน่! แต่พวกนั้นกลับปฏิเสธบอกว่าไม่ได้เอาไป โอ้! แล้วนี่ฉันจะทำยังไงดีเนี่ย? จะว่าไปแล้วพวกนั้นเอาสัตว์เลี้ยงทุกตัวไปทำอะไรกัน พวกเขาคงไม่คิดจะเลี้ยงทั้งหมดใช่ไหม? ะ หรือพวกเขาคิดจะเอาพวกมันไปฆ่ากิน!” จินตนาการของเธอเหมือนจะเลยเถิดไปใหญ่แล้ว โครนอสลอบถอนหายใจในเบาๆ ไม่ให้เธอได้ยิน หันหน้าไปอีกด้านใช้มือเกาหัวของเขาตึงแกร็กๆ“พวกมันต้องเอาสัตว์เลี้ยงพวกนั้นไปกินแน่ๆ เป็นไปไม่ได้หรอกที่พวกเขาจะเอาไปเลี้ยง มาคิดดูดีๆ ถ้าพวกเขาเลี้ยงสัตว์พวกนั้นจริงๆ มันต้องมีเสียงดังออกมาจากปราสาทสิ บ้านเรือนที่อยู่ใกล้ปราสาทก็มียะเยอะเยอะ ทำไมถึงไม่มีคนพูดถึงเรื่องนี้เลยล่ะ? พวกมันจะต้องถูกจับไปกินแน่ๆ!” หญิงสาวดูจะเชื่อความคิดของเธอมากและเริ่มสติแตก โครนอสเห็นท่าจะแย่จึงยกมือขึ้น“เออ...ผมคิดว่ากินสัตว์เลี้ยงมันออกจะบาบาเรียนไปหน่อย...บางทีพวกเขาอาจจับสัตว์เลี้ยงไปขายออกนอกเกาะก็ได้ล่ะครับ” โครนอสแค่แสดงความเห็นไปเรื่อยๆ ให้เธอสงบสติอารมณ์ได้ก่อน เธอเหมือนจะได้สติขึ้นนิดหน่อย มอง โครนอสแล้วยกมือขึ้นกอดอกก้มหน้าลงครุ่นคิด“มันก็เป็นไปได้ แต่ไม่สิ...เป็นไปไม่ได้หรอก ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมีการขนส่งพวกมันผ่านเมืองออกไปสิ ปราสาทอยู่ตั้งกลางเมืองเชียวนะ แต่ไม่มีใครเห็นอะไรแบบนั้นเลย”“พวกเขาอาจจะขนกันตอนกลางคืนที่คนหลับก็ได้ครับ” โครนอสเอ่ยต่อ คราวนี้หญิงสาวทำสีหน้าเคร่งเครียดมากขึ้น เจ็บไปนานแล้วจึงเอ่ย “อืม...ถ้าอย่างนั้นก็เป็นไปได้นะจ๊ะ ฉันแหมของฉันล่ะ? พวกมันถูกพาออกไปจากเมืองแล้วหรือยัง!” หญิงสาวเริ่มต้นตระหนกอีกรอบ แต่คราวนี้โครนอสไม่ได้ใส่ใจ ระหว่างที่เธอตื่นตกใจเขามองเครื่องแต่งกายของเธอ ชุดแม่ชีสีดำที่มีผ้าคลุมไหล่สีขาว สวมหมวกผ้าและรวบผมไว้ได้หมวกผ้าทั้งหมด ไม่มีสักเส้นที่ปล่อยลงมาแตะบ่าของเธอ แต่ก็ยังพอมองเห็นไหมผมสีทองลอดออกมาจากใต้หมวกผ้า“ทำไมพี่ถึงใส่ชุดนักบวชล่ะครับ?” โครนอสถาม เขาได้ยินว่าเมืองนี้ไม่นับถือศาสนา ไม่นับถือเทพเจ้า ศาสนาของเมืองนี้ได้ถูกทำลายไปตั้งแต่เจ้าเมืองคนปัจจุบันขึ้นเป็นเจ้าเมือง ก็เจ้าเมืองนั่นแหละที่เป็นคนทำลายศาสนา บังคับให้ชาวเมืองไร้ศาสนาตามไปด้วยหญิงสาวสะดุ้ง รู้สึกตัวเธอก็ก้มหน้าลงมอง โครนอสด้วยสายตาเศร้าๆ“เด็กอย่างพวกเธออาจจะไม่รู้สึกรู้สากับเรื่องนี้ อาจจะไม่คุ้นเคยกับเมืองที่ไร้ศาสนาแบบนี้แล้ว แต่พวกเราอย่าลืมว่าพวกเรายังรับไม่ได้หรอก พวกเรายังอยากนับถือศาสนาต่อไป ยังอยากจะมีศาสนา พวกเราไม่ยอมรับหรอกที่ใครก็ไม่รู้จะมาบังคับให้พวกเราเป็นพวกไร้ศาสนา” แรกๆ น้ำเสียงของเธอแผ่วความเศร้า จากนั้นก็เริ่มกลายเป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความหวัง สายตาที่เหลือบตาขึ้นมองเบื้องหน้านั้นเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น“พวกเธอปฏิเสธศาสนาหรือเปล่า?” หญิงสาวถาม ก้มหน้าลงมอง โครนอสกับเฟนริล ทั้งสองส่ายหน้าทันที “พวกเราไม่ได้ปฏิเสธศาสนา ก็แค่เห็นว่าคนที่นี่เขาไม่นับถือศาสนาแล้ว มีกฎหมายห้ามนับถือศาสนาด้วย ทำไมถึงยังมีคนสวมชุดนักบวชเดินไปเดินมา” โครนอสตอบ“งั้นพวกเธอเชื่อในเทพเจ้าหรือเปล่า?” หญิงสาวถามต่อ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มของความหวัง แน่นนอน โครนอสกับเฟนริลพยักหน้าทันที “เชื่อสิ ทำไมจะไม่เชื่อ” โครนอสตอบเช่นเดิม ทำไมจะไม่เชื่อล่ะ ก็พวกเขาเนี่ยแหละเทพเจ้าที่ว่า ตัวโครนอสเองเป็นถึงอนาคตเจ้าสวรรค์เชียวนะ แต่แน่นอน พวกเขาไม่บอกเธอหรือคราวนี้หญิงสาวยิ้มกว้างแก้มปริแทบหุบไม่อยู่ “งั้นแสดงว่าพวกเธอคงสนใจเรื่องของศาสนาด้วยสินะ? นั่นสินะ... พ่อแม่ของพวกเธอคงจะเลี้ยงพวกเธอมาจริงๆ พวกเธอเป็นเด็กดีจังเลยนะ อ๊ะ! แต่ฉันไม่เคยเห็นเธอใน โบสถ์ลับของฉันเลยนี่นา แสดงว่าพวกเธอคงไม่เคยได้ยินเรื่อง โบสถ์ลับของฉันสินะ? ที่ถนนบรอนซ์กราวนด์ด้าน โน้น ในซอยที่คับแคบไม่ค่อยมีคนเดินผ่านไปมานะ ที่นั่นจะมี โบสถ์ลับๆ ของฉันอยู่ ถ้าไม่รู้ว่าเป็นโบสถ์ของฉันไปทางไหนให้ลองถามคนที่อาศัยอยู่แถวนั้นดู แต่อย่าถามตรงๆ นะ ก่อนอื่นให้พูดรหัสลับออกไปก่อนว่า ‘ปลายทางที่คุณจะมุ่งไปคือหายนะ’ จากนั้นถ้าพวกเขาหันกลับมาตอบว่า ‘แต่ถ้ามันคือความถูกต้องฉันจะมุ่งไป’ นั่นแหละคือคนที่มีศรัทธาเหมือนกัน ถามพวกเขาได้เลยว่า โบสถ์อยู่ทางไหน พวกเขาแทบจะนำทางให้เธอเลยล่ะ” หญิงสาวดูจะดีใจมากที่ได้คนที่ศรัทธาในพระเจ้าเพิ่มขึ้น ที่พูดออกมานั้นเธอพูดเร็วมากแทบไม่เว้นจังหวะหายใจ เฟนริลเหลือทำสีหน้าเหยเกเพราะฟังเธอไม่ทันในตอนท้าย ส่วนโครนอสเขาตั้งสมาธิฟังไม่สนใจอย่างอื่นเลยกระทั่งเข้าใจที่เธอพูดทั้งหมด“พูดว่า ‘ปลายทางที่คุณจะมุ่งไปคือหายนะ’ แล้วรอการตอบรับว่า ‘แต่ถ้ามันคือความถูกต้องฉันจะมุ่งไป’ สินะ? โอเค ผมจำได้แล้ว จากนั้นให้ถามพวกเขาว่า โบสถ์อยู่ที่ไหนสินะครับ? พวกเขาจะพาไปที่โบสถ์เลย” โครนอสถามย้ำเพื่อความแน่ใจ หญิงสาวยิ้มแก้มปริมาก หน้านั้นเหมือนจะกลายเป็นดอกทานตะวัน มันบานและสดใสมาก เหมือนแสงอาทิตย์“มันเป็นโบสถ์ลับๆ ที่ฉันแอบตั้งขึ้นมาล่ะ ก็ได้คนรู้จักหลายๆ คนช่วยกระทั่งสร้างมันขึ้นมาจนสำเร็จ ได้คนศรัทธามากี่มาก ที่ใส่ชุดแม่

ซีเดินไปเดินมาส่วนหนึ่งก็เพื่อหาคนศรัทธาณะ ภายหน้าก็แกล้งทำเป็นคนต่อต้านตัวน้อยๆ ที่แค่คิดจะหิบบชุนักบวชออกมาใส่ท้วงไม่เห็นด้วยกับรัฐไปวันๆ ไม่คิดจะทำอะไรมากกว่านั้น แต่ความจริงแล้วเพื่อให้มีโอกาสได้คุยกับคนโน้นคนนี้แล้วหาคนที่ศรัทธาจริงๆ ด้วยแหละ อ่า...แต่ก็ลำบากเหมือนกันแหละ ก็ไม่รู้เนี่ยว่าใครจะแกล้งเข้ามาตีสันทาทางจับผิดเรื่อง โบสถ์บ้าง กังวลเกินไปจนหาผู้ศรัทธาไม่ค่อยได้เลย...” แรกๆ เสียงของเธอรั้งสติไส ไปๆ มาๆ ก็กลายเป็นเศร้าสร้อย ถอนหายใจ โครนอสพยักหน้ารับนิ่งๆ แสดงความเห็นใจเธอ“ดีใจจริงๆ ที่ได้พูดกับพวกเธอเรื่องนี้ ดูเหมือนพวกเธอจะเป็นผู้ศรัทธาตัวจริงด้วย ฉันทงเชื่อใจพวกเธอได้แหละนะ เฮ้อ...ดีจริงๆ ออกมานี้ไม่ได้เสียเที่ยวเลย อ่า แต่ก็ยังมีเรื่องของสัตว์เลี้ยงที่ถูกพาไปอยู่อีกนะ ฉันทงยังลืมเรื่องนั้นไปไม่ได้สิ ต้องหาทางแก้ไขเรื่องนี้ด้วย อิม อิม” แล้วเธอก็ดึงตัวเองกลับมาเรื่องของสัตว์เลี้ยงได้เป็นผลสำเร็จ โครนอสกับเพนริลหันไปมองหน้ากัน ผุดรอยยิ้มให้กันหลังจากที่เจียบอยู่พักหนึ่ง เพราะเธอพวกเขาเลยเข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองนี้ได้มากขึ้น อย่างนี้เนี่ยเอง ยังมีคนที่ยึดมั่นในศาสนาและสร้าง โบสถ์ลับๆ ขึ้นมาอยู่งั้นหรือ? เห็นทีเมืองนี้จะยังคงมีความหวังอยู่บ้าง“จะว่าไปแล้วพวกพี่ๆ รู้หรือเปล่าครับว่าคนในปราสาทเขาทำการทดลองอะไรอยู่บ้าง” เข้าเรื่องกันสักที ถามเธอคนนี้น่าจะมีปัญหาอะไร ดูแล้วเธอน่าจะเชื่อถือได้ โครนอสพาเข้าเรื่องการทดลอง สาเหตุที่พวกเขาเข้ามาในเมืองเป็นจำนวนมาก กระทั่งเกาะนี้แทบจะเปลี่ยนจากเกาะใต้การนำของรัฐไปเป็นเกาะใต้การนำของนักวิจัย“อ้าว เรื่องนี้ก็ไม่รู้หรือ? มันเป็นเรื่องใหญ่มาเลยนะ ฉันทงว่าพวกเธอน่าจะรู้ ที่นี้เคยมีนักวิจัย เคยเกือบจะกลายเป็นเกาะวิจัยก็จริงอยู่ แต่ก่อนหน้านี้นิดหน่อยฝ่ายรัฐปกครองกลางที่เกาะหลักได้นำเรือรบข้ามมหาสมุทรมาเยอะเยอะเลยละ ช่มชู้ให้อ่านักวิจัยออกจากเกาะให้หมด เหลือไว้ได้บ้างแต่ห้ามเยอะขนาดเปลี่ยนให้เมืองนี้กลายเป็นเมืองวิจัย รัฐกลางเองก็กลัวว่าพวกนักวิจัยจะยึดการปกครองของตัวเองไปเหมือนกันนะ พวกเขาทำทางฉุนเฉียวมาเลยละ ตอนนั้นพวกเราลัวกันจริงๆ ว่าพวกเขาจะเอาอาวุธขึ้นบกบุกมาทำลายเมืองนี้ พวกรัฐกลางนะทำได้อยู่แล้ว อาวุธของพวกเขาดีกว่าพวกเราเป็นไหนๆ ยังดีที่เจ้าเมืองดูจะกลัวรัฐกลางเหมือนกัน ยอมถอนนักวิจัยออกจนเกือบหมด นี่ก็ไม่ได้ยินเรื่องการวิจัยอะไรแล้วละ เฮ้อ...แบบนี้ก็ตีเหมือนกัน ตอนนั้นเสียแทบแย่ว่าจะถูกเอาไปทำเป็นหนูทดลองหรือเปล่า ก็พวกเมืองวิจัยนะทำกับประชาชนเป็นเหมือนหนูทดลองเลยใช่ไหมล่ะ? คิดกันอยู่ว่าจะต้องเก็บเสื้อผ้าหลบหนีดีหรือเปล่า โชคดีจริงๆ ที่ไม่ต้องทำกันถึงขนาดนั้น” นี่ทำโครนอสและเพนริลตกใจมาก พวกเขาไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน ในเอกสารที่พวกเขาอ่านก่อนหน้านี้มีเพียงเรื่องที่เมืองนี้เกือบกลายเป็นเมืองวิจัยเท่านั้น หรือพวกเขายังอ่านไม่หมด ก็จริงว่าพวกเขายังอ่านมันไม่หมด แต่พวกเขาจะพลาดได้ถึงขนาดนี้เลยหรือ? โครนอสตกใจอยู่ครู่ใหญ่กระทั่งรู้สึกตัว ถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วภารกิจของพวกเขาล่ะ? ที่ว่าต้องมาทำลายการทดลองนะ ภายในปราสาทนั้นน่าจะมีการทดลองอยู่จริงๆ ใช่ไหม? การทดลองเพื่อค้นหาพลังมาต่อต้านเทพอย่างพวกเขานะ ที่รวบรวมสัตว์ไปไว้ในปราสาทนั้นก็เพื่อเอาไปเป็นหนูทดลองใช่ไหม? น่าจะใช้สิ ไม่อย่างนั้นทางปราสาทจะรวบรวมสัตว์เข้าไปในปราสาททำไมตั้งเยอะเยอะ หรือความจริงแล้วเขาแค่คิดไปเอง ความจริงแล้วมันไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเขาคิดเลย ที่สัตว์ถูกพาเข้าไปในปราสาทความจริงแล้วก็แค่เอาไปขายต่างเมือง ในภายหลังหรือไม่เป็นผู้ซื้อของคนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง งานทดลองอะไรนั้นก็ไม่มีตั้งแต่แรกแล้ว แค่ข้อมูลที่ผิดพลาดของพวกจัดการภารกิจคิดมาจนถึงจุดนี้ โครนอสนึกเรื่องสำคัญออกและปิดความสงสัยทิ้งไปได้ทันที เป็นไปไม่ได้หรอก ไม่เคยมีคราวไหนที่เบื้องบนหาภารกิจพลาดขนาดนี้ พวกเขาถึงขนาดส่งคนมาตรวจสอบดูภารกิจก่อนหน้านี้ด้วยนะ ได้ยินว่าคนคนนั้นเป็นถึงลูกชายของเจ้านรกฮาเดสด้วยนะ ไม่มีทางที่ภารกิจจะผิดพลาดหรอก ถ้าอย่างนั้นทำไมล่ะ? “ตอนนั้นคิดว่าโชคดีจริงๆ ที่เจ้าเมืองยอมพวกที่มาจากรัฐกลางไป แต่ความจริงก็แอบเสียใจอยู่บ้าง ทำไมรัฐกลางถึงไม่บุกยึดการปกครองจากเจ้าเมืองเลยนะ ทำไมพวกเขาเห็นเมืองกลายสภาพมาเป็นขนาดนี้แต่กลับไม่ทำอะไรเลย มาจัดการให้แค่เรื่องนักวิจัย แต่เรื่องอื่นไม่คิดจะเคลื่อนไหวเลย ฉันทงอยากให้เมืองนี้กลับมามีศาสนาอีกครั้ง อยากให้พวกโจรผู้ร้ายที่อพยพเข้ามาในเกาะมากมายถูกล้อออกไปด้วย แต่พวกเราประชาชนตัวเล็กๆ ทำอะไรไม่ได้หรอก มีเจ้าเมืองแยก็เหมือนโชคร้ายนั่นแหละ ถึงจะไม่พอใจ ลงท้ายก็ทำได้แค่ก้มหน้าก้มตาปรับกรรมไป หวังแบบไร้ความหวังว่าสักวันเจ้าเมืองคนปัจจุบันจะตายแล้วได้เจ้าเมืองคนใหม่ที่ดีกว่านี้” โครนอสตัดเรื่องที่เขาสงสัยทิ้ง หันมาสนใจเรื่องที่เธอพูดต่อ เขาไม่พอใจที่เธอพูดเลย มันร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรือ? ถ้าร่วมมือกันลุกขึ้นมา โคนเจ้าเมืองนี้จะทำไม่ได้เลยหรือ? ไปๆ มาๆ ก็เริ่มเปลี่ยนความคิด จะเอาอะไรไปสู้กับเจ้าเมืองที่มีทั้งทหาร ทั้งอาวุธครบมือ มันคงจะเป็นอย่างที่เธอพูดจริงๆ นั่นแหละ“อยากจะให้มีฮีโร่โผล่มาจริงๆ เลยนะ ฮีโร่ที่ช่วยเปลี่ยนเมืองนี้ให้กลายเป็นอย่างเก่า ทำให้กลับกลายเป็นเมืองที่สงบร่มเย็น มีความสุขอีกครั้ง เฮ้อ...ถ้ามีจริงๆ ก็ดีสิ” เธอก้มหน้าลงถอนหายใจหนักๆ ส่วน โครนอสเหลือกลายตาขึ้นมองฟ้า เขาเองก็อยากช่วยอยู่หรอก แต่ถ้าทำอะไรเกินคำสั่งไปเขาจะถูกเบื้องบนต่อว่าเอา เขาคงช่วยอะไรเธอไม่ได้เหมือนกัน“นั่นสินะครับ” ทำได้ก็แค่แสดงความคิดเห็นคล้อยไปกับเธอ ทำให้เธอสบายใจว่าเขาเองก็คิดเช่นเดียวกับเธอ อยากจะให้เมืองนี้ดีขึ้นเช่นเดียวกัน“ได้คุยกับพวกนายแล้วสนุกดีนะ อันที่จริงก็มีคนอยู่มากมายพูดเรื่องนี้แล้วเข้าใจกันได้อยู่หรอก แต่เป็นครั้งแรกเลยที่พูดกับเด็กๆ อย่างพวกนายแล้วเข้าใจ เด็กส่วนมากพอพูดแล้วจะทำหน้าเบื่อบริบวังหนีไปทันทีเลย ขอขอบคุณมากนะที่อุตส่าห์ฟังที่ฉันพูด แถมยังเข้าใจที่ฉันพูดอีก” เธอยิ้มสดใสให้โครนอส โครนอสยิ้มและส่ายหน้าให้เธอ บอกว่าไม่เป็นไร เขายินดีอยู่แล้ว“อ๊ะ จะว่าไปพวกเรายังไม่ได้แนะนำตัวกันเลยนี่นา อิม...พวกนายอาจจะไม่ค่อยเชื่อใจฉัน งั้นไม่เป็นไร ไม่ต้องบอกชื่อของพวกนายก็ได้ แต่ให้ฉันแนะนำตัวกับพวกนายหน่อยนะ ฉันชื่อเชริน ก็อย่างที่บอกไปก่อนหน้านี้ฉันแหละ ฉันทงเป็นนักบวชอยู่ที่โบสถ์ลับ หากอยากเจอฉันก็ใช้วิธีการที่ฉันว่าไปก่อนหน้านี้ฉันแหละ ถามพวกเขาถึงฉันได้เลย” เธอทาบมือของเธอไว้บนหน้าอกเอ่ยแนะนำตัว โครนอสพยักหน้ารับ เขารู้สึกว่าการให้เธอแนะนำตัวแต่พวกเขาไม่นั่นออกจะไม่แฟร์กับเธอ

มาก แต่โครนอสก็ไม่ได้แนะนำตัว เก็บความรู้สึกต่างๆ คาๆ นั้นไว้ในใจทั้งสามเดินออกมากระทั่งถึงถนนใหญ่ เซรินหันมามองแล้วโบกมือ “ฉันจะไปก่อนนะ จากนั้นก็อย่าไปใกล้ปราสาทนั้นล่ะ ถ้าเป็นไปได้อย่าเข้าไปในที่ลับตาคนด้วย อ้อ นอกจากเรื่องที่เราเรารู้กันนะ แล้วเจอกันจ้า” เซริน โบกมือบอกลาทั้งสองแล้วเดินจากไป ทั้งโครนอสทั้งเฟนิลต่างโบกมือบอกลาเธอ มองกระทั่งเธอหายไปกับฝูงชนจึงค่อยๆ ลดมือลง “อืม...หลายเรื่องเลยแฮะ กลับไปที่โรงแรมแล้วคงมีเรื่องให้ได้คิด ให้ได้ปรึกษากันเยอะแยะเลย จะว่าไปพวกเราต้องไปหาร้านอาหารอย่างว่ากันต่อใช่ไหม? ร้านที่มีทหารนะ แต่เหมือนจะยังเรียบเรียงข้อมูลที่ได้มาไม่ลงตัวแฮะ ไปต่ออาจลืมก็ได้ เอาไงดี?” โครนอสหันไปปรึกษากับเฟนิล เฟนิลหัวเราะเจื่อนๆ พลายักไหล่ “ร้านอาหารไว้ไปหาวันหลังก็ได้ครับ ลืมเรื่องที่รู้มาวันนี้ไปจะแย่เอา กลับไปที่โรงแรมกันก่อนดีกว่า” โครนอสเห็นด้วยกับเฟนิลทันที ก่อนอื่นเขามองไปรอบๆ มองหาว่าตัวเองอยู่ที่ไหน ถามคนผ่านทางไปมาบ้างว่าโรงแรมของพวกเขาอยู่ทางไหนกระทั่งเจอถนนที่คุ้นตา ทั้งคู่จึงเดินกลับไปโรงแรมได้มาถึงหน้าโรงแรม หยุดอยู่หน้าประตู โรงแรมกำลังจะเอื้อมมือไปเปิด โครนอสได้ยินเสียงตะโกนมาจากด้านหลัง “โครนอส!” เสียงที่แสนคุ้นหู เขาหันกลับไปมอง บนถนนมีผู้คนเดินผ่านไปมาอยู่จำนวนหนึ่ง ไม่มากเท่าไร พวกเขาเห็นคนที่ตะโกนเรียกในทันที “จะ...” เสียงแปร่งๆ หลุดออกมาจากในคอของโครนอส เขาก้าวถอยหลังกระทั่งหลังของเขาเกือบติดกับประตู เฟนิลมองเจ้าของเสียงเรียกบนถนนด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ จากนั้นจึงหันกลับไปมองโครนอส สงสัยและสงสัยว่าคราวนี้โครนอสจะถูกแกล้งอะไรอีกคู่พี่น้องแห่งดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ อาร์เทมิสและเฮลิออสก้าวพื้บพื้เข้ามาหาพวกเขา เฟนิลเพิ่งสังเกตว่าทั้งสองมีสีหน้าเคร่งเครียด เหมือนพวกเขาจะไม่ได้มาเพื่อล้อเล่น แต่โครนอสไม่ได้สังเกตเรื่องนั้น กำลังระแวงว่าอาร์เทมิสมาคราวนี้คิดจะแกล้งอะไรเขาเล่นอีก “โครนอส นายเห็นแกะของฉันบ้างหรือเปล่า?” อาร์เทมิสเดินมาหยุดหน้าโครนอส ได้ยินคำถาม โครนอสเพิ่งรู้สึกตัวว่าสีหน้าของอาร์เทมิสดูเคร่งเครียด เขาไม่ได้มาหาเรื่องกลั่นแกล้งโครนอส “ไม่เห็นหรอก มีอะไรล่ะ มีแกะหายไปไหนหรือ?” โครนอสขมวดคิ้วถาม อาร์เทมิสก้มหน้าลงสีหน้าของเขาเป็นสีทึม “อืม หายไปตัวหนึ่ง เมื่อกี้ฉันกับเฮลิออสนั่งรถตามหาไปทั่วทะเลทรายแล้วก็ยังไม่เจอเลย เลยมาตามหาในเมือง นึกได้ว่านายอยู่ในเมืองด้วย น่าจะรู้เรื่องนี้เลยมาหานายก่อน โชคดีเหมือนกันที่ผ่านมาแล้วเจอเลย” อาร์เทมิสอธิบาย โครนอสพยักหน้าเข้าใจ “ฉันไม่เห็นหรอก ว่าแต่แกะมันหายไปตอนไหนล่ะ? ถ้ารู้ว่าหายไปตอนไหนน่าจะตามหาได้ง่ายที่สุด ครั้งแรกที่เฮลิออสเอาแกะออกมาก็ใกล้ๆ เรือที่ฉันนั่งมา มันอาจจะเดินหลงอยู่แถวๆ นั้นก็ได้ หรือไม่ก็ตอนที่เฮลิออสเอาพวกมันออกมาตกทายฉันอีกครั้งตอนมาส่งถึงหน้าเมือง ถ้าเป็นตอนนั้นก็...” โครนอสเอ่ยเสียงลากยาว เขาคิดถึงสถานที่ที่แกะน่าจะไปอยู่ แต่พอนึกถึงเรื่องที่เขาเพิ่งได้ยินมาจากเซริน ใจของเขาเต้นรัว ใจหาย “อาร์เทมิส เมืองนี้มีคตัสลักพาตัวสัตว์อยู่ เหมือนทางการจะประกาศรับเลี้ยงสัตว์ พาสัตว์เข้าไปในปราสาท แล้วคตัสลักพาตัวสัตว์นั้นคนเขาก็พูดกันไปว่าเป็นฝีมือของคนในปราสาท” โครนอสเตือนอาร์เทมิสไว้ก่อน เสียงหรี่เล็กลงเหมือนต้องการให้ได้ยินเพียงพวกเขาสี่คน อาร์เทมิสซัดและรู้สึกใจหาย “แกะของฉันถูกลักพาตัวนั้นหรือ?” อาร์เทมิสกระซิบ โครนอสส่ายหน้า “เรื่องนั้นฉันไม่รู้ อันที่จริงไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าสัตว์หายไปได้อย่างไร ไครซโมยไป แค่มมตฐานว่าพวกที่ปราสาทเอาไป แล้วก็ยังมีเรื่องของการทดลองอีก เออ ใช่ เฮลิออส พูดเรื่องการทดลองแล้วฉันสงสัย ภารกิจของฉันนี้ไม่ได้ผิดพลาดแน่ะ? มีหลายอย่างที่ฉันอ่านข้อมูลในรายงานแล้วไม่เหมือนกับที่ได้ยินเลย ในข้อมูลบอกว่าเกะนี่เป็นเกะที่เกือบกลายเป็นเกะวิจย เป็นเกะที่มีนักวิจยอยู่เต็มไปหมด แต่ทำไมคนที่นี่ถึงบอกว่าเกะนี่ยังเป็นเกะของรัฐ นักวิจยออกกันไปหมดแล้ว” โครนอสหันไปถามเฮลิออส ชายหนุ่มในแว่นทรงรี อาร์เทมิสกำลังซัดเรื่องที่โครนอสพูดตอนแรก แกะของเขาจะถูกเอาไปทดลองหรือ? เขาจึงตั้งใจฟังเรื่องที่โครนอสถามเป็นพิเศษ “ไม่ใช่แบบนั้นหรอก อ้าว รายงานมันเขียนไม่ละเอียดหรือ? ฉันว่าพวกเขาน่าจะเขียนให้ละเอียดแล้วนะ เอาเถอะ เรื่องนั้นช่างมันก่อน ถ้าเรื่องนี้ฉันไปได้ยินมาจากพวกที่ทำงานหาภารกิจอีกทีนะ เกะนี่ยังเป็นเกะกึ่งรัฐกึ่งวิจยอยู่ตามในรายงานของนาย แต่ที่ชาวบ้านไม่รู้เพราะรัฐช่วยออกมาปกป้องชาวให้ ถ้าชาวเมืองรู้ว่าเมืองของตัวเองกลายเป็นเมืองกึ่งวิจยแล้วจะพยายามหนีออกไปจากเมือง คือนายเคยได้ยินข่าวหรือเปล่า? เรื่องที่ความจริงแล้วรัฐแอบสนับสนุนพวกนักวิจยลับๆ แต่เบื้องหน้าแกล้งทำเป็นนับถือพระเจ้านะ มันก็ราวๆ นั้นแหละ พวกเขาอาจทำในเกะหลักไม่ได้เพราะประชาชนเยอะ เกิดเรื่องอะไรขึ้นก็แพร่ออกไปได้ง่าย พอเป็นเกะที่ห่างไกลผู้คนเลยทำได้ง่ายหน่อย แล้วพวกเขาไม่ปล่อยให้ชาวเมืองหนีออกไปหรอก พวกเขาตั้งใจจะขังชาวเมืองไว้ มีโปรเจ็คใช้มนุษย์ทดลองเมื่อไหร่ค่อยหาวิธีดึงมนุษย์ที่อยู่ในเมืองนั้นแหละไปทดลอง” โครนอสตกใจกับเรื่องที่เฮลิออสบอก “จริงหรือ?” โครนอสถามย้ำ เฮลิออสพยักหน้ายืนยันว่ามันเป็นความจริง “เกะนี่ถึงจะเล็กก็จริง แต่ก็เป็นที่สำคัญในการกักตัวมนุษย์เอาไว้ทำการทดลอง เลี่ยงให้เชื่องๆ ด้วยคำโกหกหน่อยก็ได้เหี้ยมทดลองมาแล้ว อันที่จริงเคยได้ยินข่าวแว่วมาด้วยซ้ำว่าพวกเรารัฐนั้นคิดจะบุกยึดเกะของพวกนอกรีตแล้วทำเป็นเกะทดลอง ถ้าได้เกะนั้นล่ะก็การทดลองคงทำได้ง่ายๆ เลยละ มีคนให้ทดลองเยอะแยะแถมยังมีคนเดินทางเข้าเกะเรื่อยๆ อีก” เฮลิออสเอ่ยต่อ เกะของพวกนอกรีตที่เฮลิออสพูดถึงนั่นคือเกะใหญ่อันดับสองหรือสามต่อจากเกะหลัก จะมาที่เกะทะเลทรายกิลเฟอร์นี่ต้องผ่านเกะนั้นมา นั่นเป็นเกะที่พักอาศัยหลบซ่อนตัวของพวกนักโทษแหกคุก พวกที่แหกคุกมาตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีก่อน ย้ายไปตั้งรกรากที่นั่นกระทั่งสร้างเมืองของตัวเองขึ้นมา ที่ว่ามีคนเข้าไปเรื่อยๆ ก็คือมีพวกนักโทษแหกคุกหนีเข้าไปซ่อนตัวเรื่อยๆ นั่นเองเกะใหญ่ที่ห่างไกลสายตาผู้คน ไม่มีใครสนใจเพราะเป็นเกะของพวกนอกรีต ไม่แปลกเลยที่รัฐบาลจะทำงานพลาดบ่อยๆ ปล่อยนักโทษแหกคุกออกมามากมายและหนีกระจัดกระจายกันไป ถ้าคิดว่าเกะนั้นจะถูกรัฐบาลบุกโจมตีในไม่ช้า ก็คิดว่าทำไปทั้งหมดนั่นคือเพื่อเพิ่มหนูทดลอง “สรุปแล้วแกะของฉันล่ะ? แกะของฉันถูกเอาไปทดลองหรือเปล่า?” อาร์เทมิสถามแทรกขึ้นมา ตอนนี้เขาไม่สนใจหรอก เกะของพวกนอกรีตอะไร ที่เขาสนใจคือแกะของเขา แกะของเขาอยู่ที่ไหน มันถูกจับไปทดลองหรือเปล่า มันยังปลอดภัยดีอยู่หรือเปล่า? “มันก็แค่ความเป็นไปได้นะ แต่ก็มีความเป็นไปได้สูง

เหมือนกัน แกะของนายมีโอกาสดูกับไปที่ปราสาทนั้น ไปเป็นหนูทดลอง...ไม่แน่ใจหรอกว่าแกะของนายหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่แกะของนายมาสะกิดบอกฉันตอนอยู่แถวหน้าประตูเมือง มีความเป็นไปได้ว่ามันจะหายไปตอนนั้น” เอลิออสหันไปตอบอาร์เทมิส อาร์เทมิสหน้าซีดสนิท แต่จากนั้นก็เปลี่ยนไปเป็นสีหน้าโกรธซึ่ง โกรธมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งทางคิ้วแทบตั้งชันกับพื้น รู้สึกได้ถึงความร้อนที่คุกรุ่นอยู่ภายในอากาศรอบตัวของอาร์เทมิส“พวกเราบุกเข้าไปช่วยแกะกันเถอะเอลิออส” อาร์เทมิสเอ่ยเสียงแข็ง โครนอสกับเฟนริสยืนนิ่งไม่มีปฏิกิริยา มองอาร์เทมิสแล้วหันไปมองเอลิออส“นายจะบุกเข้าไปยังไงไม่ให้โดนจับได้” เอลิออสขยับแว่น แต่อาร์เทมิสไม่สนใจเรื่องนั้น “บุกเข้าไปยังไงก็ช่างฉันเถอะนา จะโดนจับก็ไม่ใช่ไร พวกเรามันเทพ เก่งอยู่แล้ว มนุษย์พวกนั้นมันผิดเองที่มาหาเรื่องเทพ เอะ! มาสิ คิดจะมาเจอเทพชั้นนี้แกล่คิดผิดไว้อั้วพวกมนุษย์! แล้วอย่าคิดว่าฉันจะอภัยให้เรื่องที่แกล้งแกะของฉันไปนะ ฉันไม่ให้อภัยพวกแกแน่เว้ย!” อาร์เทมิสสลดด้วยเสียงที่ดังคล้ายๆ ตะโกน เขาสบลในลำคออีกรอบแล้วกลับหลังหันเดินจากไป มีโครนอส เฟนริล และเอลิออสมองตามไป“ทำทางต้องบุกทำลายปราสาทกันสักตั้ง ฉันขอตัวนะพวกคุณหนู เดี่ยวขอไปตรวจสอบก่อนว่าในปราสาทมีแกะอยู่จริงหรือเปล่า ไว้ค่อยเจอกัน” เอลิออสยกมือขวาขึ้นเบื้องหน้า เหมือนจะโบกมือลาแต่ไม่ได้ขยับมือ โบก แค่อ้างนิ้วชี้ไปเฉยๆ กลางอากาศ โครนอสยกมือขึ้นทำแบบเดียวกัน “อืม โชคดี อย่างพวกนายฉันเชื่อว่าทำลายปราสาทได้ง่ายๆ อยู่แล้ว” อวยพรทั้งสอง เอลิออสพยักหน้าขอบคุณโครนอส ก็เดินกึ่งวิ่งตามอาร์เทมิสไป โครนอสกับเฟนริลมองตามหลังของอาร์เทมิสกับเอลิออสไป ก็มีคนเดินเข้ามาทักพวกเขาจากด้านหลัง “คนรู้จักเหรอ?” เสียงของคนที่ไม่รู้จัก โครนอสสะดุ้งหันกลับไปมอง ผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น เขาอยู่ในเครื่องแต่งกายสบายๆ เสื้อผ้าฝ้ายบางๆ กับกางเกงยาวเท่าเขา“อืม...ก็ราวๆ นั้น” โครนอสยิ้มงำตอบ เขาผู้นั้นยิ้มให้โครนอส เปลี่ยนไปแสดงสีหน้าแปลกๆ คล้ายลำบากใจ หลบสายตาดอกไปด้านข้าง แต่แล้วก็ถอนหายใจ กลับมายิ้มให้โครนอสและเฟนริล“พวกนายอยู่โรงแรมนี้เหรอ? เห็นมายืนอยู่หน้าประตู” เขาถาม คราวนี้โครนอสเริ่มไม่แน่ใจว่าจะตอบดีหรือเปล่า แต่ก็พยักหน้า “อืม อยู่ที่นี่แหละ มีอะไร” ชายผู้นั้นยิ้มกว้างขึ้น “อืม ไม่มีอะไร” แต่กลับส่ายหน้าแล้วตอบเช่นนั้น โครนอสรู้สึกไม่ดีกับเขานิดหน่อย บอกเขาว่า “ขอตัว” แล้วเปิดประตูเดินเข้าไปในโรงแรม กลับเข้าไปในห้องนอนของเขาที่ชั้นสามพร้อมๆ กับเฟนริล“คุณอาร์เทมิสกับคุณเอลิออส...พวกเขาจะเป็นอะไรหรือเปล่านั้นครับ” กลับมาถึงห้อง เฟนริลแสดงความเป็นห่วง โครนอสถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง “เจ้าพวกนั้นไม่ใช่ไรหรอก น่ากังวลมากกว่าว่าพวกเขาจะทำปราสาทพังหรือเปล่า” เฟนริลกระพริบตาปริบๆ คิดตามแล้วเปลี่ยนมาหัวเราะเจื่อนๆ “นั่นสิครับ” เฟนริลและโครนอสลืมเรื่องของอาร์เทมิสและเอลิออสไปชั่วคราวก่อน ปรึกษากันถึงเรื่องที่เพิ่งได้ยินมาคราวนี้ เรื่องที่ได้ยินจากเซริน และเรื่องที่เอลิออสเพิ่งเล่าให้ฟัง ปรึกษากันจนเสร็จก็เลยเวลาเที่ยงไปมากแล้ว พวกเขาตัดสินใจกินข้าวจากในโรงแรมไปก่อน แล้วค่อยไปตามหาร้านอาหารของทหารที่หลังระหว่างที่นั่งกินข้าวกันนั่นเอง ผู้ชายไม่น่าไว้วางใจคนเดิมได้เดินเข้ามาหาพวกเขา...

เขา...***** อันที่จริงตอนนี้ได้ตั้งหน้านิยายใหม่แล้ว
คะ แยกออกไปเป็นภาค Rewrite อีกที แต่จะยังลงตอนต่อๆ ไปในบทนี้สักพักจนกว่าจะจบบททะเลทรายนะคะ สำหรับหน้า
นิยายของบท Rewrite นั้นเข้าไปได้ในที่นี้เลยคะบทรึ

ไรท์*****-05-เพื่อแกะ ต่อให้ต้องบุกน้ำลุยไฟ บุกปราสาทสักกี่ปราสาทก็ยอม อาร์เทมิสและเอลิออสก้าวออกจากซอยเก่าๆ แคบๆ รอบนอกปราสาท มุ่งหน้าสู่ประตูทางเข้าปราสาท ต่างไม่มีความคิดจะซ่อนตัวแอบดูสถานการณ์กันทั้งสองฝ่าย ทหารหน้าประตูปราสาทเห็นพวกเขาทั้งสองตั้งแต่ก้าวออกจากซอย พวกเขายกอาวุธที่เป็นหอกไม้ขึ้นชี้มาทางอาร์เทมิสกับเอลิออส “พวกนายเป็นใคร!? ที่นี่ไม่อนุญาตให้คนภายนอกเข้าใกล้ รีบออกไปจากที่นี่ก่อนที่จะเจ็บตัว!” ขณะตะโกนข่มขู่ นายทหารประหลาดใจในเครื่องแต่งกายของพวกเขาทั้งสอง คนหนึ่งสวมชุดสูทแบบแต่งลายมีดีไซน์ดูแปลกตา อีกคนสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวธรรมดาทั่วไป แต่เสื้อเชิ้ตสีขาวแบบนี้ธรรมดาเฉพาะในเกาะหลักเท่านั้น สำหรับเกาะนี้มันคือเครื่องแต่งกายของพวกเขาชนชั้นสูง ที่น่าแปลกคือผู้ชายคนเดิมนี่สวมผ้าพันคอสีน้ำตาลซึ่งเหมือนของที่ชาวบ้านสวมใส่ แต่เนื้อผ้ากลับดูมีคุณภาพดีกว่ามาก พวกเขาสืบสนว่าคนพวกนี้เป็นใคร ควรหันอาวุธเข้าหาจะดีไหม?“ฉันได้ยินมาว่าพวกนายเอาแกะของฉันไป แกะของฉันอยู่ในปราสาทนี้ใช่ไหม? ช่วยเอาออกมาคืนฉันหน่อยได้ไหม?” เห็นสีหน้าหวาดกลัวลังเลของทหาร อาร์เทมิสอารมณ์เย็นลงเล็กน้อย ก้าวนำเอลิออสมาหยุดยืนเบื้องหน้า นายทหารทั้งสอง ผายมือขวาออกไปขอร้องให้คืนตัวแกะมาดีๆ ก่อน นายทหารทั้งสองมองหน้ากัน คิ้วของทั้งสองขมวดมุ่น แล้วทั้งสองก็หันกลับมามองอาร์เทมิสกับเอลิออส “พวกคุณทั้งสองเป็นแขกของเจ้าเมืองงั้นเหรอ? มาที่นี่ตามคำเชิญของท่านเจ้าเมืองหรือว่ามาเยือนโดยไม่ได้ออกล่วงหน้า” อาร์เทมิสขมวดคิ้วขณะมีอชางเขาทำอยู่ที่เอว เขาก็บอกไปตรงๆ แล้วนะว่า เขามาเอาแกะคืน แล้วยังมาถามเรื่องคำเชิญอะไรอีก? มันเกี่ยวกันไหม? งัหรือเปล่า? นี่คิดว่ามาทวงของก็ต้องติดต๋อขอเทียบเชิญอะไรบ้าง? นั่นด้วยงั้นเหรอ?“ฉันว่าฉันบอกชัดเจนแล้วนะ ฉันจะมาเอาแกะคืน คงไม่ต้องการเทียบเชิญอะไรนั้นหรอกมัง?” อาร์เทมิสเอียงคอส่งคำถามกลับ นายทหารทั้งสองชะงัก หันกลับไปซุบซิบกัน สักพักพวกเขาลอบเหลือบสายตามองไปด้านหลังของอาร์เทมิสกับเอลิออส เห็นไม่มีผู้ติดตาม พวกเขามั่นใจว่าทั้งสองคนไม่ใช่คนใหญ่คนโตอะไรมาก ยิ่งงัก็เล็กกว่าเจ้าเมืองแล้วกัน พวกเขาตัดสินใจได้ทันที ดึงหอกขึ้นชี้ทั้งสองพร้อมฉีกยิ้มเหยียดหยาม “มาทำเป็นใส่เสื้อดูหรูหลอกให้พวกเราตกใจคิดว่าเป็นผู้ดีที่ไหน ที่แท้ก็แค่พวกชาวบ้านหน้าโง่มาหลอกขอเข้าไปในปราสาทใช่ไหมล่ะ? พวกเราไม่ติดกับหรอกนะ! รีบออกไปจากที่นี่เร็วๆ เลยก่อนที่จะลงมือแรงๆ หอกพวกนี้ไม่ได้มีเอาไว้เป็นของโชว์นะเว้ย!” อาร์เทมิสสบลในลำคอหงุดหงิด หงุดหงิดที่ถูกพวกหน้าโง่ชี้อาวุธใส่ก็ส่วนหนึ่ง อีกส่วนคือรำคาญที่ต้องพูดกับพวกคูดไม่รู้เรื่อง แต่ก็เอาเถอะ เขาตั้งเป้าหมายจะมาลุยเต็มที่ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ถ้าเจ้าพวกนี้จับแกะเขาไป คิดจะใช้เป็นเหยื่อทดลองหรืออะไรราวๆ นั้นจริงๆ

ไม่มีหรือว่าเขาจะเอาและกลับไปง่ายๆ ไม่แก้แค้นหรืออะไรบ้าง เขาหาเรื่องทำลายปราสาทหลังนี้ทิ้งแน่“อาร์เทมิส อย่าลืมนะ ว่าพวกเรามามนุษย์ไม่ได้” เอลิโอสเตือน อาร์เทมิสพนมท้อใจหนักๆ ลอดลาคอ “ฉันรู้” ตอบสั้นๆ แล้วก็มีขอขาขึ้นมาด้านหน้าในท่าแบมือ นายทหารทั้งสองก้าวถอยหลังเล็กน้อย สะดุ้งกลัวว่าอาร์เทมิสจะเอาอะไรออกมา พอไม่เห็นอะไรในมือของอาร์เทมิสเลยคิ้วของพวกเขาขมวดเข้าด้วยกัน “คิดจะเล่นแะอะไร ถ้ายังคิดจะเล่นตลกตึกพวกเราไม่งั้นพวกเราไม่ปราชญ์แล้วด้วย” ดวงแสงสีเหลืองทองปรากฏขึ้น ในมือของอาร์เทมิส เมื่อมันกระพริบ เกิดประกายแสงสีเดียวกันกระเด็นออกมาจากจุดที่เคยเป็นดวงแสงขนาดเท่าลูกปิงปอง ดวงแสงปรากฏขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ส่วนหนึ่งของมันค่อยๆ เว้าแหว่งเข้าไป จากมุมหนึ่งของดวงแสงเหมือนมีลูกบอลขนาดใกล้เคียงกันเคลื่อนเข้ามาทับลูกบอลแสงกระทั่งส่วนหนึ่งของลูกบอลแสงจางหายไป บอลเงาที่มองเห็นเฉพาะส่วนที่ทับดวงแสงเคลื่อนที่เข้าไปเรื่อยๆ กระทั่งดวงแสงถูกกลืนกินไปจนหมด จากนั้นก็เริ่มเคลื่อนออกเผยดวงแสงอีกครั้ง วนเวียนซ้ำกันไปคล้ายดวงจันทร์เต็มดวงกับดวงจันทร์ที่ค่อยๆ ถูกกลืนกินกระทั่งหมดในคืนเดือนมืด“กะ แก่ คิดจะทำอะไร?” ทหารทั้งสองเหมือนจะไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ก็ยังตื่นตกใจ หวาดกลัว มนุษย์ทั่วไปคงไม่มีทางทำอะไรแบบนี้ได้ หากนี่ไม่ใช่สิ่งที่นักวิทยาศาสตร์สร้างขึ้นมา ผู้ที่สร้างมันได้คงเป็นเผ่าพันธุ์อื่นที่ไม่ใช่มนุษย์แสงสว่างทรงเรียวยาวแหลมพุ่งออกจากดวงจันทร์ในมือของอาร์เทมิส ตีปะทะเข้ากับพื้นเบื้องหน้าพวกเขา ลอยหวิวผ่านข้างตัวของนายทหารทั้งสองไปปะทะกำแพงอิฐด้านหลังจนเกิดเสียงดังเปรี้ยง! กลายเป็นหลุมบ่อขนาดย่อมในกำแพง แต่แค่นั้นก็สร้างความหวาดกลัวให้นายทหารทั้งสองได้ พวกเขาตัวสั่นกระทั้งขาเองก็ยังสั่นตามไปด้วย รู้สึกเหมือนแค่นึกถึงยังเป็นเรื่องลำบาก แทบจะทรุดล้มลงไปกองกับพื้น ยืนอึ้งอยู่ที่เดิมได้ครู่หนึ่งพวกเขารู้สึกตัว กริรร้องดังลั่น ทิ้งอาวุธลงพื้นวิ่งกลับเข้าไปในปราสาท ประตูปราสาทเปิดกว้างรอให้ผู้บุกรุกทั้งสองเข้าไปทวงแคะคืนจากเจ้าเมืองจอมขโมยได้“แค่พลังของมันก็เพียงพอแล้วละ เกิดเหตุฉุกเฉินเมื่อไหร่ค่อยให้พี่ช่วยแล้วกัน” อาร์เทมิสเอ่ย มือของเขายังคงมีดวงจันทร์ขนาดย่อมลอยอยู่ เอลิโอสพยักหน้า หากเขาลงมืออาจมีคนตายเกิดขึ้นก็ได้พลังเวทของอาร์เทมิสไม่ใช่สายต่อสู้ ทั้งนี้ยังเป็นช่วงกลางวันพระอาทิตย์ส่องแสงโร่ พลังโจมตีของอาร์เทมิสจึงอ่อนแอมาก แต่เพราะอย่างนั้นถึงเหมาะกับการเอามาใช้บุกรุกปราสาทของมนุษย์ กับมนุษย์ที่ไม่มีเวทมนตร์ใช้พลังระดับนี้ก็เพียงพอแล้วสองพี่น้องก้าวอาดๆ ผ่านประตูปราสาทเข้าไปในส่วนพื้นที่รอบนอก พื้นหินนั้นเป็นหินขัดเงาหรุหร่าปลุกต้นไม้ไว้เป็นสวนขนาดย่อมดูร่มรื่น ตัวปราสาทอยู่ห่างออกไปอีกค่อนข้างไกล เป็นปราสาทที่มีขนาดใหญ่มาก กะจากสายตาไม่แน่ใจว่ามีกี่ชั้น อาจจะสูงเกือบสิบชั้นเห็นจะได้ ปราสาทในชั้นแรกมีขนาดใหญ่และสูงมาก จากนั้นจึงค่อยๆ ลดหลั่นมีขนาดเล็กลงเหมือนพีรามิด รอบปราสาทในแต่ละชั้นของปราสาทมีหน้าต่างเปิดกว้างไว้บานปิดอยู่มากมาย คงมั่นใจว่าจะไม่มีใครผ่านกำแพงที่สูงใหญ่เข้ามาได้จึงกล้าเปิดหน้าต่างไวขนาดนี้“เมื่อไหร่ล่ะ เสียงดังเมื่อไหร่มันเกิดอะไรขึ้น?” ยินเสียงตะโกนจากด้านข้าง จากนั้นทหารสองสามนายก็วิ่งออกมาเจอพวกเขา ชะงักแล้วตะโกนเสียงดังบอกให้พวกเขาหยุด เหมือนจะยังไม่สังเกตเห็นสิ่งที่ลอยอยู่ในมือของอาร์เทมิส ไม่ก็เห็นแล้วแต่เลือกที่จะสู้“เฮ้อ...แล้วแบบนี้จะเอาอย่างไรดี” อาร์เทมิสจึงว่าแม้จะเป็นพลังระดับเขาหากใช้โจมตีฝ่ายตรงข้ามตรงๆ ก็ยังทำให้บาดเจ็บได้ ก่อนอื่นอาร์เทมิสเลือกโจมตีพื้นดินก่อน กริชแสงพุ่งเข้าปะทะพื้นดินและเกิดระเบิดดังตูม! เกิดควันขึ้นปกคลุมส่วนที่นายทหารยืนอยู่ อาร์เทมิสขมวดคิ้ว กังวลว่าพลังเวทของเขาจะทำให้ทหารผู้นั้นบาดเจ็บหรือเปล่า เขารอกระทั้งกลุ่มควันสีน้ำตาลซุนหายไไป นายผู้นั้นยังยืนอยู่ที่เดิม แต่เพราะข้อแตกต่างไม่วังเผ่ากลุ่มควันออกมา“พวกเราไปกันเถอะ” เอลิโอสยกมือแบ่ป่าของอาร์เทมิส วิ่งนำอาร์เทมิสไปทางปราสาทก่อน อาร์เทมิสพยักหน้าขณะมองดูให้แน่ใจว่าทหารเหล่านั้นไม่ได้บาดเจ็บจริงๆ จึงวิ่งตามเอลิโอสไป“จะ จุกเงิน! มีผู้ใช้เวทมนตร์ได้บุกเข้ามาในปราสาท! มีผู้ใช้เวทมนตร์ได้บุกเข้ามาในปราสาท!” เมื่อรู้สึกตัว ทหารเหล่านั้นตะโกนเสียงดังโหวกเหวก อาร์เทมิสสงสัยว่าฐานะของพวกเขาจะแตกหรือยัง เล่นซะหนักขนาดนี้ไม่ต้องประหลาดใจหรอก ไม่แตกตอนนี่ก็ต้องแตกอยู่วันยังค่ำแหละ“บุกเข้ามาซะประเจิดประเจ้อไม่มีแผนการอะไรเลย จันคำถาม พวกเราจะไปหาแกะของนายที่ไหน? ปราสาทหลังนี้ทำอะไรใหญ่ด้วย ฉันไม่รู้หรือหนะว่าต้องไปหาแกะของนายที่ไหนนะ” เอลิโอสเอ่ยขณะวิ่ง อาร์เทมิสทำสีหน้าเหมือนเพ็งนึกออก “นั่นสินะ ฉันเองก็เพ็งนึกได้เหมือนกัน คิดแต่ว่าจะเอาแกะคืนมาให้ได้เลยลืมนึกไปซะสนิท อืม...เอาอย่างนี้ไหม? หากทหารสักคนที่วิ่งผ่านไปมา จับมาข่มขู่ถามว่าแกะของฉันอยู่ที่ไหน พวกเขาน่าจะรู้แหละ” อาร์เทมิสให้ความเห็น“แล้วถ้าพวกเขาไม่รู้ล่ะ?” เอลิโอสถามกลับ ใช้ว่าทุกคนในปราสาทจะรู้ว่ามီးอะไรอยู่ในปราสาทบ้าง ข้อมูลของปราสาทมีมาน้อยขึ้นอยู่กัฐานะ“จันก็จับไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอไอตัวที่รู้” อาร์เทมิสตอบง่ายๆ เอลิโอสเหลือบตาขึ้นมองเพดานคิดตามกว่าจะถึงตอนนั้นพวกเขาไม่โดนคนในปราสาทตลบหลังหลอกพาไปจับหรือทำร้ายหรือหอก? เอาเถอะ เขาเก่งอยู่แล้ว พวกมนุษย์ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก ถึงตอนนั้นเมื่อไหร่เขาค่อยแสดงพลังของตัวเองออกมาปกป้องตัวเขากับอาร์เทมิสก็พอมีทหารวิ่งออกมาสู้กับพวกเขาเรื่อยๆ แม้จำนวนจะน้อยกว่าที่ทั้งสองคาดการณ์เอาไว้ก็เถอะ แต่ก็พอติดกับที่พวกเขาต้องการ อาร์เทมิสโจมตีพวกเขาניתหน้อยให้หวาดกลัว สร้างวงแหวนขึ้นมาคล้องจับพวกเขาเอาไว้แล้วข่มขู่ถามรายละเอียดของพวกเขา “แกะของฉันอยู่ที่ไหน? ถ้าไม่ตอบนายอาจเจ็บตัวก็ได้นะ” แรกเริ่มนายทหารปฏิเสธที่จะบอก แต่พออาร์เทมิสข่มขู่รุนแรงขึ้น รุนแรงขึ้น เขาที่ถูกจับหวาดกลัว เสียงนั้นสั้นมาก น้ำตาไหลออกมาจากดวงตา“พะ ผมไม่รู้หรือกว่าพวกเขาเอาสัตว์ที่ถูกจับมาไปไว้ไหน ตะ ไดยินว่าจะเอาไปเลี้ยง พะ พอพวกเราจับสัตว์มาได้ก็ส่งมอบให้พวกทหารชั้นสูง แล้วพวกเขาก็พามันไปที่ไหนก็ไม่รู้” อาร์เทมิสกระซอกคอเขา ข่มขู่ถามว่าเป็นความจริงหรือเปล่า เขาดูตื่นกลัวมาก บอกว่าตัวเองเป็นแค่ทหารระดับล่าง พวกที่ที่อยู่เบื้องบนทำอะไรกันไม่รู้หรือหอก ซึ่งเอลิโอสกับอาร์เทมิสเดาเอาไว้แต่แรกแล้วว่าพวกเขาคงรู้แค่เท่านี้ แค่ลองถามดูเท่านั้นว่าพวกเขารู้อะไรมากกว่านี้หรือเปล่าทั้งสองจัดการทำให้คนที่ลากมาสอบถามสลับแล้วปรึกษากัน “เอาอย่างไร? บุกเข้าไปถามพวกที่อยู่ข้างในดีไหม? เลือกพวกที่ดูใหญ่ๆ สักคนจับมา...สอบถาม...” เอลิโอสหันไปถามอาร์เทมิส แต่พูดยังไม่ทันจบเขา

เหลือบไปเห็นเงาคนอยู่อีกฟากหนึ่งของทางเดิน ผู้ที่ปรากฏตัวขึ้นเป็นผู้ชายวัยกลางคนร่างค่อนข้างผอม ชายคนนั้นสวมเสื้อคลุมเป็นสีขาวสะอาดคล้ายพวกนักวิจัย ไม่ใช่แค่คล้าย ดูก็รู้ว่าเป็นนักวิจัย ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ เชื้อถือไม่ได้ ช่างๆ คือแกะขนาดปานกลางขนขาว มั่นรื่องแบะๆ อย่างดีใจเมื่อเห็นอาร์เทมิส พุ่งเข้ามาหาเขา “อัลลิท!” อาร์เทมิสตะโกนอย่างดีใจ หุตตัวลงนั่งคุกเข่า ผายมือทั้งสองออกกว้างให้แกะตัวนั้นพุ่งเข้าสู่อ้อมอกของเขา อาร์เทมิสจำได้ นี่แหละคือแกะของเขา ที่หน้าผากของมันยังมีรอยจูบของเขาอยู่เลย แม้นคนทั่วไปจะมองไม่เห็นก็เถอะ แต่เขารู้ว่ามันอยู่ตรงนั้น “ต้องขออภัยที่ได้จับแกะของท่านไป กระผมไม่รู้จริงๆ ว่านี่เป็นแกะของท่าน และกระผมเองก็ไม่รู้เช่นกันว่าพวกท่านเป็นใคร เหตุใดจึงใช้เวทมนตร์ได้ ถ้าเป็นไปได้กระผมก็อยากจะทราบพวกท่านเป็นใคร พวกท่านจะบอกกระผมได้หรือไม่?” นักวิจัยยังคงมีรอยยิ้มคาดเดาความคิดไม่ออก ทั้งคำพูดและน้ำเสียงที่ใช้เอ่ยถามพวกเขานั้นแสนจะสุภาพ แต่กลับสร้างความหงุดหงิดให้อาร์เทมิสกับเฮลิออสเหมือนนักวิจัยคนนี้จะยังไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นใคร ยังเดาไม่ได้ อาจจะคิดว่าพวกเขาเป็นญาติอยู่ก็ได้ พลังต่อสู้ของอาร์เทมิสนั้นจะว่าเทียบเท่ากับระดับภูตก็ไม่ผิดนัก ออกจะอ่อนกว่าพวกภูตเสียใจมต้อยนิดหน่อยเสียด้วยซ้ำ “แล้วทำไมพวกเราจะต้องบอกด้วยล่ะ?” อาร์เทมิสสวนกลับ ใช้หางตามองข่มนักวิจัยคนนั้นแล้วก้มหน้าลงไปดูตามตัวของแกะสำรวจ ไม่มีบาดแผลอะไรใช่ไหม? นักวิจัยพวกนี้ไม่ได้ใส่ของแปลกๆ เข้าไปในตัวของมัน ใช่หรือเปล่า เรื่องหลังนั้นอาร์เทมิสกังวลอยู่ แต่ตั้งใจว่าจะเอาไปให้เทพที่เก่งเรื่องการตรวจสอบช่วยตรวจดูอีกที “ผมก็แค่สงสัยครับ จะได้วางตัวกับพวกคุณได้ถูก” นักวิจัยผายมืออธิบาย อาร์เทมิสเหลือบสายตาที่แหลมคมขึ้นมองเขาอีกที “ไม่จำเป็น อีกเดี๋ยวพวกเราก็กลับแล้ว” อาร์เทมิสตอบพร้อมย่นตลุกขึ้น แกะของเขาเงยหน้าขึ้นมองอาร์เทมิสด้วยสายตารักใคร่แล้วหันกลับไปมองนักวิจัยผู้นั้นด้วยสายตาเกลียดชัง นักวิจัยผู้นั้นหัวเราะในลำคอ “ผมก็แค่สงสัยเท่านั้นเองว่าคุณเป็นใคร ดูพลังระดับนี้เหมือนจะเป็นแค่ภูตก็จริง ถ้าเป็นแค่ภูตมันก็วิเศษมาก...” ปลายเสียงของนักวิจัยค่อยๆ หริ่งกระแทกหายไป อาร์เทมิสขมวดคิ้วจ้องมองนักวิจัยว่าเขาคิดจะทำอะไรต่อไปนักวิจัยมากมายวิ่งออกมาจากหัวมุมทางแยกด้านหลังของนักวิจัยคนแรก พวกเขาถือสิ่งที่ดูคล้ายปืนมาด้วย แต่รูปร่างมันไม่เหมือนปืนที่ใช้กันในปัจจุบัน มันมีขนาดใหญ่กว่ามาก เวลาถือต้องใช้สองมือถือ ตัวกระบอกของปืนเป็นเหล็กปฏู เชื่อมต่อกันแบบละะๆ ไม่ค่อยสวยงามเท่าไรนัก พวกเขามีอยู่ด้วยกันร่วมสิบ เมื่อวิ่งมาหยุดและตั้งปืนขึ้นจะได้ยินเสียงดังแกร็กคล้ายโลหะภายในตัวปืนเคลื่อนไหว พวกเขาน้ำสีเขียวแปลกๆ ออกมาจากปืน อาร์เทมิสเหยียดหน้าแรงๆ หายมือสร้างดวงจันทร์ขนาดย่อมออกมาอีกครั้ง ใช้มันสร้างเกราะป้องกันขึ้นมาปกป้องตัวเขา แกะ และเฮลิออส แตกต่างจากเวทโจมตี เวทป้องกันของอาร์เทมิสมีพลังป้องกันรุนแรงมาก จะทำลายมันต้องโจมตีด้วยพลังเวทที่แข็งแกร่งกว่าซึ่งหาผู้ที่แข็งแกร่งกว่าอาร์เทมิสได้ยาก ถึงอย่างไรอาร์เทมิสก็เป็นเทพชั้นบน ระดับของเขาต่ำจากเจ้าสวรรค์ลงมาเพียงไม่มาก หากทำตัวดีกว่านี้หน่อยเขาอาจได้ขึ้นไปทำงานอยู่ข้างๆ เซอุสเจ้าสวรรค์ แต่ที่ไม่เป็นเช่นนั้นเพราะเขาค่อนข้างขี้เกียจ และมันไม่ค่อยจำเป็นอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามเขามีฐานะที่ค่อนข้างสูงอยู่แล้วน้ำที่ดูเหนอะหนะสีเขียวปะทะเกราะป้องกันของอาร์เทมิสแล้วถูกดิดยย้อนกลับไปที่เหล่านักวิจัยจนหมด นักวิจัยที่โผล่ออกมาเอาแกะคืนให้อาร์เทมิสในคราวแรกเอื้อมมือไปด้านหลังคว้านักวิจัยคนหนึ่งออกมาได้ก็เขวี้ยงไปด้านหลังใช้เป็นเกราะป้องกัน ส่วนเขาหลบไปอยู่ด้านหลังไม่ให้น้ำนั้นโดนตัวเขา น้ำที่เหลวละเหมือนเมือกกระเด็นเข้าไปในนักวิจัยในชุดกราวนัสีขาวจำนวนมาก พวกเขากูร์องเสียงดังตกใจ แต่พอโดนน้ำเมือกพวกนั้นแล้วเหมือนจะไม่เป็นอะไรเลย ยกมือขึ้นปัดมันออกจากเสื้อแต่กลับซึมลึกเข้าไปทำให้เสื้อที่เป็นสีขาวเปื้อนสีเขียวเป็นรอยต่าง พวกเขากูร์องอย่างเสียดายและไม่พอใจว่าจะชักเลื่อยังไง พวกเขากลับแค่นั้นจริงๆ “หืม...เหมือนจะป้องกันพลังของพวกเราได้แฮะ ไม่เป็นอะไรเลยเหรอ?” นักวิจัยที่เอาแกะมาคืนให้อาร์เทมิสเอ่ยด้วยเสียงที่ฟังแล้วชวนหงุดหงิด ค่อนข้างจะกวนเบื่อง่าย เขาก้าวออกจากที่หลบภัยมายืนเบื้องหน้าอาร์เทมิสกับเฮลิออสอีกรอบ เฮลิออสยังคงนิ่งไม่ถูกอีกฝ่ายกวนโมโห แต่อาร์เทมิสหงุดหงิดมาก สงสัยว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร ทำไม่ถึงได้นำหงุดหงิดได้ขนาดนี้ “ถ้าพวกคุณเป็นภูตล่ะก็ พอน้ำนี้แตะโดนเกราะป้องกันนั้นเกราะป้องกันของคุณน่าจะหายไป ถ้าแตะโดนตัวของคุณก็จะทำให้คุณรู้สึกหมดแรง แต่นี้คุณไม่เป็นอะไรเลยมันหมายความว่ายังไง?” คำถามของนักวิจัยที่เอียงค่อน้อยๆ ชวนน่าหมั่นไส้ทำให้อาร์เทมิสรู้ว่ น้ำเมื่อครู่คืออะไร มันคือสิ่งประดิษฐ์ของพวกเขาที่ใช้ในการการาบทูต แต่ที่มันใช้กับพวกเขาเหล่าเทพไม่ได้เพราะเวทมนตร์ของทั้งสองต่างกัน “มันแสดงว่าพวกคุณไม่ใช่ภูตสินะ? แต่เป็นอะไรล่ะ? ปีศาจนั่นหรือ? เทวดาตกสวรรค์? เทพ? หรือว่าจะเป็นสัตว์วิเศษล่ะ? นอกจากนี้แล้วมีอะไรอีกนะ? อาจจะมิกี้ได้ใช่ไหม ในมหาสมุทรตริฟคาสนั้น มหาสมุทรของเหล่าปีศาจ พวกนายมาจากที่นั่นหรือ?” นักวิจัยถาม อาร์เทมิสยังคงเงิบบ ใช้เพียงหางตาเหลือบมองเขา “แต่ดูจากพลังของคุณที่มีลักษณะคล้ายดวงจันทร์แล้ว มันทำให้ผมนึกไปถึงคนคนหนึ่ง เขาคนที่อยู่ในวงวานเทพนั้น เพียงแต่ผมเองก็ยังไม่แน่ใจ อีกอย่าง ผมยังไม่ได้เห็นพลังของเขาที่อยู่ข้างๆ คุณด้วย ผมเองก็ยังสรุปไม่ได้หรอกว่าความจริงพวกคุณเป็นเทพคนที่ผมคิดอยู่หรือเปล่า” จบจากคำพูดนั้น นักวิจัยใช้หางตาเหลือบมองอาร์เทมิสกับเฮลิออส เฮลิออสยังคงเงิบบไม่ได้ว่าอะไร ละสายตาออกไปที่อื่น มอง โนนมองนี้อย่างไม่รู้อะไรจะทำอะไรในใจคือการออกไปจากที่นี่แล้ว อยู่ไปก็ไม้อู้อะไรจะทำอะไร ใช่ว่าเขาหงุดหงิดนักวิจัยจนอยากหนีออกไป เขาแค่อยากกลับไปหาอะไรทำต่อเท่านั้น เขาเองก็ไม่ได้คิดจะพูดคุยกับคนประเภทนี้ด้วย ชายหนุ่มมองคนประเภทนี้กับตัวเขาเองแตกต่างกัน คำว่าโมโหเป็นเพียงแค่สายลม ความโกรธความกังวลจะทำให้เขาเสียดายเวลาชีวิตของตัวเองแต่เริ่มเดิมทีอาร์เทมิสตั้งใจบุกเต็มที่ แม้โดนคนอื่นล่อลวงรู้ว่าเป็นเทพก็ไม่ใส่ใจ แต่พอได้แกะคืนมาแล้วเขาก็เริ่มได้สติที่จะวิเคราะห์หรือหาตัวกลั้วคินมา เขาไม่ควรบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขาเป็นเทพ ยิ่งให้รู้ว่าเป็นเทพอาร์เทมิสไม่ได้ เขาพวกนี้อาจศึกษาพลังของอาร์เทมิสแล้วเอามานุกนุบ้านของคนที่นับถือเขา ทำให้ทุกคนเดือดร้อนก็ได้แต่อาร์เทมิสไม่รู้อะไรจะทำยังไงถึงจะทำให้อีกฝ่ายเชื่อได้ว่าเขาไม่ใช่อาร์เทมิส ปฏิเสธไปก็อาจจะยังสร้างผลลัพธ์ตรงกันข้าม ที่เขาทำได้มีแต่นิ่ง จ้องตากับนักวิจัยว่าเขาคิดอะไรอยู่ จะพูดต่อไปว่า

อย่างไร“จะว่าไปพลังที่ใช้ป้องกันเมื่อกี้เหมือนจะแข็งแกร่งอยู่นะ เดาไม่ออกเลยว่าเป็นพลังแบบไหน คิดดูว่าไม่น่าใช้พลังของปีศาจหรือเทพตกสวรรค์ พลังของพวกเขา น่าจะดามิดมากกว่านี้ หรือว่าจะ เป็นของสัตว์วิเศษ? ผมเองก็รู้หรือกว่าสัตว์วิเศษมีพลังเป็นแบบไหน ได้ยินว่ามากกว่าภูติทั่วไป” นักวิจัยพูดไปเรื่อยๆ นั้นยิ่งทำให้เหงื่อของอาร์เทมิสผุดเต็มขมับ อีกประโยคเดียวเขาอาจพูดไปถึงเรื่องที่อาร์เทมิสเป็นเทพ อาจคาดการณ์ว่าความจริงแล้วเขาคืออาร์เทมิสก็ได้เฮลืออสไม่ใส่ใจ

สถานการณ์แบบนี้เสียเท่าไร แต่เขาสงสัยว่าทำไมอาร์เทมิสถึงเจ็บไป ไม่ยอมพูดอะไรเลย ไม่ยอมหนีออกไปอีก หากเป็นอาร์เทมิสตามปกติคงหนีออกไปเจ็บๆ ตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ยอรรพพวกน่ารำคาญพูดมากหรือ เฮลืออสใช้หางตาเหลือบมองอาร์เทมิส เขาเห็นอาร์เทมิสที่มีสีหน้าซีดๆ ผิดสังเกตจึงเผลอขมวดคิ้วตามและสงสัยว่าอาร์เทมิสเป็นอะไรไม่ค่อยเข้าใจหรือกว่าอาร์เทมิสกลัวอะไร แต่น่าจะเกี่ยวกับที่ผู้ชายเบี่ยงหน้าพูด อ้อ ใช่ อาร์เทมิสอาจไม่ยากให้ใครรู้ฐานะของเขาได้ ก็นักวิจัยพวกนี้กำลังคาดเดาฐานะของพวกเขาอยู่เนี่ย แต่ทำไมล่ะ? ตอนที่บุกมาคราวแรกยังไม่เห็นจะกลัวเลยนะยังงี้ก็ตาม เฮลืออสตัดสินใจช่วยเหลือนอาร์เทมิสก่อน เห็นอย่างนี้เขาก็ไม่ค่อยชอบดูน้องตัวเองถูกคนอื่นแกล้งนักหรือ เขาถอนหายใจพร้อมเอ่ยออกไป “พวกมนุษย์นี่พูดมากดิเนะ เทียวิเคราะห้อยู่ได้ว่าพวกเราเป็นอะไร อ่า...ก็วิเคราะห์ได้ถูกอยู่หรือ” เฮลืออสเอ่ย อาร์เทมิสสับตหน้ากลับมามองเฮลืออสอย่างตกใจ นักวิจัยฉีกยิ้มแหยหน้าขึ้นมองเฮลืออส“งั้นพวกนายก็คืออาร์เทมิสกับเฮลืออสสินะ?” นักวิจัยถามพร้อมเสียงหัวเราะ อาร์เทมิสสะอึกนึ้กับที่ ไม่กล้าหันหน้ากลับไปมองนักวิจัย เขาว่าอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายน่าจะรู้ ทำมาเป็นคาดเดาไปเรื่อยๆ ว่าจะ เป็นเผ่า โนนบ้างละ เผ่านี้บ้างละ แต่เอ่ยถึงเทพได้น้อยครั้งมาก พวกเขาพูดไปถึงเผ่าพันธุ์ในมหาสมุทรอื่นด้วยซ้ำ แต่กลับไม่ยอมพูดถึงเทพเสียที เหมือนต้องการกดดันพวกเขา“หา? นายพูดเรื่องอะไรอยู่ ชื่อของเทพพวกนั้นผุดขึ้นมาได้ยังงี้? พวกนายก็ถามพวกเราอยู่เมื่อกี้ใช่ไหมล่ะ? ว่าพวกเราเป็นสัตว์วิเศษหรือเปล่าเนะ” อาร์เทมิสคิดว่าคงจบสิ้นแล้ว พวกเขาถูกรู้แล้วว่าเป็นใคร คำตอบของเฮลืออสจึงสร้างความตกใจให้อาร์เทมิสมาก จากลึนหวังก้มหน้าลงพินก็กลายเป็นเงยหน้าขึ้นมองเฮลืออสแทน เฮลืออสไม่แม้จะมองตอบอาร์เทมิสจากยิ้มกริ่มอย่างผู้ชนะ นักวิจัยเปลี่ยนไปเป็นสีหน้าเหอเหอ “ไม่ใช่เทพหรือ?” นักวิจัยถาม เฮลืออสยิ่งขมวดคิ้วหนักขึ้น แยกขาข้างขวาออกไปด้านข้าง มือทั้งสองข้างยกขึ้นเท้าเอว ขาข้างขวาที่แยกออกไปตบพื้นเป็นจังหวะหึ่งหึ่ง“แล้วทำไมถึงคิดว่าพวกเราเป็นเทพนั้น?” เฮลืออสถามกลับ นักวิจัยพูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง “ก็พลังของเขาคือดวงจันทร์...” นักวิจัยให้เหตุผล แล้วเขาก็ถูกเฮลืออสมองแรง“หา? แค่นั้นเนี่ยนะ? แค่ว่าเห็นพลังเป็นดวงจันทร์เลยคิดว่าเป็นเทพเนี่ยนะ? เหาๆๆ พวกนายมนุษย์เนี่ยคงคิดว่าตัวเองมีความรู้ แต่ความจริงแล้วคงไม่ได้รู้อะไรเลย อ่า นั้นสินะ พวกนายคงไม่รู้จักรหรือว่าเผ่าพันธุ์ของพวกเราคือเผ่าอะไร พูดถึงดวงจันทร์ก็นึกถึงแต่เทพนั้นแหละ แต่กลับทำหน้าที่เหมือนกับบอกว่าตัวเองเก่งที่สุด แบบนี้จะเรียกว่าอะไรดี อวดฉลาดแต่เก่งไม่จริง? มันมีคำเรียกแบบสั้นๆ มากกว่านี้ไหมนะ?” คำพูดของเฮลืออสทำให้นักวิจัยอ้าปากค้าง อาร์เทมิสอยากจะหัวเราะแต่ก็หัวเราะไม่ได้ ต้องกลืนคำไว้ไม่อย่างนั้นพวกนักวิจัยอาจรู้ว่าพวกเขาโกหก“ฉันทึกกว่าพวกนายรู้ พวกเราเป็นใคร แต่ถ้าไม่รู้ก็ไม่ใช่ใคร พวกเราไม่จำเป็นต้องบอกนายใช่ไหมล่ะว่าพวกเราเป็นใคร เฮ้อ...เกือบไปแล้วไหมล่ะ เกือบถูกรู้ชะแล้วว่าพวกเราเป็นใคร กำลังคิดอยู่เลยว่าจะกลับไปบอกเรื่องนี้กับท่านผู้เฒ่ายังงี้” เฮลืออสแสร้งทำเป็นถอนหายใจ อาร์เทมิสนั้นขำจนแทบจะทนไม่ไหว แต่ก็ยังฝืนทำหน้าที่ได้“ละ แล้วแกะตัวนี้ล่ะ!” นักวิจัยตะโกนถาม คราวนี้เริ่มมาดหลุดแล้ว เฮลืออสเหลือบหางตาจ้องกลับ“หา? แกะอะไร?” นักวิจัยหมดคำพูด ครู่หนึ่งจึงตั้งตัวและพูดออกมาได้ “มันไม่ใช่ของอาร์เทมิสหรือ? ทั้งพระจันทร์ทั้งแกะใครๆ ก็รู้ว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของอาร์เทมิส” คราวนี้อาร์เทมิสหน้าหมอง อย่างนี้เนี่ยเอง ใครๆ ก็รู้สินะว่าพระจันทร์กับแกะคือเขามิน่าพวกเขาถึงรู้ทันที่ว่าอาร์เทมิสเป็นใคร“ฉันทึกหรือว่าพวกนายพูดเรื่องอะไรอยู่ คนที่ใช้พลังที่เกี่ยวกับดวงจันทร์ เลี้ยงแกะจำเป็นต้องเป็นอาร์เทมิสหมดเลยนั้นหรือ? เอาละ งั้นแกะตัวนี้คงเชื่อฟังแต่อาร์เทมิสหรือเขาคนเดียว คงไม่สนใจฉันทันอัลลิต ไหนขอมือหน่อยสิจ๊ะ~” เฮลืออสยื่นมือของเขาไปเบื้องหน้าของแกะ บอกกับมันว่าขอมือหน่อยพร้อมส่งยิ้มแสนหวานย่อน แกะน้อยที่แสนชาญฉลาดรู้ว่าเฮลืออสพูดอะไรอยู่กับมัน และกำลังพูดอะไรกับพวกผู้ร้ายเหล่านั้น มันรู้ว่าต้องทำยังงี้ต่อไป แต่ก็แอบอยากกัดเฮลืออสนิดหน่อย มีที่ไหนเล่นกับแกะแล้วบอกแกะขอมือ ทำอย่างกับมันเป็นหมา“แบะ~” แกะน้อยเล่นตามน้ำของเฮลืออสทันควัน มันร้องแบะๆ เสียงหลงแบบอารมณ์ดีสุดๆ พุ่งเข้าไปหาเฮลืออสแล้วยกเท้าหน้าของมัน ‘สวัสดี’ เฮลืออสทืหนึ่ง เฮลืออสหัวเราะฮาๆ อารมณ์ดี จับเท้าของมันเขย้าขึ้นลงเหมือนเชคแฮนด์ ปล่อยขาของมันแล้วลูบหัวมัน จากนั้นจึงดึงมันเข้าไปกอด ทำเหมือนเป็นหมา...ประโยชน์ผุดขึ้นในหัวของแกะอีกรอบ แต่แกะน้อยแสนชาญฉลาดยังคงแสร้งร้องเสียงหลงชอบบอกชอบใจ“ปะ เป็นไปไม่ได้...เป็นไปไม่ได้เน้า...” นักวิจัยตัวหัวหน้าก้าวถอยหลัง เฮลืออสส่งยิ้มยิวนคินพวกเขา จากนั้นจึงเหลือบสายตาไปมองอาร์เทมิส อาร์เทมิสพยักหน้า แกะเองก็เงยหน้าขึ้นมองพวกเขา เข้าใจความหมายของพวกเขาทั้งสามวิ่งตรงไปยังหน้าต่างข้างกำแพง อาร์เทมิสเรียกพระจันทร์ขนาดย่อมออกมา เรียกแกะป้องกันขึ้นมาครอบตัวพวกเขาทั้งสามเป็นวงกลม เมื่อพวกเขาพุ่งชนกำแพง เกราะป้องกันได้ทำลายกำแพงออกเป็นรูกว้าง หน้าต่างหายไปพร้อมกำแพงที่ถูกทำลาย ร่างของพวกเขาวิ่งลงไปยังชั้นล่าง พวกเขาอยู่ที่ชั้นสาม หากตกลงไปชั้นหนึ่งจากจุดนี้ขาของพวกเขาคงหัก แต่ด้วยเกราะป้องกันนี้ทำให้ไม่เป็นเช่นนั้น พื้นที่รองรับน้ำหนักของพวกเขาต่างหากที่กลายเป็นหลุมเป็นบ่อไป“หยุดนะ!” นักวิจัยวิ่งมายืนออกอยู่ด้านหลังกำแพงที่ถูกทำลาย ตะโกนลงมาจากด้านล่างแต่ก็ยังไม่มีการกระโดดตามลงมา ทั้งสามไม่สนใจพวกเขา วิ่งออกไปจากจุดนั้น วิ่งไปเรื่อยๆ กระทั่งเจอกำแพงก็วิ่งทำลายกำแพงออกไปเลย ปิดเกราะป้องกันแล้วแอบแทรกตัวเข้าไปในเมืองแบบคนทั่วไป ภายในเมืองกำลังวุ่นวายมาก ไวกเหวบอกว่าปราสาทกำลังถูกบุก ชาวเมืองทั้งหลายดูจะเป็นห่วงญาติพี่น้องตัวเองที่ทำงานอยู่ภายในวัง แต่ไม่ได้เป็นห่วงเจ้าเมืองหรือพวกคนใหญ่คนโต ในเมืองเลยอาร์เทมิสกับเฮลืออสวิ่งเข้าซอยไ้ผู้คนเพื่อเร้นกาย มองดูตลาดเลาด้านนอกสักพักจึงค่อยๆ ลัดเลาะซอยหลังบ้านเรือนไป กระทั่ง

ออกมาจากเมืองได้เรียบร้อย พวกเขารั้งไปยังฝั่งตรงข้ามกับเรือของ โครนอสเพื่อไม่ให้เทพที่อยู่ตรงนั้นต้องเดือดร้อน ไกล
ห่างออกมาจนมั่นใจว่าไม่มีใครตามแล้วเฮลิออสจึงเรียกรถทรงม้าของเขามา ให้แกะของอาร์เทมิสเข้าไปอยู่ในช่องเก็บของ
เวทมนตร์แล้วเบียดกับอาร์เทมิสเพื่อกลับแกะหลัก“ไม่คิดเลยว่าพี่จะใช้แผนนั้นลวงพวกเขาได้ ผมนี้ใจหายแทบแย่นึกว่า
ความจะแตกซะแล้ว” พอหนีออกมาได้และโล่งใจแล้วอาร์เทมิสจึงชวนเฮลิออสคุย เขาถอนหายใจหนักๆ หากมีที่นั่งกับพนัก
ดีๆ ให้เอนกายเขาคงเอนกายลงแบบสบายๆ พร้อมเสียงถอนหายใจไปแล้ว“ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมนายต้องกลัวถูกพวกนั้นรู้ ที่
ตอนบุกเข้าไปยังไม่เห็นจะกลัวเลย” เฮลิออสเอ่ยขณะจับสายบังเหียนบังคับม้า เขาไม่ได้หันกลับมามองอาร์เทมิส อาร์เทมิส
ทำหน้าบูด“ตอนแรกฉันเป็นห่วงแกะฉันเลยนุ้มบ่ามไปหน่อย ไปๆ มาๆ เริ่มคิดได้ว่าถ้ารู้ตัวว่าเป็นอาร์เทมิสแล้วอาจทำให้
คนในหมู่บ้านฉันเดือดร้อน ก็เลยไม่อยากให้รู้” อาร์เทมิสอธิบาย ก้มหน้าลงหลบสายตาด้วยไม่รู้ว่าจะเผชิญหน้ากับเฮลิออส
ยังงัย เฮลิออสนั้น ใช้เพียงหางตาเหลือบมองอาร์เทมิสที่อยู่ด้านหลัง“หืม...” แล้วจิมง่าในลำคอ จากนั้นเฮลิออสก็ไม่ได้พูดอะไร
เกี่ยวกับเรื่องนี้อีก“ว่าแต่คุณหนูทำภารกิจจะเป็นยังไงต่อไปนะ...” เฮลิออสจิมง่า เขากำลังกังวลว่าเรื่องที่พวกเขาทำลงไปจะ
ทำให้โครนอสกับเฟนิลทำภารกิจได้ลำบากขึ้นหรือเปล่า“ฉันว่าไม่เป็นไรหรอกมั้ง เผลอๆ อาจทำภารกิจได้ง่ายขึ้นก็ได้ พวก
เราระเบิดช่องกำแพงให้เรียบร้อยแล้วนี่นา” อาร์เทมิสยิ้มพร้อมขยิบตา เฮลิออสจิมง่าพร้อมเหลือบสายตาขึ้นมองฟ้า“ถ้าเป็น
อย่างนั้นได้ก็ดีนะ*****ย้อนกลับไปที่ก่อนหน้านี้เล็กน้อย

ระหว่างที่อาร์เทมิสกับเฮลิออสกำลังพูดคุยกับทหารอยู่หน้าปราสาท โครนอสและเฟนิลปรึกษากันถึงเรื่องที่เพิ่งรู้มาระหว่าง
วันเสร็จก็ลงมาชั้นล่างเพื่อหาอาหารทาน พวกเขาตรงเข้าไปในร้านอาหารของโรงแรมซึ่งเป็นคล้ายโรงอาหาร มีขนาดใหญ่
แต่ร้านค้ามีเพียงร้านเดียวและเป็นแบบตามสั่ง พวกเขาตรงไปสั่งอาหารตามแต่ที่ต้องการแล้วถือจานอาหารไปนั่งลงที่มุม
ห้องด้านใน บริเวณนั้นไม่มีคนอื่นนั่งอยู่เลย คนอื่นๆ ซึ่งมากินข้าวเช้าเหมือนกันหรือนั่งทำกิจกรรมอย่างอื่นอย่างอ่านหนังสือ
หรือคุยเล่นกันมักนั่งอยู่กลางห้องบ้าง รอบนอกใกล้ประตูทางออกบ้าง โครนอสกับเฟนิลเหมือนได้ที่นั่งพิเศษ สามารถพูด
คุยกันได้โดยไม่มีใครแอบดักฟังกระทั่งผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องอาหาร เขากวาดตามองไปรอบๆ พอเห็นโครนอส
กับเฟนิลแล้วก็ฉีกยิ้มเดินมาทางนี้ เฟนิลเห็นเขาก่อนคนแรกจึงยื่นมือไปสะกิด โครนอสที่อยู่ฝั่งตรงข้ามให้หันไปมอง พวก
เขาเคยเจอผู้ชายคนนี้นมาก่อน คนที่เข้ามาชวนคุยตอนพวกเขายืนอยู่หน้าโรงแรม เพิ่งแยกทางกับอาร์เทมิสและเฮลิออส
หน้าตาของเขาดูเหมือนพวกหัวอ่อนแต่ความจริงเขาอาจจะน่ากลัวก็ได้ หากเขาหัวอ่อนจริงมีเธอจะเข้ามาทักก่อนอย่างน่า
สงสัยแบบนี้ อย่างน้อยเขาก็ต้องมีเป้าหมายแหละที่เข้ามาทักทาย แถมที่เข้ามาทักทายนี้ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วย นี่ก็เป็นครั้งที่
สองแล้ว“ขอโทษนะ ขอนั่งด้วยคนได้ไหม? พอมินั่งอยู่หรือเปล่า?” ชายผู้นั้นเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ โต๊ะของ โครนอสและเฟ
นิล ก้มหน้าลงถามพวกเขา โครนอสเงยหน้าขึ้นจึงตอบ“ไม่ว่าง” โครนอสตอบ น้ำเสียงหนักแน่นขัดถ้อยขัดคำ ชายแปลก
หน้าถึงกับเผยยิ้มเจื่อนๆ ไปไม่เป็น โต๊ะทานอาหารของ โครนอสและเฟนิลเป็นแบบ โต๊ะกลมขนาดเล็ก มีเก้าอี้วางอยู่ทั้งสี่มุม
ของโต๊ะ โครนอสกับเฟนิลนั่งก็กินที่นั่งไปเพียงสองที่เท่านั้น และพวกเขาไม่ได้เอาของอะไรมาด้วย นั่นแปลว่ายังเหลือที่นั่ง
อยู่แน่ๆ อีกตั้งสองที่“เออ...” ชายผู้นั้นจิมง่าในลำคอ จิมง่าเพียงเท่านั้นแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม โครนอสถอน
หายใจเบาๆ เลิกสนใจเขา ก้มหน้าลงไปทานอาหารต่อ เฟนิลหัวเราะเจื่อนๆ เงยหน้าขึ้นมองผู้ชายคนนั้นและเผลอสบตากับ
เขาพอดี เฟนิลค้อมหัวให้เขาเล็กน้อยตามมารยาท นั่นทำให้ผู้ชายคนนั้นรู้สึกมีความกล้ามากขึ้น“เออ...เหมือนฉันจะไม่ทัน
ได้แนะนำตัวพวกนายเลยกลัวฉัน ฉันอัลฟอรซ์ คริส นะ เป็นลูกของเจ้าของโรงแรมนี้ เออ...ถ้าสงสัยยังงัยจะไปถามเจ้าของ
โรงแรมก็ได้ละ คนผู้หญิงที่มักอยู่ที่เคาท์เตอร์เชคอินนั้นเป็นแม่ฉันเอง” ชายหนุ่มขึ้นนิ้วไปด้านนอกห้องอาหาร ตรงส่วนที่มีเคา
ท์เตอร์เชคอินอยู่ คราวนี้ โครนอสยอมเงยหน้าขึ้นมองตาของอีกฝ่ายตรงๆ ครั้งแรก ชายหนุ่มผู้บอกว่าตัวเองชื่ออัลฟอรซ์คิด
ว่านี่เป็น โอกาสจึงยิ้มกลับ แต่รอยยิ้มนั้นออกมาแบบเจื่อนๆ โครนอสไม่แน่ใจว่าเขาคนนี้พูดความจริงหรือเปล่า แต่ถ้าผู้ชาย
คนนี้เป็นลูกชายเจ้าของโรงแรมจริงๆ จันเขาน่าจะเป็นทหาร โครนอสอยากเดินออกไปถามเจ้าของโรงแรมเสียตอนนี้จริงๆ ว่า
ผู้ชายคนนี้เป็นลูกของเธอดีจริงหรือเปล่า แต่เรื่องนั้นนะไว้ทานอาหารเสร็จแล้วค่อยออกไปถามก็ได้ เขายังขี้เกียจเดินออกไป
ตอนนี้ที่สำคัญคือถ้าผู้ชายคนนี้เป็นลูกเจ้าของ โรงแรมจริง เป็นทหารจริง โครนอสจะยินดีมาก เขารู้สึกเหมือน โดน โชคหล่นทับ
เขากำลังตามหาทหารอยู่เลย ตอนแรกตั้งใจว่าจะแค่เดินหาร้านอาหารที่ทหารนั่งอยู่แล้วแอบฟังเรื่องที่พวกเขาพูดคุยกัน แต่
ถ้าติดสนิทกับผู้ชายคนนี้เป็นทหาร หลอกถามเรื่องต่างๆ ที่เขาต้องการ เขาน่าจะรู้ข้อมูลได้มากกว่าไปแอบนั่งฟังในร้าน
อาหารเสียอีก“นายเป็นลูกเจ้าของ โรงแรมนี้จริงหรือ?” โครนอสถาม ผู้ชายคนนั้นรีบพยักหน้ารัวๆ ต้องการให้โครนอสเชื่อ
โครนอสจิมง่าในลำคอตั้ง “หืม...”“จันเดียวกินข้าวเสร็จแล้วค่อยไปถามเจ้าของ โรงแรม” โครนอสจิมง่าตอบ ก้มหน้าลงไปตัก
ข้าวช้อนต่อไปกิน ผู้ชายคนนั้นดีใจมาก แม้จะยังไม่เชื่อไปเลยแต่ก็ถือว่าเริ่มเชื่อแล้ว“นั่งลงสิ” สุดท้ายโครนอสก็ผายมือให้
อัลฟอรซ์ บอกเขาให้นั่งลง อัลฟอรซ์ดีใจมาก บอกขออนุญาตนั่งด้วยอีกครั้งแล้วเลื่อนเก้าอี้ ออก นั่งลงระหว่างกลางของ โครน
อสและเฟนิล***** เมื่อเร็วๆ นี้ไรท์เตอร์ได้ไพล่เข้าไป
ในบอร์ดแนะนำนิยายบอร์ดหนึ่งค่ะ เจอคนเอานิยายเรื่องนี้ไปแนะนำกับคนอื่นก็ดีใจมากค่ะ ชอบคุณมากนะคะ แต่เหมือนจะมี
ความเข้าใจผิดบางอย่างในเรื่องเพศของตัวเอกเกิดขึ้น เหมือนจะมีคนที่คิดว่า โครนอสเป็นผู้หญิงอยู่ อ่านตอนแรกไรท์เตอร์
เผลอหลุดหัวเราะออกมานิดหน่อยและคิดถึงโครนอสในร่างผู้หญิงจริงๆ ก่อนเลยคะ นึกสนุกเลยลองวาดภาพออกมาดู แต่
เหมือนส่วนสูงสัดส่วนอะไรจะดูเป็นผู้ใหญ่ไปหน่อย ความจริงแล้วนี้อาจจะเป็นรูปร่างของ โครนอสใน "อนาคต" ก็ได้ละคะ//ก็
ว่าไปนั้น*****-06-หากเป็นเทพก็อยากให้อยู่ช่วย “ฉันได้ยินว่าลูก
เจ้าของ โรงแรมนี้เป็นทหาร นายเป็นทหารจริงๆ หรือ?” ระหว่างทานอาหาร โครนอสชวนอัลฟอรซ์พูดคุยด้วย อาจยังไม่แน่ใจ

ว่าคนตรงหน้าเป็นลูกเจ้าของ โรงแรมหรือเปล่า เชื่อใจได้หรือเปล่า แต่ระหว่างนี้เขาไม่ยอมยกปล่อยให้เวลาผ่านไปแบบเปล่าๆ บรีๆ งามๆ กันไปก่อน เรื่องยืนยันตัวตนค่อยว่ากันทีหลัง “อ่า ฉันทเป็นทหาร เออ...ถ้าอันนี้ฉันมีหลักฐานให้ดูนะ นี่ไง” อัลฟอรซ์ ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงของเขา หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาแล้วเลื่อนเอาสิ่งหนึ่งออกมาจากในช่องเก็บบัตร ซูให้โครนอสและเฟนริลดู มันคือแผ่นเหล็กรูปดาวห้าแฉกทาบไขว้กันสองชั้น ตรงกลางคือชื่อของชายหนุ่มกับตำแหน่ง “ร้อยเอกอัลฟอรซ์ คริส...” โครนอสจ้อง อัลฟอรซ์พยักหน้า “เป็นตำแหน่งที่สูงที่สุดเท่าที่คนธรรมดาจะได้ขึ้นไปได้แล้วละ สูงกว่านี่คือพวกที่มีเส้นสายฝากเข้าแล้ว” ตอนที่อัลฟอรซ์พูด โครนอสลอบเหลียวสายตาดูขึ้นมองอัลฟอรซ์ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงก้มลงไปมองชื่อ และตำแหน่งของอัลฟอรซ์ในป้ายประจำตำแหน่งอีกครั้ง เขาไม่รู้หรือว่าป้ายประจำตำแหน่งทหารของที่นี่เป็นยังไง แคร์ลิกว่าป้ายนี้ดูมีรายละเอียดเยอะดี มีลวดลายเล็กๆ น้อยๆ มีสัญลักษณ์ที่เหมือนของทหาร มันไม่น่าจะเป็นของปลอมหรอก มั้ง? “แม่นะไม่ชอบตรานี้อะ สู้ๆ เลยนะ เอาออกมาให้เห็นทีไรเธอจะทำตาเขียวใส่นักทุกที บอกว่าถ้าคราวหน้าเห็นอีกเธอจะแย่งมันจากมือฉันไปขว้างทิ้งลงกองไฟ” อัลฟอรซ์หัวเราะเอิกอากอารมณ์ดี เก็บตราประจำตัวกลับเข้าไปในกระเป๋าสตางค์ ยัดกระเป๋าสตางค์กลับเข้าไปในกระเป๋ากางเกง เอามือลูบๆ แฉกๆ ส่วนที่เก็บกระเป๋าสตางค์ตรวจดูความเรียบร้อยแล้วละมือ ออกมาวางบนโต๊ะ “หมายถึงคุณป้าเจ้าของ โรงแรมงั้นหรือ? อ่า ตอนที่คุยกันเธอพูดเหมือนกันว่าไม่ชอบทหาร ทำไมละ?” โครนอสถาม เหมือนเขาจะไม่เคยถามเจ้าของ โรงแรมว่าทำไมถึงไม่ชอบทหาร แค่ว่าเธอบอกว่าเธอไม่ชอบ “แม่เขามองว่าทหารเป็นข้ารับใช้ของปีศาจนะ อ้อ ปีศาจที่ว่าก็คือเจ้าเมืองนั่นแหละ ข้ารับใช้ของปีศาจก็คือข้าพวกๆ กัน พวกเราเคยเกือบตัดแม่ตัดลูกกันมาแล้วครั้งหนึ่งนะ หลังจากนั้นก็...นั่นสินะ จะว่าโชคดียังไง...ออกจะแย่ไปหน่อย จะว่าโชคร้ายก็ไม่เชิง เพราะมันทำให้พวกเรากลับมาเป็นแม่เป็นลูกกันอีกครั้ง คินหนึ่งมีคนบุกมาทำร้ายพ่อกับแม่ที่โรงแรมนะ ฉันทไปเลย นันพอดิเลยมาช่วยไว้ ได้ทัน พวกนั้นพอรู้ว่าฉันทเป็นทหารก็หวาดกลัวแล้ววิ่งหนีไปเลย จากนั้นก็ได้พูดคุยกับแม่นิดหน่อยเลยญาติกัน...ส่วนหนึ่งก็คือแม่เขาต้องการใช้ฐานะของฉันทปกป้อง โรงแรมนี้ด้วยแหละ โดนแม่ตัดความสัมพันธ์เพราะเป็นทหาร แต่กลับคืนดีกันเพราะเป็นทหารเนี่ย...จะว่าเป็นเรื่องตลกดีหรือเปล่านั้น ฮะๆๆๆ” เสียงหัวเราะของอัลฟอรซ์แสนเจื่อน โครนอสค่อนข้างจะประหลาดใจกับเรื่องของอัลฟอรซ์ แต่ก็ไม่ได้แสดงอารมณ์ออกทางสีหน้ามาก พยักหนำน้อยๆ อาจยังไม่แน่ใจว่าเขาคนนี้เป็นลูกเจ้าของ โรงแรมหรือเปล่า แต่ดูแล้วเขาน่าจะเป็นทหารจริงๆ เขายืนตราสัญลักษณ์ทหารให้โครนอสดูจริงๆ เลย หากไม่แน่ใจว่าตรานี้เหมือนของจริงจนสามารถหลอกคนอื่นได้ หรือว่าโครนอสเป็นคนต่างเมือง ไม่รู้ว่าตราสัญลักษณ์ของทหารเป็นยังไง ไม่มีทางหรอกที่เขาจะกลายืนตราสัญลักษณ์หลอก ควรหลอกด้วยวิธีการที่ดูคลุมเคลือกว่านี้แต่ก็ไม่แน่ เขาอาจจะลองเสี่ยงดวงดูก็ได้ว่าโครนอสเป็นคนมาจากต่างเมืองจริงหรือเปล่า ที่เขามานอน โรงแรมก็ค่อนข้างชัดเจน ณ จุดหนึ่งแล้วว่าไม่มีบ้านอยู่ภายในเมืองหรือนอนที่อื่นภายในเมืองนี้ไม่ได้ โครนอสจึงลองถามดู “นายเข้ามาหาฉันทกับเฟนริลเพราะอะไรนะ?” ถามไปตรงๆ นั่นแหละ ถามแบบไม่ตั้งตัวอย่างนี้น่าจะหาข้ออ้างตอบได้ไม่ทัน ถ้าหากเจ้าหมอนี้ไม่ได้เจ้าเล่ห์ขนาดคิดคำตอบเอาไว้อยู่แล้วนะ อัลฟอรซ์จะไปตามหลังดูตกใจ ทำทางแบบนี้คือเขาไม่ตั้งตัวกับคำถามของโครนอสจริงๆ ลินะ? “เออ...แบบว่า...พูดคุยตรงนี้น่าออกจะไม่ค่อยดีเท่าไร...อะ เขาเป็นว่าไปถามแม่ฉันทก่อนว่าฉันทเป็นใครนะ จากนั้นค่อยไปหาที่อื่นเงี้ยๆ คุยกัน จริงสิ ขอเข้าไปคุยในห้องของนายได้ไหม? ถ้านายแน่ใจแล้วว่าฉันทเป็นลูกเจ้าของ โรงแรมนี้นายคงไม่สงสัยในตัวฉันทแล้วใช่ไหม? แบบว่าฉันทคิดว่าห้องพักของนายน่าจะเป็นส่วนตัวที่สุด ใช้พูดคุยกันได้” อัลฟอรซ์เลิกล้มมองชายมองขวา เหมือนจะกลัวคนรอบข้างได้ยินมาก รอบข้างพวกเขาไม่มีใครนั่งอยู่เลยแต่อัลฟอรซ์ก็ยังยื่นหน้าเข้ามากระซิบข้างหูของโครนอส เจ้าหมอนี้กลัวคนอื่นได้ยินขนาดไหนเชียว โครนอสพอจะเข้าใจแล้วว่าอัลฟอรซ์เป็นลูกเจ้าของ โรงแรมจริงๆ ถ้าไม่ใช่เขาคงไม่บอกให้ไปถามเจ้าของ โรงแรมก่อนแล้วค่อยคุยกันหรอก แต่นั่นยังทำให้โครนอสสงสัย เรื่องที่อัลฟอรซ์อยากพูดกับเขา เป็นเรื่องที่พูดต่อหน้าคนอื่นไม่ได้มันคืออะไร? “ไปให้หน่อยได้ไหมว่าเรื่องที่นายอยากคุยด้วยมันเรื่องอะไร?” โครนอสถาม ตาของอัลฟอรซ์เบิกสูง หนีไปครู่หนึ่งทั้ง ใบหน้าก็ขยับกลายเป็นรอยยิ้มเจื่อนๆ “แบบว่า...ฉันทได้ยินเรื่องที่นายกับผู้ชายสองคนนั้นคุยกันที่หน้าโรงแรมนะ” คำตอบนี้ชัดเจนมาก โครนอสเข้าใจแล้วว่าทำไมอัลฟอรซ์ถึงไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน เขาเองก็ไม่อยากให้คนอื่นได้ยินเหมือนกัน “โอเค พวกเราจะเก็บไปคุยกันตอนหลัง” โครนอสรีบพูด อัลฟอรซ์หัวเราะน้อยๆ เจื่อนๆ แต่นั่นยังทำให้โครนอสสงสัย นี่ควรเป็นเรื่องให้โครนอสและเฟนริลตกใจ อยากปิดไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน แต่ทำไมคนที่แอบได้ยินอย่างอัลฟอรซ์กลับระแวงระวังแทนเขาละ? “นายนี้ประหลาดคน เรื่องนั้นนะทางฉันทควรจะตกใจบอกให้เก็บไปคุยกันที่อื่นมากกว่า โหงเป็นนายกลัวแทนฉันท” คุยมาถึงตรงนี้ โครนอสเริ่มเชื่อใจอัลฟอรซ์ได้จุดหนึ่งแล้ว กล้าถามอะไรมากขึ้น แม้แต่ท่าทางก็ยังเปลี่ยนไปนิดหน่อย เขากล้าขานาตยข้อนอาหารขึ้นชีหน้าอัลฟอรซ์ “อืม...ฉันรู้ว่าเรื่องแบบนี้มันไม่ควรพูดตั้ง แบบว่า...นายอาจไม่รู้ว่าเมืองนี้เมืองนี้ต่อต้านเทพ แล้วฟังจากที่นายพูดเหมือนนายจะเป็นอย่างที่ผมคิดเอาไว้ด้วย ให้คนอื่นรู้่านายเป็นใครมันคงไม่ดีใช่ไหมละ?” อัลฟอรซ์ตอบด้วยเสียงจ้อง คำพูดของอัลฟอรซ์ทำให้โครนอสรู้สึกตัว ตอนแรกอัลฟอรซ์ยังไม่แน่ใจว่าเขาเป็นเทพหรือเปล่า แต่พอท่าทางของโครนอสออก เขาเลยมั่นใจทันทีว่าโครนอสเป็นเทพหน้าของโครนอสพูดไปแล้ว ไม่สบอารมณ์ที่ตัวเองเผลอทำให้คนอื่นรู้ฐานะของเขา “เรื่องที่เมืองนี้ต่อต้านเทพฉันทรู้ โอเค ฉันทเข้าใจแล้ว แต่ฉันทยังไม่เข้าใจ ทำไมนายถึงพยายามปกปิดความลับให้พวกเรา นายเป็นทหารนายก็น่าจะเป็นพวกเดียวกับเจ้าเมืองนั่นไม่ใช่หรือ? ต่อต้านเทพอะไรแบบนั้น หรือนายจะเปลี่ยนความคิดเพราะมีแม่ของนาย?” คิ้วของโครนอสหรี่เล็กน้อย จ้องตาของอัลฟอรซ์กลับ อัลฟอรซ์ทำหน้าบึ้ง “บอกว่าเพราะฉันทมีแม่แบบนี้ความคิดฉันทเลยตามแม่ไปน่าจะดีกว่านะ พูดแบบนี้เหมือนตอนแรกฉันทชั่วแล้วแม่มาเปลี่ยนให้ฉันทกลายเป็นคนดีเลย” อัลฟอรซ์จ้องอย่างกังขา แต่โครนอสไม่ได้สนใจคำพูดของเขาเสียเท่าไร รอฟังคำอธิบายของเขา “เดิมทีฉันทเข้าทหารเพราะอยากเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองจากภายในดูนะ

คิดว่ามันคงดีกว่าการทำตัวลอยชายเป็นลูกชายเจ้าของโรงแรมไปวันๆ แต่พอเข้าไปแล้ว พยายามไต่เต้ามาจนถึงจุดนี้ถึงเข้าใจ ไม่มีที่ให้ฉันเข้าไปแทรกกลางตั้งแต่แรกแล้ว แม้จะไต่เต้าขึ้นไปให้อยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่านี้ก็ยังไม่ได้ มันถูกล็อคเอาไว้ให้พวกมันเส้นสาย ขนาดตำแหน่งยังไต่เต้าไม่ได้แล้วจะพูดอะไรกับการเปลี่ยนแปลงเมืองนี้ล่ะ?” อัลฟอรัชก้มหน้าลง น้ำเสียงของเขาแฝงความเศร้า เสียใจที่ตัวเองไม่อาจก้าวข้ามกำแพงขนาดใหญ่ได้ โครนอสพยักหน้า อัลฟอรัชพูดเอาไว้เมื่อก่อนนี่คือตำแหน่งสูงที่สุดของเขาแล้ว คิดดูอีกทีเรื่องแบบนี้มันคงไม่แปลก พวกที่เข้ายึดการปกครองอย่างไม่ชอบคงไม่ทำอะไรหรอกๆ อย่างปล่อยให้คนที่ไม่ใช่พวกตัวเองขึ้นสู่ตำแหน่งสูงๆ หรือตำแหน่งข้างกายนั้นจะต้องเป็นของคนที่เราไว้วางใจได้เท่านั้นทานอาหารจนเสร็จ อัลฟอรัชบอกกับ โครนอสและเฟนริสให้วางจานอาหารไว้บนโต๊ะได้เลย จะมีคนมาเก็บจานอาหารให้ จากนั้นจึงเดินไปหาเจ้าของ โรงแรมที่เคาท์เตอร์ “อ้อ! คนนี้แหละลูกชายของฉัน อะไรกัน ไม่ไว้วางใจเขานั่นหรือ? อัลฟอรัช ลูกไปทำอะไรให้พวกเราสงสัยมาหรือเปล่า?” เจ้าของ โรงแรมยกมือขึ้นทำเอวหันไปต่อว่าลูกชายของเธอ อัลฟอรัชเผยยิ้มเจื่อนๆ ยกมือขึ้นเกาหัวพลางหัวเราะฮะๆ เขาเองก็ 모르เหมือนกันว่าภาระที่เขาแบกรับมานั้นดูน่าสงสารหรือเปล่า เขาแค่เดินเข้าไปหาและพูดคุยตามปกติเท่านั้นเอง แต่ก็ถูกเด็กทั้งสองสงสัยไม่ไว้วางใจแล้ว “เจ้าลูกตัวดีคนนี่ถึงจะเป็นทหารก็เถอะ แต่พวกเธอเชื่อใจเขาได้นะ เขาไม่ได้ขายวิญญาณให้ทางการหรอก” คุณยายเจ้าของ โรงแรมหันมอง โครนอสด้วยรอยยิ้ม ได้คำพูดจากเธอ โครนอสเชื่อใจอัลฟอรัชขึ้นมาก แทบจะไม่สงสัยอะไรเขาอีก “ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวขอพวกเราขึ้นไปคุยกันด้านบนหน่อยนะครับ พอดีมีเรื่องอยากจะคุยกันนิดหน่อย” โครนอสเอ่ยกับหญิงชรา ยกนิ้วขึ้นชี้ไปด้านบน แม่ของอัลฟอรัชเผยสีหน้าประหลาดใจ “อ้าว มีเรื่องอะไรกันนั่นหรือ? เอาเถอะ แต่ทำอะไรไม่ใช่เรื่องทะเลาะกันสินะ เอาเลย เอาเลย เชิญตามสบายเลยจ้ะ ว่าแต่อัลฟอรัช เข้าไปในห้องพักของแขกเขาถูกก็สารมวๆ ไว้วางใจล่ะ” เธอยิ้มสบายๆ ให้โครนอสกับเฟนริส จากนั้นจึงหันไปมองลูกชายของเธอด้วยสายตาใดๆ “รู้แล้วนะแม่” อัลฟอรัชเผยยิ้มเจื่อนๆ ขณะยกมือขึ้นเกาหัวของเขา ได้คำยืนยันจากอัลฟอรัชเจ้าของ โรงแรมจึงพอใจ ปลอมตัวพวกเขาทั้งสองขึ้นไปคุยกันข้างบนมาถึงห้องนอนของพวกเขาบนชั้นสาม เฟนริสหยิบกุญแจห้องออกมาไขเปิดประตู เดินเข้าไปในห้องตามประตูไปยืนหลบอยู่ข้างๆ ประตู เปิดทางให้โครนอสและอัลฟอรัชเข้าไปในห้องแล้วจึงปิดประตูตามหลัง ล็อคกลอนประตูให้เรียบร้อย “ไม่ต้องสนใจเรื่องที่แม่นายพูดหรอก พวกเราไม่ได้ถือ ทำตัวตามสบายเลย” โครนอสหันกลับมาเอ่ยกับอัลฟอรัช อัลฟอรัชยิ้มเจื่อนๆ ชอบใจโครนอส ถ้าต้องนั่งตัวเกร็งตลอดเวลาเพราะเกรงใจเขาคงไม่ไหวเหมือนกัน “นายรู้เรื่องของพวกเราแค่ไหน?” โครนอสเดินไปทั่วตัวลงบนเตียงของเขากระทั่งมันบ่มลงไปตามน้ำหนัก เฟนริสตามไปนั่งอยู่ที่เตียงอีกหลัง ส่วนอัลฟอรัชเลือกยืนอยู่เบื้องหน้าของ โครนอสแถวๆ นั้น จะให้ที่นั่งบนเตียงเลยก็ดูจะเสียมารยาทไปหน่อย เขากวาดตามองซ้ายมองขวาหาเก้าอี้แล้วก็เจออยู่หนึ่งตัว “พอรู้ว่าพวกเราสองคนนั้นที่พวกนายคุยด้วยเป็นเทพ แต่พวกนายเป็นเทพด้วยหรือเปล่าฉันไม่แน่ใจ แค่งงสงสัยว่าถ้านายไม่ใช่เทพแล้วพวกนายเป็นใคร ทำไมถึงติดต่อกับเทพได้” อัลฟอรัชลากเก้าอี้มานั่ง เงยหน้าขึ้นมอง โครนอส ส่วน โครนอสนั้นยกมือขึ้นกอดอกทำหน้ามึน เขาคิดว่าอัลฟอรัชรู้แล้วชะอีกว่าเขาเป็นเทพ ที่จริงแล้วความแตกต่างกับอาร์เทมิสกับเฮลีโอสหรือ? ก็ไม่แปลกนักหรือ อาร์เทมิสเล่นตะโกนขนาดนั้นคนอื่นคงได้ยิน แต่เขาไม่คิดว่าคำตะโกนแบบนั้นจะมีคนเก็บไปคิดจริงๆ จังๆ ด้วย คำพูดแบบนั้นมองเป็นคำตะโกนอวดตัวเองเล่นๆ ยังไม่แปลก “ทำไมถึงคิดว่าสองคนนั้นเป็นเทพ เพราะคำตะโกนนั่นหรือ? คนอื่นได้ยินคงมองว่าเป็นเรื่องอวดตัวเองเสียมากกว่านะ ฉันว่า” โครนอสเงยหน้าขึ้นถามอัลฟอรัช อัลฟอรัชเผยสีหน้าประหลาดใจ เปลี่ยนไปยิ้มเจื่อนๆ อีกรอบ “เออ...อันที่จริงมันก็ไม่ได้ฟังดูเหมือนคำพูดอวดเก่งขนาดนั้นนะ ตอนนั้นเขาตะโกนเรียกศัตรูว่า ‘พวกมนุษย์’ ด้วยใช่ไหมล่ะ? แล้วบางประโยคมันตะหงิดๆ เหมือนไม่ได้พูดจากฐานะมนุษย์นะ” คำตอบของอัลฟอรัชทำให้โครนอสประหลาดใจ นั่นหรือ? เขาเองก็ลืมไปแล้วแะว่าตอนนั้นอาร์เทมิสตะโกนว่าอะไร “สรุปว่าพวกนายเป็นเทพด้วยหรือเปล่า? หรือว่าไม่ใช่?” อัลฟอรัชกลับมาถามเรื่องนี้ ยังไม่ทันคิดอะไร โครนอสตอบทันที “ไม่ ฉันแค่รู้จักกับเขานิดหน่อย” โครนอสตอบ อัลฟอรัชเผยสีหน้าเศร้าๆ ถอนหายใจหนัก “นั่นหรือ? นึกว่าพวกนายเองก็เป็นเทพชะอีก” “ที่นายอยากถามคือแค่นี้หรือ?” โครนอสถามกลับ แค่อยากรู้เรื่องราวอาร์เทมิสกับเฮลีโอสเป็นเทพหรือเปล่า อัลฟอรัชเหลือบสายตาขึ้นมองเพดานห้องและครุ่นคิดอยู่นาน “พวกนายเป็นคนรู้จักของพวกเราทั้งสองสินะ? จันทน์หลังจากนี้คงได้เจอพวกเขาใช่ไหม? ฉันมีเรื่องอยากจะขอร้องหน่อยนะ ถ้าเป็นพวกเขาทั้งสองล่ะก็จะต้องทำได้แน่” จากเงยหน้าขึ้นมองเพดาน อัลฟอรัชก้มหน้าลงมามอง โครนอสตรงๆ สายตาจริงจัง โครนอสแอบโผล่อกอยู่ในใจ เขาตัดสินใจถูกจริงๆ ที่ไม่บอกว่าตัวเองเป็นเทพ ไม่เช่นนั้นแทนที่จะบอกขอร้องไปทางอาร์เทมิสและเฮลีโอส เขาคงมาขอร้องกับ โครนอสเอาตรงๆ “มีเรื่องอะไรกันหรือ?” โครนอสถาม ไม่ได้คิดอะไรมาก หากเป็นเรื่องที่ช่วยอะไรไม่ได้หรือลำบากที่จะช่วยเขาจะปฏิเสธ มันไม่ใช่เรื่องยากอยู่แล้ว แค่ว่าพวกเขาคงไม่ได้เจอทั้งสองคนนั้นอีกก็พอ “เป็นอย่างนี้ต่อไปคงไม่มีใครล้มเจ้าเมืองได้กระทั่งเจ้าเมืองตายแน่ๆ หรืออย่างน้อยเวลาที่น่าจะผ่านไปเป็นสิบปีแล้ว แต่ฉันรอให้ถึงขนาดนั้นไม่ได้ ฉันอยากให้เมืองนี้เปลี่ยนกลับเป็นเมืองที่สงบสุขในเร็ววัน นี่ เพราะฉะนั้นขอร้องล่ะ ช่วยไปบอกพวกเขาสองคนได้ไหม? ขอร้องพวกเขาแทนฉันได้ไหม? หรือไม่เรียกพวกเขามาหาฉันก็ได้ เดี่ยวฉันจะเป็นคนขอร้องพวกเขาเอง” คำขอร้องนั้นน่ารำคาญเหมือนอย่างที่เราเคยได้ยินจากอัลฟอรัชเสียงถอนหายใจของ โครนอสแสนหนัก “ขอโทษนะ แต่ฉันไม่แน่ใจหรอกว่าจะได้เจอพวกเขาทั้งสองอีกหรือเปล่า พวกเขาแค่แะมาที่เกาะนี้นิดหน่อยแล้วคงกลับสวรรค์ไปแล้ว คงไม่ได้เจอกันอีกสักพัก” แต่อัลฟอรัชยังคงไม่ยอมแพ้ “ขอร้องล่ะ ไม่ต้องเป็นตอนนี้นี้ก็ได้! เอาเป็นตอนไหนก็ได้ที่ได้เจอกัน ช้าหน่อยก็ไม่ใช่ไร ยังดีกว่าปล่อยให้เขาไปแบบนี้อย่างไรเจ้าเมืองนั่นไม่ได้เลย!” เขายื่นหน้าเข้ามาขอร้อง โครนอส โครนอสพ่นลมหายใจหงุดหงิดเบนหน้าหนีไปทางขวา “อ่า ฉันอาจได้เจอเขาสองคนจริงๆ นั่นแหละ แต่เป็นตอนที่กลับไปเกาะหลักแล้วนะ แล้วฉันคงไม่เดินทางกลับมาที่เกาะนี้อีก ต่อให้ขอร้องไม่ได้ฉันก็กลับมาบอกผลลัพธ์นายไม่ได้นะ” โครนอสคิดว่าอัลฟอรัชจะตัดใจ กลับกัน

สีหน้าของอัลฟอรซ์สว่างขึ้น “แบบนั้นก็ไม่ใช่ไร ขอแค่ได้ลองพูดคุยกับเขาก็พอ ถ้ารอนานแล้วเขายังไม่มาฉันจัดตัดใจเอง ขอแค่ลองถามพวกเขาถึงเรื่องที่ฉันขอร้อง ขอร้องล่ะนะ นี่เป็นหนทางสุดท้ายแล้วที่จะเปลี่ยนเมืองนี้” เขาทำโครนอสเหนียวใจ “แล้วอย่ามาว่าฉันทีหลังว่าทำไมสำเร็จละ” โครนอสเอ่ยอย่างหงุดหงิด เขาไม่คิดจะเก็บเอาเรื่องขอร้องของอัลฟอรซ์มาคิดมาก ไม่ได้คิดจะทำตามคำขอร้องนั้นจริงๆ จังๆ แค่พูดตัดปัญหาเท่านั้น อัลฟอรซ์ไม่มีทางรู้หรือกว่าพวกเขาได้พูดเรื่องนี้กับอาร์เทมิสและเฮลิออสจริงๆ หรือเปล่า หรือต่อให้พูดจริงๆ เขาก็คงไม่ขอร้องให้ แค่เอาไปเล่าให้ฟังเฉยๆ เท่านั้นว่าอัลฟอรซ์เคยขอร้องอะไรเขาไว้ “อ่า ฉันไม่ว่าหรอก แค่นายช่วยฉันก็ขอบคุณแล้ว!” อัลฟอรซ์ยังคงตื่นเต้นดีใจ หากมีทางเขาทางของเขาคงกระตือรือร้นอย่างบ้าคลั่ง โครนอสมองอัลฟอรซ์อย่างหงุดหงิด “เอาละ พวกเราช่วยเหลือนายแล้วงั้นนายก็ต้องช่วยเหลือพวกเราบ้าง ได้ยินว่านายเป็นทหารแล้วก็อยู่ฝั่งตรงข้ามกับเจ้าเมืองใช่ไหม? งั้นก็ตีเลย ขอถามเรื่องที่นายรู้หน่อยละ” อัลฟอรซ์อาจน่าเบื่อ แต่คิดดูอีกทีเขาให้ข้อมูลที่โครนอสกับเฟนิลต้องการได้นี้มา จะสอบถามข้อมูลแค่เฉยๆ ไม่ช่วยอะไรเลยก็ออกจะใจร้ายกันเกินไปหน่อยด้วย เอาเถอะ งั้นถ้าเจอกับอาร์เทมิสและเฮลิออสอีกทีเขาจะถามทั้งสองให้แล้วกัน ถือว่าตอบแทนที่ให้อะไรบ้าง

ให้อะไรบ้างกับเขา “หืม? มีเรื่องอะไรอยากถามงั้นหรือ? ถ้าเป็นเรื่องที่ฉันรู้ฉันจะตอบให้” อัลฟอรซ์ยิ้มมั่นอกมั่นใจดีใจที่ได้ตอบแทนเรื่องขอร้องที่เขาขอกับโครนอส “ก่อนอื่นนายรู้หรือเปล่าว่าในปราสาทนั้นมีนักวิจัยอยู่หรือเปล่า?” โครนอสแยกขาทั้งสองออก วางมือไว้บนขาที่แตกออกไป ยื่นหน้าเข้าไปใกล้อัลฟอรซ์ ชาวบ้านไม่รู้เรื่องนี้แต่ทหารที่ทำงานอยู่ในปราสาทอาจรู้ก็ได้ ทว่าอัลฟอรซ์กลับทำหน้า “นักวิจัยหรือ? ไม่มีหรอก ถูกไล่ออกไปหลายปีแล้วละ อ้อ นายอาจจะไม่รู้ ก่อนหน้านี้เมืองนี้เคยเกือบจะกลายเป็นเมืองวิจัยครั้งหนึ่ง แต่เกาะหลักส่งเรือมาข่มขู่แล้วขับไล่นักวิจัยออกไปเลยรูดนะ” อัลฟอรซ์เอ่ยอย่างภาคภูมิใจ ดีใจ แต่โครนอสและเฟนิลรู้ว่าเบื้องหลังของเรื่องนั้นคืออะไร ยังไงก็เถอะ เหมือนอัลฟอรซ์จะไม่รู้เรื่องนี้ เป็นไปได้หรือ? ทำงานอยู่ในปราสาทนะ? แถมตำแหน่งค่อนข้างสูงอยู่พอตัวนะ? พวกเบื่องบนนั้นทำยังไงถึงปกปิดเบื้องล่างได้ “อ้อ ไม่มีนักวิจัยก็จริงแต่ตามทางเดินมีของประดิษฐ์แปลกๆ ติดอยู่เต็มเลยละ เป็นอะไรก็ไม่รู้ละ มันเป็นกล่องเหลี่ยมๆ ลักษณะแปลกๆ มีกระจกสีดำติดอยู่ด้านหน้า บางครั้งเดินผ่านเหมือนในกระจกสีต่างๆ มันจะขยับขยายตัวเองได้ด้วย จะเป็นของเล่นก็ไม่น่าใช่ แต่นึกไม่ออกว่ามันเอาไว้อะไร แปลกดี” อัลฟอรซ์จึงถาม โครนอสพยายามนึกตามว่ามันคืออะไร กล่องแปลกๆ ที่มีกระจกสีดำ ด้านในขยับขยายตัวเองได้งั้นหรือ? มันคืออะไรกัน? นึกเท่าไรก็ไม่ออก บางทีมันอาจจะเป็นสิ่งประดิษฐ์ของพวกนักวิจัยก็ได้ พวกเขามีสิ่งประดิษฐ์แปลกๆ ออกมาเสมอแหละงั้นก็แสดงว่าข้างในนั้นมีนักวิจัยอยู่จริง? แค่ซ่อนตัวดีจนทหารชั้นล่างที่ทำงานอยู่ด้วยไม่รู้สักตัวเท่านั้น ถ้างั้นก็แสดงว่าผู้ชายคนนี้น่าจะไม่รู้เรื่องที่ซ่อนห้องวิจัยด้วยสินะ? เรื่องนั้นก็น่าเสียดายอยู่หรอก แต่เอาเถอะ เขาพอรู้แล้วว่าต้องทำยังไงต่อไป “นายพอจะจำเส้นทางในปราสาทได้ไหม? ช่วยเขียนเส้นทางให้ฉันหน่อย ตรงไหนเป็นตรงไหน ถ้าเขียนให้ละเอียดได้จะดีมาก” โครนอสเอ่ย ผายมือออกมาเบื้องหน้า คำขอนี้สร้างความประหลาดใจแก่อัลฟอรซ์เป็นอย่างมาก “ทำไมถึงอยากได้ของพรรคนั้นละ?” อัลฟอรซ์ถาม โครนอสกรนเสียงเบาๆ ในลำคอ ถามอะไรซอกแซกจริงๆ เจ้าผู้ชายคนนี่ “นายจำเป็นจะต้องรู้หรือไง?” ยกมือขึ้นกอดอกถามกลับอัลฟอรซ์น้ำเสียงโกรธเคือง อัลฟอรซ์เผยยิ้มเจื่อนๆ ไม่ถามอะไรซอกแซกอีกแต่ถามถึงเรื่องอื่น “ถ้างั้นก็ไม่ใช่ไรหรอก ฉันไม่ได้คิดมากว่าแต่ขอคืนสอกกับกระตาดหน้อยได้ไหม? ฉันจะได้วาดแผนที่ให้” โครนอสหันกลับไปหาเฟนิล ถามว่าพอจะมีคืนสอกกับกระตาดไหม เฟนิลพยักหน้าแล้วเดินไปที่กระเป๋าคอนเขาทั้งสองอย่างนั้นออกมา แต่กระตาดนั้นเป็นด้านหลังของเอกสารภารกิจ ไม่มีกระตาดว่างๆ อยู่อีก ออกจะเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ โครนอสจึงบอกให้อัลฟอรซ์เขียนลงในกระตาดพวกนั้น แต่ห้ามพลิกหน้ากระตาดขึ้นอ่านสิ่งที่อยู่ในกระตาด อัลฟอรซ์สงสัยมากกว่าในกระตาดมีอะไร แต่โครนอสและเฟนิลจ้องมองอยู่เขาจึงไม่กล้าพลิกหน้ากระตาดดูอัลฟอรซ์เดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือที่อยู่ภายในห้อง มีโครนอสและเฟนิลเดินตามไปด้วยกลัวว่าอัลฟอรซ์จะใช้โอกาสนี้เปิดดูเอกสารของพวกเขา อัลฟอรซ์รู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่ตัดตัดเรื่องของโครนอสกับโลกออกจากหัวไปก่อน รวบรวมความคิดนึกถึงแปลนสถานที่ภายในชั้นต่างๆ ของปราสาท นึกได้แล้วจึงวาดลงไปบนกระตาด การวาดแผนที่ใช้เวลาานพอตัว โครนอสกับเฟนิลยืนไม่ไหวจึงได้เดินกลับไปนั่งรออยู่ที่เตียง แต่ก็ยังจ้องมองคอยจับผิดอัลฟอรซ์อยู่จากด้านหลัง จากจุดนี้อัลฟอรซ์สามารถใช้ตัวของเขาเข้าบังแล้วพลิกดูเนื้อความในกระตาดได้ แต่เขาไม่ทำ เขาไม่สนใจแล้วว่ารอบตัวของเขาเป็นอย่างไร จมดิ่งลงสู่ความคิดของเขาผ่านไปราวๆ ครึ่งชั่วโมง อัลฟอรซ์เขียนแผนที่เสร็จ เขากำลังจะบอกโครนอสกับเฟนิลว่าเขียนแผนที่เสร็จแล้ว แต่ก็ยังปากไวได้ทัน ค่อยๆ หันกลับไปมองด้านหลังว่าโครนอสกับเฟนิลทำอะไรอยู่ คนหนึ่งพับตัวลงไปนอนกับเตียงและหลับไปแล้ว ส่วนอีกคนที่มีผมเป็นสีเทานั่งก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่ เหมือนจะไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่าถูกอัลฟอรซ์จ้องมองอยู่ ดูเป็นคนที่มีสมาธิดีมาก แต่ขณะเดียวกันก็เปิดช่องให้อัลฟอรซ์ทำอะไรได้ตามใจชอบเขา

ลอบพลิกดูกระตาดที่ใส่เขียนแผนที่ ไล่สายตามองข้อความที่อยู่ในกระตาด อ่านๆ ดูแล้วเหมือนจะเป็นประวัติแบบคร่าวๆ ของเมืองนี้ สองคนนี่กำลังศึกษาประวัติเมืองนี้อยู่งั้นหรือ? คิดเช่นนั้นแล้วพลิกกระตาดแผ่นต่อไป คราวนี้ไม่ใช่ประวัติของเมือง มันพูดถึงการทดลอง การทดลองอะไรนะ ที่ไหน? ในเกาะนี้หรือ? เป็นไปไม่ได้ น่าเกาะนี้ไม่ใช่เกาะวิจัยนะพลิกดูกระตาดแผ่นต่อไปคราวนี้พูดถึงภารกิจ ให้ทำลายการทดลอง ทำลายการทดลองงั้นหรือ? ที่ไหน? ไม่ใช่ที่เกาะนี้หรือมั้ง? ที่นี้ไม่มีอะไรแบบนั้นไม่ใช่หรือ? เป็นไปไม่ได้ น่าพวกเขาสองคนนี้เป็นใครกัน “อืม...อ่า! เสร็จหรือยังนะ นี่มันผ่านมานานเท่าไรแล้วเนี่ย?” โครนอสที่นอนอยู่บนเตียงยกมือบิตชี้เก็ยร้องออกมาเสียงดังกระทั่งอัลฟอรซ์ตกใจ เขาไม่รู้ว่าจะตัวเองสะดุ้งขนาดไหน แต่ต้องใช้เวลาานพอตัวกว่าจะตั้งสติได้ “อืม เสร็จแล้วละ เสร็จพอดีเลย” อัลฟอรซ์ตอบ แอบพลิกหน้ากระตาดกลับไปด้านที่ใส่เขียนแผนที่ โครนอสจึงถาม ในลำคอตั้งอ้ออ่า “งั้นหรือ? งั้นก็วางไว้เถวั้นแหละ เดี๋ยวพวกเราไปดูเอง” อัลฟอรซ์หันกลับไปพยักหน้าให้โครนอส โครนอสและเฟนิลหันไปพูดคุยกันต่อ เหมือนทั้งสองคนจะยังไม่รู้ว่าอัลฟอรซ์ทำอะไรลงไป รู้สึก

โล่งใจแบบแปลกๆ แต่ขณะเดียวกันก็สงสัย สิ่งที่อยู่ในกระดาษพวกนั้นคืออะไร การวิจัยที่ว่านั่นมันอะไรกันแน่อัลฟอรซ์เดินกลับไปหาสองนายบ่าวทั้งยังเก็บความสงสัยเอาไว้ กระทั่งพวกเขาคุยกันเสร็จจึงหันกลับมาเรียกสติอัลฟอรซ์ บอกขอบใจอัลฟอรซ์แล้วถามว่าเขามืออะไรต้องการพูดอีกหรือเปล่า ถ้าไม่มีแล้วพวกเขาสองคนอยากได้เวลาส่วนตัวหน่อย ให้ช่วยออกไปจากห้องก่อนจะได้ไหม? “อืม ได้สิ งั้นฉันไม่รบกวนแล้วนะ” อัลฟอรซ์ยิ้มให้โครนอสกับเฟนริล กำลังจะเดินออกไปจากห้องก็หยุดฝีเท้าลงที่กลางห้อง “จริงสิ ฉันยังไม่รู้ชื่อของนายเลยนี่นา เออ...เหมือนพวกนายจะเรียกชื่อกันอยู่หรอกแต่จำไม่ค่อยได้เท่าไร พวกนายชื่ออะไรกันบ้างนะ?” อัลฟอรซ์หันกลับมาถาม โครนอสกับเฟนริลละสายตาออกจากกันเงยหน้าขึ้นมองอัลฟอรซ์ ไม่รู้ว่าทำไมพวกเขาเผยสีหน้าโล่งใจ “ฉัน โครนอส ส่วนนี้เฟนริล” โครนอสและนำทั้งเขาและเฟนริล อัลฟอรซ์ยิ้มพร้อมพยักหน้าให้พวกเขาทั้งสอง “อัลฟอรซ์กับเฟนริลสินะ? ว่างมีเวลาเมื่อไหร่ค่อยมานั่งคุยเล่นๆ กันนะ หรือจะมานั่งกินข้าวกันสักมื้อก็ได้” อัลฟอรซ์เอ่ย ยกมือขึ้นบอกลาแล้วเดินไปปลดกลอนประตู โครนอสเดินตามมาเพื่อที่จะล๊อคประตูตามหลัง ประตูปิดลงพร้อมเสียงล๊อคดังกริ๊ก อัลฟอรซ์รอกะทั่งแน่ใจว่า โครนอสล๊อคประตูแล้ว สบายใจและเดินลงไปตามลำมาจนถึงชั้นสอง

อัลฟอรซ์ได้ยินเสียง โหวกเหวกผิติดจากด้านล่าง เสียงเหมือนคนกำลังพูดคุยกกัน ไม่สิ คล้ายๆ เสียงทะเลาะทุ่มเถียงกันมากกว่า อัลฟอรซ์เปลี่ยนท่าที่ไประมัดระวัง ค่อยๆ แบนตัวชิดกับหัวบันไดของชั้นสองเงยหูฟังเสียงที่ดังจากด้านล่าง “ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ต้อนรับทหารอย่างคุณ ฉันอยากให้คุณออกไปจากโรงแรมของฉัน” เสียงของแม่เขา อัลฟอรซ์ขมวดคิ้ว มีทหารมาที่โรงแรมนั้นหรือ? ปกติแล้วไม่ค่อยมีทหารมาที่โรงแรมเขานี่นา ทุกคนรู้ว่าโรงแรมของเขามีเจ้าของที่เกลียดทหาร “ขอความร่วมมือด้วยครับ พวกเรากำลังตามหาคนอยู่ พวกเขาเป็นคนที่บุกเข้าไปในปราสาทเมื่อเร็วๆ นี้ ได้ยินว่าคนพวกนั้นมีความเกี่ยวข้องกับคนที่เข้าพักในที่นี้ ขอคุณช่วยเรียกคนที่เข้าพักที่นี้มาให้ปากคำกับทางเราจะได้อีกไหม? ถ้าไม่ให้ความร่วมมือทางเราจะสงสัยว่าคุณมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พยายามปกปิดอาชญากรรมนะครับ” อัลฟอรซ์ใจหายวาบ ซอกล่าวหาว่านั่นมันคืออะไร? จะมากล่าวหาว่าแม่ของเขาเป็นอาชญากรนั้นหรือ? หัวของอัลฟอรซ์เย็นวาบแทบคิดอะไรไม่ออก “นี่คุณขู่ฉันหรือ? ทหารอย่างพวกคุณนี่มันจริงๆ เลย ดีแต่ข่มขู่ให้ประชาชนกลัวเท่านั้นแหละ!” แม่ของอัลฟอรซ์โมโหมากตะโกนโหวกเหวกความเจ็บปวดผ่านไปครู่หนึ่งเขาได้ยินเสียงถอนหายใจของแม่ “ฉันไม่รู้เรื่องนี้ แต่ถ้าขอให้ฉันให้ความร่วมมือฉันก็ต้องบอกว่าฉันทำไม่ได้ มันผิดจรรยาบรรณคนทำงาน โรงแรมอย่างฉัน อีกอย่าง ฉันไม่รู้ด้วยว่าตอนนี้พวกเขาไปไหนบ้าง ไม่ใช่หน้าที่ของฉันให้รวบรวมพวกเขามาที่กลางโรงแรมด้วย โรงแรมของฉันไม่มีกิจกรรมแบบนั้น” อัลฟอรซ์รู้สึกตัวอีกครั้ง เขาเสียใจกับคำพูดของแม่เขาเหลือเกิน พูดแบบนั้นได้ยังไงนะแม่ เกิดทหารพวกนั้นอารมณ์ร้อนฆ่าแม่ขึ้นมาจะทำยังไง? “ปากตินักนะ จรรยาบรรณหรืออะไรฉันไม่สนใจหรอก มันอยู่ที่ว่าเธอรักชีวิตของตัวเองแค่ไหน ถ้ารักจรรยาบรรณของตัวเองมาก ปกป้องลูกค่านักงั้นพวกเราจะต้องจับเธอรวมเป็นพวกเดียวกับที่บุกเข้าปราสาทด้วย แบบนั้นดีไหม?” คราวนี้เป็นเสียงของทหารเอ่ย อัลฟอรซ์ยืนตัวแข็งทื่อ “...ซิส...ก็แต่ใช้กำลังกับประชาชนนั้นแหละ ดีแต่ข่มขู่” แม่ของเขาสบด ขอร้องละแม่ อย่าไปขัดชินพวกเขาอีกเลย พวกเขาขออะไรก็ให้พวกเขาไปเถอะ อัลฟอรซ์อ้อนวอน “ฉันช่วยพวกนายไม่ได้ ฉันเป็นแค่เจ้าของโรงแรม ไม่มีอำนาจเรียกลูกค้ายาวมารวมตัวกัน พวกนายเป็นทหาร มีอำนาจนั้นนั่นก็ทำเอง” แม่ของอัลฟอรซ์ตอบ คำที่เธอพูดไม่มีอะไรผิด เจ้าของโรงแรมอย่างเธอเพียงแค่ให้บริการห้องพักกับลูกค้าเท่านั้น ไม่ได้มีหน้าที่เรียกรวมลูกค้าแบบเฉพาะกิจแต่บางทีคนอื่นก็ไม่เข้าใจ “ซิส ทำมาเป็นปกติ ความจริงแล้วทำได้ใช้ไหมละแต่ไม่ยอมทำเอง ปกติแบบนี้จับเลยดีไหม?” นี่เป็นเสียงของอีกคนหนึ่ง ไม่ใช่เสียงของคนที่พักอยู่เมื่อครู่ ตามมาด้วยเสียงถอนหายใจของคนที่พักตั้งแต่คราวแรก “อย่าทำให้มีปัญหา แค่อ่อนุญาตพวกเราก็ออแล้ว สรุปลแล้วคือคุณยอมให้พวกเราเข้าตรวจค้นในโรงแรมได้ใช่ไหม?” “อ่า ไม่มีปัญหา ยังไงพวกฉันประชาชนก็ขัดคอพวกนายไม่ได้อยู่แล้วนี่” แม่ของอัลฟอรซ์ยังคงตอบแบบเดิม อัลฟอรซ์เสียวเหลือเกินว่าทหารพวกนั้นจะทำอะไรแม่ของเขา คนหนึ่งคงทำแน่ แต่ยั้งดีที่มีอีกคนคอยห้ามไว้ “งั้นฉันไปตรวจทางด้านโน้นก่อน นายเฝ้าดูแถวๆ ทางออกไ้ นะ ใครเดินมาก็ให้สอบถามว่ารู้จักกับผู้ร้ายหรือเปล่า” พวกเขาฝากฝังงานให้กัน จากนั้นอัลฟอรซ์ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินไปทางร้านอาหาร อัลฟอรซ์ยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่ ความคิดหม่นวนอยู่ในหัวอย่างบ้าคลั่งพวกเขาพูดถึงผู้ร้ายที่บุกเข้าไปในปราสาทใช่ไหม? ใช่เทพที่โครนอสกับเฟนริลรู้จักหรือเปล่านั้น พวกเขาพูดเอาไว้ก่อนจะจาก โครนอสกับเฟนริลไปนี่นาเหมือนทหารทั้งสองจะพูดถึงคนที่มีความเกี่ยวข้องกับพวกบุกปราสาท นั่นหมายถึง โครนอสกับเฟนริลแน่นอน หากถูกจับได้ทางปราสาทต้องยึดคดีให้พวกเขาแน่ๆ อัลฟอรซ์ตื่นตกใจ ก้าวขึ้นบันไดอย่างเบาฝ่าเท้าแต่รีบเร่งกลับไปขึ้นสาม เขาต้องเอาเรื่องนี้ไปเตือน โครนอสกับเฟนริลไปถึงชั้นสามอัลฟอรซ์ก้มมองลงไปชั้นล่างของบันได ไม่มีใครตามมา เขามองซ้ายมองขวาดูว่ามีใครอยู่แถวนั้นหรือเปล่า วิ่งไปหน้าห้องของ โครนอสและเฟนริล เคาะประตู “โครนอส เฟนริล เปิดประตูเร็วเข้า มีเรื่องเร่งด่วนจะมาแจ้ง เร็วเข้า!” อัลฟอรซ์ผ่อนเสียงจนแทบกลายเป็นเสียงกระซิบกระซาบ เหลือบสายตามองซ้ายมองขวาตลอดเวลา โชคดีที่โครนอสได้ยินและเดินมาเปิดประตูให้ “มีอะไร? ลืมนะไรทั้งนี้ไว้กันหรือ?” “เรื่องอื่นจะเป็นยังไงค่อยว่ากัน ตอนนี้ขอฉันเข้าไปก่อน เร็วเข้า!” อัลฟอรซ์กระซิบ โครนอสประหลาดใจท่าทีของอัลฟอรซ์ เขาถอยเข้าไปในห้อง หลบทางให้อัลฟอรซ์เมื่อถูกอัลฟอรซ์ผลักเข้ามา อัลฟอรซ์รีบปิดประตูลง เอาหูแนบประตูฟังเสียงว่ามีใครเดินอยู่ด้านนอกหรือเปล่า “ทำทางเหมือนไปเจอเรื่องร้ายๆ มา นายออกไปข้างนอกมาหรือ?” โครนอสถาม อัลฟอรซ์ส่ายหน้าแต่ยังไม่ตอบอะไร กระทั่งแน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ด้านนอกเขาถอนหายใจ ตรวจดูอีกครั้งว่าประตูล๊อคแล้วหรือยังจึงบอกให้โครนอสเข้าไปคุยกกันด้านในห้อง “เมื่อก็มีทหารมาที่โรงแรมนะ พวกเขากำลังตามหาคนที่บุกเข้าไปในปราสาทอยู่ แล้วเหมือนจะมีคนเห็นพวกนายพูดคุยกกับพวกเขาอยู่ที่หน้าโรงแรม...ละมั้ง ยังไงก็เถอะ ทหารพวกนั้นยืนยันว่าในโรงแรมนี้มีพวกนายอยู่ คนที่รู้จักกับคนที่บุกปราสาท ฉันเลยรีบขึ้นมาเตือนพวกนายก่อนให้ระวังตัวเองไว้ พวกเขายืนดักรออยู่ด้านล่าง อีกไม่นานคงขึ้นมาเคาะประตูห้องเรียงห้อง อย่าตอบรับ

เด็ดขาด ให้ทำเหมือนไม่อยู่ไปก่อน แม่ไม่ให้กุญแจกับพวกเขาหรอก” อัลฟอรซ์ยืนขึ้น トラบได้ที่ทหารไม่เข้าชี้แม่เขา ชูว่าจะ ยัดข้อหาถ้าไม่ให้ความร่วมมือ พวกเขาไม่มีทางเปิดเข้ามาในห้องเองได้ นอกซะจากว่าพวกเขาจะเป็นฝ่ายส่งเสียงให้คนด้าน นอกห้อง“เอ? อาร์เทมิสกับเฮลิออสไปบุกปราสาทแล้วหรือ? ฟังดูแล้วเหมือนจะรอดออกมาแฮะ ว่าแต่เอาแกะคืนมาได้ไหม นะ?” โครนอสผลอหลุดอุทานออกมา อัลฟอรซ์กำลังตื่นตระหนกอยู่จึงไม่ทันได้สงสัยเรื่องที่โครนอสพูด แต่พอมานไปครู่หนึ่ง เขารู้สึกตัว เมื่อก็โครนอสเรียกสองคนที่บุกเข้าไปในปราสาทว่าอาร์เทมิสกับเฮลิออสหรือเปล่า? โกหกน้า มหาเทพนั้นนะหร อร? “ถ้าไม่ได้คืนคุณอาร์เทมิสไม่มีทางหนีออกมาหรอกครับ ได้คืนแน่นอนร้อยเปอร์เซ็นต์” เฟนริลตอบ นั้นทำให้อัลฟอรซ์มัน ใจ สุดยอด ผู้ชายสองคนนั้นเป็นถึงเทพอาร์เทมิสกับเฮลิออสเลยหรอเนี่ย!? “อ้อๆ ชอบใจที่เอามาเตือน ไม่เป็นไรหรอก แต่ทำ เป็นไขสือไม่รู้เรื่องไปเตี้ยพวกนั้นก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว” โครนอสโบกมืออย่างสบายๆ แต่อัลฟอรซ์ไม่แน่ใจว่าท่านนั้นจะโอเค แล้วแน่หรือ? จะไม่มีอันตรายอะไรเกิดขึ้นใช่ไหม?“แต่ท่าน โครนอสครับ พวกเขาจะเล่นกับพวกเราแรงขนาดไหนก็ไม่รู้ ถ้า ไม่มีใครยอมรับเลยพวกเขาจะคิดจับทุกคนในโรงแรมนี้ไปเป็นผู้ต้องสงสัยหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ คือ...ผมไม่กลัวอะไรหรอกครับ กลัวว่าทุกคนจะถูกทรมานแคอย่างเดียวนะแหละ” ประโยคนี้เฟนริลเอ่ย อัลฟอรซ์เพิ่งนึกออก จริงสิ ถ้าหาตัวคนร้ายไม่เจอพวก เขาจะอย่างไร? ทางหนึ่งคือต้องจับคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคนไปที่ปราสาท หาทางรัดเค้นความจริงกันทีหลัง ไม่มีทางหรอกที่ พวกเขาจะเคลื่อนไหวกัน โจมตีขนาดนี้แล้วถอยกลับไปไม่ทำอะไรเลย พวกเขารู้แน่ชัดแล้วด้วยว่าผู้เกี่ยวข้องต้องอยู่ใน โรงแรมนี้ อย่างนี้คนในโรงแรมทุกคนจะช่วยไปด้วย ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจแกล้งทำเป็นกลับไปแต่รอให้ถึงตอนมีคนทุกคนเข้าห้อง พัก จากนั้นถึงค่อยบุกโจมตีแล้วพาเอาคนในโรงแรมทั้งหมดกลับไปปราสาทก็ได้“จะ ฉันทจะลงไปดูข้างล่างให้” อัลฟอรซ์ เอ่ยเสียงตะกุกตะกัก บอกให้โครนอสมาลืดอกประตูลูกให้ วิ่งลงไปดูลาดเลาที่ชั้นหนึ่งนายทหารที่ยืนประจำอยู่หน้าประตูเรียกเขา เข้าไปหา ถามถึงลักษณะของผู้ชายตามที่อัลฟอรซ์เคยเห็น อาร์เทมิสกับเฮลิออส อัลฟอรซ์เตรียมตัวมาแล้วจึงตอบได้ไม่ บกพร่อง แต่ก็แอบเสียวอยู่เหมือนกันว่าจะถูกจับได้หรือเปล่า“อืม...จะว่าไปเจ้าคนที่ให้ข้อมูลนั้นบอกด้วยนี้น่าว่าคนรู้จักของ คนบุกปราสาทเป็นเด็ก...” ทหารผู้นั้นจึงมำ นั้นทำให้อัลฟอรซ์ยิ่งใจหาย โชคดีที่ทหารผู้นั้นไม่ได้สังเกตสีหน้าของอัลฟอรซ์ นายทหารผู้นั้นไล่อัลฟอรซ์ให้ไปได้ อัลฟอรซ์คิดอย่างหนักหาข้ออ้างในการอยู่ใกล้ๆ หนีไปเห็นแม่ของเขายืนอยู่หลังเคาท์เตอร์เช็คอิน เขารีบเดินเข้าไปหาแม่ของเขาหลังเคาท์เตอร์ ถามแม่เขาว่าไม่เป็นอะไรใช่หรือเปล่า ไม่ได้ถูกทหารทำร้าย ระหว่างที่เขาไม่อยู่ใช่ไหม? แม่เขาบอกว่าไม่เป็นไร แคไม่สบอารมณ์ที่เถียงทหารพวกนั้นไม่ได้ แม่ของอัลฟอรซ์บอกให้อัลฟ อรซ์ไล่พวกเขาออกไป แต่อัลฟอรซ์ทำไม่ได้ ยศของพวกเขาสูงกว่าของอัลฟอรซ์เสียอีกครู่หนึ่งให้หลังทหารอีกคนเดินกลับ ออกมาจากร้านอาหาร ทหารคนที่ยืนเฝ้าประตูพูดกับทหารคนที่กลับมาเรื่องเป้าหมายเป็นเด็ก ทหารคนที่เพิ่งกลับมาหรีดตาลง “นายเพิ่งรู้เรื่องนั้นหรือ?” กัดเล็กๆ แล้วเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน ทั้งนายทหารคนด้านหลังสบลถอนหายใจหงุดหงิดที่โดนด่า อัลฟอรซ์กังวลอยู่ว่าข้างบนจะเป็นอย่างไร พวก โครนอสจะไม่เป็นอะไรใช่ไหม? แต่ก็ไม่กล้าเดินขึ้นไปหาเปิดเผยที่ทางให้นายทหาร ผ่านไปนานพอตัวกว่านายทหารคนที่เดินขึ้นไปสำรวจจะกลับลงมา “มีห้องที่ไม่มีคนอยู่เยอะเหมือนกัน คงต้องรอ จนกว่าจะถึงมืดแหละถึงจะเริ่มมีคนกลับมา” เขาเอ่ยกับคู่หู แต่จากนั้นก็กลายเป็นซุบซิบจนอัลฟอรซ์ไม่ได้ยิน หลังการซุบซิบ คนที่ยืนเฝ้าประตูในคราวแรกวิ่งออกไปจากโรงแรม ส่วนคนที่เข้าไปสำรวจโรงแรมเดินไปหยุดยืนข้างประตูฟังกำแพง“ไม่ กลับไปด้วยหรือ?” แม่ของอัลฟอรซ์ถามจิก แต่นายทหารคนนั้นยังคงมีสีหน้าไม่มีอะไร แม้แต่สายตาก็ยังไมหันมามองด้วยซ้ำ ไม่สนใจจะตอบคำถามพวกเขาด้วยสีหน้าของนายทหารยศสูงผู้นั้นเปลี่ยนไปเล็กน้อย ก้าวตรงเข้ามาทางเคาท์เตอร์เช็คอิน อัลฟอรซ์ใจหายวาบกลัวว่าเขาจะรู้อะไรแล้วหรือเปล่า“เรามีข้อมูลของคนเข้าพักในวันนี้หรือเมื่อวานอยู่ไหม? ขอ ดูหน่อย” นายทหารยศสูงยื่นมือออกมาขอ แม่ของอัลฟอรซ์โกรธมากตวาดไล่หน้านายทหารอัลฟอรซ์ไม่รู้ว่าจะตัวเองหน้าซัด ขนาดไหน แต่เขารู้สึกแย่มาก ในเอกสารที่ว่านั้นจะต้องมีข้อมูลของ โครนอสและเฟนริลอยู่ มีหมายเลขห้องที่อยู่ด้วย ถ้าตกไป อยู่ในห้องของทหารพวกเขาทั้งสองจะหนีไม่รอดอัลฟอรซ์อยากหาทางทำอะไรสักอย่าง แต่จะให้เขาทำอย่างไร เขาไม่กล้าพูดซ้ำๆ กับนายทหารยศสูง เพราะอาจทำให้เขาสงสัยได้ว่าตัวเองเกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องนี้หรือเปล่า แล้วแม่ของเขาจะช่วยด้วย เขา อยากจะรีบขึ้นไปข้างบนไปเตือน โครนอสกับ โลกิเสียเหลือเกิน ให้รีบหนีไป แต่ถ้าเขาวิ่งออกไปตอนนี้จะนำสงสัยหรือเปล่า? ทำอย่างไรดี...เขาต้องทำอย่างไรดี? ช่มชู้กันอยู่สักพัก แม่ของอัลฟอรซ์ไม่มีทางเลือก บัญชีรายละเอียดผู้เข้าพักถูกยื่นให้นายทหาร ยศสูง***** อาจจะกะทันหันไปหน่อย เร็วๆ นี้จะลงตอนที่ 7 ตอนหน้าแล้วเว้นไปแต่ง Your Reworld และ Herou x Maowwww ก่อนสักพักนะคะ จะแต่งวนเป็นตารางไปคะ เจอกันใหม่ ตอนหน้าและหลังเรื่อง Herou x Maowwww ค่ะ แต่จะดูตอนหน้าอีกทีคะว่า ไกลจะจบแล้วหรือยัง ถ้าใกล้จะจบบทเมืองทะเลทรายแล้วจะเขียนให้จบไปเลย//แต่คิดว่าคงยังไม่จบเร็วๆ นี้

คะ*****-07-ปราสาทและสรวงสวรรค์ เฮลิออสและอาร์เทมิส ข้ามน้ำข้ามทะเลมาถึงภาคเหนือของเกาะหลัก ขณะมุ่งหน้ากลับหมู่บ้านลามิริมีการติดต่อมาจากสวรรค์ สะเก็ดดาวสะเก็ด เล็กๆ ลอยมาหยุดที่เบื้องหน้าของทั้งสอง โดยไม่กระเด็นมาโดนหน้าพวกเขาแม้พวกเขาจะนั่งอยู่บนราชรถที่เคลื่อนตัวไปด้าน หน้าตลอดเวลา จากนั้นสะเก็ดดาวก็แตกออกกลายเป็นมิตีสีดำทมิฬไหลวนเข้าสู่ภายในเหมือนน้ำวน กระแสน้ำวนสีดำหาย ไป ไบหน้าของหญิงสาวผมดำยาวในชุดสีดำรัดอกเปิดส่วนหน้าท้องขาวนวลเนียนปรากฏขึ้น เครื่องแต่งกายของเธอเป็นสีดำ ทั้งหมดทั้งสี่รัดอก ลายเทพทูตที่เอาจึงสองข้างและผ้าคลุมหลัง บริเวณคอของเธอมียแถบผ้าสีดำติดเครื่องประดับรูปหัวกระ โหลกลีขาว เธอสวมที่คาดผมเป็นรูปหัวกะโหลกลีขาวเช่นกัน เธอผู้นี้ตามปกติแล้วเป็นคนของที่สงบเรียบร้อย มีความเป็นผู้ใหญ่ รอยยิ้มของเธอทุกครั้งมองแล้วจะเหมือนรอยยิ้มอ่อนโยนเหมือนพระจันทร์ แต่วันนี้เธอมาแปลก รอยยิ้มของเธอไม่ใช่รอยยิ้ม

อ่อนโยนแบบเดิม เป็นรอยยิ้มเจิดจ้าแบบพระอาทิตย์ แถมกำลังคุกรุ่นอยู่ด้วย “ยินดีต้อนรับกลับค่ะท่านอาร์เทมิส ท่านเฮลิออส ได้ยินว่าพวกท่านเพิ่งจะกลับมาถึงเกาะหลัก ไม่ทราบว่ามันนี่เหนียวอยู่หรือเปล่าคะ?” คำถามแปร่งๆ ที่เหมือนไม่ใช่คำถามจากเธอ เธอยามปกติไม่มีทางถามแบบนี้แน่ แสดงว่ามันจะต้องมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่เรื่องที่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ช่าง อาร์เทมิสรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย “เออ...มีอะไรเธอจะมีเดี๋ยจ้ะ” อาร์เทมิสแสร้งทำเสียงอ่อนเสียงหวานกลบเกลื่อน เขายิ้มหวานให้เธอ แล้วเธอก็ยิ้มหวานตอบ แต่นั่นกลับทำให้ทั้งอาร์เทมิสทั้งเฮลิออสสยอง มีเธอมีเดียยิ้มหวานแบบนี้ไม่มีหรอก นี่มันลางบอกเหตุร้ายชัดๆ! “วันนี้เหมือนท่านอาร์เทมิสกับท่านเฮลิออสเพิ่งจะไปเที่ยวที่เกาะทะเลทรายกิลเฟอร์มาที่นั่นดิ้นะคะ ถ้าใช้อาบแดดคงทำให้ผิวเกรียมพอใช้ แต่อันที่จริงแล้วฉันเองก็ไม่ได้ชอบอาบแดดอะไรนักหรอกนะคะ ฉันชอบผิวขาวๆ แบบนี้เหมือนเดิมมากกว่า” มีเดียเอ่ย เอียงคอคนิดๆ เหมือนกำลังถามคำถาม ทั้งที่ในคำพูดของเธอไม่มีประโยคคำถามเลย รอยยิ้มของเธอสดใสแต่กลับน่าสยดสยอง ที่สำคัญคือเธอพูดอ้อม มีเดียพูดอ้อมค้อม! เรื่องแบบนี้มันเคยเกิดขึ้นมาด้วยหรือ? ไม่มีเลย! มีเดียที่พูดอะไรตรงไปตรงมาที่สุดพูดอ้อมค้อมเนียนะ พระเจ้า! นี่มันลางร้ายชัดๆ บอกมาตรงๆ เลยเถอะว่าพวกเขาทำอะไรผิดไปนะ! แต่อันที่จริง อาร์เทมิสพอจะเดาออกว่าเขากำลังถูกต่อว่าเรื่องอะไร “เออ...แต่ฉันไม่ได้ไปยุ่งภารกิจของโครนอสนะ?” อาร์เทมิสตอบด้วยประโยคคำถาม ใบหน้าของมีเดียยังคงมีรอยยิ้มอยู่ แต่ไม่ใช่รอยยิ้มเจิดจ้า น่ากลัวอีกแล้ว รอยยิ้มของเธอหายไปนิดหน่อยเหมือนจะเจือความไม่พอใจมาอยู่บ้าง อาร์เทมิสเผยยิ้มเจื่อนๆ เขาโดนแน่ “ทางการของนครฟาเลนกำลังประกาศจับพวกคุณทั้งสองค่ะ แต่ถ้ามันมีแค่นั้นฉันคงไม่โกรธขนาดนี้ ทำอะไรโดนไปแบบนี้ก็สมควรอยู่แล้ว” มีเดียเอ่ย อาร์เทมิสหุบยิ้มพร้อมความประหลาดใจ คนของปราสาทนั้นกำลังประกาศจับเขานั่นหรือ? อ้อ มันก็ไม่แปลกหรอก ก็เขาเล่นบุกเข้าไปชะขนาดนั้น ทำลายปราสาทด้วย แต่ที่สำคัญมันไม่ใช่แค่นั้นนะสิ พวกนั้นเป็นนักวิจัยเจอตัวอะไรก็ไม่รู้อย่างพวกเขาเข้าคงอยากจับไปทดลอง ยังไงก็เถอะ เขาไม่ได้กังวลเรื่องนั้นเลย กลบเกลื่อนไปแล้วนี่นาว่าไม่ใช่เทพอาร์เทมิส พวกนั้นไม่มีทางตามพวกเขาเจอหรือรู้หรอกว่าเขาเป็นใคร “ก่อนบุกไปที่ปราสาทพวกคุณไปหาคุณหนูโครนอสสิคะ? ตอนนั้นมีคนเห็นพวกท่านอยู่ด้วยกัน พวกเขาทิ้งสองเลยกำลังถูกตามจับอยู่” มีเดียประสานมือไว้ที่หน้าตักหลับตาเอ่ยอย่างสำรวม รอยยิ้มหายไปจาก ใบหน้าของเธอจนหมด อาร์เทมิสชะงัก เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมตัวเองถึงโดนโกรธความรู้สึกผิดก่อตัวขึ้นในใจเขา “รีบขึ้นมาพูดคุยกันบนสวรรค์เดี๋ยวนี้อย่าช้า” มีเดียลิ้มตาขึ้น สายตาทั้งสองเหลือบขึ้นมองจิกอาร์เทมิสกับเฮลิออส อาร์เทมิสหลบกลืนน้ำลายลงคอ เฮลิออสยังคงมีสีหน้านิ่งเฉย ราชรถทรงของเฮลิออสหักเปลี่ยนทิศทางมุ่งหน้าขึ้นฟ้าสู่ประตูสวรรค์ประตูสวรรค์ที่ว่าป็นคำใช้เรียกทางเชื่อมต่อระหว่าง โลกกับสวรรค์ แต่อันที่จริงแล้วจากโลกจะสามารถเข้าสู่ประตูสวรรค์ได้จากทางไหนก็ได้ ประตูสวรรค์ไม่ได้ตั้งอยู่ที่ใดบน โลกตายตัว แต่กับบนสวรรค์จะมีทางให้เข้าออกประตูสวรรค์ตายตัว อธิบายก็เหมือนการบินขึ้นไปบนท้องฟ้าจากจุดไหนก็ตาม หากเป็นเทพหรือภูติที่มีสิทธิ์ในการเข้าสวรรค์ เมื่อบินขึ้นไปสูงถึงจุดหนึ่งประตูสวรรค์ที่เหมือนภาพลวงตาสีทองจะปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เปิดให้พวกเขาผ่านเข้าไปในสวรรค์ แต่ถ้าเป็นสิ่งมีชีวิตทั่วไปที่ไม่มีสิทธิ์เข้าสวรรค์ประตูสวรรค์จะไม่เปิดออก และสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นไม่สามารถตามผู้มีสิทธิ์เข้าสวรรค์ได้แม้ประตูจะเปิดขยับขึ้นไปได้ถึงจุดหนึ่ง สองพี่น้องมองเห็นแสงสว่างสีทองสาดส่องลงบนตัวของพวกเขา เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นสิ่งที่คล้ายประตูทรงกลมขนาดยักษ์ลอยอยู่เหนือตัวพวกเขาเข้าไป รอยยิ้มสักระยะให้ประตูสวรรค์ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพวกเขาเป็นเทพจริงหรือไม่ ประตูสวรรค์จึงค่อยๆ เปิดออก บานประตูเปิดเข้าไปด้านใน เฮลิออสสะดุ้งบังเหียนพาราซรถผ่านประตูเข้าไป หลุดออกจากประตูสวรรค์พวกเขาพบตัวเองกำลังลอยอยู่เหนือสวนสวยจัดประดับขนาดใหญ่ ต้นไม้สีเขียวขจีทั้งพุ่มทั้งต้นถูกตัดตกแต่งจนดูสวยงาม พื้นทางเดินเป็นอิฐสีอ่อนดูเข้ากับการจัดสวน บริเวณที่พวกเขาอยู่คือกึ่งกลางของลานกว้างอิฐสีอ่อน รอบข้างลานกว้างมีม้านั่งหินอ่อนสีขาวสะอาดสลัปลายสีครีมบ้าง สัมบั้ง ส่วนเบื้องล่างตัวของพวกเขาก็พอดีคือประตูสวรรค์สีทองทรงกลม คราวนี้ประตูสวรรค์ไม่ใช่เพียงแค่แสงแล้ว มันกลายสภาพเป็นทองคำที่สามารถจับต้องได้ ประตูนี้วางนอนอยู่บนพื้นเหมือนหลุมอุโมงค์ ค่อยๆ ปิดตัวลงเมื่อเฮลิออสและอาร์เทมิสเข้ามาแล้วเฮลิออสสะดุ้งบังเหียนพาราซรถของเขาลอยสูงขึ้นเหนือสวนสวย มุ่งหน้าสู่นครใหญ่แห่งสรวงสวรรค์ซึ่งอยู่ห่างออกไปเบื้องหน้า ไม่นานก็พ้นส่วนของสวน เลยผ่านเหนือกำแพงอิฐสีครีมไปเข้าสู่เมืองสีครีมแสนงดงามขนาดใหญ่ ตัวอาคารสร้างขึ้นมาจากอิฐสีครีมที่เข้มพอประมาณ หลังคาเป็นหินอ่อนสีขาวครีม พื้นถนนเป็นทรงสลัพื้นปลาบ้าง เป็นลวดลายทรงกลมบ้างด้วยอิฐก้อนเล็กๆ สีเทาอ่อน ส่วนพื้นทางเดินเท้าสร้างขึ้นมาจากหินอ่อนเช่นเดียวกับหลังคา เสาไฟถึงชยะ และสิ่งต่างๆ ที่วางอยู่ตามท้องถนนสร้างขึ้นมาจากเพชรตรงกลางเมืองที่กว้างใหญ่ สองเทพพอมองเห็นปราสาทหลังใหญ่ที่มองจากไกลๆ แล้วสะท้อนแสงสว่างเป็นสีเหลืองเรืองรอง ใช้เวลาอยู่พอตัวจึงเข้าไปใกล้บริเวณปราสาท ความจริงแล้วปราสาทไม่ได้เป็นสีทองประกายแสงอย่างที่เห็นอย่างระยะไกล แต่เป็นปราสาทสีครีมที่สร้างขึ้นมาจากหินอ่อนคุณภาพดีทั้งหลัง หินอ่อนเหล่านั้นเมื่อต้องแสงอาทิตย์จะมองเห็นเหมือนแสงสีทองสวยงามสะท้อนออกมา หลังคาของอาคารสร้างขึ้นมาจากทอง ตกแต่งด้วยเพชรตามจุดต่างๆ ของอาคารช่วยเพิ่มความหรูหรา หากผ่านเข้าไปด้านในจะเจอเครื่องใช้ที่สร้างขึ้นมาจากแร่ราคาแพงอีกมากมาย พวกเขาไม่ได้ขับผ่านเข้าไปในปราสาททันที แต่ร่อนลงจอดที่โถงกว้างหน้ารั้วปราสาทเสียก่อน ทหารซึ่งยืนประจำการอยู่แถวนั้นเห็นพวกเขาตั้งแต่อยู่ไกลๆ แล้ว ต่างยกมือขึ้นทักทายหัตถ์ให้ความเคารพแล้วเปิดประตูให้ทั้งสองเข้าไปทันที “เทพองค์อื่นๆ กำลังรอพวกท่านอยู่ครับ” เอ่ยกับพวกเขาพลางก้าวถอยไปอยู่ด้านข้าง อาร์เทมิสพยักหน้ารับเข้าใจ เขารู้สึกไม่ค่อยสู้ดีเลย พูดแบบนี้เหมือนจะมีเทพมาชุมนุมกันอยู่หลายคน เขากับเฮลิออสจะโดนรุมยำไหมนะเฮลิออสยังคงไม่สนใจ ไม่รู้สึกอะไรทั้งสิ้น สะบัดบังเหียนรถม้าผ่านประตูสีทองเข้าสู่สวนสวยรอบนอกปราสาท เป็นสวนน้ำสีฟ้าครามที่มีสระน้ำอยู่เป็นจุดๆ หากมองจากด้านบนจะเห็นสระน้ำเหล่านั้นมีลักษณะเป็นกลีบดอกไม้วรรณกนกก็คือนอกไม้สีฟ้าทั้งดงาม ส่วนของเกรสรดอกไม้วรรณกนกยังเป็นสระ

น้ำสีฟ้า และสระนั้นเป็นสระเดียวที่มีน้ำพุ สระน้ำทุกสระเชื่อมต่อกันผ่านทางทางระบายน้ำเล็กๆ ใต้พื้นเพื่อให้ น้ำได้ไหลตลอดเวลาไม่ว่าฝนจะเทมาหรือไม่ ทางเดินวงกลมรูปโดนัทรอบสระน้ำใจกลางมีซุ้มประตูที่สร้างขึ้นมาจากทอง แกะสลักลวดลายดอกไม้ที่งดงาม เอลิออสซบลอดใต้ซุ้มประตูเหล่านั้นเข้าไปจนถึงลานกว้างด้านหน้าทางเข้าปราสาท ประตูปราสาทขนาดใหญ่สีเหลืองทองอำพัน “ท่านเอลิออส ท่านอาร์เทมิส เชิญทางนี้ครับ” ทหารรักษาการณ์ผู้หนึ่งก้าวเดินออกมาพร้อมผายมือให้อาร์เทมิสและเอลิออส เหมือนเขาจะยินยอมทั้งสองอยู่ได้ครู่หนึ่งแล้ว ทหารรักษาการณ์ผู้นี้สวมเครื่องแต่งกายเป็นสีขาว เสื้อของเขาติดกระดุมอกทรงกลมมีเส้นเชือกคล้องร้อยกับตัวกระดุมเป็นแถวยาวตั้งแต่ส่วนอกบนสุดของเสื้อมากระทั่งถึงส่วนปลายเป็นสีทอง ประดับขอบเสื้อด้วยขนสัตว์สีเทาและติดเครื่องประดับแบบห้อยทรงกลมอีกทอดด้วยเชือกสีทองแบบเดียวกับที่ใช้ทำแถวกระดุมเสื้อ สวมหมวกทหารสีขาวสะอาดติดเครื่องประดับฐาน มันเป็นเครื่องแบบของทหารรักษาการณ์ยศสูง “อิม” เอลิออสพยักหน้ารับสั้นๆ เดินนำอาร์เทมิสตามเขาเข้าไปในปราสาท มีอาร์เทมิสยิ้มแหยๆ แล้วเดินตามหลังของพี่ชายไป ทหารรักษาการณ์ยศสูงพาพวกเขาเข้าสู่ปราสาทที่ด้านในสร้างขึ้นจากหินอ่อนงดงาม ตามขอบมุมของอาคารประดับด้วยทองคำของแท้ ปูพื้นด้วยพรมกำมะหยี่สีแดงสด นอกปราสาทนั้นให้บรรยากาศสดใสไร้แรงแบบเด็กๆ แต่พอเข้ามาในปราสาทกลับให้ความรู้สึกหุ่หุ่หุ่เป็นผู้ใหญ่ ขณะเดียวกันก็อบอุ่นเหมือนบ้านนายทหารยศสูงพาพวกเขาทั้งสองเข้าทางเดินทางด้านขวา เดินผ่านทางเดินที่สูงใหญ่งดงามตระการตาไปครู่หนึ่งจึงหยุดเดินที่หน้าประตูไม้สลักขนาดใหญ่ อีกฝั่งของทางเดินเปิดออกสู่ด้านนอกให้เห็นสวนสวยสีเขียวขจีขนาดใหญ่ที่มีกำแพงสีขาวอยู่รอบนอก นายทหารยศสูงยกมือขึ้นเคาะประตูไม้แกะสลักแล้วตะโกนเข้าไปในห้อง “ท่านอาร์เทมิสกับท่านเอลิออสมาถึงแล้วครับ” “ให้พวกเขาเข้ามา” เสียงตอบกลับเป็นเสียงของผู้หญิง ยินเสียงของเธอและรู้ว่าเธอเป็นใคร อาร์เทมิสหน้าซีดเล็กน้อย รอยยิ้มกระตุก ลอบกลืนน้ำลายลงคอ นี่มันเสียงของผู้หญิงที่ไม่สมควรทำให้โกรธมากที่สุด ในสวรรค์นี้นายทหารยศสูงผลักประตูบานใหญ่เข้าไปด้านในอย่างสำรวม จากนั้นจึงหลีกทางไปด้านข้างเปิดทางให้อาร์เทมิสกับเอลิออส นั่นเป็นห้องประชุมขนาดใหญ่ แต่ก็ถือว่าไม่ใหญ่มากหากเทียบกับห้องประชุมห้องอื่นๆ ที่มีอยู่ในปราสาทหลังนี้ นี่เป็นเพียงแค่ห้องประชุมย่อย เอาไว้ใช้งานในกิจทั่วไปเท่านั้น ภายในห้องประดับตกแต่งด้วยหินอ่อนทั้งงดงามหุ่หุ่หุ่เช่นด้านนอก ผนังด้านในมีธงผ้าขนาดใหญ่ขลิบลวดลายทองประดับ ชุดเกราะทหารที่สร้างขึ้นมาจากแร่ควาร์ซสีขาวยิบถื่อหอกแร่เงินบริสุทธิ์อยู่เบื้องหน้าธงประดับ ถัดจากเครื่องประดับเหล่านั้นออกมาที่ใจกลางของห้องคือ โต๊ะประชุมขนาดเล็กสำหรับนั่งประชุมได้ไม่ถึงสิบคน มีคนนั่งอยู่บนโต๊ะเพียงสี่คน เป็นผู้หญิงถึงสามคน ส่วนผู้ชายอีกหนึ่งคน สองคนนั้นมีฐานะยิ่งใหญ่มากและยิ่งใหญ่มากกว่าอาร์เทมิสและเอลิออสเสียอีก ส่วนอีกสองนั้นอาจจะมีความด้อยกว่าอาร์เทมิสและเอลิออสสักเล็กน้อย “เข้ามาสิจะคนดี พวกเรามีเรื่องต้องคุยกัน” หญิงสาวผมยาวเรียวยาว ตัดผมสั้นเล็กน้อยเป็นสีแดง ใบเมเปิลยิ้มกว้างสดใส ยกมือขึ้นกวักเรียกอาร์เทมิสและเอลิออสให้เข้ามา เธอสวมชุดเดรสยาวคลุมเท้าสีขาว คอเสื้อเป็นแบบคอเต่ากว้าง แขนเสื้อยาวและบานออกเป็นทรงกระดิ่ง สวมเสื้อนอกแบบครึ่งตัวปิดขึ้นมาถึงบนเนินอกเป็นสีแดงอ่อนๆ คล้ายสีเลือดหมู สวมเครื่องประดับทองติดหูทั้งสองข้าง มีดวงตาเป็นสีฟ้า รอยยิ้มของอาร์เทมิสเจิดจ้า เธอเองคือผู้หญิงที่อาร์เทมิสบอกว่าไม่สมควรทำให้โกรธที่สุดในสวรรค์ ผู้หญิงที่ไม่สมควรเป็นศัตรูด้วย พระแม่แห่งสวรรค์ขึ้นฟ้าเฮ้ รอยยิ้มของเธอช่างกว้างมาก อาร์เทมิสสงสัยใจว่าถ้าไม่ได้ตัวช่วยเขาคงตายตายแน่ๆ จึงหันไปมองผู้ชายเพียงคนเดียวในห้องอย่างเร็วชายผู้นี้เป็นเพียงคนเดียวที่คานอำนาจกับเฮ้ได้... ขึ้นอยู่กับว่าเขาคิดจะคานหรือเปล่า เขามีผมเป็นสีทอง จัดทรงแบบให้ฟูเล็กน้อยคล้ายสิงโต ดวงตาที่เรียวแหลมนั้นเป็นสีฟ้าดุจดั่งสีของท้องฟ้า สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวมีแถบสำหรับติดกระดุมประดับระบายสีเดียวกันดูแล้วเหมือนคุณชาย ติดโบว์สีดำไว้ที่คอเสื้อ สวมเสื้อนอกเป็นสีแดงอ่อนเลือดหมูเช่นเดียวกับเฮ้ แขนขวาของเสื้อนอกเป็นแบบปกติที่ยาวไปปิดแขนเสื้อเชิ้ตด้านในจนมิด ส่วนด้านซ้ายมีดีไซน์แปลกประหลาด เป็นแขนเสื้อแบบแถบผ้าที่เปิดไหล่ พาดผ่านข้างแขนไป แขนข้างนั้นกลายเป็นปกเสื้อที่ห้อยยาวไปกระทั่งถึงขอบเสื้อด้านล่างชายผู้มีฐานะเทียบเคียงกับเฮ้ ฐานะของเขาใหญ่กว่าเธอเสียด้วยซ้ำ เขาคือเจ้าสวรรค์ในปัจจุบัน พ่อของโครนอสและโลกิ เซอุสเซอุสรับรู้ถึงสาหัสของอาร์เทมิส แล้วเขารู้ด้วยว่าอาร์เทมิสคิดอะไรอยู่ เขาหัวเราะฮ่าๆ ตอบอาร์เทมิส พ่ออาร์เทมิสหัวเราะตอบเซอุสก็ยังคงหัวเราะ หัวเราะกันอยู่นานกระทั่งอาร์เทมิสเข้าใจความหมายที่เซอุสต้องการสื่อ ฉันรักเมียฉัน ฉันไม่เถียงเมียนะ นั่นคือคำตอบของเซอุส ซึ่งอาร์เทมิสรู้ดีอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องที่ใครๆ ก็รู้ดีเพียงแต่เก็บเอาไว้ไม่พูด ว่าเซอุสนั้นหลงเมีย ไม่ใช่กลัว แต่เป็น ‘หลง’ บ้าเมีย ห่อเมีย หรือจะเป็นอะไรก็ตามที่ใช้อธิบายความคลั่งคลั่งในภรรยาตัวเองได้ นั่นแหละเซอุส เจ้าสวรรค์องค์ปัจจุบันอาร์เทมิสก็แค่หวังเท่านั้นเอง หวังว่าเซอุสผู้เป็นความหวังจะยอมช่วยเหลือเขาบ้าง เห็นแก่เขาและเอ่ยห้ามภรรยาตัวเองบ้าง แค่ว่าห้ามเท่านั้นเอง ปรามเล็กๆ แบบซำๆ ไม่ได้ให้ทะเลาะหรืออะไรกันเลย จากนั้นจะกลับไปหวานชื่นอะไรกันต่อก็ได้เขาไม่ว่า แต่ทำไมถึงต้องมาห่อเมียในเวลาแบบนี้ด้วยละ? นี่ไม่เห็นความสำคัญของเขาเลยหรือ? ช่วยเขาหน่อยได้ไหม? ขอร้องละ ถ้าเขาถูกเฮ้ร่าฆ่าขึ้นมาเขาจะทำยังไงหา? เขายังจะกลับไปหาประชาชนของเขาได้อีกไหม? “ได้ยินว่าทำแกะหายที่เกาะทะเลทรายเพราะเอาแกะไปเยี่ยมลูกฉัน แหม...ฉันต้องขอบคุณจริงๆ เลยนะคะที่ส่งแกะมาเยี่ยมลูกฉันอยู่เรื่อยๆ เลย ทำให้ลูกฉันร่าเริงสดใสขึ้น เรื่องนี้ฉันต้องขอบคุณจริงๆ แล้วฉันก็เข้าใจว่าคุณห่วงแกะมาก พอแกะหายแล้วก็เป็นห่วงรีบออกมาหา แต่บางทีนะคะ บางทีถ้าเคลื่อนไหวให้ดีกว่านี้ลูกของฉันคงไม่ต้องเป็นอันตรายหรอกนะ โหะๆๆๆๆ” พูดจบเฮ้ร่าเอามือป้องปากหัวเราะเสียงสูง อาร์เทมิสรู้สึกกลืนน้ำลายลงคอลำบาก เสียงพูดของเธออาจฟังดูร่าเริงสดใส แต่มันน่ากลัวมากๆ เขารู้สึกเหมือนถูกมือปีศาจอ้อมมาด้านหลังแล้วใช้เล็บที่แหลมคมจิกคอเอาไว้ “อะๆๆๆ” อาร์เตเจ้งนี้รีบร้อนจึงเลยนะ แต่ก็เข้าใจแหละว่าเป็นห่วงแกะขนาดไหน อิม อิม! ฉันเข้าใจนะว่าอาร์เตเองก็ลำบากเหมือนกัน เป็นฉันโดนขโมยของรักของหวงไปก็คง โม โหรีบร้อนไปช่วยเหมือนกัน เพราะฉันฉันไม่โทษอาร์เตเจ้งหรอกนะ อิม ฉันเข้าใจว่า

มันลำบาก แต่ก็อยากจะให้ตั้งสติมากกว่านี้หน่อยนะ คิดแผนก่อนเข้าไปช่วยหน่อยก็ดี บุกเข้าไปช่วยทันทีไม่วางแผนอะไรเลยแบบนั้นมันเหมือนเด็กเล่นขายของเลย โจนตัวใหญ่แล้วแท้ๆ ทำไมถึงทำอะไรเป็นเด็กๆ เลยละ?” คำพูดนี้มาจากหญิงสาวผมทองผู้มีฐานะต่ำกว่าอาร์เทมิส และมันแทงทะลุเข้าอกของอาร์เทมิสดังนึก เขาหันไปมองเธอ หญิงสาวที่ตัวเล็กเหมือนเด็กสาวนั่งอยู่ทางด้านขวามือของเธอ เธอวางมือทั้งสองทับกันไว้ต่างหอน เอนตัวมาเบื้องหน้า โตะเอาหัวแนบกับหมอนมือ ทำตัวสบายๆ ไม่ได้เกรงใจเจ้าสวรรค์กับภริยาอย่างเชอัสและเฮราเสียเท่าไรหญิงสาวผู้นั้นมีผมเป็นสีเหลืองทองยาวเรียบๆ มัดผมครึ่งหัวเป็นทรงหางม้าไว้ข้างหลังและติด โบว์สีฟ้าประดับไว้ ผมส่วนที่เหลือปล่อยเรียบๆ ไว้ เสื้อด้านในของเธอเป็นเสื้อเนื้อผ้าหนาสีน้ำตาลอ่อนคล้ายๆ ครีม ปลายเสื้อบานออกเล็กน้อย เมื่อปล่อยให้เสื้อตัวเนื้อผ้าจะทับกันเป็นชั้นๆ สวมเสื้อนอกเป็นสีขาวขลิบขอบสีทอง โบว์สีทองติดลูกแก้วสีแดงไว้ข้างซ้ายที่ใต้เสื้อคอเดานัยน์ตาสีฟ้าของเธอหรือลงพร้อมรอยยิ้มอ่อนๆ

ระดับ รอยยิ้มสบายๆ คล้ายๆ แมว เธอคือเทพผู้สร้างเกราะป้องกันให้เมืองสวรรค์และคฤหาสน์บน โลกมนุษย์ของ โครนอส แม้ฐานะอาจจะต่ำกว่าอาร์เทมิสและเฮลิออสแต่ก็มีคนเคารพนับถือมาก นิสัยอาจจะเด็กไปหน่อยแต่ก็พึ่งพาได้ เฮคาเต่อนุเทพแห่งแสงสว่าง “ตอนไฉนว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นฉันนี่ตกใจเลย ไฉนว่าเป็นนายนี้ตอนแรกก็ไม่อยากเชื่อนะ แต่คิดๆ ดูแล้วนายมันนิสัยเด็กๆ อยู่ โอเค ฉันเชื่อ” ประโยคนี้มาจากหญิงสาวคนสุดท้ายที่นั่งอยู่ข้างๆ เฮคาเต่ เธอผู้มีผมและตาเป็นสีดำสนิทเหมือนชนกา หญิงสาวผู้ส่งสารเรียกพวกเขามาถึงที่นี่ มีเดีย อนุเทพแห่งความมืดและดวงดาว พวกเขาทั้งสองเป็นเหมือนลูกมือของอาร์เทมิสและเฮลิออส แต่พวกเขากลับไม่ค่อยเคารพเจ้านายของตัวเองเสียเท่าไรเลย พุดอะไรก็เหมือนด่ากันตลอด เอาเถอะ ก็เข้าใจละน่าว่าเขาผิด แต่อย่างน้อยช่วยเห็นแก่หน้าเขาหน่อยจะได้ไหม? นอกจากพวกเขาจะเป็นคนของอาร์เทมิสและเฮลิออส...เฮคาเต่เป็นคนของเฮลิออส และมีเดียเป็นคนของอาร์เทมิสแล้ว พวกเขายังได้รับหน้าที่จากเชอัสและเฮราให้คอยดูแลลูกของพวกเขาที่คฤหาสน์เทพบน โลกมนุษย์ด้วย นอกจากนั้นแล้วยังช่วยจัดการเรื่องภารกิจจากสวรรค์ให้ เป็นผู้ปกครองแทนเชอัสและเฮรายามพวก โครนอสอยู่บน โลกมนุษย์อาร์เทมิสทำหน้าที่บุตรตอบกลับหญิงสาวผู้เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา หญิงสาวเผยยิ้มขอบอกขอบใจแล้วเสร็จทำเป็นหลบสายตาออกไปไม่มองเขา ขณะเดียวกันเฮราได้ใช้สายตาและรอยยิ้มของเธอมองเรียกอาร์เทมิสกับเฮลิออสให้เข้าไปหา พวกเขาไม่มีทางเลือก อาร์เทมิสเผยยิ้มแห้งๆ เดินไปหาที่นั่นระหว่างพวกเขาเฮคาเต่กับพวกเชอัส เขาเตรียมตัวโดนจะเรียบริบร้อยแล้ว ส่วนเฮลิออสนั้นก็ยังคงเหมือนเดิม ไม่รู้สึกอะไรกับเขาเลย บางทีการถูกเรียกมาต่อว่าสำหรับเขาคงเหมือนการเดินเข้าไปในงานประชุมน่าเบื่อๆ นั่งฟังแป๊บนึง แล้วค่อยเดินออกไปนอกห้องหลังเลิกงาน ลืมเรื่องที่ได้ประชุมมาจนหมดสิ้น “ขอเข้าประเด็นเลยนะ ไม่อาร์มกับทอะไรมาก เพราะตอนนี้ลูกของฉันเองก็กำลังมีอันตราย” เชอัสเอ่ยขึ้น เช่นนั้นเฮราที่ท่าทางจะหาเรื่องอาร์เทมิสและเฮลิออสต่อจึงลืมนึกความคิด หันไปมองพระสวามีของเธอและตั้งใจฟัง อาร์เทมิสรู้สึกเหมือนได้รับการช่วยชีวิต บอกมาเลยครับจะให้เขาทำอะไร เขายอมซด ใช้ความผิดให้ทุกอย่าง ขอแค่ทำให้เฮราสบายใจไม่ตั้งแง่กับเขาก็คพอ “ฉันจะไม่เอาความอะไรพวกนาย แต่อยากจะให้พวกนายกลับไปช่วยลูกๆ ของฉันหน่อย แต่ไม่จำเป็นต้องช่วยทำภารกิจ...เฮคาเต่” เชอัสหันไปหาเฮคาเต่ หญิงสาวผมทองในชุดอ่อนนุ่มสบายๆ สีขาว เธอยกมือของเธอขึ้นสูง ร้องเสียงยานคางว่า “คำ~” หยิบเอาขวดแก้วขนาดเล็กออกมาจากกระเป๋ากระโปรงของเธอ วางมันลงบน โตะเบื้องหน้าเธอแล้วเลื่อนมันมาเบื้องหน้าของอาร์เทมิสและเฮลิออส “นี่คือยาที่ทางฝ่ายปรุงยาได้ปรุงเอาไว้เมื่อนานมาแล้วคะ ยาลบความทรงจำ หากหยดยานี้ลงบนพื้นและตั้งจิตอธิษฐานกำหนดเป้าหมายเป็นตัวคน แล้วคนที่เป้าหมายในรัศมีหนึ่งรอบหยดยาจะถูกลบความทรงจำตามส่วนที่เราต้องการ มันเป็นยาที่พิเศษมากคะและเป็นยาที่ปรุงขึ้นมาได้ยากมาก คุณลุงนักปรุงยาที่อายุมากแล้วคนหนึ่งได้สร้างมันขึ้นมา แต่แล้วเขาก็ตายไปโดยไม่ได้ทิ้งสูตรเอาไว้ ยาพวกนี้ได้ถูกนำไปใช้มาแล้วหลายครั้งหลายหน แล้วนี่ก็เป็นขวดสุดท้ายแล้วที่เหลืออยู่ เพราะฉะนั้นให้ใช้และถืออย่างระมัดระวังนะคะ กับเมืองเล็กๆ กลางทะเลทรายนั้นใช้แค่หยดเดียวก็เกินพอ อย่าใช้มากกว่านั้นนะคะ มันเปลือง ส่วนที่เหลือให้เอากลับมาด้วย หลีกเลี้ยงการเก็บไว้ในที่ร้อนด้วยคะ ระวังไม่ให้มันระเหิดหายไป” เฮคาเต่อธิบายสรรพคุณยาที่ว่ากับอาร์เทมิส อาร์เทมิสดูประหลาดใจ จึงง้างพลางจับขวดยาขวดเล็กๆ อย่างสนใจสนอกสนใจ สมัยที่เกิดเรื่องกับ โลก สวรรค์ได้ใช้ยาลบความทรงจำกับมนุษย์ ทำให้ทุกคนลืมหน้าตาของเทพไปจนหมด รวมทั้งลืมชื่อกับหน้าของลูกเจ้าสวรรค์ไปด้วยเพื่อความปลอดภัยระหว่างทำภารกิจ เจ้านี่เองหรือคือยาสุดยอดเยี่ยมที่ว่า แต่มันเหลือแค่ขวดเดียวเองหรือ? แอ้งจิง ยาน่าสนุกแบบนี้น่าจะมียาอีกเยอะๆ เขาจะได้เอามันไปเล่นเชอสมองเฮคาเต่กระทั่งเธออธิบายจบ จากนั้นจึงประสานมือกันไว้บน โตะ หันมองอาร์เทมิสกับเฮลิออส “ฉันจะให้พวกนายไปลบความทรงจำของคน ในเมืองชะ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับพวกนาย เรื่องที่พวก โครนอสรู้จักกับพวกนายด้วย ให้ทุกคนลืมให้หมด จะใช้วิธียังไงก็ได้ จะปลอมตัวไปหยดยาหรืออะไรก็ได้ ขอแค่ทำให้สำเร็จก็พอ ส่วนภารกิจที่เหลือให้ปล่อยพวก โครนอสจัดการกันไป” เฮราถอนหายใจ ยกมือขึ้นกอดอกเอนหลังฟังแก้อีสิหน้าไม่ชอบใจ “ถึงพวกนั้นจะลืมแล้วก็เถอะ แต่ปราสาทฟิงขนาดนั้นพวกเขาคงตะจิตๆ เหมือนกันที่เกิดอะไรขึ้น ลูกๆ คงทำภารกิจได้ลำบากขึ้นนะ” ตามหลังด้วยเสียงสบถหายใจดังพืดพืด เชอัสหัวเราะเจื่อนๆ เขากลับเหมือนกันว่าคนในปราสาทจะแตกตื่นกันไปจนไปทำให้ภารกิจลูกของพวกเขากลายเป็นภารกิจที่อันตรายไป” ยาล้างความทรงจำคงช่วยอะไรไม่ค่อยได้สินะ...ฉันใช้ไปก็เหมือนจะเสียชีวิตอยู่ เอาอย่างนี้ เอายาคืนให้เฮคาเต่ไปแล้วกัน ยาพวกนี้ยังใช้ในกรณีอย่างอื่นได้มากกว่า แล้วก็เปลี่ยนใหม่คือฉันจะให้พวกนายไปรวมตัวกับพวก โครนอสทำภารกิจร่วมกัน คอยให้คำแนะนำพวกเขาถ้าเห็นว่ามันอันตรายจริงๆ นอกนั้นก็ปล่อยให้พวกเขาจัดการกันเอง” เชอัสเผยยิ้ม ใช้ดวงตาที่แหลมคมเป็นเอกลักษณ์ของเขามองอาร์เทมิสกับเฮลิออส อาร์เทมิสเกือบจะถอนหายใจออกมาแต่ก็ซ่อนเอาไว้ได้ ใบหน้านิ่งเรียบได้สำเร็จ แอบบ่นเสียดายอยู่ภายในใจ เกือบจะได้ลองใช้ยาลบความทรงจำที่น่าสนุกแล้วแท้ๆ สุดท้ายก็ไม่ได้ใช้เสียนี้ แถมยังต้องร่วมภารกิจกับเด็กแสนบออย่าง โครนอสเสียอีก โครนอสเกลียด

ยตเขาจะตาย จะร่วมมือกับเขาทำภารกิจไปรอดไหมนะ“เดินทางไปเองคงช้า ทั้งคนอื่นอาจพบเห็นพวกนายได้ง่าย งั้นฉันจะส่งพวกนายไปหา โครนอสกับเฟนริลเลยนะ ในห้องนอนของพวกเขา” เฮคาเต้อยู่ เอลิออสพยักหน้ารับ แบบนั้นก็ดีเหมือนกัน ไปเร็วดี ไม่ต้องยืนอยู่บนราชรถของเอลิออสนานๆ ให้ปวดเนื้อปวดตัวด้วย จะกลับเมื่อไหร่ก็ค่อยขึ้นเรือกลับกับ โครนอสและเฟนริลหรือไม่ก็ให้เอลิออสเรียกราชรถตามไปที่เกาะที่หลังก็ได้“ได้พวกนายฉันค่อยสบายใจหน่อย ถ้าเป็นพวกนายคงปกป้องพวกเขาจากอันตรายได้ ขอฝากพวกเขาทั้งสองไว้ด้วยนะ” เซอุสยิ้มสดใสที่ทำให้คนมองรู้สึกสบายใจ ถัดจากเซอุสเฮราก็ฝากฝังพวกเขาด้วย รับปากทั้งสองคนเป็นมั่นเหมาะเฮคาเต่จึงลุกขึ้นยืน ก้าวเดินไปข้างๆ โต๊ะตรงบริเวณโล่งๆ ไม่มีอะไรอยู่ “เอ้า! ถ้าอย่างนั้นก็มาขึ้นตรงนี้ ฉันจะร้ายเวทย์พาพวกนายไปที่ห้องของโครจิงให้!” เธอหันมากวักมือเรียกอาร์เทมิสและเอลิออส กวักแรงๆ ใช้พลังเต็มที่แบบเด็กๆ อาร์เทมิสและเอลิออสเดินไปหยุดเบื้องหน้าของเธอ ตรงจุดที่เธอบอก“ฝากด้วยนะ” มีเดียบอกกับทั้งสอง ใบหน้าของเธอปรากฏรอยยิ้ม แม้ทั้งสองจะเป็นเทพเจ้าสำราญแต่พลังความสามารถนั้นของจริง มีพวกเขาอยู่กับ โครนอสและเฟนริลด้วยเธอจะรู้สึกสบายใจมาก“อ่า” อาร์เทมิสขานรับ เฮคาเต่มองกระทั่งทุกคนบอกลาเสร็จจึงเรียกไม้เท้าสีขาวสำหรับร้ายเวทย์ออกมา ไม้เท้าสั้นสูงกว่าตัวของเธอล็กน้อย มีปลายไม้เท้าจุ่มวนรอบลูกบอลสีทองขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงกลาง เธอยกไม้เท้าขึ้นหลังตำร้ายเวทย์ที่แสนยาว วงเวทที่สลักตัวอักษรแปลกๆ ปรากฏขึ้นแทบเท้าของอาร์เทมิสและเอลิออส มันเป็นวงเวทสีขาวเหมือนแสงสว่าง ตัวของพวกเขาปกคลุมด้วยแสงสว่างที่เพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งมันดูกลืนทึบสีของพวกเขามาจนหมดสิ้น อาร์เทมิสรออยู่ครู่หนึ่งกระทั่งแสงสว่างเริ่มหายไป ทิศนะวิสัยกลับมาเป็นปกติ เขายืนอยู่ในห้องพักขนาดเล็กที่สร้างขึ้นจากไม้ คนภายในห้องสะดุ้งเมื่อพวกเขาปรากฏตัวขึ้น

กะทันหัน*****ทหารคนที่จากไปกลับมาพร้อมกับทหารอีกร่วมกอง มีทหารยศสูงอยู่เป็นจำนวนมาก ผสมรวมมาคือพวกที่ยศน้อยลงมาหน่อยแต่ล้วนเป็นพวกเดียวกัน อยู่ใต้บังคับบัญชาของพวกยศสูง โดยตรงทั้งนั้น พวกเขาเฝ้าอยู่ด้านหน้ารถดูลูกค้าของ โรงแรมที่กลับมาบ้าง เข้าไปในโรงแรมตามจุดต่างๆ ทั้งชั้นหนึ่ง ชั้นสอง และชั้นสามเดินไปเดินมาตรวจเวรยามบ้าง อัลฟอรซ์เสียมากกว่า โครนอสกับเฟนริลจะถูกจับได้ ทหารพวกนี้เอาจริงสุดๆ เขาจะต้องไปเตือน โครนอสและเฟนริล พวกเขาทั้งสองจะต้องรีบหนีออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด แต่จะหนียังไง เรื่องวิธีเอาไว้ก่อน ตอนนี้เขาต้องหาทางเตือนพวกเขา“แม่ เดี่ยวขอเยี่ยมกุญแจหน่อยนะ” อัลฟอรซ์ข้างๆ แม่ในเคาท์เตอร์ยืนตัวไปกระซิบแม่ของเขา ผู้เป็นแม่หันมาขมวดคิ้วมองลูกตน “กุญแจอะไร จะเอาไปทำอะไร?” อัลฟอรซ์ตอบว่ากุญแจห้องของ โครนอสกับเฟนริล แม่ของอัลฟอรซ์ดูจะโมโห “แกจะเอากุญแจห้องแขกไปทำไม คิดจะบุกเข้าห้องของแขกหรือไง?” อัลฟอรซ์บอกแม่ว่าเขาไม่ได้คิดอย่างนั้น แต่มันมีเหตุจำเป็นจริงๆ เขาบอกไม่ได้ว่ามันเป็นเหตุจำเป็นเรื่องอะไร เขาให้แม่รู้ไม่ได้ว่าทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะ โครนอสกับเฟนริล ถกเถียงกันอยู่นานแม่ของเขาก็ไม่ยอมให้ บอกว่าถ้าไม่มีเหตุผลเพียงพอแม่เป็นลูกก็ให้กุญแจไขเข้าห้องแขกไม่ได้ อัลฟอรซ์อ้าปากกว้างแทบร้อง โหยหวน เขาขอกุญแจจากแม่เพราะจะได้เข้าห้องของ โครนอสและเฟนริลได้ง่ายๆ ตั้งใจจะอาศัยช่วงที่ทหารเผลอๆ ไขประตูเข้าไปเลยไม่ต้องเคาะประตูให้น่าสงสัย แบบนี้จะเข้าไปหา โครนอสกับเฟนริลก็ลำบากขึ้นสิ ตอนเคาะประตูรอการตอบรับจาก โครนอสทหารจะสงสัยแล้วเดินเข้ามาหาได้ ถ้าเจอ โครนอสก็เท่ากับจบ เขาควรทำยังไงดีคิดไม่ออกว่าต้องทำยังไง รู้แต่ต้องหาทางบอก โครนอสให้ได้ บางทีเขาอาจจะต้องลองขึ้นไปดูสถานการณ์ด้านบนสักหน่อย ดูว่าทหารด้านบนลาดตระเวนหรือยืนเฝ้ายามกันยังไง เขาอยู่แต่ข้างล่างตลอดเลยไม่รู้บางที่อาจจะมียังช่องว่างให้เขาแอบเข้าไปในห้องของ โครนอสก็ได้ แต่ก่อนอื่น...“แม่ เดี่ยวผมขึ้นไปหา โครนอสข้างบนก่อน แม่อยู่ข้างล่างแล้วก็อย่าให้พวกทหารได้กุญแจห้องของเขาไปนะ ถ้าพวกเขาถามถึงกุญแจทำได้ก็อย่าให้กุญแจของ โครนอสไป” อัลฟอรซ์หันไปกระซิบกระซาบบอกแม่ของเขา ผู้เป็นแม่ขมวดคิ้ว “หมายถึงเด็กพวกนั้นหรือ? ทำไมล่ะ?” ผู้เป็นแม่ถาม อัลฟอรซ์ปฏิเสธที่จะไม่ตอบ แคบอกแม่เขาให้ทำตามนั้นก็พอ“หรือว่าคนที่พวกเขาตามหาคือเด็กคนนั้น?” อัลฟอรซ์กำลังจะเดินออกไป แต่พอได้ยินคำถามกระซิบกระซาบนั้น เขาหยุดฝีเท้าลงสะบัดหน้ากลับมามองแม่ของเขา ปากนั้นอ้ากว้างอธิบายความคิดของเขาทั้งหมด“ใช่จริงๆ ลินะ?” ผู้เป็นแม่ถาม ยกมือขึ้นกอดอก อัลฟอรซ์รู้สึกตัวรีบปิดไม้ปิดมือพยายามอธิบายอะไรสักอย่างแต่นึกไม่ออก แม่ของอัลฟอรซ์ยืนรอว่าลูกชายจะพูดอะไร แต่เห็นเขาไม่ยอมสงบใจลงเสียทีเธอส่ายหน้าหน่อยๆ เหลือบสายตาดูขึ้นมองเพดานครุ่นคิดแล้วบอกกับอัลฟอรซ์ “รอเดี๋ยวนะ” ก้มหน้าลงไปใต้เคาท์เตอร์ความหากุญแจสำรองของห้อง โครนอสออกมาแม่ของอัลฟอรซ์ขยับเข้าใกล้อัลฟอรซ์จนชิด ยึดกุญแจใส่มือเขาแล้วเงยหน้าขึ้นมองหน้าของเขาตรงๆ “เอานี้ เอมันไป ถ้าพวกเขามาเพื่อตามหาเด็กพวกนั้นจริงๆ งั้นนายก็ต้องช่วยพวกเขาด้วย อ้อ แล้วฉันไม่ได้ให้กุญแจกับนายเพื่อให้หายบุกเข้าไปทำเรื่องไม่ดีในห้องของเด็กพวกนั้นหรอกนะ” เธอกระซิบเสียงเบาๆ บอกให้รู้กันแค่สองคน อัลฟอรซ์อ้าปากค้าง “ทำไมถึงให้ผมล่ะ?” ถามกลับเสียงกระซิบ เมื่อก็เธอยังปฏิเสธไม่ยอมให้กุญแจกับเขาอยู่เลย“ถ้าแกทำอะไรสมเหตุสมผล มีเหตุผลบอกฉันก็ให้วะ ถ้าพวกนี้มาเพื่อจะจับเด็กพวกนั้นจริงๆ ฉันจะเก็บกุญแจเอาไว้ให้พวกทหารไล่ทำซากอะไร แกเอาไปนั่นแหละดีแล้ว รีบไปเลยเร็วเข้า ก่อนที่พวกเขาจะสงสัยเอา” แม่ของอัลฟอรซ์มองอัลฟอรซ์ตาเขียว ปิดมือไล่เขาให้รีบๆ ขึ้นไปข้างบน อัลฟอรซ์ผุดยิ้มกว้างดีอกดีใจ ขอขอบคุณแม่ของเขาแล้วรีบเดินไปขึ้นบันได ขณะเดียวกันก็ไม่รีบมากเกินไปจนพวกทหารที่อยู่ใกล้ๆ สงสัย แกล้งทำเป็นเดินสบายๆ ผ่านชั้นสองไปกำลังจะขึ้นถึงชั้นสามอัลฟอรซ์แอบสอดสายตาออกจากบันไดไปมองทางเดินทั้งซ้ายและขวา มีทหารยืนเฝ้าระเบียบทางเดินอยู่เพียงคนเดียว และเหมือนเขาจะไม่ได้สนใจการเดินตรวจตราเสียเท่าไร แค่นั่งอยู่มุมด้านในสุดเฝ้าทางเดินเอาไว้ เขาหันหน้ามองมาทางบันไดตลอดเวลา เป็นไปไม่ได้ที่จะมองไม่เห็นอัลฟอรซ์ในเวลานี้ อัลฟอรซ์สบตากับเขาจากระยะไกลและเดินต่อแกล้งทำเป็นไม่ได้สนใจเขา ตอนนี้เขามีกุญแจห้องของ โครนอสแล้ว เขาสามารถไขเข้าไปในห้องของ โครนอสได้เลย ไม่ต้องยื่นเคาะประตูให้สงสัยว่าในห้องมีคนอยู่หรือเปล่า

เขาจะแกล้งทำเป็นเหมือนห้องนี้เป็นห้องของเขาเอง ไม่มีใครคนอื่นอยู่เขารับไขประตูเปิดเข้าไปให้เป็นธรรมชาติที่สุด ตอนก้าวเข้าไปและตอนปิดประตูก็เช่นกัน ไม่รีบร้อนกระทั่งทหารที่อยู่ด้านนอกสงสัย พอปิดประตูได้แล้วเขารับถือคประตูและถอนหายใจออกมาแทบหมดปอด รอดแล้ว ทหารที่ยืนเฝ้าทางเดินอยู่คงไม่ได้สงสัยเขาใช่ไหม?“นายเข้ามาในห้องของพวกเราได้ยังไง? หรือจะใช้กุญแจสำรอง ปกติเจ้าของ โรงแรมเขาเที่ยวเอากุญแจสำรองมาไขเข้าห้องที่เปิดให้เข้ากับแขกแล้วหรือ? โรงแรมนายนี้ น่าจะไปอ่านหนังสือจรรยาบรรณ ในการทำอาชีพเพิ่มนะ” เสียงของ โครนอสจากภายในห้องกระแทกเข้ากลางหลังของอัลฟอรัชและแทงสวนเข้ามาถึงในใจของเขา ทะลุออกด้านหน้า อัลฟอรัชค่อยๆ หันกลับไปซ้ำๆ พร้อมรอยยิ้มเจื่อนๆ โครนอสกับเฟนริลนั่งอยู่บนเตียงด้านนอกซึ่งเป็นเตียงของ โครนอส ผ้าผืนและหน้าต่างในห้องปิดสนิทแตกต่างจากตอนที่อัลฟอรัชเข้ามาในตอนแรก เปิดตะเกียงที่หัวเตียงให้แสงสว่างภายในห้อง ในมือของพวกเขามีแผ่นกระดาษที่ด้านหลังคือตัวอักษรมากมาย เอกสารที่อัลฟอรัชไม่รู้ว่าเป็นอะไรกันแน่แผนที่ที่อัลฟอรัชเขียนให้พวกเขานั้นเอง หากมองดูดีๆ แล้วบนเตียงของพวกเขามีเอกสารแบบเดียวกันกระดาษกระจายอยู่เต็มไปหมด แทบทุกใบหันด้านที่เขียนแผนที่ออกขึ้นบน“เออ...ขอโทษที่ช่างนอนกมึทหารเดินตรวจตราอยู่นะ จะให้เดินมาเคาะประตูขอเข้าห้องนานเหมือนเดิมก็เหมือนจะไม่ได้ ฉันทักทหารคนนั้นจะสงสัยเดินเข้ามาขอตรวจสอบในห้องของนาย” อัลฟอรัชยิ้มแย้มๆ ยกมือขึ้นเกาหัว โครนอสขมวดคิ้วสายตาดำจ้องมองอัลฟอรัชเหมือนจับผิด คงไม่เห็นว่อัลฟอรัชพูดอะไรผิดพลาด เขามุ่งง่าในลำคอตั้ง “หืม” ตามกับอัลฟอรัชต่อ “แล้วที่มานี้มีอะไรล่ะ?”“ก็...ตั้งใจจะมาบอกพวกนายว่าตอนนี้ทหารมากันเต็ม โรงแรมแล้วละ ฉันทักพวกนายควรหาทางหนีออกไปจากที่นี่นะ ตะแต่นั้นสินะ...พวกเราจะหนีออกไปยังไงดีนะ...” อัลฟอรัชจึงม่ง่าหันกลับไปคิดพลางยกมือขึ้นแตะคาง โครนอสจึงม่ง่าในลำคอตั้ง “หืม” อีกครั้ง หยิบแผนที่บนเตียงขึ้นมาหลายๆ แผ่น สลับเปลี่ยนหน้าแต่ละหน้ามองดูมัน“ก็คิดอยู่หรือว่าจะหนี แต่ตอนนี้ยังไม่จำเป็นอะ ได้แผนที่มาแล้วที่เหลือก็กำหนดเป้าหมาย...เออ นายมาก็ดีเลย นายไม่รู้จริงๆ เหรอว่าห้องทดลองในปราสาทมันอยู่ที่ไหน เอาอย่างนี้ ในปราสาทมีทางลับแปลกๆ อยู่ตรงไหนบ้างหรือเปล่า? หรือมีทางไหนบ้างที่เบี่ยงบนเก็บไว้เป็นความลับไม่ยอมให้พวกนายเข้าไป ห้องก็ด้วย ทางเดินก็ด้วย มีอะไรบอกมาให้หมดเลย” แรกเริ่ม โครนอสมองแต่แผนที่ พอ निकออกเขาเงยหน้าขึ้นจากแผนที่มองอัลฟอรัชแล้วขอร้อง อัลฟอรัชสับสนว่าทำไม โครนอสถึงยึดติดกับห้องทดลองจัง เมืองนี้ไม่มีนักวิจัยเสียหน่อย แล้วจะมีห้องทดลองในปราสาทไปได้อย่างไรแต่เอาเถอะ เขาตัดความสงสัยทั้งหมดครุ่นคิดหาคำตอบให้โครนอส “ห้องที่ห้ามคนนอกเข้าไปนั่นหรือ...” ยกมือขึ้นกอดอกจิมง่า ไ่ลึกไปตามส่วนต่างๆ ของปราสาทว่ามีที่ไหนบ้างเป็นอย่างที่ว่ามีผู้ชายสองคนปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลันกลางห้องท่ามกลางความมืด พอรู้สึกตัวอัลฟอรัชนั้นเกือบจะกรี๊ดร้องออกมา***** ดูแล้วคาดว่าคงไม่จบภายในตอนหรือ

สองตอนแน่...ฉะนั้นจะขอตัดตอนไปแต่งเรื่องอื่นก่อนนะคะ กลับมาเจอกันอีกครั้งหลังเรื่อง Herou X Maowwww
คะ*****มาต่อกันแล้ว

คะ*****-08-สองมหาเทพที่ปรากฏตัว
กะทันหัน อัลฟอรัชผีนกแล่นลมหายใจที่เกือบจะกลายเป็นเสียงกรี๊ดร้องกลับเข้าไปในคอ เขายังไม่อยากจะเรียกพวกทหารเข้ามาเคาะประตูตอนนี้ ผู้ปรากฏตัวใหม่หรือเฮลิออสกับอาร์เทมิสกวาดตามองไปรอบๆ เฮลิออสยังคงมีสีหน้าเลื่อนลอยไม่ใส่ใจโลก ส่วนอาร์เทมิสขมวดคิ้วมองไปรอบๆ และสงสัยว่าทำไมห้องที่พวกเขาโผล่เข้ามาถึงได้มีตอย่างนี้ สักพักเขาก็หันไปเจอโครนอสกับเฟนริลบนเตียง โครนอสซึ่งนั่งพิงหลังอยู่กับเตียงขมวดคิ้วเล็กๆ “ทำไมถึงได้โผล่มาในสภาพแบบนี้ได้เนี่ย” จิมง่าเบาๆ พร้อมเสียงถอนหายใจ อาร์เทมิสซึ่งได้แกะคิณมาเรียบร้อยปลดความตึงเครียดทั้งทุกอย่างยกมือขึ้นชูทัก โครนอสพร้อมเสียงหัวเราะที่เหมือนกำลังนึกอะไรพิเรนทร์ๆ อยู่ในหัว โครนอสเหยียดหน้าแรงๆ ขยับถอยไปด้านหลังจนเพ็งนึกได้ว่าหลังของตัวเองติดหัวเตียงอยู่แล้ว“มาทำอะไรไม่ทราบ? ได้ข่าวว่าได้แกะคิณแล้วนี่” โครนอสยกเอกสารขึ้นตั้งขวางหน้าตากลัวตาของเขาหรือเล็กจ้องอาร์เทมิสอย่างไม่ไว้วางใจ อาร์เทมิสกระพริบตาปริบๆ ประหลาดใจ “นายรู้เรื่องนี้แล้วหรือเนี่ย อ้อ เพราะพวกเราบุกเข้าไปในปราสาทนั่นอีกทีก็เกินไปสินะ? แหม...มันก็อย่างนี้แหละนะ เพราะคนมันจะดัง...” ชายหนุ่มผมดำยกนิ้วชี้กับนิ้วโป้งวางไว้ใต้คางกอดอกทำท่าเก๊กเทห์ โครนอสเหยียดหน้าแรงๆ อีกครั้ง“แล้วมาทำอะไรที่นี่ อ่า...” ตามเสร็จ โครนอสเหลือบไปเห็นอัลฟอรัชที่ยืนเฝ้าอยู่ด้านหลังของอาร์เทมิสกับเฮลิออส เฮลิออสสะกิด ใจสายตาดำของ โครนอสจึงหันไปมองตามและเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าที่ไม่สมควรอยู่ที่นี้ แต่อาร์เทมิสไม่ได้ใส่ใจสายตาดำของ โครนอสเลย แอ่นอกอย่างหงส์หัวเราะที่ “พ่อแม่ของนายบอกว่าทนายพวกนายทำภารกิจผิดพลาดไม่ได้ก็เลยส่งพวกเราลงมาดูแลพวกนาย แหม...ให้อาร์เทมิสคนนี้นั่งมาดูแลบุตรเจ้าสวรรค์นี่ฉันเชิลจุเบย” อาร์เทมิสทาบมือของเขากับแก้มแสดงอาการเขินอาย อัลฟอรัชอ้าปากหาวกว้าง โครนอสยกมือขึ้นกุมขมับ เฮลิออสถอนหายใจเล็กๆ หลบสายตาไปอีกด้าน ส่วนเฟนริลหัวเราะเจื่อนๆ จ้องมองอาร์เทมิสที่ไม่รู้เรื่องราวปล่อยแบบนีต่อไปอาร์เทมิสคงพูดอะไรต่อมิอะไรมากมาย โครนอสเอาหน้าออกจากมือของเขา ยกนิ้วชี้ขึ้นชี้อาร์เทมิสพลาจทำนิ้ววนไปวนมา “อาร์เทมิส หันกลับไปด้านหลังนะ”“หืม?” อาร์เทมิสจึงม่ง่าหันกลับไปตามที่โครนอสบอก เขาชะงักเมื่อเห็นผู้ชายไม่รู้จักหน้าค่าตายืนอยู่ “อืม...เป็นรูปปั้นที่มีรายละเอียดดีมาก ดูสิ ขนาดลูกกะตาเองยังเหมือนมีน้ำมีนวลสะท้อนแสงเล็กๆ ในที่มืดด้วย”“นั่นมันคนจริง เจ้าโง่” โครนอสถือโอกาสตำอาร์เทมิสไปในตัว อาร์เทมิสยิ้มแป้นใส่อัลฟอรัช จ้องอีกฝ่ายกระทั่งอัลฟอรัชหน้าเจื่อนก้าวถอยหลังด้วยความกลัว อาร์เทมิสพยักหน้าหงิกหงักหันกลับไปมองโครนอสอีกรอบ “แล้วทำไมที่นี้ถึงมีมนุษย์อยู่ด้วยล่ะครับท่านลูกเจ้าสวรรค์ ไหนบอกให้อาร์เทมิสหลุดล่อนนี้ขึ้นใจหน่อยสิ”“ไม่ต้องมาโทษคนอื่นที่ปล่อยให้มนุษย์เข้ามาในห้องเลย โโทษตัวเองที่เข้ามาในห้องฉันเอง โดยพลการณแล้วดันพูดเอาพูดเอาไม่ยอมมองรอบตัวให้ดีกว่าก่อนเถอะ เจ้าบ้า” โครนอสยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าเถียงอาร์เทมิสจอตๆ รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของอาร์เทมิส เขาหันกลับไป

จ้องอัลฟอร์ชให้อีกฝ่ายสะดุ้งอีกรอบ จ้องแล้วก็ถอนหายใจกลับมามองโครนอส “จะเอาyalabความทรงจำมาใช้ตอนนี้เลยดีไหมนะ” อาร์เทมิสจิ้มง่าเบาๆ ให้เฮลิออสขยับแว่นตบมุก “เสียใจด้วยนะอาร์เทมิส พวกเราไม่มียานั้นในตอนนี้อีกอย่างทางสวรรค์คงไม่ถึงขนาดเอายามีค่านั้นมาใช้กับคนแค่คนเดียวหรอก” อาร์เทมิสพยักหน้าหงิกหงัก “งั้นฆ่าเลยดีไหม?” ผายมือออกให้ดวงจันทร์แสงปรากฏในมือของเขา อัลฟอร์ชชะงักถอยกรูด เฮลิออสยกมือขึ้นกอดอก “ถ้านายอยากจะกลายไปเป็นเทพตกสวรรค์นะ” อาร์เทมิสหน้าบูดเก็บพระจันทร์ของเขากลับไป สะบัดหน้าไปมองโครนอสแรงๆ “โครนอส มันก็เพราะนายไม่ยอมเตือนฉันก่อนนั่นแหละว่าในห้องนี้มีคนอยู่!” เขาเริ่มโยนความผิดให้โครนอส โครนอสอูทาน “เฮ้!” ดั่งลั่น แต่คิดไปคิดมาแล้วมันก็เป็นความผิดของเขาส่วนหนึ่งด้วย เขาเองก็ลืมนึกไปเหมือนกันว่าอัลฟอร์ชอยู่ที่นี้ ไมลี อันที่จริงทั้งหมดมันเป็นความผิดของอาร์เทมิสกับเฮลิออสตั้งแต่แรกแล้วนี่นา “นายต่างหากที่ผิด โผล่เข้าพรตพรตเข้ามาในห้องของฉันนะ ถ้านายไม่โผล่พรตพรตเข้ามาแบบนี้พวกเราจะพลาดกันหมดไหม?” โครนอสยกนิ้วชี้หน้าอาร์เทมิสให้เขาโมโหใส่ “ฉันถึงได้บอกไงว่าแล้วทำไมนายถึงไม่เตือนฉันอะ?” ทั้งสองเหมือนจะทะเลาะกันต่างประเด็นนิดหน่อย ที่โครนอสโกรธคือแค่พวกอาร์เทมิสเข้ามาในห้องอัลฟอร์ชก็รู้แล้ว เพราะนั่นทั้งหมดเลยเป็นความผิดของอาร์เทมิสและเฮลิออส แต่อาร์เทมิสไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้น และโครนอสไม่ได้คิดจะอธิบายให้มากความด้วย “ตะ เตี้ยวก่อนครับ อย่าเพิ่งทะเลาะกันเลย ตอนนี้ข้างนอกมีทหารเดินไปเดินมาอยู่ ถ้าพวกเขาได้ยินเสียงทะเลาะกันในห้องพวกเขาจะวิ่งมาเจอพวกเรานะครับ” อัลฟอร์ชลนลานพุ่งเข้าไปกระชับห้ามทั้งสอง โครนอสเพิ่งนึกได้ จิมง่าสั้นๆ เสียงดัง “อืม” ลอบส่งสายตาดูๆ ใส่อาร์เทมิสโดยไม่พูดไม่ได้ตอบ อาร์เทมิสขมวดคิ้ว มองโครนอสแล้วหันกลับไปมองประตูทางออก ถอนหายใจแล้วเหลือบสายตาดูขึ้นมองเพดาน ก้มหน้าลงมามองโครนอส “เอาเถอะ ยังไงมนุษย์นี่ก็รู้ไปแล้วนั่นคงช่วยไม่ได้ อันที่จริงเฮ้! เขาได้เป็นคนส่งพวกเรามาเนะ บอกให้กลับมาจัดการปัญหาที่พวกเราก่อไว้ด้วย เพราะพวกเราไปบุกปราสาทนั้นพวกมนุษย์นั้นก็เลยออกมาตามตัวพวกเรากันให้ว่อน แล้วพวกนายเองก็กำลังลำบากกับเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน” โครนอสถอนหายใจหนัก “ว่าแล้วก็นายพูดตอนแรกมันเป็นเรื่องโกหก เออ ก็ลำบากอยู่จริงๆ นั่นแหละ แต่ที่ลำบากกว่าคือพวกเราไม่รู้รายละเอียดอะไรในปราสาทเลย ปัญหาที่พวกนายสร้างขึ้นมานะถ้านายเข้าไปในปราสาทไปทำการกิจให้เสร็จทันทีมันก็ไม่เป็นปัญหาอยู่หรอก เพราะนั่นถ้าคิดจะช่วยละก็นายบอกมาในปราสาทมีอะไรบ้าง ห้องทดลองอยู่ที่ไหน พวกเราจะได้นึกเข้าไปทำลายห้องทดลองนั่นกันคินี่เลย” โครนอสหยิบเอกสารขึ้นมากำหนึ่งแล้วเขวี้ยงใส่หน้าอาร์เทมิส เอกสารทั้งหลายกระจัดกระจายกันร่อนลงบนพื้น อาร์เทมิสขมวดคิ้วทุดตัวลงไปนั่งเก็บแล้วดูรายละเอียด “อืม... ค่อนข้างเยอะ เขาเป็นว่าซีเกียจอ่าน อยากให้ฉันรู้เรื่องอะไรนายสรุปมาเลยเหอะ ส่วนที่นายขอร้องมาเหมือนว่าฉันจะทำให้ไม่ได้ตอนที่บุกเข้าไปพวกเราไม่ได้เดินสำรวจกันถึงขั้นนั้นหรอก มีพวกนักวิจัยเดินออกมาเอาแกะให้พวกเราเอง จากนั้นพวกเราถูกรวบรวมนั้น โจมตีแล้วหนีออกมา” โครนอสเสียงหน้าออกไปสบล “ไอ้พวกไร้ประโยชน์เอ๊ย...” อาร์เทมิสได้ยินเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มเหี้ยมๆ ใส่โครนอส อัลฟอร์ชเลิกลัก โดยมีเฮลิออสกอดอกจ้องสังเกตการณ์เงิบๆ สนอกสนใจท่าทางและปฏิกิริยาของเขา “ถ้าอย่างนั้นฉันก็บุกเข้าไปด้านในไม่ได้ ไมลี หรือว่าต้องแอบเข้าไปตรวจสอบในปราสาทดี อาร์เทมิส ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนายลองบุกเข้าไปในปราสาทอีกรอบดี พ่อแม่ฉันส่งพวกนายมาตายแทนฉันอยู่แล้ว ไซ้ไหมล่ะ? ทำตัวให้เป็นประโยชน์หน่อย” โครนอสยกนิ้วชี้หน้าพูดปาวๆ จนคิ้วของอาร์เทมิสกระตุกรัวๆ “นายว่าใครมาตายแทนนายไม่ทราบอะ? ฉันแค่ถูกส่งมาเพราะฉันเผลอไปสร้างเรื่องให้พวกนายลำบากเท่านั้นเอง ฉันช่วยนายได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะมาตายแทนนายเว้ย!” เฮลิออสกระดิกเท้าตบพื้นเบาๆ เรียกความสนใจจากพวกโครนอส “ฉันไม่แน่ใจพวกเราจะบุกเข้าไปในปราสาทได้หรือเปล่า กำแพงปราสาทพังไปนิดหน่อยอาจพอผ่านเข้าทางนั้นได้ แต่คิดให้ดีๆ ฝ่ายนั้นก็คงไม่ปล่อยคนเดินผ่านเข้าไปในปราสาทง่ายๆ เหมือนกัน แล้วนายก็รู้ พวกเราไม่ได้มีความสามารถหายตัวเข้าไปด้านในได้ ถ้าจะแทรกตัวเข้าไปคงต้องรอนจนตกกลางคืนให้ทหารยามน้อยลงก่อน ทหารยามอาจไม่หายไปหมดแต่ก็น้อยลงบ้าง แถมยังใช้ความมืดแฝงซ่อนตัวได้ด้วย เพียงแต่ถ้าพวกเรานึกเข้าไปอีกครั้งพวกนั้นคงระวังตัวกันมากขึ้น อันที่จริงแค่พวกเรานึกเข้าไปคราวแรกพวกนั้นก็อาจจะระวังตัวกันเต็มที่แล้ว” โครนอสย่นคิ้วค่อยๆ เหลือบสายตาไปมองอาร์เทมิสตัวยุง “เพราะนายคนเดียวภารกิจของฉันเลยยากขึ้น” อาร์เทมิสอ้าปากกว้างจะเถียงแต่เถียงไม่ออก เขายอมรับว่ามันเพราะเขา แต่จะให้เขาปล่อยแกะของเขาไปตายโดยไม่ช่วยได้ยังไง? หลบหน้าออกไปเกาหัวแกรกๆ โดยไม่เถียง “หากไม่พยายามบุกเข้าไปตรงๆ ก็น่าจะลองคิดต่างหน่อย มีวิธีทำให้ภารกิจสำเร็จอย่างอื่นโดยไม่ต้องบุกเข้าไปในปราสาทหรือเปล่า” เฮลิออสชี้แจงต่อ โครนอสเงยหน้าขึ้นสวนกลับทันที “งั้นนายทำนะ ฉันทำไม่ได้วะ” คิ้วของเฮลิออสขมวดกันจนยุง “นี่มันภารกิจของนายไม่ใช่เหรอ?” บ่นเบาๆ “ก็นายบอกว่าจะให้ฉันทำลายมันจากข้างนอกไซ้ไหมล่ะ? ฉันไม่มีความสามารถพิเศษอย่างอยู่ในโรงแรมแล้วไปทำลายของในปราสาทที่อยู่ห่างไกลได้หรอกนะ” โครนอสอธิบายความคิดเขา เฮลิออสส่ายหน้า “ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น อืม... พวกเราอาจต้องบุกเข้าไปทำลายห้องทดลองด้านในก็จริงอยู่ แต่มันไม่มีวิธีการล่อสายตาของพวกคนในปราสาทอย่างอื่นเลยเหรอ? อย่างเช่นสร้างเรื่องใหญ่ๆ ให้พวกนั้นวิ่งออกมาจากปราสาทกันจนหมด” โครนอสเบิกตากว้างเป็นพิเศตั้งใจเพื่อจิกกัดเฮลิออสโดยเฉพาะเอ่ยทีละประโยคด้วยโทนเสียงค่อยๆ “ถ้าอย่างนั้นนายก็บอกฉันให้มันชัดเจนนสิ ที่นายพูดนั้นมันเหมือนให้ฉันใช้พลังพิเศษหายตัวเข้าไปทำลายห้องทดลองที่อยู่ในปราสาทเลย” เฮลิออสบ่นปากพลางยกไหล่ไม่ใส่ใจ “แต่ฉันสนใจที่เฮลิออสพูดนะ ปัญหาคือมันทำได้ยากนี่สิ พวกเราจะล่อพวกนั้นออกมายังไง? เชื่อฉันเหอะ ต่อให้ก่อจลาจลกลางเมืองก็ยังจับเอาทหารออกมาปราสาทได้ไม่หมด ต้องมีคนอยู่ประจำที่ปราสาทบ้างแหละ” โครนอสพากลับเข้าเรื่อง อาร์เทมิสหัวเราะในลำคอ “อย่างน้อยก็เอาที่เยอะเป็นฝูงๆ นั้นออกไปได้ก็แล้วกัน พวกเราคงพอแทรกตัวเข้าไปในปราสาทได้บ้าง” เฮลิออสพยักหน้าเห็นด้วยกับอาร์เทมิส “ทำการกิจมาขนาดนี้เรื่องแค่นี้ยังไม่รู้เหรอ~” ได้ที่อาร์เทมิสทำเสียงกวนๆ พร้อมส่งสายตาแบบ

เดียวกันกันจนปราสาทโครนอส เหลืออสเฝ้ามอง โครนอสขึ้นเสียงทะเลาะกับอาร์เทมิสได้สักพักจึงกระแอมไอห้ามมวยพวก เขา “ระดับจลาจลมันค่อนข้างใหญ่ไปหน่อย พวกเราเป็นเทพก็ไม่ได้ชอบสร้างความบาดหมางในหมู่มนุษย์มากหรอก ไม่ได้ สร้างสรรค์เลย เป็นภาพที่ไม่ได้น่าดู น่ารำคาญด้วย” ท้ายประโยคของเหลืออสกลายเป็นเสียงกร่น เขาเกลียดการจลาจล ยิ่ง เกลียดหากมันเกิดขึ้นเพราะเขา ทั้งเมืองจะเต็มไปด้วยเสียงกู่ร้องด้วยความแค้น หากความรื่นเริงหรือสร้างสรรค์ไม่ได้ หากเกิด การจลาจลผู้คนคงลุกขึ้นมาฆ่ากัน แล้วจากนั้นก็จะมีคนตาย เขารู้สึกป่วยหากคิดว่าคนพวกนั้นตายเพราะพวกเขา สร้างความ รู้สึกผิดให้ตัวเอง โดยใช้เหตุและแสนจะไม่สร้างสรรค์ “แต่ถ้าไม่ได้ระดับจลาจลพวกเราก็น่าจะจัดการออกมาข้างนอกไม่ได้นะ ลอง นึกดูสิ มีวิธีไหนจัดการออกมาจากปราสาทได้อีกนอกจากก่อความวุ่นวายกลางเมือง” โครนอสให้ความเห็น อาร์เทมิสขมวด คิ้วไม่ค่อยเห็นด้วย เขายอมรับว่ามันเป็นเช่นที่โครนอสพูดจริงๆ หากไม่ได้ระดับจลาจลคงจัดการออกมาจากปราสาทได้ยาก จัดได้แต่ก็แค่กลุ่มเล็กๆ ถ้าเป็นระดับจลาจลคงจัดการออกมาจากปราสาทได้มากพอตัว แต่ในฐานะที่เขาเป็นเทพซึ่งอยู่ ใกล้ชิดมนุษย์มากที่สุด แม้จะเป็นมนุษย์ที่เขาไม่ได้รู้จัก ไม่ได้ปกครองก็เถอะ การมองมนุษย์เหล่านั้นต่อรู้สึกเกลียดกันเองก็เป็น เรื่องที่ชวนป่วยการจริงๆ “มองอีกแง่ละ โครนอส หากพวกเราทำให้เกิดเรื่องใหญ่ๆ จนเกือบจะปะทะฆ่ากัน แต่ระงับเหตุร้ายได้ ก่อนละ?” อาร์เทมิสแต่คงคิด สายตาของเขาเหลือบออกไปมองทางอื่นเรื่อยๆ โครนอสขมวดคิ้ว “ยากนะนั่น ประเด็นคือมัน ต้องมีคนอยู่ในเมืองคอยดูแลสถานการณ์อย่างใกล้ชิดด้วย พวกนายจะรับหน้าที่นั้นหรือ?” อาร์เทมิสกับเหลืออสพยักหน้า พร้อมกัน อาร์เทมิสยกยิมนำหมั้นไส้ “อะไรกัน หรือพวกนายเข้าไปในปราสาทตนเองไม่ได้หรือ? ช่วยไม่ได้ละ...มันคงจะน่า กลัวเกินเด็กอย่างพวกนายไปจริงๆ ไอ้การบุกเข้าปราสาทไปทำลายห้องทดลองเนี่ย” โครนอสแยกเขี้ยวขู่ว่ารามลั่น พอสงบ ลงเขาจะบ่นอยู่ว่าทั้งสองทำเรื่องน่ารำคาญ แต่ก็หยุดคำพูดเช่นนั้นไว้ได้ก่อน อาร์เทมิสกับเหลืออสเลือกวิธีที่ถูกต้องแล้ว เทพ อย่างพวกเขาไม่ควรสร้างความบาดหมางให้มนุษย์ ในฐานะอนาคตเจ้าสวรรค์ที่จะต้องขึ้นปกครองมนุษย์ทั้ง โลก หากมองว่า นี่เป็นเรื่องน่ารำคาญเขาคงสอບตกในการเป็นเจ้าสวรรค์ “ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนั้น พวกนายคอยจัดการเรื่องจลาจลใน เมือง ส่วนฉันกับเพนริลจะเข้าไปในปราสาทเพื่อทำลายห้องทดลองนั้น ปัญหาต่อไปคือพวกเราจะยกเรื่องอะไรขึ้นมาก่อ จลาจลดี พูดถึงจลาจลก็ใช่ว่าจะสร้างได้ง่ายๆ นะ” โครนอสจิมงำ อัลฟอรัชลอบมองทุกคนเงียบๆ มือของเขาค่อยๆ ยกขึ้น อย่างช้าๆ ทุกคนหันไปมองเขา โดยพร้อมเพียงกัน “เออ...ถ้าอย่างนั้นลองฟังคำขอร้องของผมน้อยๆจะได้ไหมครับ?” อัลฟอรัช จิมงำ โครนอสขมวดคิ้วนึกถึงคำขอร้องที่อัลฟอรัชเคยยกขึ้นมาพูดกับเขา “ตอนนี้มันไม่ใช่เวลาแบบนั้นหรอกมั้ง” โครนอส ตอบ อัลฟอรัชส่ายหน้า “ไม่หรอกครับ ผมว่านี่แหละเป็นเวลาที่เหมาะสมเลย ก็พวกเราจะสร้างความวุ่นวายในเมืองกันใช่ไหม ละ? งั้นใช้เรื่องนั้นให้เป็นประโยชน์เลยสิ” “พวกนายพูดอะไรกันนะ?” อาร์เทมิสขมวดคิ้วดูสับสนหันไปขอความคิดเห็นจาก โครนอส โครนอสผายมือด้านขวาออก “เจ้าหมอนี่ขอร้องฉันไว้นะว่าอยากเปลี่ยนแปลงการปกครองเมืองนี้ เจ้าเมืองของที่นี่มัน แย่และเขาไม่ชอบ เขาเลยต้องการให้ฉันเอาเรื่องนี้มาบอกนายที่เป็นเทพให้หน่อย อยากให้พวกนายช่วยเอาเจ้าเมืองลงจาก การปกครอง” อธิบายกับอาร์เทมิส อาร์เทมิสอ้าปากกว้างพยักหน้าเข้าใจ “อย่างนี้เอง แต่ฉันไม่รู้ละว่าเจ้าเมืองเมืองนี้แย่ ยังไง อืม...ก็คงจะแย่แหละที่เข้ากับพวกนักวิจัยแอบทำการวิจัยแย่ๆ กันล่ะ แต่แค่นั้นพวกเราคงช่วยไม่ได้” อาร์เทมิสยกมือ ขึ้นลูบคางของเขา อัลฟอรัชระล่ำปายมือไปมาพยายามอธิบาย “เจ้าเมืองนี้แย่จริงๆ นะครับ แบบว่าพวกเขาขึ้นมาปกครอง แบบไม่ค่อยชอบเท่าไร...อาศัยพวกพ้องในการปกครองด้วย ถ้าไม่ใช่พวกของพวกนั้นจะไม่มีทางขึ้นไปเป็นใหญ่ได้เลย แล้ว ก็...แล้วก็...” อัลฟอรัชพยายามคิดเหตุผลมาอธิบาย แต่อาร์เทมิสกลับไม่เห็นความสำคัญในเรื่องที่อัลฟอรัชพยายามพูด เลย “แล้วไง?” อาร์เทมิสเอียงคอเล็กน้อย ถามคำถามที่สร้างความเจ็บจัดในอกกับอัลฟอรัช แบ่งพรรคแบ่งพวกมันเป็นเรื่องปกติ สำหรับองค์กรอยู่แล้ว การแบ่งพรรคพวกกันขนาดต้องใช้เส้นเพื่อเข้าไปอยู่จุดสูงสุดเองก็เป็นเรื่องหาได้ทั่วไปในองค์กรรัฐ ความคิดที่ว่าใครๆ ก็ขึ้นสู่จุดสูงสุดได้ถ้ามีความสามารถนั้นความจริงแล้วเป็นเพียงเหตุผลสวยหรูบังหน้า หากต้องการคง อำนาจตัวเองไว้วิธีการที่ดีที่สุดก็คือเล่นพวก กับปราสาทนั้นที่ดูแล้วไม่น่าใช้คนติดเงินเสียเท่าไรยังไม่ต้องพูดถึง มีการเล่น พวกเพื่อคานอำนาจอยู่แล้ว ทุกตำแหน่งในสายงานย่อมมีเอาไว้สำหรับผู้ที่ทำตนมีประโยชน์กับองค์กร ที่สูงๆ เองก็เช่นกัน มี เอาไว้สำหรับคนที่ทำตัวมีประโยชน์ คนที่จะขึ้นไปถึงจุดนั้นได้ก็อย่างเช่นคนรู้จักที่ไม่มีพิษภัย คนสนิทที่ฝากเข้า หรือคนมี ความสามารถที่พร้อมถูกใช้ไปตลอดชีวิต เข้าไปแล้วไม่เป็นหอกข้างแคร่เลื่อยขาเก้าอี้ผู้ปกครองอีกที อันที่จริงจะยกเรื่องแบบ นี้ขึ้นมาหาเรื่องก็ได้ มันเป็นเรื่องที่สร้างความไม่พอใจได้อยู่ แต่ปัญหาคือมันเป็นเรื่องในระดับของคนทำงานในปราสาท ซึ่ง จะตีเป้าหมายตรงจุดนั้นคงไม่ประสบผลสำเร็จแน่นอน คนไม่พอใจจะมีเพียงคนที่ทำงานอยู่ในปราสาทและเลื่อนขั้นไม่ได้ เท่านั้น เอาเรื่องนี้ไปป่าวประกาศกับชาวบ้านก็คงไม่สนใจเพราะไม่เกี่ยวกับพวกเขา เรื่องที่อาร์เทมิสต้องการคือเรื่องที่ชาว บ้านทั่วไปไม่พอใจ ยิ่งทหารชั้นล่างไม่พอใจด้วยยิ่งดี และระดับความไม่พอใจนั้นต้องสูงพอที่พวกเขาจะลุกขึ้นมาก่อการ ปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลง ซึ่งฟังดูแล้วเรื่องของอัลฟอรัชไม่ใช่แบบนั้นเลย โครนอสถอนหายใจหงุดหงิด บ่นปากรัวๆ ใส่อัลฟ อรัช “นายนี่อธิบายแย่ซะมิด แค่อธิบายให้คนอื่นเห็นพ้องด้วยพร้อมจะช่วยเหลือก็ทำไม่ได้ มีน้ำถึงไม่ได้เป็นใหญ่” คำต่อว่า ของโครนอสทะลุเข้ากลางใจของอัลฟอรัช อืม ก็เขามั่นอ่อนโลกนี้เขา ขอโทษด้วยที่เขาอ่อน โลก โครนอสหันไปหาอาร์เทมิส “ที่ว่าเจ้าเมืองนี้มันแย่คือเจ้าเมืองนี้ไม่เคยสนใจประชาชนตัวเองเลย หน้าประตูเมืองไม่มีการทำบัญชีคนเข้าเมืองที่ดี ใครคิด จะเข้าก็ปล่อยผ่านมา ในเมืองเต็มไปด้วยผู้ร้ายหนีเข้าเมืองทางการก็ไม่จัดการอะไร ความปลอดภัยของชาวเมืองเป็นศูนย์ แถมยังมาทำลายศาสนาของเมืองอีกทำให้ชาวเมืองอีกส่วนหนึ่งไม่พอใจ แต่เรื่องศาสนานี้ฉันไม่รู้ว่ามีคนไม่พอใจมากขนาด ไหนนะ ที่ไม่พอใจมากที่สุดก็เห็นจะเป็นเรื่องความปลอดภัยนี่แหละ” อธิบายแทนส่วนของอัลฟอรัชคิ้วของอาร์เทมิสขมวดมุ่น “ฟังดูแย่จริงๆ นั่นแหละ แต่ถ้าชาวเมืองรู้สึกคุ้นชินกับมันแล้วปลุกระดมไปคงยากนะ พวกเขาจะรู้สึกว่ามันยุ่งยากและเป็น

อันตรายกับตัวเองหรือเปล่า? ถ้าพวกเขาคิดอย่างนั้นพวกเขาคงไม่เคลื่อนไหวอะไรหรอก” โครนอสบ้วนปาก “ไม่แน่ใจเท่าไร แต่เห็นก็ไม่ค่อยมีคนพยายามทำอะไรกับปัญหานี้จริงๆ นั่นแหละ แคบอกว่าจะระวังแต่ไม่ได้โกรธแค้นมาก ระดับความโกรธแค้นนี้ต่ำจนน่าตกใจเลยละ เหมือนว่ายอมรับเรื่องแบบนี้ได้แล้ว แล้วนายล่ะว่าไง คิดว่าเรื่องนี้พอให้อามาสร้างความวุ่นวายได้หรือเปล่า?” โครนอสหับไปถามอัลฟอรัช อัลฟอรัชลนลานขึ้นมาและตอบอะไรไม่ถูก “เอ? อ้า? เออ คือว่า...” โครนอสกับอาร์เทมิสพ่นลมหายใจพร้อมกัน โครนอสยกมือขึ้นห้ามอัลฟอรัช “ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้คาดหวังอะไรกับนายเท่าไรหรอก” หัวใจของอัลฟอรัชตึงวูบรู้สึกเหมือนจะร้องให้ โครนอสยกมือขึ้นกอดอก ส่งเสียงจิมจำครุ่นคิดในลำคอ ปากบู่เล็กๆ จมอยู่ในความคิด “อันที่จริงพอลองคิดดูดีๆ เหมือนจะไม่มีเรื่องไม่พอใจให้หยิบใช้ได้เลย หลายๆ เรื่องก็เหมือนชาวบ้านจะปรับตัวไปกับมันได้แล้ว หรือพวกเราจะลองปลูกปั่นเรื่องพวกนั้นให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาดู ราวๆ ใช้เรื่องนั้นกระตุ้นความแค้นของชาวเมือง ฉันว่ามันน่าจะพอทำได้” อาร์เทมิสคิดตาม โครนอส หากพวกเขาชี้แจงให้คนในเมืองรับรู้ พวกเขาต้องการความปลอดภัย...อนาคตข้างหน้าพวกเขาอาจโดนฆ่าได้...มันก็พอเป็นไปได้อยู่ แต่เขาอยากได้อะไรที่มันใหญ่กว่านี้หน่อย อย่างเช่น... “เรื่องที่ว่าเมืองนี้เป็นเมืองทดลองเป็นไง?” เฮลิออสเสนอขึ้น โครนอสกับอาร์เทมิสเบิกตากว้างหันไปมองเฮลิออสเป็นสายตาเดียวกัน อาร์เทมิสยกนิ้วโป่งขึ้นชู “ความคิดนายนี้เยี่ยมยอดชะมัดเลยเฮลิออส ฉันเห็นด้วยเลย” โครนอสเสริมต่อ “เฮลิออสนี้ใช้ประโยชน์ได้สุดๆ ไปเลยละ ไม่เห็นเหมือนไอ้หลอ่ที่โหดสกปรกโกลั้วๆ ฉันเลย วู้!” อัลฟอรัชดูจะยังสับสน “เอ...เมืองทดลองอะไรเหรอ?” จิมจำเบาๆ โครนอสปฏิเสธที่จะอธิบายเพราะมันน่ารำคาญ ส่วนอาร์เทมิสหันไปยิ้มให้อัลฟอรัช “ที่นายต้องการจากพวกเราคืออะไร? ล้มล้างการปกครองของเมืองนี้จ้ะหรือ? อืม...ฟังดูยิ่งใหญ่ไปหน่อยนะ” อัลฟอรัชหน้าเสียยิ่งใหญ่เกินไปเลยทำไมไม่ได้เหรอ? โครนอสกอดอกพยักหน้าหงิกหงักเห็นตาม เฟอร์ลเผยยิ้มเจื่อนๆ อยู่เจียบๆ จากด้านข้าง ไม่ได้แสดงความคิดเห็นอะไรเพราะเหมือนจะไม่ใช่ที่ของเขา “แค่ระดับจลาจลพวกเราก็คงทำได้ยากแล้ว เทพไม่ควรสร้างความบาดหมางให้มนุษย์ ยิ่งระดับเปลี่ยนแปลงการปกครองยิ่งแล้วใหญ่ ถึงการปกครองของมนุษย์จะแย่งชิงกันก็เถอะ แต่มันไม่ใช่เรื่องเลยที่เทพอย่างเราจะไปยุ่ง” โครนอสอธิบาย อัลฟอรัชทำหน้าเหวอหามองตาม โครนอส สรุปแล้วคือ โครนอสเป็นเทพสินะ? เห็นก่อนหน้านี้ปฏิเสธว่าไม่ใช่ พออาร์เทมิสเรียกเขาว่าเป็นลูกเจ้าสวรรค์ก็ยอมรับออกมาตามตรงว่าเป็นเทพ เรียกตัวเองว่า “พวกเรา” ด้วยนี้ว่า ว่าแต่ลูกเจ้าสวรรค์หรือ หรือจะเป็นลูกเจ้าสวรรค์ที่ว่ามัน? แล้วทำไมลูกเจ้าสวรรค์คนนั้นถึงมาอยู่ที่นี้อาร์เทมิสพยักหน้าเห็นด้วยกับ โครนอส “มันก็จริงอย่างที่นายพูด แต่ถ้าพวกเราจะขอความร่วมมือจากเขาพวกเราก็คงช่วยเหลือเขาด้วยถูกต้องไหม? ช่วยเหลือซึ่งกันและกันไง ไม่ใช่เอาแต่ขอให้เขาช่วยพวกเราฝ่ายเดียวแล้วพวกเราไม่ตอบแทนอะไรเลย” โครนอสอ้าปากค้างจ้องอาร์เทมิสสายตาแปลกๆ “นายจะช่วยเขาเหรอ? ไม่สิ นายจะขอความช่วยเหลือจากเขาเหรอ?” อาร์เทมิสพยักหน้าหนักแน่น “เขาเป็นชาวเมืองนี่นะ ดูท่าจะรู้เรื่อง ในเมืองนี้ดีที่สุดด้วย อีกอย่างเขาคงมีพรรคพวกอยู่จำนวนหนึ่งให้พอช่วยเหลือพวกเราได้อยู่” “ช่วยอะไร?” โครนอสถามกลับ อาร์เทมิสยกยิ้มเรี่ยๆ ชวนน้าหมั่นไส้ ราวกับจะถาม โครนอสว่า “อ้าว ไม่รู้หรือ?” เรียกความหมั่นไส้และเสียงกรนในลำคอของ โครนอส “อย่างเช่นคอยหาข้อมูลให้พวกเราบางคนทีเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนในเมืองลำบากเพราะถูกประกาศจับ ใช้พรรคพวกจำนวนมากแจ้งข่าวสาร ทำให้ดูน่าเชื่อถือขึ้น หรือไม่ถ้าโชคดีหน่อยก็อาจจะเจอคนที่มีความรู้เกี่ยวกับทหารภายในวัง ก็อาจจะให้เขาเข้าไปช่วยดูเส้นทางในปราสาทหาห้องทดลองให้หน่อย” โครนอสประหลาดใจมากเพราะเขาแทบไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย หันไปมองอัลฟอรัชอย่างคนมีประโยชน์เป็นครั้งแรก อัลฟอรัชเผยยิ้มเหี้ยเก “ทำไมรู้สึกสายตาของนายมันดูไร่มารยาทนิดหน่อยนะ” โครนอสหันไปหาอาร์เทมิส “นายไม่ต้องห่วงหรืออาร์เทมิส เจ้านี้แหละทหาร ยศสูงพอตัวด้วย สูงที่สุดสำหรับคนธรรมดา ไม่มีเส้นสายที่สามารถไต่เต้าขึ้นไปได้” โครนอสผายมือแนะนำอัลฟอรัช อาร์เทมิสยิ้มนิยัยอัลฟอรัชมากขึ้น “แบบนี้ก็น่าสนใจ แสดงว่านายต้องมีเพื่อนเป็นทหารด้วยสินะ? มีเยอะขนาดไหนนะ? แบบนี้ปฏิบัติการของพวกเราจะง่ายขึ้นนะ ถ้าได้ทหารจำนวนหนึ่งมาเข้าร่วมภารกิจด้วยละก็” สายตาของ โครนอส อาร์เทมิส เฮลิออส และเฟอร์ลดูคาดหวังในตัวอัลฟอรัชมาก เจ้าตัวแทบตัวหดเพราะสายตานั่น เพราะอันที่จริงมีความคาดหวังนั้นดูจะเป็นไปไม่ได้ “เออ...ผมต้องขอโทษด้วยครับแบบว่า...ผมมีเพื่อนก็จริง แต่ที่พอเชื่อถือ บอกเล่าเรื่องสำคัญให้ฟังได้ก็เห็นจะมีแค่สามคน...” น้ำเสียงของอัลฟอรัชเรี่ยเล็กเบาหวิว นิ้วสามนิ้วยกขึ้นชูอ่อนๆ โครนอสกับอาร์เทมิสยื่นหน้าเข้าไปมองทั้งสามนิ้วโกลั้วๆ มันมีแค่สามนิ้วจริงๆ ไม่ได้มีนิ้วอื่นๆ เพิ่มขึ้นมา แค่สามนิ้ว แค่สามคน! “อืม ฉันเปลี่ยนใจละ เจ้าหมอนี้ใช้การไม่ได้จริงๆ” โครนอสจิมจำพร้อมพล่อยลมหายใจหงุดหงิด อัลฟอรัชรู้สึกเหมือนอยากจะร้องให้ “ก็จะให้ผมทำยังไงได้ละครับ คนอื่นๆ นี่ดูเลห์เหลี่ยมแพรวพราวกันเยอะจริงๆ ดูเชื่อใจไม่ค่อยได้เลย บางทีก็เหมือนจะพยายามประจบประแจงพวกเราระดับสูงด้วย แบบว่าผมเองก็ไม่ได้บอกว่าพวกเขาเป็นคนไม่ดีหรอกนะ แต่จะให้ทำตัวสนิทสนมกับคนแบบนั้นนะไม่ไหวหรอก น่ากลัวออก พวกเขาคงคิดอะไรอยู่บ้างก็ไม่รู้” อาร์เทมิสพอเข้าใจแล้ว เขาพยักหน้าเห็นด้วย “นั่นสินะ ในปราสาทน่าจะมีความประเพณีนั้นเยอะอยู่ อันที่จริงมีคนทีเชื่อถือได้เต็มทีแค่สามคนนี่ก็ดีแล้วนะ” เขาหันสายตาไปมอง โครนอส โครนอสทำหน้าบึ้ง เลือบสายตามองกลับอาร์เทมิสราวกับจะถามว่า “นี่เขาผิดเหรอ?” ทั้งที่ตอนแรกอาร์เทมิสก็เห็นด้วยกับเขาแท้ๆ “เออๆๆๆ! สามคนก็สาม มันก็ได้อยู่หรอกที่มันคนเชื่อใจได้อยู่ตั้งสามคน ไม่ใช่คนที่ไหนก็ไม่รู้เข้ามาโดยไม่รู้จัก โอเค ฉันเข้าใจแล้ว แต่อย่างว่านะอาร์เทมิส สามคนเนี่ยจะไปทำอะไรได้ อืม...อย่างน้อยก็ใช้ปลูกปั่นกระแสในเมืองได้ยากแหละ” อัลฟอรัชยิ้มหน้าเจื่อน หันไปขอความเห็นอาร์เทมิสฝ่ายนั้นก็ดันพยักหน้าเห็นด้วย “เรื่องนั้นคงยุ่งยากกันหน่อยละ แต่อย่างน้อยก็พอฝากงานสำคัญให้ได้ใช้ไหมล่ะ? อย่างเช่นเข้าไปสำรวจทางลับในปราสาทอะไรแบบนี้” โครนอสหน้าบึ้ง แต่ก็เห็นด้วยว่าแค่สามคนนั้นยังมีประโยชน์จริงๆ ดีกว่ามีพรรคพวกเป็นสิบคนแต่ไม่มีความคิดเป็นไหนๆ แบบนั้นจะมอบงานสำคัญให้ก็ลำบาก จะเอาความลับไปเปิดเผยกับศัตรูหรือคนที่ต้องการให้รู้หรือ

เปล่าก็ไม่รู้“สรุปคือพวกคุณจะช่วยพวกเรา...” อัลฟอรซ์มิง่า ในตาเปล่งประกายแผ่ความหวัง โครนอสหลบหน้าไปอีกด้าน
ขอไม่ตัดสินเรื่องนี้ อาร์เทมิสยิ้มสมายพยักหน้า “แน่นอนอยู่แล้ว พวกเราจะช่วยเอง” อัลฟอรซ์ดีใจมาก มุมปากปริรอยยิ้ม
เต็มใจเต็มที่ แม้จะไม่ได้ถึงขนาดลุกขึ้นมาระโดดโลดเต้นได้ก็เถอะ“ปัญหาคือจากนี้ไปจะปลุกปั่นจลาจลกันยังไง ถ้าเอาตาม
ที่ เอลิออสเสนอพวกเราควรมีคนอยู่จำนวนเยอะๆ ใช้กระจายข่าว สร้างสถานการณ์ให้น่าเชื่อถือขึ้น แต่นี่พวกเราไม่มีเลย
แผนการหลังจากนี้เองก็...” โครนอสหยุดเสียงลงกะทันหัน เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียง โวยวายจากด้านนอก คนอื่นๆ ได้ยิน
และเงิบเสียงลงเช่นกัน เสียงนั้นมาจากชั้นล่าง โครนอสพยายามเงี่ยหูฟังกระทั่งได้ยินเสียงตะโกนด่าทอ“อะไรนะ?” อาร์เท
มิสขมวดคิ้ว เขาได้ยินคำด่าเช่นกันแต่ไม่เข้าใจว่าพวกเขาพูดอะไรกัน มีเพียงอัลฟอรซ์ที่หน้าซีดเจื่อน “พวกทหารนั่น...คิดไว้
อยู่แล้วว่าพวกเขาต้องมาไหม? พวกเขาต้องยึดกุมแคว้นแม่มาไซเปิดประตูห้องของแขกในโรงแรมแน่ๆ”อาร์เทมิสขมวดคิ้ว
เอียงคอ “คุณแม่?” แล้วหันไปหา โครนอสขอคำตอบ “เจ้าหมอนี้เป็นลูกเจ้าของ โรงแรมด้วยนะ” โครนอสอธิบายสั้นๆ อาร์เท
มิสอ้าปากร้อง “อ้อ” พยักหน้าขึ้นลง “เป็นโรงแรมแท้ๆ แต่ให้กุญแจกับคนนอกที่ไม่ได้เข้าห้องได้ยังไงนะ?” เอลิออสกอดอก
ขมวดคิ้ว อัลฟอรซ์เลิกลัก “เพราะพวกเขาเป็นทหารในครึ่งเลย ใช้อำนาจสั่งให้ส่งกุญแจมาให้หรือให้ความร่วมมือกับทางรัฐได้
ถ้าไม่ให้ความร่วมมือจะถูกกล่าวหาว่ากบฏหรือยัดข้อหาอะไรก็ได้ อ่า...แล้วทีนี้จะทำยังไงดีเนี่ย จะหนีไปตอนนี้ทันไหม?” เอลิ
ออสกับอาร์เทมิสมองหน้ากัน “ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะสมควรรออยู่หรือที่คนในเมืองจะไม่พอใจรัฐบาล” อาร์เทมิสมิง่า หรือเรื่องนี้จะ
หยิบเอามาใช้ปลุกปั่นสร้างความวุ่นวายได้นะ“เรื่องอื่นๆ อย่าพูดมากเกินไป ปัญหาคือพวกเราจะหนียังไง โดนพวกนั้นทะเลว
ประตูเข้ามาแน่ ถ้าดันประตูเอาไว้เดี๋ยวพวกนั้นก็ต้องหาทางทำลายประตูเข้ามาอีก ทางที่ดีมาหาทางหนีก่อนดีกว่า จะหนีลงไป
ตอนนี้ทันไหม?” โครนอสพาคนอื่นๆ เลิกคิดเรื่องไร้สาระ ให้พวกเขากลับมาสนใจเรื่องที่ควรสนใจก่อน อย่างเช่นว่าจะหนีจาก
ปัญหาตรงหน้าไปยังไงดี“หนีออกไปตอนนี้จะทันหรือ? ไม่ใช่มีพวกนั้นยืนดักบันไดอยู่หรอ?” อาร์เทมิสให้ความเห็น โครน
อสขมวดคิ้วแล้วหันไปมองหน้าต่าง เอลิออสถอนหายใจพร้อมขี้สammer ของ โครนอส “จะทิ้งไว้หรือ? เอกสารของนายก็ย
กจัดการกระจายไม่ได้เก็บเลยนะ” สรุปก็คือพวกเขาหนีไปตอนนี้ไม่ได้ หากจะหนีอย่างน้อยก็ต้องเก็บของให้เรียบร้อยก่อน เช่น
เอกสารภารกิจที่ให้ใครเห็นไม่ได้ หากถูกพวกทหารเห็นพวกนั้นคงรู้แน่ๆ ว่าคนที่พวกเขาตามหาอยู่ในห้องนี้ ไม่ก็คิดไปว่า
เป็นกบฏที่เพิ่งโผล่มาใหม่“รีบเก็บเอกสารแล้วรีบหนีออกไปทางหน้าต่างดีกว่าไหม?” โครนอสให้ความเห็น อาร์เทมิสก้าว
เดินไปหากระเป๋ของ โครนอส หรูดตัวลงไปนั่งคุกเข่าเปิดกระเป๋าออก “ตอนนั้นเดี๋ยวก็นึกเห็นพวกเราระโดดลงไปอยู่ดี
ห้องของนายหันหน้าเข้าหาดนใหญ่หรือเปล่าล่ะ?” โครนอสคิดตามอาร์เทมิสและพบว่าห้องของเขาหันหน้าเข้าหาดนใหญ่
จริงๆ“คนจะรู้เอาว่าพวกเราเป็นเป้าหมายของทหารพวกนั้น” เอลิออสกอดอกมิง่า โครนอสหน้าบู๋ อย่าง โนนก็ไม่ได้แบบนี้ก็
ไม่ได้นำราคาคุณชมัด“แล้วนั่นนายหาอะไรของนายนะ?” โครนอสเปลี่ยนเป้าหมายไปลงถึงด่าใส่อาร์เทมิส อาร์เทมิสมิง่า
เบาๆ ว่า “นิดหน่อย”“กำลังคิดว่าถ้าพวกเราหาผ้ามาปิดหน้าปิดตาแล้วแอบออกจากห้องผ่านพวกทหารไปล่ะ?” อาร์เทมิส
เอ่ยความคิดเห็นของเขา เอลิออสยกมือขึ้นขยับแว่นที่สนจุม “พวกนั้นคง งงถ้าไม่สงสัยว่าพวกเราปิดหน้าปิดตาทำไม” แต่เห
มือนอาร์เทมิสจะกำลังอยู่ในอารมณ์สนุก เขาไม่สนใจความคิดเห็นของเอลิออสเลย กลับตอบด้วยน้ำเสียงรื่นเริง “เอาเถอะน่า
มันก็เหมือนเดิมเล่นซ่อนหานั่นแหละ ไม่สิ ไม่เชิงเล่นซ่อนหานะ เกมอะไรนะ? เอาเป็นว่าจะเกมอะไรก็ช่างมันเถอะ แสร้งใช้ผ้า
ปิดหน้าปลอมตัวแล้วลอดออกไปจากที่อันตราย มันน่าตื่นเต้นออกนะว่าไหม?” น้ำเสียงของอาร์เทมิสรื่นเริงตื่นเต้นเต็มที่ แต่
โครนอสไม่ “หรือ...” เขาลากเสียงยานคางไรอารมณ์ เอลิออสส่ายหน้านิดๆ ให้ความเด็กของน้องเขา แต่อันที่จริงเขาเองก็
แอบรู้สึกสนุกเหมือนกัน เริ่มคิดไปว่าต้องใช้วิธีไหนถึงจะพรางตัวออกไปจากโรงแรมได้ เอาเสื้อดำคลุมทั้งตัวแบบนินจาเงา
เป็นไง? จากนั้นก็พรางตัวไปกับความมืดหลบหลบจากสายตาของคนอื่น แต่ตอนนี้เป็นตอนกลางวันนี่นา ใช้แสงอาทิตย์แทน
เงาก็น่าจะได้มั้ง?“เจอแล้ว!” อาร์เทมิสตะโกน โครนอสขมวดคิ้วพลางคิดว่าจะมีของอะไรในกระเป๋าของเขาที่ใช้พรางตัวได้
เสื้อผ้าของ โครนอสกับเฟนริลก็เล็กๆ ทั้งนั้นอาร์เทมิสกับเอลิออสคงใส่ไม่ได้หรอก สิ่งที่อาร์เทมิสหยิบออกมาเป็นผ้าผืนน้อยชิ้น มี
ขนาดเล็กเพียงพอที่จะกำไว้ได้ด้วยมือเดียว อาร์เทมิสจับที่ขอบของผ้าและกางมันออกให้โครนอสเห็นมันเต็มตา โครนอส
แทบจะพุ่งไปแย่งมันจากมือของอาร์เทมิสแต่อาร์เทมิสเอามันหลบออกไป มันคือกางเกงในของ โครนอส“แกทำบ้าอะไรหา
ไออาร์เทมิส!” โครนอสโกรธหน้าแดงที่อาร์เทมิสเล่นอะไรไม่รู้เรื่อง อาร์เทมิสหมุนกางเกงในโครนอสตัวๆ กลางอากาศ ใช้
นิ้วชี้เหวี่ยงอย่างชำนาญราวหมุนลูกบาสเก็ตบอล “เปล่า ฉันแค่คิดว่านี่แหละหน้ากากที่ดีที่สุดในเวลานี้”“นั่นมันกางเกงใน
ฉัน!” โครนอสโกรธหน้าแดงมากยิ่งขึ้น เขาพยายามแย่งกางเกงในตัวเองจากมือของอาร์เทมิสอีก แล้วอาร์เทมิสก็เบี่ยงมัน
หลบได้อีก เอลิออสยืนมองอยู่เงิบๆ กอดอกวางท่าเหมือนเช่นทุกครั้งมีการพยักหน้าหงิกๆ“แต่หน้ากากแบบนี้ฉันขอผ่าน มัน
เป็นสิ่งที่รวบรวมความ โสมมเอาไว้ไม่เหมาะกับการที่จะเอามาสวมใส่บนใบหน้าที่สวยงามไปด้วยความบริสุทธิ์ที่เที่ยงธรรม
ของฉัน”เขาของ โครนอสพุ่งเข้ากระแทกหน้าของเอลิออส เอลิออสโดนเข้า โครนอสพุ่งเข้าหน้าเต็มๆ เอนตัวล้มลงหัวกระแทก
พื้นดังตึง! แต่ไม่ได้เป็นอะไรมาก ยืนเสียงฝีเท้ามากมายเดินขึ้นมาตามบันได อัลฟอรซ์ร่อนรวิ้งไปต้นหลังอาร์เทมิส “รีบไป
หาที่หลบซ่อนกันก่อนดีกว่าครับ! เดียวผมออกหน้ารับให้เอง เร็วเข้า!”“โอ้! ช่วยได้มากเลยละมนุษย์ จะว่าไปฉันยังไม่รู้จัก
ชื่อของนายเลยนี่นา นายชื่ออะไรนะ อะๆๆ” อาร์เทมิสหันกลับมามองอัลฟอรซ์ขณะที่อีกฝ่ายพยายามผลักเขาเข้าไปซ่อนด้าน
ใน ในมือของอาร์เทมิสยังคงเหวี่ยงกางเกงในของ โครนอสไปมา โครนอสจ้องมันอย่างเคื่องแค้นแต่ก็ตัดใจจากมันเมื่อได้ยิน
เสียงที่ใกล้เข้ามา จับมือเฟนริลพาวัวไปหลบซ่อนในตู้ขนาดเล็กด้านในห้อง อัดกันเข้าไปจนเต็มและอัดอัดแล้วปิดประตู เอลิ
ออสวิ่งไปช่วยพวกเขาปิดประตูแล้วรีบพุ่งไปหมอบซ่อนอยู่หลังเตียง อัลฟอรซ์ดันหลังอาร์เทมิสไปซ่อนแบบเดียวกับเอลิออส
แต่เป็นคนละเตียงกัน จากนั้นอัลฟอรซ์ก็กลับมายืนไว้เป้าหมายอยู่กลางห้อง เขานึกได้ว่ายืนอยู่แบบนี้มันดูน่าสงสัยเกินไป

เขาต้องทำตัวให้เป็นธรรมชาติมากกว่านี้ รีบร้อนวิ่งไปนั่งที่โต๊ะอ่านหนังสือ ไปๆ มาๆ เขาสังเกตเห็นเอกสารของโครนอสกระจายอยู่เต็มพื้นห้อง จำได้ว่ามันเป็นของลับเฉพาะที่โครนอสไม่อยากให้ใครเห็น เขารีบร้อนเก็บรวบรวมมันขึ้นมาแล้วเอาไปยัดใส่ไว้ในลิ้นชัก โต๊ะทำงานอีกที จังหวะที่เขาทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ เสียงฝีเท้ามาหยุดหน้าประตูห้อง เสียงสอດกုญแจใส่เข้ามา Ầบ่กูญแจและไขออกปลดล๊อคดังแกร๊ก ทหารหลากหลายนายเดินผ่านประตูเข้ามาใน

ห้อง***** คาคว่บทเมือทละทรายจะยิดยาวไป หนอย ถ่ล่งในนี้จะยาวเกินไป...//อันที่จริงนี้ก็ยาวเกินไปแล้วนะ//จะตัดไปให้อ่านต่อในภาครีไรท์อีกทีนะคะ ลิงค์ภาครีไรท์ตามนี้คะ รีไรท์*****-09-

หญิงสาวที่โผล่มาช่วยไว้ได้ทันเวลา ทหารห้าหกนายเดินเรียงกันเข้ามาเต็มห้อง พวกเขาเห็นอัลฟอรซ์แล้วก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร แต่มีคนหนึ่งชะงักเมื่อเห็นว่ามีคนอื่นนอกจากพวกเขาในห้องด้วย“ห้องนี้ก่อนหน้านี้ไม่มีคนอยู่ไม่ใช่เหรอ?” ทหารคนนั้นเอ่ยทัก ยกนิ้วชี้อัลฟอรซ์จนทุกสายตาทันมองเขา อัลฟอรซ์สะดุ้งเผยหน้าแหย อาร์เทมิสหรีตาลงร่อดูว่าอัลฟอรซ์จะตอบว่าอะไร เขาเกรงว่าจะเป็นคำตอบไร้สาระจนเขาต้องออกตัวเอง เสลืออสนอนแหงนหน้ามอเพตานจากที่หลบภัยข้างเตียงสบายๆ โครนอสเอาหลังยันตู้ด้านในไว้โดยให้เฟนริลนั่งทับอยู่บนตักของเขา เงียบฟังเสียงด้านนอกภาวนาสูดชีวิตไม่ให้อัลฟอรซ์ปล่อยไก่“เออ ว่าแต่พวกคุณเข้ามาในห้องของผมได้ยังไง?” อัลฟอรซ์เกือบปล่อยไก่แล้วแต่นึกได้รับแกล้งทำไขสือไว้ก่อน เหมือนมันจะไม่เป็นผล “ฉันถามนายว่านายอยู่ในห้องนี้ได้ยังไง? อยู่ในห้องนี้ก่อนหน้านี้นานแล้วเหรอ? แล้วทำไมตอนพวกเรามาเคาะคราวแรกถึงไม่เปิด”ออร่กตตันล่อยออกมาจากตู้ที่โครนอสซ่อนอยู่ อาร์เทมิสลอมมองเล็กๆ อยากบอกโครนอสเหลือเกินว่าให้เก็บออร่กกลับไปหนอย อัลฟอรซ์จึงมารับ “เออ...แบบว่าก่อนหน้านี้ผมนอนหลับอยู่ คงไม่ได้ยินเสียงอะไรหรอก”ทหารเหล่านั้นเหมือนจะเชื่อ เพียงขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วจึงมาเบาๆ จั้นเหรอ? กวาดตามองไปรอบๆ ห้องแล้วหันกลับมาถามอัลฟอรซ์ “นายเคยเจอเด็กสองคนที่เข้ามาพักในโรงแรมนี้บ้างไหม? รู้ไหมว่าเขาอยู่ห้องไหน?”อัลฟอรซ์ส่ายหน้าแรงร่ว “ไม่ครับไม่เคยเห็นเลย”“จั้นเหรอ? อี๊มๆ” นายทหารจึงมา มองอัลฟอรซ์ด้วยสีหน้าสงสัยเล็กๆ แล้วพากันเดินจากไปพร้อมกันห้าหกคน ผ่านไปสักพักได้ยินเสียงพวกเขาเดินไปเปิดประตูห้องอื่นอัลฟอรซ์รีบวิ่งไปล็อคประตูล๊อคคกลอนให้เรียบร้อย ได้ยินเสียงล๊อคประตูคนที่ซ่อนอยู่ในห้องก็พากัน โผล่หน้าออกมา“แหม...ฉันก็นึกว่านายจะพาลชื่อตอบให้พวกนั้นสงสัยพวกเราซะอีก ใช้ได้ใช้ได้” อาร์เทมิสย่นตัวลุกขึ้นมานั่งจนตัวส่วนบน โผล่ออกมาจากด้านข้างเตียงพร้อมเสียงหัวเราะร่วน เสลืออสย่นตัวขึ้นมานั่งขยับแวนที่สันจมูกเงิบๆ ยังคงพยายามเก๊กเทห์ โครนอสกับเฟนริลเอนตัวดันประตูตูจันล่ยมออกมาอนทับกัน ทั้งคู่ถอนหายใจหนัก“พวกเรารีบหนีออกไปจากที่นี่กันก่อนดีกว่าครับ ผมว่าพวกเขาไม่เลิกตามหาแน่ๆ ถ้าไม่เจอพวกคุณนะ!” อัลฟอรซ์ร้องด้วยน้ำเสียงตื่นตัวแต่พยายามเก็บเสียงของเขาให้เบา ไม่ได้ยินไปถึงข้างห้อง อาร์เทมิสยังคงไม่ลุกขึ้น พาดมือกับเตียงเอนคางไปเกยมือจนหลังค่อมทำตัวตามสบายเหมือนแมว “อืม...เป็นปัญหาเหมือนกันนะ แล้วนายจะเอายังไงล่ะโครนอส ถึงหนีออกไปจากที่นี่ก็หาที่พักใหม่ยากแล้วนะ ย้ายไปโรงแรมอื่นก็คงแย่กว่าที่นี้อีกมั้ง พวกเขาคงไม่ให้พวกเราที่อีกสักพักคงมีประกาศจับเข้าพักรอก”อาร์เทมิสหันไปมองโครนอสกับเฟนริลที่ย่นตัวลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามารวมตัวอยู่กลางห้อง “นั่นมันก็ถูก แต่อยู่ที่นี้ต่อไปก็อันตรายเหมือนกัน ใช่มั้แหละ? พวกนั้นมีกูญแจแล้วด้วย หรือว่าจะร่จนพวกนั้นกลับออกไปดี”อัลฟอรซ์ไม่เห็นด้วยสุดๆ “ฉันบอกแล้วไงพวกเขาไม่ยอมรามือแ่หากไม่ได้ตัวพวกนายนะ เอาอย่างนี้ ก่อนอื่นพวกเราหนีไปจากที่นี่กันก่อนดีกว่า หนีไปทางด้านหลังโรงแรม ฉันรู้ทางล่บออกไปจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัยโดยไม่โดนใครเห็นหรือตามตัวได้ หลังจากนั้นพวกเราไปซ่อนตัวที่บ้านของฉันทัน ไม่มีใครไปตามหาพวกนายที่นั่นหรอกถ้าพวกนายไม่โผล่หน้าออกไปให้ใครเห็น” เขาออกท่าทางรุนแรงวาดมือไปมา โครนอสมองหน้าอาร์เทมิสปริกษา จากนั้นก็เผยสีหน้ารังเกียจรีบหลบหน้าหนีไปเมื่อพบว่าตัวเองเผลอไปมองขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่ายเข้าได้ อาร์เทมิสย้มกร้มกริมชอบใจ“แล้วพวกเราจะเชื่อได้ยังไงล่ะว่าที่บ้านนายปลอดภัย นายคงไม่ได้คิดจะวางยาพวกเราหรอกใช่มั้?” อาร์เทมิสถาม อัลฟอรซ์หน้าเงื่อน “นี่ไม่ใช่เวลามาสงสัยกันแล้วนะครับ! อ่า โถ่ ผมสาบานครับว่าจะไม่ทำแบบนั้นเด็ดขาด สาบานเลยด้วยสัตย์ของผมเนี่ยแหละ!”อาร์เทมิสผิวปากดังหวิว ดูจากหน้าละอ่อนของอัลฟอรซ์แล้วเขาคงไม่ใช่คนตระบัดสัตย์ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ เขาไม่รู้จักอัลฟอรซ์มากพอจะบอกได้ว่าอีกฝ่ายใช่คนชอบตระบัดสัตย์หรือเปล่า เขาแค่ชอบความไม่ล่งเลของอีกฝ่ายต่างหาก กล่้าสาบานอย่างใจจริงทั้งที่รู้ว่าพวกเขาเป็นเทพ ถ้าไม่โง่ก็คงรู้ว่าการผิดคำสาบานต่อเทพนั้นเหมือนฆ่าตัวตาย อีกฝ่ายคงจริงใจนั่นแหละ“ลองเชื่อเจ้านี้ดูดีไหม โครนอส?” อาร์เทมิสยกนิ้วชี้อัลฟอรซ์แล้วหันไปถามโครนอส โครนอสพยักหน้าหันมอตอบอาร์เทมิส “กล่้าสาบานทั้งที่รู้ว่าพวกเราเป็นเทพนี้ไม่รักษาสัญญาคงไม่ได้แล้วละ เอาละ จั้นเตรียมเก็บกระเป๋ากันดีกว่า พวกนั้นคงไม่เข้ามาหาพวกเราอีกเรี๊วๆ นี่...”เสียงฝีเท้าเก้าเดินออกจากห้องด้านข้างต้งต้งต้งต้ง เสียงฝีเท้าพวกนั้นน่าจะเป็นของทหาร และมันน่าจะเป็นก้าวล็กเข้าไปด้านในต่อ แต่กลับก้าวตรงมาทางนี้ ไม่มีใครคิดได้ทันและไม่มีใครมีสติพอขยับตัวได้ในเวลานั้น กลอนประตูเลื่อนกริออกแกร๊กจากด้านนอกแต่มันก็ยังกะทันหันเกินไปที่ทุกคนจะเคลื่อนตัวหลบ เพียงตกใจและทำอะไรไม่ถูก เสียงกูญแจเสียบเข้ามาในช่องประตู เสลืออสกับอาร์เทมิสกวักมือเรียกโครนอสให้ไปซ่อนตัวด้วยกัน แต่มันไม่ทันแล้ว ประตูเปิดออกขณะที่โครนอสกับเฟนริลยืนจ้งก่อยู่กลางห้อง อาร์เทมิสกับเสลืออสยกมือค่างอยู่ในท่ากวักมือเรียก“เฮ้ย! เมื่อกี้ฉันว่านายพูดอะไรแปลกๆ จันจำได้ว่านาย...” นายทหารก้าวเข้ามาในห้อง พอเห็นคนในห้องชัดเจนก็หุบปากเงียบเสียงลงยืนค่างอยู่ในท่าเดิม อาร์เทมิสจึงมาเบาๆ ในล่าคอ “เอาแล้วไง” เขาคิดจะใช้เวทมนตร์ตีแ่สทหน้าทหารทำให้อีกฝ่ายสลบไปก่อนแล้วลักเข้ามาในห้องก็พอดีเพื่อนๆ ทหารคนนั้นเดินตามกันเข้ามา มีมากขนาดนี้เขาจัดการให้เสร็จในรวดเดียวไม่ได้แ่ อาร์เทมิสเปลี่ยนแผนอย่างรวดเร็ว เขาพุ่งออกจากหลังเตียงตรงเข้าหาอัลฟอรซ์ อัลฟอรซ์ไม่ทันตั้งตัวถูกรอาร์เทมิสเข้าประชิดจากทางด้านหลัง ขึ้นผ้าตัว

เล็กๆ สอดใส่ลงไปที่หัวของอัลฟอรซ์ โครนอสกริ์ร้องสุดเสียง เสียงของเขาฟังดูสะท้อนขวัญสุดๆ จากนั้นอาร์เทมิสก็จับอัลฟอรซ์ลื้อคอแขน “อย่าขยับนะ! ไม่อย่างนั้นเจ้าหมอนี่โดนกางเกงในกินหัวตายแน่!” ไม่รู้ความบ้าส่วนไหนของชายหนุ่มทำให้เขานึกแผนชั่วเขานี้ขึ้นมาได้ มันจะใช้ชั่วได้หรือเปล่าไม่มีใครรู้ แต่ตอนนี้มันทำให้ทั้งห้องเจียบสนิทเฮลิออสตบกำปั้นลงฝ่ามือของเขา “อย่างนี้เอง เชื่อ โรคที่แฝงอยู่ในเนื้อผ้าจะไปกัดกินหัวของเขาสินะ?” โครนอสได้ยินทั้งหมดนั้น เขาแทบกริ์ร้องใส่หูของอาร์เทมิสกับเฮลิออสพร้อมกันถ้าทำได้ นี่พวกแกทำอะไรลงไป!? นี่พวกแกทำอะไรลงไป!? “....” นายทหารทั้งห้าหรือหกอยู่ในอาการพูดไม่ออก บางคนยกมือขึ้นเกาหัว บางคนเอามือแตะคางสีหน้าจริงจัง บางคนกุมขมับ บางคนพยายามจูนคลื่นสมองของตัวเอง เอาเป็นว่าทหารพวกนี้เหมือนจะปกติทุกอย่าง ไมสิ มีตัวที่ผิดปกติอยู่... แะแล้ว! พวกมันจับตัวประกัน!” ทหารคนหนึ่งตะโกนลั่น คนอื่นๆ เลื่อนสายตามองคนตะโกนพร้อมกัน โดยไม่ได้นัดหมาย โครนอสและเฟเนริสเองก็ร่วมจ้องมองด้วย ตอนนี้โครนอสกำลังคิดว่าระดับสมองของนายทหารคนนั้นกับผู้ชายที่ใช้กางเกงในต่างมิติในตอนนี้จะพอๆ กันเฮลิออสเหลือบสายตามองไปรอบๆ เจอราวแขวนเสื้อ โค้ดซึ่งมีปลายเป็นส่วนแหลมก็ความมันขึ้นมาแล้วพุ่งเข้าไปทุดตัวลื้อคอของโครนอสเอาไว้ “หยุดอย่าขยับ! นี่เป็นตัวประกัน!” เฮลิออสตะโกน โครนอสสะดุ้งนิดๆ สับสนว่าเฮลิออสคิดจะทำอะไรทหารทั้งหลายสะดุ้งและก้าวถอยหลังหลบออกไป อาร์เทมิสเห็นว่าได้ผลได้ที่ยกยี้มกริ์มที่มุมปาก เล่นตามบทที่เขา กับพี่เขา ใจกันไปเอง โดยไม่เคยพูดคุยปรึกษากันมาก่อน อันที่จริงอาร์เทมิสเองก็เพิ่งเข้าใจแผนการของเฮลิออสก็ตอนที่เฮลิออสพุ่งเข้ามาจับ โครนอสเป็นตัวประกันนี่แหละ “เฮ้อ... ไม่คิดเลยว่าแผนจะมาแฉงง่าย ๆ แบบนี้ กะให้เจ้าลื้อล่อนี้ช่วยพูดล่อให้หน่อยแต่สุดท้ายก็ไม่ได้เรื่อง! อันที่จริงฉันไม่น่าฝากความหวังไว้กับเจ้าลื้อล่อที่เก็บได้ข้างซอยนี้เลย ก็แค่ตัวประกันล้วนๆ ใช้การไม่ได้ เจ้าพวกนี้ก็เหมือนกัน เห็นว่าเข้าพักในโรงแรมได้เลยมาตีสันทัดด้วยนิดหน่อย คิดว่าได้ที่พักดี ๆ แล้วแท้ๆ สุดท้ายก็โดนจับได้ เจ้าพวกนี้เองก็ ตัวประกันที่ไม่ได้เรื่องเหมือนกัน” บทพูดเกรตบีนี้มันคืออะไร? โครนอสหรีดตาต่ำ คงมีคนเชื่อหรือก้อับทพูดเผยทุกอย่างแบบนี้ละ อย่างกับตัวร้ายในละครเกรตบีที่พอพลาดท่าแล้วประกาศทุกอย่างให้ศัตรูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ โครนอสไม่ได้คิดเลยว่าพวกทหารจะเชื่อ แต่สรุปแล้วพวกเขาดันเชื่อกันทั้งหมด “อะไรนะ!? พวกแกไม่ได้เป็นพวกเดียวกันหรือหะ!” ทหารคนหนึ่งตะโกน แล้วคนนั้นก็เป็นคนปกติที่กุมขมับให้มุกกางเกงในของอาร์เทมิส อาร์เทมิสหัวเราะเสียงดังอย่างจอมวายร้าย “ใครจะไปเอาพวกนี้เป็นพวกวะ ไอ้หน้าโง่! กับไอ้เด็กกะโปโลหลอ้งง่ายกับตัวไร้ประโยชน์ที่ขู่นิดขู่น้อยก็กลัวนี่ละ ฉันไม่คิดจะเอาพวกมันเป็นพวกหรือว้ย!” อัลฟอรซ์หัวเราะอย่างคนอยากร้องไห้กระซิบเบาๆ บอกอาร์เทมิสที่อยู่ด้านหลัง “คุณอาร์เทมิสครับ ได้โปรดอย่าพูดเหมือนผมเป็นคนไร้อายขนาดนั้นจะได้ไหม? อย่างน้อยผมก็เป็นถึงร้อยเอกราชนะครับ...” ทหารทั้งหลายตื่นตระหนกตกใจมาก กระซิบกระซาบกัน “จริงหรือวะ” “เป็นไปได้” “นึกว่าเด็กพวกนี้จะเป็นพวกเดียวกันซะอีก” เฮลิออสกระซิบเหล็กแหลมเข้าใกล้คอ โครนอสแบบจงใจให้พวกทหารเห็น แต่ยังไม่ให้มันทิ่มแทงเข้าไปในคอของโครนอส พวกทหารยืนตัวแข็งทื่อเลิกพูดคุยกัน “พวกนายถอยออกไปจากห้องเดี๋ยวนี้” อาร์เทมิสออกปากขู่ ขึ้นไปทางเฮลิออสกับ โครนอส นายทหารพยักหน้าแล้วยกมือขึ้นทั้งสองข้าง “พวกเราจะออกไป อย่าทำอะไรเด็กนะ” กล่าวพลางถอยออกไปจากห้อง เฮลิออสตะโกนสั่งเสียงดัง “ปิดประตู!” พวกเขาปิดประตูลงตามที่เฮลิออสสั่ง แต่เฮลิออสกับอาร์เทมิสยังไม่ปล่อย โครนอสและอัลฟอรซ์ที่เป็นตัวประกัน อาร์เทมิสกระซิบบอกอัลฟอรซ์ที่ข้างหู “ไปกับพวกเรา พวกเราคงต้องการคนนำทางอย่างนายหน่อยละ” อัลฟอรซ์จึงง้อลอดล่าคอออกมาเป็นเสียงแปร่งๆ แสดงความตกใจ ส่วนเฮลิออสละส่วนแหลมของเสาแขวนเสื้อ โค้ดออกไปจากคอของโครนอสนิดหน่อย กระซิบเบาๆ ที่ข้างหูของเขา “พวกเราจะหนีออกไปอยู่กับอัลฟอรซ์ คิดว่าถ้าแยกทางกับคุณหนูพวกเราทำงานได้ง่ายกว่า ถึงเวลาเมื่อไหร่ผมจะหาทางติดต่อกลับมาทางคุณหนูครับ สำหรับภารกิจพยายามเข้านะครับ” “อืม ขอบคุณมากสำหรับทุกอย่าง” โครนอสพยักหน้าน้อยๆ ส่งเสียงกระซิบตอบ เฮลิออสเหลือบตาไปมองอาร์เทมิส อาร์เทมิสพยักหน้ารับ ใช้พลังเวทของเขาทำลายหน้าต่างไม้ออกดั่งโครมใหญ่แล้วกระโจนออกไปพร้อมอัลฟอรซ์ที่หนีบอยู่ใต้แขน เฮลิออสผลัก โครนอสกับเฟเนริสให้ล้มลงไปหน้าคะมากับพื้น เหยียงที่แขวนเสื้อ โค้ดทั้งไปด้านข้างแล้ววิ่งตามอาร์เทมิสกระโดดออกไปจากหน้าต่างทหารได้ยินเสียงดังโครมครามผลึกประตูเข้ามา พวกเขาเปิดเข้ามาทันเห็นตอนที่เฮลิออสผลักพวก โครนอสให้ล้มแล้ววิ่งหนีไปที่หน้าต่าง ตะโกนเสียงดังให้จับตัวเฮลิออสเอาไว้แล้ววิ่งตามเขาไป แต่ก็จับเฮลิออสไว้ไม่ทัน เฮลิออสกระโดดหนีออกไปทางหน้าต่างก่อน ทหารที่วิ่งตามไปก้มมองลงไปที่ด้านล่างเห็นอาร์เทมิสยืนเงยหน้ารอเฮลิออส จากนั้นทั้งสองก็วิ่งจากไปโดยมีตัวประกันถูกพาไปด้วยคนหนึ่ง “พวกเธอนะเป็นอะไรหรือเปล่า!” นายทหารคนที่เหลือตรงเข้าพุง โครนอสกับเฟเนริสแล้วถามด้วยความเป็นห่วง ทั้งสองไม่ได้เป็นอะไรเลย แต่กลับทำเป็นขวัญเสีย พยักหน้าหงิกหงิกอย่างไร้คำพูด จิมง้ออ้อจึงตอบว่า “ไม่เป็นไรครับ” ด้วยเสียงที่สั่นเทาเล็กน้อย ทั้งหมดนั้น โครนอสเป็นคนเล่นละคร ส่วนเฟเนริสเพียงแสดงสีหน้าตามและอยู่เจียบๆ เฉยๆ กลับทำเป็นขวัญเสียพวกทหารสลดตาอาร์เทมิสกับเฮลิออส ว่าพวกเขาทำลงไปได้อย่างไร ถึงขนาดจับเด็กเป็นตัวประกัน โครนอสกับเฟเนริสเพียงนั่งเจียบๆ ไม่พูดไม่จา จากนั้นพวกเขาก็พา โครนอสกับเฟเนริสลงไปที่ด้านล่าง บอกว่าอยู่ตรงนี้จะกลัวกัน แล้วพวกเขาต้องการตรวจสอบที่เกิดเหตุด้วย โครนอสกลัวเหลือเกินว่าพวกเขาจะค้นข้าวของในห้อง แต่ก็พูดตรงๆ ไม่ได้กลัวจะถูกสงสัย โครนอสใช้การถามอ้อมๆ แทน “คิดจะทำยังไงต่อไปหรือครับ?” นายทหารยี้มให้โครนอสพลางบอกว่าจะตรวจสอบหน้าต่างที่แตกกับดูภายในห้องหาร่องรอยของพวกผู้ร้ายนิดหน่อย โครนอสล้งเลมากแต่ก็พูดอะไรไม่ออก ยิ่งพูดจะยิ่งทำให้พวกทหารสงสัย พอพวกทหารด้านหลังเขาออกไปเขาก็ต้องเดินตามออกไปด้วย ได้แต่หวังว่าพวกทหารจะไม่เจอของที่อยู่ในลิ้นชัก

นั่น***** “ฮ่าๆๆ” หนีออกมาได้อย่างง่ายดายแบบนี้ลัคก็ลัค!” อาร์เทมิสหัวเราะเสียงก้องดังฮ่าๆ มือข้างหนึ่งตีบอัลฟอรซ์ไว้ใต้แขน วิ่งตัวเบาหวิวหนีออกจากโรงแรมอย่างสบายอุรา

ผู้คนตามทางเดินเห็นพวกเขาก็พากันปิดปากป้องหน้า แต่ไม่มีใครกล้าเข้ามาหาเรื่องพวกเขาสาเหตุหนึ่งของสายตานั่นอาจเป็นพวกอาร์เทมิส แต่อีกสายตาหนึ่งซึ่งได้รับความสนใจมากกว่ากลับเป็นอัลฟอรซ์ที่อาร์เทมิสแบกอยู่ คนนี้ยังคงมีกางเกงในของโครนอสประดับอยู่คาวัว คว้ามือได้เขาก็รีบคว่ำกางเกงในชิ้นเล็กๆ ของโครนอสออกจากห้ว โยนทิ้งไปกลางทางแล้วยกมือขึ้นปิดหน้าของเขาจนมิด อย่าให้มีใครจำเขาได้เลย อย่าให้มีคนรู้จักผ่านมาเห็นสภาพเมื่อกี้ของเขาเลย“แล้วพวกเราจะหนีไปที่ไหนกันต่อดี ออกนอกเมืองดีไหม?” เฮลิออสถามโดยไม่หยุดวิ้ง อัลฟอรซ์ขอยากตอบแต่ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นจากมือของเขา เอ่ยเสียงดังกึ่งตะโกนออกมาจากใต้มือ “ไปซ่อนที่บ้านของผมนักได้นี้ครับ เดี่ยวผมพาเข้าขอยอ้อมไปให้ รับรองไม่มีคนรู้แน่”“นายบ้าเหอโร ให้ไปซ่อนบ้านของนายเนียนะ?” อาร์เทมิสก้มหน้าลงกรันต้ออัลฟอรซ์ “พวกนั้นรู้แล้วว่านายถูกพวกเราจับเป็นตัวประกัน แถวบ้านของนายมันป่าดงดิบไม่มีคนรู้เห็นเวลาใครแอบอยู่ในบ้านเหอโร? มั่นอ ใครจะขนาดใครเข้าไปในบ้าน แล้วคนข้างนอกก็ไม่รู้ว่ามีคนอยู่เลยจันเหอโร? ถ้าไม่ใช่ถึงขนาดนั้นพวกเราถูกจับแน่ เพราะพวกนั้นคงไม่คิดหรือว่าพวกเราปล่อยนายมาแล้ว”อัลฟอรซ์กรันเสียงไม่พอใจจากใต้มือของเขา ทำท่าเหมือนจะเถียงแต่สุดท้ายก็ไม่ เรื่องเลยวกกลับมาที่พวกเขาต้องไปที่ไหนดี“อันที่จริงผมไม่เห็นด้วยกับต้องออกนอกเมืองนะ ออกนอกเมืองไปแล้วจะไปอยู่ที่ไหน ที่นั่นไม่มีกระท่อมให้อยู่สักหน่อย” อาร์เทมิสหันไปตอบเฮลิออสบ้าง เฮลิออสขมวดคิ้ว มีที่ไหนที่พวกเขาพออยู่ได้บ้าง ในทะเลทรายไม่มีบ้านอยู่เลยเหอโร? จริงสิ จำได้เรื่องของโครนอสจอดอยู่ห่างออกไปนี่นา หากพวกเขาไปอาศัยอยู่ที่เรือลำนั้นล่ะ?“ถ้าเป็นที่เรือของโครนอส...” พุดมาได้ถึงตรงนั้นคำพูดของเฮลิออสก็ถูกกลืนหายไป พวกเขาวิ่งมาจนถึงจุดที่มีทางแยกอยู่ด้านข้างหญิงสาวชุดดำเดินออกมาจากทางแยกพอดี ตอนแรกเธอก็ก้มหน้าอยู่ แต่จากนั้นก็สะบัดหน้าขึ้นมองพวกเขาดวงตาเบิกกว้าง“กรี๊ดดดด!” หญิงสาวกรีดร้องพร้อมชนกับพวกเขาดัง โคร้มใหญ่ หนึ่งสาวและอีกสองหนุ่มล้มกลิ้งลงไปกองกับพื้นโดยพร้อมเพียงกัน เป็นอาร์เทมิสที่ล้มกลิ้งไปพร้อมอัลฟอรซ์ ส่วนเฮลิออสตั้งตัวทันไม่ได้ชนและล้มลงไปด้วยกัน“ชะ ขอโทษครับ! เป็นอะไรมากหรือเปล่า!” อาร์เทมิสตกใจมาก ความเป็นเลิ่ผู้หญิงเล็กๆ เริ่มทำงาน เขาหันไปเทศแคร์หญิงสาวก่อนอัลฟอรซ์ที่ล้มหน้าทิ่มดินเสียอีก รีบยื่นตัวลุกขึ้นนั่งแล้วยื่นมือไปหาเธอ ผายมือขึ้นไม่ได้ชิงจับมือเธอทันทีเป็นการให้เกิดริตในแบบสุภาพบุรุษ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นเห็นมือของชายหนุ่มเข้าพอดี ใบหน้าที่หล่อเหลาของเขากับท่วงท่าที่ดูเป็นสุภาพบุรุษช่วงชิงจิตใจของหญิงสาวไปชั่วขณะ จากนั้นเมื่อเธอรู้สึกตัวเธอก็รีบก้มหน้าลง “มะ ไม่เป็นไรเหอโรคะ ฉันทูกขึ้นเองได้” ตอบอย่างเขินอายแล้วชิงลุกขึ้นก่อนปิดมือกับกระโปรงไล่ฝุ่น อาร์เทมิสยื่นตัวลุกขึ้นตามเธอโดยไม่สนใจอัลฟอรซ์เลย เฮลิออสพลอยรู้สึกสงสารชายหนุ่มจึงยื่นมือไปให้ชายหนุ่มจับ อัลฟอรซ์จับมือของเฮลิออสอย่างยินดีพลาจอาศัยแรงของเฮลิออสย่นตัวลุกขึ้นสัมผัสหน้าของตัวเองเล็กๆ ด้วยความรู้สึกเหมือนหน้าเบี้ยวไปนิดๆ“เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณผู้หญิง?” อาร์เทมิสถามหลังจากลุกขึ้นมายืนได้ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองสบตาอาร์เทมิสพลาจหน้าแดงเรื่อ “มะ ไม่เป็นอะไรคะ ขอขอบคุณมากนะคะที่ช่วยเหลือฉัน”“ไม่เหอโรครับ มันเป็นความผิดของพวกผมเองที่วิ่งมาแล้วมาชนคุณ ไม่ต้องขอบคุณเหอโรครับ” อาร์เทมิสเผยยิ้มเจิดจ้า จิตใจของหญิงสาวถูกอาร์เทมิสช่วงชิงไปเรียบร้อย จากนั้นอาร์เทมิสถึงเพิ่งสังเกตเครื่องแต่งกายของเธอ ชุดเดรสสีดำยาวที่คนทั่วไปไม่ค่อยสวมใส่ ชุดแมชีนีนา“คุณเป็นนักบวชเหอโรครับ?” อาร์เทมิสถามอย่างสุภาพ หญิงสาวสะดุ้งเผยท่าทางหวาดกลัว แรกๆ อาร์เทมิสไม่เข้าใจ ตอนหลังถึงนึกได้ว่าเจ้าเมืองของเมืองนี้บอยคอตศาสนาทั้งหมด “เออ...ขอโทษครับ ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แบบว่าผมเองก็นับถือพระเจ้าเหมือนกันนะครับ”สีหน้าของหญิงสาวเหมือนจะดีขึ้น เริ่มลดท่าทางหวาดระแวงลงไป “จริงๆ เหอโรคะ?” หญิงสาวถามย้า อาร์เทมิสพยักหน้าทั้งรอยยิ้มสดใส “ครับ ผมนับถือในพระเจ้า ถึงจะพูดออกไปดังๆ ไม่ค่อยได้ก็เถอะ” ชายหนุ่มหัวเราะคลอรอยยิ้มไปด้วย ไม่ใช่ว่าเขาไม่นับถือศาสนาหรือพระเจ้าอะไรเหอโร ก็เขานี้แหละเป็นพระเจ้าความระแวงหายไปจาก ใบหน้าและท่าทางของหญิงสาว รอยยิ้มสดใสเจิดฉายบน ใบหน้าของเธอ อาร์เทมิสยิ้มน้อยๆ กับรอยยิ้มของเธอ หญิงสาวต้องยิ้มถึงจะสวย เขาคิดในใจพลาจขึ้นชมรอยยิ้มของเธอที่เขาเป็นคนสร้างขึ้นมาเองหญิงสาวเงยหน้ามองอาร์เทมิสจริงจังเป็นครั้งแรก เธอดกใจเมื่อจำเขาได้ “คุณคนที่มีการสาขจับนี้นา” คิ้วของอาร์เทมิสขมวดมุ่น ป่านนี้มีประกาศจับเขาออกมาแล้วเหอโร? ไวกินไปหน่อยมั้ง ยังผ่านไปไม่ถึงวันเอง เอาละสิ งานนี้เธอไม่เชื่อใจเขาแน่ อาร์เทมิสคิดหนักว่าต้องเรียกความเชื่อมั่นกลับมาอย่างไร หญิงสาวยิ้มให้เขาราวไม่สนใจว่าเขาจะเป็นใครมาจากไหน “ได้ยินว่าบุกเข้าไปในปราสาท เข้าไปทำอะไรเหอโรคะ? อ๊ะ! หรือว่าจะเข้าไปช่วยพวกสัตว์ที่ถูกลักพาตัวไป!”ปฏิกิริยาของเธอดีกว่าที่อาร์เทมิสคิดมากจนเจ้าตัวตกใจ นับว่าโชคดีหรือเปล่าที่เขาถูกเธอมองเช่นนั้น เรื่องของสัตว์ที่ถูกลักพาตัวไปจะเป็นยังงี้ก็ไม่ว่าละ ขอขอบคุณสวรรค์ที่มีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นก่อนเขาบุกเข้าปราสาท ไมสิ ขอขอบคุณองค์มหาเทพเซอุส“เออ...ครับ ก็ราวๆ นั้น แะๆ” อาร์เทมิสหัวเราะเจื่อนๆ เกาหัวแก้มเก้อ เขาก็ไม่ได้โกหกนี่นะ เขาบุกเข้าไปช่วยใครสักคนจริงๆ แต่นั่นไม่ใช่สัตว์ของเขา เป็นมายฮันนีของเขาต่างหากสีหน้าของหญิงสาวเปลี่ยนไประแวงมองซ้ายมองขวา เธอคว้ามืออาร์เทมิสแล้ววิ่งพาเขาเข้าไปในขอย จนถึงจุดที่มองจากด้านนอกไม่เห็น ไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้นนอกจากพวกเขา หญิงสาวปล่อยมือของอาร์เทมิสลอบมองออกไปด้านนอก เฮลิออสกับอัลฟอรซ์วิ่งตามมาแต่เธอเข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกันเลยไม่ได้ใส่ใจ หญิงสาวหันกลับมาทาบมือกับอกถอนหายใจด้วยความโล่ง “ตอนนี้คงไม่มีใครเห็นพวกเราแล้ว อ้อ ขอโทษคะที่พาเข้ามาในที่แบบนี้พวกคุณเป็นคนที่ทางการกำลังตามหา ฉันทเคยคิดว่าพาพวกคุณหนีออกมาจากสายตาคคนทั่วไปก่อนน่าจะดีที่สุด”อาร์เทมิสประทับใจความใส่ใจของเธอ “ขอบคุณมากครับ ช่วยได้มากจริงๆ” ตอนนั้นหากเขายืนคุยกับเธอนานๆ เขาคงโดนตามตัวทัน แล้วเขาก็ไม่ได้คิดจะแยกจากเธอตอนนี้ด้วย เขามีเรื่องอยากขอร้องเธอเสียหน่อย“คือว่า...อาจจะกะทันหันไปหน่อยแต่ผมมีเรื่องอยากขอร้องนะครับ” น้ำเสียงของอาร์เทมิสลากยาวเล็กๆ คิดหาคำพูดที่ดีในการขอร้อง หญิงสาวยิ้มพยักหน้าจนอาร์เทมิสคิดว่าคงขอร้องเธอได้ง่ายๆ แต่มันง่ายกว่าที่เขาคิดเสียอีก เพราะเธอต้นเป็นคนพูดสิ่งที่เขาต้องการออกมาเอง “อยาก

ขอร้องเรื่องที่พักใช้ไหมล่ะคะ? อ้อ แต่ถึงยังไงพวกคุณก็เป็นคนไม่รู้จกนี่นา จะให้ฉันไว้วางใจพวกคุณที่เคยเจอกันครั้งแรกก็ไม่ได้ด้วย”อาร์เทมิสตกใจมาก “ทำไมถึงรู้ล่ะครับว่าผมอยากขอร้องเรื่องนี้?” หญิงสาวหัวเราะคิกคักสนุกสนาน “ก็พวกคุณเป็นคนที่ทางการกำลังต้องการตัวนี่นา คงหาที่พักอื่นๆ ไม่ค่อยเจอ เพราะทางโรงแรมเองก็คงไม่ให้เข้าพักด้วย ถ้าทหารขอเข้าตรวจโรงแรมจะไปรบกวนแขกคนอื่นหรือทำให้โรงแรมเสียชื่อเสียงเอา ฉันคิดว่าหากพวกคุณจะขอร้องนี้คงเป็นเรื่องแรกที่น่าจะขอร้องที่สุดนะ อ้อ หรือว่าจะขอร้องเรื่องหนีออกไปจากเกาะล่ะ? แต่ฉันไม่มีเรือให้พวกคุณหรอกนะ”อาร์เทมิสประหลาดใจความฉลาดของเธอ ความประหลาดใจนั้นเปลี่ยนไปเป็นความประทับใจในภายหลัง เขายิ้มน้อยๆ พลาส่ายหัว “ไม่หรอกเธอเดาถูกเลย ฉันต้องการเรื่องที่พัก คิดว่าเธอเป็นแม่ชีคงจะมีโบสถ์อยู่สักหลัง แค่อายากจะขอยืมใช้โบสถ์เป็นที่พักหนอยนะจะเป็นโบสถ์ว่างๆ เอาไว้อาศัยทำพิธีกรรมทางศาสนา ไม่มีคนอาศัยอยู่ก็ได้ อันที่จริงฉันต้องการแบบนั้นมากกว่า เพราะไม่อย่างนั้นคงไปรบกวนคนอื่นเอา”หญิงสาวขมวดคิ้วลำบากใจ “ถ้าอย่างนั้นก็แย่น้อยนะคะ เพราะฉันเองก็อาศัยอยู่ที่โบสถ์เหมือนกัน เพราะฉันใจจะฉันทบอว่าไว้วางใจพวกคุณที่เพิ่งเคยพบครั้งแรกไม่ได้”“อ่า ถ้าอย่างนั้นขอภัยครับ” อาร์เทมิสรีบขอภัยก่อน แต่มันเหนือความคาดหมายไปนิดหน่อย ไม่คิดว่าเธอจะอยู่ที่โบสถ์ แบบนี้จะทำยังไงดี ถ้าเขาขอเข้าไปพักอาศัยที่โบสถ์นั้นก็เหมือนเขาขอเข้าพักที่บ้านของเธอนะสิ แล้วเขาจะทำยังไงดี มีที่พักอื่นนอกเหนือจากที่โบสถ์หรือเปล่า หรือพวกเขาต้องแอบนอนพักในซอຍลับสายตาคนพวกนี้ สกปรกไปหน่อยนะ เขาอนไม่ได้หรอก“แค่แสดงความจริงใจให้ฉันดูก็พอค่ะ” นิ้วชี้ของหญิงสาวยกขึ้น อาร์เทมิสรู้สึกว้าวที่เธอพูดเมื่อครูไม่ถนัด “อะไรนะครับ?” เขาไม่เข้าใจว่าเธอต้องการสื่ออะไร หญิงสาวเผยยิ้มที่มุมปากพูดซ้ำ “แค่แสดงความจริงใจให้ฉันดูก็พอ ดูจากภายนอกเหมือนพวกคุณจะไม่ใช้คนไม่ดีอะไร แต่ก็แค่ภายนอกเท่านั้น แล้วถ้าพวกคุณเป็นคนดีจริงๆ ฉันคงรู้สึกผิดที่จะทอดทิ้งพวกคุณไม่ช่วยเหลือ ถึงอย่างไรฉันก็เป็นนักบวช ยังไงก็ตาม ฉันเองก็เป็นห่วงความปลอดภัยของตัวเองเหมือนกัน ถึงอย่างไรเมืองนี้ก็มึนๆ โทษอยู่เต็มไปหมด ฉันเลยอยากให้คุณแสดงความจริงใจให้ฉันดู แล้วฉันจะให้พวกคุณเข้าพักในบ้านของฉันค่ะ”อาร์เทมิสตกใจนิดหน่อย แต่พอคิดอีกทีความจริงใจที่วานี้เขาต้องแสดงยังไง คงเป็นเรื่องที่ยุ่งยากน่าดู จะแสดงพลังเทพให้เธอเห็นก็ได้เสียด้วย เทพไม่ควรเปิดเผยตัวต่อมนุษย์“อืม...ผมนึกไม่ออกแฮะครับว่าต้องทำยังไงดีถึงจะทำให้คุณเชื่อใจได้ เอาอย่างนี้ ผมให้คุณบอกผมมาว่าคุณต้องการอะไร หากเป็นเรื่องที่ผมทำได้ผมจะทำให้ครับ” อาร์เทมิสยื่นข้อเสนอ หญิงสาวบ่นปากเล็กๆ ยืนตัวเอียง “แย่งเงินนะคะ ฉันเองก็เป็นพวกไอเดียไม่ได้ซะด้วย แต่ฉันก็ได้ต้องการอะไรมากมายหรอก อ๊ะ! จริงสิ ฉันเอาอย่างนี้เป็นไงคะ?” หญิงสาวประกบมือของเธอเข้ากัน ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อนักบวชของเธอ ล้วงเอาถุงเงินออกมา ยื่นถุงเงินนั้นไปเบื้องหน้าของอาร์เทมิส“นี่อะไรเหรอครับ?” อาร์เทมิสชี้ถาม ดูก็รู้ว่ามันเป็นถุงเงิน แต่เขาไม่เข้าใจว่าเธอให้เขาทำไม“ถุงเงินไงคะ” หญิงสาวตอบคำถามที่ชายหนุ่มเองก็รู้ ตกเป็นหน้าที่ของอาร์เทมิสให้ต้องคิดหนักว่าเธอต้องการอะไรจากเขากันแน่ “เออ...ต้องการให้ผมไปซื้อของให้เหรอครับ?” หญิงสาวส่ายหน้าชี้ขาที่ขวาท “ไม่ค่ะ ฉันไม่จําหน่ายขนาดให้คนที่กำลังโดนทางการตามจับตัวไปซื้อของหรอก ที่ฉันต้องการคือให้คุณรับถุงเงินพวกนี้ไว้ จากนั้นเดินไปรอบๆ เมืองแล้วค่อยไปหาฉันที่โบสถ์ เดินรอบเมืองที่ว่านี่คือจะเดินในซอຍที่ไม่มีคนผ่านไปมาก็ได้ ส่วนโบสถ์เดี๋ยวฉันบอกที่อยู่กับพวกคุณอีกที”อาร์เทมิสไม่เข้าใจเป้าหมายของเธอเลย “นี่เป็นการพิสูจน์ความจริงใจตรงไหนเหรอครับ?” เขาชี้นิ้วใส่ถุงเงินของเธอ เธอจับมือเขาแล้วยัดถุงเงินนั้นใส่มือ “เอาเถอะค่ะ รับไว้เถอะ จากนั้นก็เอามาคืนฉันด้วยนะ นี่เป็นเงินก้อนสุดท้ายของฉันแล้ว อ้อ สำหรับที่อยู่ของฉันก็...” หญิงสาวร้ายที่อยู่ของเธอ อาร์เทมิสพยายามเถียงเธอและส่งถุงเงินกลับแต่เธอไม่ยอมรับไว้ บอกจะยอมรับไว้ก็ต่อเมื่อพวกเขามาถึงโบสถ์ของเธอแล้ว“แล้วอย่าทำถุงเงินของฉันหายนะคะ นั่นเป็นเงินก้อนสุดท้ายของฉันแล้ว” หญิงสาวย้ำกับอาร์เทมิสอีกรอบว่านั่นคือเงินก้อนสุดท้ายของเธอ ยืมให้เขาแล้วเดินออกจากซอຍจากไป อาร์เทมิสเงยหน้าขึ้นมองเธอแล้วก้มหน้าลงมองถุงเงินของเธอในมือของเขา“เป็นผู้หญิงที่ประหลาด ถ้าพวกเราเป็นคนเลวจริงๆ พวกเราขโมยเงินของเธอไปแล้วนะ” เฮลิออสจิมง่า อาร์เทมิสพยักหน้า แต่จากนั้นก็สะกิดใจแล้วเข้าใจความคิดของเธอ รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปากของเขา อย่างนี้เอง เป็นผู้หญิงที่ฉลาดดีนี่ แต่ถ้าเป็นอย่างที่เขาคิดจริงๆ บางส่วนที่เธอพูดคงเป็นเรื่องโกหก“ไปกันเถอะ ไปเดินรอบเมืองกันสักตั้งแล้วค่อยไปที่โบสถ์ อันที่จริงก็ชี้แจงเดินอยู่หรอก แต่มันช่วยไม่ได้นะ...” อาร์เทมิสถอนหายใจทั้งรอยยิ้ม เก็บกระเป๋าเงินเข้าทางเกงของเขา เขาใส่ไว้ตรงจุดที่ลึกที่สุด ต่อให้มีพวกล้วงกระเป๋าเดินผ่านมาก็ย่อมรู้สึกตัวเวลาถูกล้วง“ก็จะต้องเป็นตามนั้นแหละ” เฮลิออสจิมง่า มองอาร์เทมิสเดินผ่านเขาก่อนจะเดินตามหลังผู้เป็นน้องไป อัลฟอรัลเลิกล่อกมองไปทางที่หญิงสาวเดินจากไปแล้วรีบวิ่งตามพวกอาร์เทมิสไปก่อนจะคลาดสายตา

กัน*****ทหารพาโครนอสกับเฟนริสไปนั่งในบริเวณห้องอาหารของโรงแรม ที่นี้ถูกกันเอาไว้สำหรับการทหารชั่วคราว ห้ามไม่ให้คนนอกเข้ามานั่ง โครนอสกับเฟนริสได้รับโกโก้ร้อนกันคนละแก้ว มีคนเข้ามาพูดคุยกับพวกเขาอย่างเป็นกันเอง บอกว่าให้พักอยู่ในห้องนี้ก่อนสักพักแล้วเดินจากไปโครนอสจิบโกโก้ร้อนพลางเหลือบสายตามองทหารที่ยืนอยู่ตามจุดต่างๆ ของห้อง ยืนกันหน้าต่าง ยืนกันประตูทางออกบรรยากาศภายในห้องไม่ได้อบอุ่นเหมือนอย่างที่ทหารพยายามพูดคุยกับพวกเขา ทุกครั้งที่ทหารรู้สึกถึงสายตาของโครนอสพวกเขาจะจ้องกลับอย่างเย็นชา“บรรยากาศน่ากลัวนิดๆ นะครับ” เฟนริสจิมง่า โครนอสที่กำลังคิดเช่นนั้นและอารมณ์เสีย ยังได้ยินความคิดเห็นเดียวกันจากเฟนริสก็ยิ่งอารมณ์เสีย มันออกมาทางใบหน้าและคิ้วที่ย่นเป็นปมของเขา“พวกนั้นคงไม่เชื่อใจพวกเราเหมือนกันนั่นแหละ เดาได้เลยเจ้าพวกนั้นคงให้พวกเรามารออยู่ที่นี้เพื่อเอาเรื่องของเราไปแจ้งตัวใหญ่ๆ ก่อน”โครนอสกระแทกถ้วยโกโก้ลง โต๊ะอย่างอารมณ์เสีย เฟนริสเลิกล่อกมองซ้ายมองขวาดูว่ามีสนสลับท่าทางของพวกเขารือเปล่า ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ โครนอสบ่นปากกระซิบ “ท่านโครนอสครับ ทุกคนกำลังมองพวกเราอยู่นะ พวกเราควรต้องทำตัว

เป็นผู้เคราะห์ร้ายที่กำลังเสียใจอยู่ไม่ใช่เหรอ? เก็บอารมณ์หน่อยสิครับ” โครนอสย่นคิ้วของเขาอีก แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรเสริมจิบ
โกโก้ร้อนไปเจิบๆ เก็บอารมณ์กลับไปตามที่เฟนริลว่า พวกเขาไม่พูดอะไรในเรื่องที่ทำให้เกิดอารมณ์อีก แต่พอนั่งนานๆ จิบ
โกโก้อย่างเดียวก็น่าเบื่อ โครนอสถามเฟนริลว่ามีเรื่องอะไรน่าสนใจหยิบเอามาพูดคุยฆ่าเวลากันได้หรือเปล่า เฟนริลนั่งคิด
แล้วใบหน้าก็สว่างขึ้น เขาพูดถึงทุกคนที่อาศัยอยู่ด้วยกันในคฤหาสน์เทพ เรื่องเป็นๆ บ้าง ของพวกเขา พูดคุยกันเรื่องนี้ที่ไร
ทั้ง โครนอสทั้งเฟนริลจะพลอยติดหล่มคุยกันยาวลิ้มเวลาเสียทุกที “ดูพูดคุยกันสนุกสนานกันจังเลยนะครับ ผมสงสัยจริงๆ ว่า
พูดคุยกันเรื่องอะไร คิดว่าพวกคุณคงกำลังเสียใจเรื่องที่ตัวเองโดนหลอกใช้เสียอีก” เสียงของผู้ชายที่ไม่คุ้นหูหยุดเสียงพูดคุย
ของพวกเขา เงาร่างของผู้ใหญ่ทาบทับลงบนหัว ทั้งสองเงาหันขึ้นมองและเห็นชายวัยกลางคนในชุดทหารยศสูง มี
สัญลักษณ์ทางการทหารมากมายแสดงฐานะตามอกเสื้อหรือปกเสื้อ ที่ทำให้โครนอสสงสัยว่าเขาเป็นทหารยศสูงแน่ๆ หรือ
คือรูปร่างที่ผอมบางของเขา ทหารยศสูงจริงๆ น่าจะชำนาญการรบพอตัว รูปร่างของพวกเขาคงไม่อ่อนบางขนาดนี้ “นายคือ?”
โครนอสถามกลับ ชายผู้นั้นเผยสีหน้าประหลาดใจแล้วเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม “ขอภัยครับที่แนะนำตัวช้าไปหน่อย ผมเรเกล เป็น
ผู้บัญชาการทหารฝ่ายวางแผนการรบครับ” เรเกลเอ่ย วางแผนการรบ? ฟังชื่อฝ่ายแล้วก็พอจะยอมรับเรื่องรูปร่างได้ แต่ถึง
เป็นฝ่ายวางแผนการรบก็ควรต้องฝึกฝนร่างกายด้วยหรือเปล่า? ไม่ใช่ทำตัวเองให้ผอมกะหร่องผิวซีดแบบนี้ หรือเจ้าหมอนี่จะ
เป็นกรณีพิเศษ “ได้ยินจากคนของผมว่าเกิดเรื่องกับพวกคุณที่โรงแรมนี้ กระผมอยากจะขอทราบรายละเอียดเสียหน่อยจะได้
ไหมครับ?” เรเกลเอ่ยถามอย่างสุภาพเกินจำเป็น มองในแง่ความสุภาพที่มอบให้คนอายุน้อยกว่า เรเกลมีนิสัยที่ค่อนข้างน่า
คบ แต่โครนอสรู้สึกเหมือนผู้ชายคนนี้เก็บซ่อนบางอย่างไว้ใต้ความสุภาพ ดูเป็นคนที่ไม่น่าไว้วางใจ “ขอผมนั่งได้ไหมครับ?” เร
เกลถาม โครนอสพยักหน้า “ครับ” เรเกลค้อมหัวขอบคุณทั้งสองยิ้ม เลื่อนเก้าอี้ถอยห่างระหว่างกลาง โครนอสกับเฟนริล “ถ้า
อย่างนั้นก็จะขอเริ่มจากคำถามเบาๆ กันก่อนแล้วกันนะครับ เพื่อที่บทสนทนาของพวกเราจะได้ไม่เครียดเกินไป ไม่ทราบว่าการ
สองคนมาจากไหนหรือครับ? มาอยู่ที่โรงแรมได้แสดงว่าเดินทางมาจากที่อื่นหรือเปล่า? หรือว่าอยู่ที่เมืองนี้แต่มีเหตุให้ต้อง
มาอยู่ที่โรงแรมกันครับ?” เรเกลประสานมือของเขาไว้บนโต๊ะ เผยยิ้มสดใส โครนอสเดาไม่ออกว่านี่เป็นคำถามเพื่อเก็บข้อมูล
หรือแค่ถามเพื่อสร้างบรรยากาศเฉยๆ ยังไงก็ตาม โครนอสตอบไปตามที่เขาเคยบอกคนอื่น “เดินทางมาจากต่างเมืองนะ
พวกเราพี่น้องอยากเห็นส่วนต่างๆ ของโลกเลยอยากเดินทางไปรอบๆ ให้เห็นทุกสิ่งกับตาทั้งหมด” เรเกลดูประทับใจคำตอบ
ของโครนอสมาก “เป็นคำตอบที่ฟังดูน่าสนใจมากเลยครับ แล้วก็ไม่น่าเบื่อมากเลยด้วย อันนี้ผมพูดจริงๆ ไม่ได้ล้อเล่นนะครับ
โลกใบนี้ก็แสนจะกว้างใหญ่ คงมีคนจำนวนน้อยที่ได้มีโอกาสเดินทางไปทางเหี้ยมทุกแผ่นดินของโลก นี่ยังไม่นับทางมหาสมุทร
ไตรฟาสที่ว่ากันว่าเป็นที่อยู่ของปีศาจนะครับ แค่ว่าฟองคลื่นนั้นก็เข้าไปได้ยากแล้ว อันนี้ผมขอถามด้วยความสงสัยจริงๆ
พวกคุณเคยไปเยือนเกาะพวกนั้นมาแล้วหรือเปล่าครับ?” เกาะฟองคลื่นคือเกาะของชนพื้นเมืองที่อยู่ใกล้ๆ กับเกาะของพวกเขา
นอกรีต เป็นเกาะที่มีขนาดใกล้เคียงกับเกาะของพวกเขา นอกรีต แต่ไม่เคยมีใครเข้าไปภายในเกาะได้เลย สาเหตุนั้นเพราะรอบๆ
เกาะมีคลื่นน้ำคลื่นปกป้องอยู่เหมือนเป็นกำแพง เข้าเกาะจากทางเรือไม่ได้ จะเข้าต้องเข้าจากทางอากาศเท่านั้น โครนอสเคย
ไปที่เกาะนั้นหลายครั้งเพราะเทพที่ปกครองเกาะนั้นเป็นเพื่อนที่ติดต่อเทพจากบนสวรรค์ คนภายนอกเกาะอาจเรียกเกาะนั้นว่า
เกาะฟองคลื่นบ้าง เกาะคลื่นคลั่งบ้าง หรือหลากหลายชื่อที่ใช้เรียกกัน แต่ชื่อที่คนในเกาะรวมถึงโครนอสเรียกกันคือ “เกาะอา
โพรดิเต้” เป็นชื่อของเทพธิดาสาวที่ถือกำเนิดขึ้นจากฟองคลื่นรอบเกาะคอยปกป้องรักษาเกาะแห่งนั้นและเป็นดังผู้ปกครอง
ของเกาะแต่หากตอบว่าเคยเรเกลคงตกใจและถามต่อแน่ๆ ไปได้ยังไง มันจะยุ่งยากเอา โครนอสส่ายหน้า “ไม่เคยหรอก
เกาะนั้นน่าจะยากจะตาย” ให้คำอธิบายเล็กน้อย เรเกลหัวเราะเห็นด้วย “ผมเองก็อยากไปที่เกาะนั้นเหมือนกันนะครับ มอง
จากไกลๆ ขณะเดินเรือผ่านนี่มันเป็นเกาะที่ยอดเยี่ย่มากเลย ป่าไม้พืชพรรณสมบูรณ์ดูมรณะ แล้วข้างในป่าไม้เหล่านั้นจะเป็น
ยังไงนะ ผู้คนที่นั่นจะเป็นคนแบบไหน” โครนอสค่อนข้างสงสัยคำพูดของเรเกล เขาอยากเข้าไปที่นั่นด้วยเหตุผลอะไรกันแน่?
คงไม่ใช่เพราะที่นั่นยังไม่เคยมีใครเข้าไปเลยอยากใช้ที่นั่นเป็นที่ทำการทดลองหรืออะไร? เห็นทีหากผ่านไปทางเกาะนั้นเขาคง
ต้องไปเตือนอาโพรดิเต้สักหน่อยว่ามีคนคิดอยากยึดเกาะของเธออยู่ แต่เรื่องนี้ยังไม่แน่นอนนี่นา บางทีโครนอสอาจจะคิดไป
เอง “อ้อ...เหมือนผมจะพาออกนอกเรื่อง จินตนาการกันเล่นนะครับ อิม...คราวนี้ขอเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า เกี่ยวกับผู้ชายสองคนที่
จับพวกคุณเป็นตัวประกันนะครับ ไม่ทราบว่ารู้จักพวกเขาได้ยังไงครับ?” หนนี้เรเกลหยิบสมุดขนาดเล็ก มีขนาดใหญ่กว่ามือ
ของเขาเล็กน้อยกับปากกาหมึกซึมออกมาจดคำตอบของโครนอส ซึ่งโครนอสมีคำตอบเตรียมไว้สำหรับคำถามนี้เรียบร้อยแล้ว
แล้ว “พวกเราเจอเขาที่หน้าโรงแรมนะ อยู่ดีๆ พวกเขาก็เดินเข้ามาทักพวกเรา ถามโน่นถามนี่แล้ววิ่งจากไป จากนั้นระหว่างที่
พวกเรานอนอยู่ในห้องอยู่ดีๆ พวกเขาก็บุกเข้ามาในห้องของพวกเรา บังคับข่มขู่พวกเราให้พวกเขาพักด้วย” “จันหรือครับ...”
เรเกลจึงจำจุดสิ่งที่โครนอสพูดลงสมุด ทหารเดินเข้ามาบอกขอสมุดนั้นจะเอาไปจดเอง เรเกลปัดมือไล่พวกเขาออกไปแล้ว
ถามโครนอสต่อ “จันเกี่ยวกับผู้ชายสองคนนั้นพวกคุณคิดว่ายังไงกันบ้างครับ?” คำถามนี้ของเรเกลค่อนข้างกว้าง โครนอส
เดาไม่ออกว่าเขาต้องการถามอะไร “หมายความว่ายังไง?” โครนอสถามกลับ เรเกลวางสมุดกับปากกาลง ประสานมือไว้ที่ใต้
คาง “ก่อนหน้านี้พวกเราสองคนได้มาบุกปราสาท พวกเขาใช้เวทมนตร์ได้ด้วย คิดว่าพวกคุณทั้งสองน่าจะเคยเห็นตอนที่พวก
เขาใช้เวทมนตร์เหมือนกัน” นัยน์ตาของเรเกลคมขึ้น โครนอสรู้สึกเหมือนว่าจะไม่ได้คิดไปเอง โครนอสตอบทันทีโดยไม่คิด
“ผมไม่รู้หรอก พวกเขาไม่เคยแสดงอะไรให้พวกเราดูเลย” เรเกลเลิกคิ้วสูง “จันตอนที่พวกเขาบุกเข้าห้องของพวกคุณพวกเขา
บุกได้ยังไงล่ะครับ? ผมให้คนของผมเฝ้าอยู่ในโรงแรมตลอด ไม่มีใครเคยเห็นผู้ชายสองคนนั้นเดินอยู่ในโรงแรม ทั้งยังไม่
เคยมีใครเห็นผู้ชายสองคนนั้นป็นขึ้นมาจากทางหน้าต่างด้วย มันน่าแปลกนะครับที่พวกเขาจะเข้าไปในห้องของพวกคุณได้
โดยไม่มีใครเห็นเนี่ย นอกจากว่าพวกเขาจะใช้เวทมนตร์” เรเกลกำลังกดดันโครนอส โครนอสรู้สึกได้ถึงความสนใจในน้ำ

เสียงตอนถาม โครนอสโดนเรเกลต้อนเข้าจริงๆ เด็กชายชะงักและเริ่มใช้ความคิดอย่างหนัก ตอนที่อาร์เทมิสกับเฮลิออสเข้ามาในห้องพวกเขาใช้เวทมนตร์จริงๆ นั่นแหละ เพราะงั้นเลยไม่มีใครเห็นสองคนนั้น แต่จะหาข้ออ้างกับเรเกลยังงี้ดี รับผิดชอบคำตอบเร็วเข้าสิ ไม่อย่างนั้นเรเกลจะคิดว่าเขาโกหกเรื่องนี้นะ“เรื่องนั้นพวกเราไม่รู้หรอกครับ กระทั่งที่พวกเรานั่งๆ นอนๆ อยู่ในห้องนะ อยู่ดีๆ พวกเขาก็ออกมาจากตู้แล้วมาข่มขู่พวกเรา ตอนแรกพวกเราก็คิดว่าพวกเขาซ่อนอยู่ในนั้นมาตั้งแต่แรก อันที่จริงพวกเขาใช้เวทมนตร์หรือครับ? ว่าแต่พวกเขาเป็นอะไรทำไมถึงใช้เวทมนตร์ได้ล่ะ?” คนตอบไม่ใช่โครนอสแต่เป็นเฟนริล เด็กชายผมสีเทาออกสีหน้าและคำพูดได้สมจริงจนน่าชื่นชม ความกังวลและร้อนรนถูกยกออกจากไหล่ของโครนอส เพิ่งเข้าใจว่าตัวเองร้อนรนแค่ไหนก็ตอนนี้“อย่างนั้นหรือครับ?” เรเกลเลิกคิ้วสูง หยิบปากกาขึ้นมาจตสิ่งที่เฟนริลตอบ เขาเอากันปากกาตบที่ริมฝีปากเข้าไปเข้ามา สายตาจ้องมองอยู่ที่สมุด “แล้วตอนที่เข้ามาอยู่ในห้องพวกเขาได้ทำอะไรไว้ในห้องหรือเปล่าครับ? พวกเขาได้พูดคุยอะไรแปลกๆ กันบ้างหรือเปล่า?” โครนอสกับเฟนริลมองหน้ากัน ที่พูดนั้นหมายความว่ายังงี้? พวกเขาสายหน้าตอบ เรเกลยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากแล้วจตลงไปในสมุด “งั้นหรือครับ?”“อืม...เหมือนจะไม่มีเรื่องอะไรที่อยากถามแล้ว ต้องขอบคุณในความร่วมมือครับ จากนั้นต่อไปหาเรื่องราวอะไรน่าสงสัยอีกผมจะติดต่อกลับมา จะว่าไปพวกคุณชื่ออะไรกันบ้างหรือครับ?” เรเกลเก็บสมุดกับปากกากลบเข้าที่เดิม ยันตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ก้มลงมอง โครนอสกับเฟนริล เด็กหนุ่มทั้งสองคนเงยหน้าขึ้นมองเขา “เฟนริลครับ” เฟนริลตอบทั้งรอยยิ้ม “โครนอส” ส่วนโครนอสยังคงตอบด้วยสีหน้านิ่งๆ “ถ้าอย่างนั้นคุณโครนอสกับคุณเฟนริล โอกาสหน้าพวกเราอาจได้พบกันใหม่ครับ” เรเกลยกมือขึ้นบอกลาทั้งสอง เดินตรงเข้าไปหาอาหารที่ยืนอยู่ตรงทางออก เขายกมือขึ้นทำวันทยาหัตถ์เรเกลก่อน โครนอสกับเฟนริลไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน ลักพักเรเกลก็เดินจากไป“ขึ้นไปบนห้องกันเถอะ” โครนอสเอ่ย เลื่อนเก้าอี้ไปด้านหลังยันตัวลุกขึ้น แก้วโกโก้ของโครนอสหมดเรียบร้อยแล้ว เขาวางแก้วของเขาทิ้งไว้บนโต๊ะ เฟนริลพยักหน้าแล้วลุกตามทั้งสองออกไป ทหารไม่ได้เข้ามาขวางพวกเขา เพียงถามว่าจะไปไหน พอโครนอสตอบว่าจะกลับขึ้นไปในห้องพวกเขาก็ปล่อยทั้งสองขึ้นไป“พวกเธอนะ เตียวก่อน” ก่อนจะเดินขึ้นบันได แม่ของอัลฟอรัซซึ่งประจำอยู่ตรงเคาท์เตอร์หน้าโรงแรมตะโกนเรียกพวกเขา ออกจากหลังเคาท์เตอร์แล้ววิ่งตรงมา โครนอสกับเฟนริลหยุดฝีเท้าหันกลับมา“อัลฟอรัซลูกของฉันทันเป็นยังงี้บ้าง? ได้ยินว่าเขาถูกคนไม่ดีจับตัวไป” เธอหยุดยืนเบี่ยงหน้า โครนอสแล้วถามหาลูกของเธอ โครนอสล่าปากใจทันที เขาจะตอบเธอว่าอย่างไร บอกว่าลูกของเธอปลอดภัยยังงั้นหรือ? ทหารยืนอยู่แถวนี้กันเยอะแยะ หากพูดไปพวกเขาจะสงสัยหรือเปล่าว่าโครนอสรู้เห็นกับเรื่องนี้“ขอโทษครับ ผมไม่รู้หรอก แต่เชื่อผมเถอะครับคุณยาย พ้ออัลฟอรัซเขาเป็นทหาร แล้วยังยศสูงด้วย เขาน่าจะสู้เก่งใช่ไหมล่ะครับ? ผมว่าเขาต้องเอาตัวรอดได้แน่” ฟังคำพูดของโครนอสหญิงชราผอมลมหายใจยาวๆ จากนั้นก็เปลี่ยนไปโมโหและเริ่มบ่น “เจ้าลูกตัวดีนี้ทำให้แม่เป็นห่วง กลับมาละก็เจอดีแน่” เดินฮึดฮัดจากไป แต่พอนึกได้ก็หันกลับมายิ้มขอบคุณโครนอสกับเฟนริล โครนอสรู้สึกวางหน้าไม่ถูก ยังไงก็ตาม เขายิ้มรับเธอไปไปถึงหน้าห้องของพวกเขาที่ชั้นสาม ทั้งสองเปิดประตูออก โครนอสนึกได้ถึงเอกสารของพวกเขาที่เก็บอยู่ในลิ้นชัก รีบล็อคประตูแล้ววิ่งไปเปิดลิ้นชักออกดูในลิ้นชักไม่มีเอกสาร โครนอสตกใจมาก ก็มันน่าจะมีเก็บไว้ในนี้น่า อัลฟอรัซเป็นคนเอามันใส่ไว้ในลิ้นชักใช่ไหม? เขาวิ่งไปทั่วๆ ห้องตามหาเอกสารแต่ก็ไม่เจอ เอกสารทั้งกองหายไปแล้ว“เอกสารหายไปในไหนนะ?” โครนอสจึงถาม เฟนริลเข้าใจสาเหตุที่โครนอสร้อนรนและตกใจมาก ช่วยโครนอสตามหาแต่ก็หาไม่เจออีกเช่นกัน“หวังว่าอัลฟอรัซจะเป็นคนเอาไปนะ” โครนอสจึงถาม หากเป็นอัลฟอรัซคงวางใจได้ว่าความลับจะไม่แตก แต่คงเป็นไปได้ที่เขาไม่เห็นว่อัลฟอรัซจะหยิบอะไรไปจากเขาเลยรู้สึกกลางสังหรณ์ไม่ดีแปลกๆ เขานึกถึงคำถามสุดท้ายของเรเกล หวังว่าความหมายของคำถามนั้นจะไม่ใช่อะไรที่มันน่ากลัว***** ตอนหน้า

จะลงเป็นตอนสุดท้ายนะคะ ติดตามตอนต่อไปได้ในหน้ารีไรท์

คะ*****-10-ดวงจันทร์และดาบยาว ใช้เวลาไปชั่วโหม่งกว่าๆ อาร์เทมิสและพรรคพวกวนรอบเมืองและวนกลับมาตามหาโบสถ์ของหญิงสาวจนเจอ ภายนอกดูเหมือนอาคารบ้านเรือนธรรมดาที่สร้างขึ้นจากหิน ห้องแรกที่เจอหลังเดินเข้าไปมีขนาดกว้างสำหรับบ้านทั่วไป แต่ก็เล็กเกินกว่าจะเป็นที่บูชาพระเจ้าของโบสถ์ เก้าอี้สำหรับนั่งมีอยู่สองแบบคือเก้าอี้ไม้ธรรมดาตามบ้านเรือนกับม้านั่งยาวตาม โบสถ์ เพียงแต่ม้านั่งยาวนั้นผูกไปแล้วหลายส่วน รูปปั้นเทพที่ตั่งอยู่ด้านในสุดของห้อง โถงทางเข้าไม่ใช่รูปปั้นขนาดใหญ่ มันมีขนาดเล็กมากเหมือนรูปปั้นบูชาตามบ้านเรือนทั่วไป แต่อาจมีขนาดใหญ่กว่านิดหน่อย รูปปั้นเซอุสสีขาวทั้งตัว หญิงสาวในชุดนักบุญนั่งคุกเข่าอยู่เบื้องหน้ารูปปั้นมองจากด้านหลังเหมือนเธอกำลังประสานมือไว้เบื้องหน้าในท่าภาวนา หน้าต่างทุกบานปิดเอาไว้มืดซิดใช้แสงจากตะเกียงตามจุดต่างๆ รอบห้อง อาร์เทมิสก้าวผ่านโบสถ์ที่ดูแล้วไม่สมกับเป็นโบสถ์เข้าไป หยุดยืนอยู่ข้างหลังเธอหญิงสาวรู้สึกตัวเงยหน้าขึ้นมอง เธอยิ้มเมื่อเห็นว่าเป็นอาร์เทมิส“มาแล้วหรือคะ?” เธอถาม ยันตัวลุกขึ้นยืนหันหน้าหาอาร์เทมิส อาร์เทมิสพยักหน้า ยกถุงเงินขึ้นใช้นิ้วจิบตรงหัวถุงยื่นไปเบื้องหน้าเธอ “นี่ไงถุงเงินเธอ ฉันเอามาคืนเธอแล้วนะ” หญิงสาวยื่นมือออกมารับมันไว้ ยิ้มสดใสเอ่ย “ขอบคุณค่ะ” แล้วทรุดตัวลงป็นิ่งบนพื้น เทหริยญมากมายที่อยู่ในถุงออกมาบนพื้นแล้วเริ่มตั้งเป็นกองเพื่อนับ อัลฟอรัซเผยยิ้มเจื่อนคิดว่าเธอไม่เชื่อใจพวกเขา อาร์เทมิสที่เข้าใจทุกอย่างเพียงยิ้มยินยอมเธอนับเงินให้เสร็จหริยญจากกองแต่ละกองค่อยๆ หย่อนใส่กลับลงไปในถุง เมื่อหมดทุกกองหญิงสาวรูดปากถุง หยิบถุงขึ้นมาถือไว้แล้วยันตัวลุกขึ้นหันกลับมายิ้มให้อาร์เทมิส “เงินครบค่ะ เท่านี้ฉันก็พอใจคุณได้แล้ว ฉันจะให้พวกคุณเข้าพักที่นี่นะค่ะ”อัลฟอรัซยิ้มเจื่อนๆ ตอบรอยยิ้มสดใสสว่างจ้าของเธอ แต่นึกให้คนไม่รู้จักเข้าพักได้แล้วหรือ? แต่ก่อนหน้านี้นี้ก็มีเรื่องของเธอที่นับเงินแบบไม่ไว้วางใจต่อหน้าพวกเขาด้วย จะว่าเธอเป็นคนขี้ระแวงหรือเชื่อใจคนง่ายดี“ขอบคุณมากครับ ช่วยได้มากเลย แต่ก่อนอื่นผมมีเรื่องอยากจะถามคุณเกี่ยวกับทริคที่ใช้ทดสอบพวกเราในคราวนี้น้อย” อาร์เทมิสยิ้มมั่นอกมั่นใจขึ้นนิ้วใส่ถุงเงินของเธอ หญิงสาวเผย

สีหน้าประหลาดใจ เธอยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะคิกคัก “งั้นก็ถามมาสิคะ รู้เรื่องอะไรมาบ้างล่ะ?” “อย่างแรกนั้นไม่ใช่เงินทั้งหมดของคุณใช่ไหม?” หญิงสาวก็หันลงมองถุงเงินในมือเธอ เธอจึงงำในลำคอเงยหน้าขึ้นยิ้มแล้วถาม “ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะคะ?” “เพราะถ้าไม่ใช่แบบนั้นคุณคงดู โง่เกินไป” อาร์เทมิสตอบตรงไปตรงมา หญิงสาวหัวเราะเจื่อนๆ บอกว่ามันคงเป็นเช่นนั้นจริงๆ และยอมรับว่าทั้งหมดนี้ไม่ใช่เงินทั้งหมดของเธอ อัลฟอรัชประหลาดใจมาก เขาคิดไปแล้วว่าเธอฝากเงินทั้งหมดกับพวกเขา “ส่วนที่คุณโกหกพวกเราก็อะไรเพื่อลองใจพวกเรา” อาร์เทมิสว่าต่อ หญิงสาวพยักหน้ารับหนักแน่น “คะ ก็ตามนั้นแหละ มันเป็นวิธีการลองใจที่ดีใช่ไหมล่ะคะ?” อัลฟอรัชไม่เข้าใจมาก “เดี๋ยวก่อนครับ ที่ว่าลองใจนี้มันหมายความว่ายังไง? ผมมองว่ามันเป็นวิธีการลองใจที่ไม่ค่อยเข้าท่าเสียเท่าไร แต่ทำไมคุณอาร์เทมิสถึงบอกว่ามันดีล่ะ?” อาร์เทมิสพร้อมหญิงสาวหันกลับมายิ้มให้อัลฟอรัช อาร์เทมิสเป็นคนอธิบาย “มันก็ไม่ถือว่าดีเท่าไรหรอกถ้าคนที่ถูกทดสอบมีเป้าหมายที่ไม่ดีแน่นอน แต่กับคนที่มีความหมายทั่วไปวิธีนี้น่าจะสามารถใช้ได้ดีเลยล่ะ” อัลฟอรัชไม่เข้าใจที่อาร์เทมิสว่าเลย “หมายความว่ายังงั้นครับ?” หญิงสาวยกนิ้วชี้ขึ้น “คืออย่างนั้นละคะ เงินนี่เป็นสิ่งที่ใครๆ ก็อยากได้กันใช่ไหมล่ะ? อยู่ดีๆ บอกให้เอาเงินไปมันก็เหมือนบอกให้เชิญโมโยไปได้เลยนั่นแหละ อิม...คิดๆ ไปแล้ววิธีของฉันนี่เสี่ยงเหมือนกันนะคะ ในหลายความหมาย เอาละ คือฉันคิดไว้แล้วนะคะว่าถ้าคุณเป็นคนไม่ดีพวกคุณก็จะเอาเงินพวกนี้แล้วหนีไป มันก็เหมือนการกรอกคนไม่ดีไปด้วยทางหนึ่ง แต่คิดดูดีๆ แล้วถ้าพวกคุณเป็นคนเลวสุดๆ จริงๆ ก็คงตามมาลอบขึ้นบ้านของฉันด้วยเหมือนกัน...พลาดซะแล้วสิ” หญิงสาวแลบลิ้นน้อยๆ อย่างน่ารัก เสียหายหน่อยที่พลาดไป อาร์เทมิสพยักหน้า “มันก็จริงนะ เรื่องวิธีมันก็งั้น แต่เรื่องบอกทางมาโบสถ์เลยฉันไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร น่าจะนัดเจอกันที่อื่นก่อนจะดีกว่า นี่เป็นบ้านของเธอใช่ไหมล่ะ? หรือว่าเธอจะโกหกด้วยเหมือนกัน” หญิงสาวหัวเราะอย่างเขินอาย “ขอโทษคะ นี่เป็นบ้านของฉันจริงๆ” อาร์เทมิสยิ้มเผื่อนๆ ถอนหายใจ “ฉันก็คิดว่าเธอโกหกเรื่องนี้ด้วยซ้ำอีก” “คือ...มันยังงั้นนะ?” อัลฟอรัชยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร พวกเขาพูดวนไปวนมาจนน่าสับสน เฮลิออสขยับแว่นช่วยสรุปให้ฟัง “เธอให้เงินพวกเราเพื่อดูว่าพวกเราเป็นพวกไม่ดีหรือเปล่า ส่วนใหญ่เห็นเงินแล้วถ้าไม่มีคุณธรรมเลยก็จะวิ่งหนีไปพร้อมเงิน จากนั้นเรื่องที่ยุ่งๆ เอาเงินไปซื้อเขาก็ได้ ที่บอกว่านี่เป็นเงินทั้งหมดของเธอก็อาจจะเพื่อทดสอบคุณธรรมด้วย หรืออีกทางก็เพื่อตัดพวกนิสัยไม่ดีออกไปด้วย ให้เข้าใจว่านี่เป็นทั้งหมดของเธอ จะได้ไม่มาตามทางอีก แต่เธอผิดพลาดไปนิดหน่อยตรงบอกที่อยู่พวกเราเสร็จสรรพ ถ้าพวกเราเป็นคนไม่ดีจริงๆ อาจตามมาตอนกลางคืนแล้วปล้นบ้านเธอก็ได้ ที่เป็นช่องว่างอีกอย่างก็คือถ้าพวกเราไม่ได้เล็งเงินแต่เล็งเธอ เงินก็คงทำอะไรพวกเราไม่ได้” หญิงสาวหัวเราะเจื่อนๆ “นั่นสินะคะ ถ้าพวกคุณเป็นพวกเลวร้ายผู้หญิงฉันคงเสร็จเหมือนกัน เพราะฉันยังคงยังเชื่อพวกคุณไม่ได้มาก แต่จะให้เข้าพวกตามสัญญาคะ เป็นนักบุญต้องใจกว้างนี่นะ อันที่จริงฉันควรให้พวกคุณพักแบบไม่มีข้อแม้ด้วย แต่ฉันเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวนี้คะ จะให้ทำยังไงได้ล่ะ ไม่ปกป้องตัวเองก็ไม่ได้ด้วย เพราะฉันคืนนียาย่องเบามาที่ห้องของฉันนะคะ” อัลฟอรัชตกใจรีบปายมียอกใหญ่ “ไม่หรอกครับ! ผมไม่ทำแบบนั้นหรอก!” อาร์เทมิสพยักหน้าเห็นด้วย “ใช่แล้วครับคุณผู้หญิง พวกที่ทำตัวแยๆ กับผู้หญิง บุกเข้าห้องผู้หญิงแล้วล้วงละเมิดผู้หญิงนะมันก็แค่ผู้ชายแยๆ เท่านั้นเองครับ ไม่ใช่เลวร้ายหรือเลวร้ายอะไรนะเขาต้องให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นของผู้หญิงด้วยครับ ไม่ใช่เห็นผู้หญิงเป็นสิ่งที่ต้องเอาแต่ได้อย่างเดียว” อาร์เทมิสวางนิ้วชี้กับนิ้วโป้งไว้ใต้คางเก๊กเท่ หญิงสาวหัวเราะร่วนชอบใจ “งั้นเชิญทางนี้เลยคะ ด้านในมีห้องพักอยู่ นอนกันสามคนในห้องเดียวพอไหวไหมคะ?” หญิงสาวผายมือเข้าไปด้านใน อาร์เทมิสพยักหน้าแล้วสะกิดใจนิดหน่อย “ห้องเล็กขนาดไหนครับ?” หญิงสาวจึงงำในลำคอ “ขนาดพอๆ กับบ้านทั่วไปคะ ไม่ได้เล็กขนาดต้องนอนเบียดกันหรอก แต่มีเตียงเล็กแค่สองหลังเท่านั้น ที่เหลือก็เป็นพูก” “เดี๋ยวผมนอนพูกเองครับ” อัลฟอรัชรีบยกมือเสนอตัว ก็อาร์เทมิสกับเฮลิออสเป็นถึงเทพเซียนนะ เขาไม่กล้านอนที่สูงกว่าทั้งสองคนหรอก “งั้นก็เชิญทางนี้เลยคะ เดี๋ยวฉันจะนำทางไป อ้อ จะว่าไปแล้วพวกคุณชื่ออะไรกันบ้างนะคะ? ส่วนฉันชื่อเชรินคะ เชริน ฟรานเซสกา” เชรินหันกลับมาแนะนำตัวเธอ อัลฟอรัชยิ้มรับเธอแต่แล้วก็ निकออกมาผู้ชายสองคนนี้เป็นเทพ หลานนางจะแนะนำตัวกันอย่างไร เพียงแต่อาร์เทมิสกับเฮลิออสไม่ได้ใส่ใจเลย “ผมชื่ออาร์เต้ครับ ส่วนนี้พี่ของผมนชื่อเฮนรี่ พวกเรานามสกุล โซลิเครส ส่วนเขาคณิก...” อาร์เทมิสแนะนำตัวเองกับพี่เสร็จแล้วผายมือไปทางอัลฟอรัช อัลฟอรัชสะดุ้งรับร้อนแนะนำตัว “อะ ผมอัลฟอรัชครับ อัลฟอรัช คริส ยินดีที่ได้รู้จัก” “อัลฟอรัช คริส...” หญิงสาวจึงงำสีหน้าครุ่นคิด เธอรู้สึกเหมือนเคยได้ยินชื่อนี้มาจากที่ไหนสักที่ แต่สุดท้ายก็ปิดทึบไปไม่ได้ใส่ใจ กลับมามือและผายมือ “งั้นเชิญด้านในเลยคะ ห้องนอนอยู่ทางด้านนี้” ห้องนอนที่เชรินมอบให้พวกเขาไม่ได้เล็กแต่ก็ไม่ได้ใหญ่มาก มีเตียงเก่าๆ สองเตียงเหมือนอย่างที่เราพูดไว้ ตัวเตียงค่อนข้างสกปรกและมีฝุ่นอยู่บ้าง เชรินยิ้มเจื่อนๆ บอกว่าเธอจะหาผ้าปูที่นอนกับชุดเครื่องนอนใหม่มาเปลี่ยนให้ อาร์เทมิสขออาสาช่วยเธอจัดผ้าปูที่นอนชุดใหม่ด้วย ให้เธอทำอยู่คนเดียวเขาค่อนข้างเกรงใจสองหนุ่มที่เหลือกๆ พอลอยตามอาร์เทมิสไปช่วยเธอด้วยเช่นกัน ใช้เวลาไปราวๆ หนึ่งชั่วโมง พวกเขาขนผ้าปูที่นอนกับเครื่องนอนมาใหม่แล้วทำความสะอาดห้องให้พออาศัยอยู่ได้ ฝุ่นๆ จัดเครื่องนอนใหม่จนเสร็จแล้วเอาผ้าปูกับเครื่องนอนเก่าไปไว้ที่ซักช่วยซักของพวกนั้นก่อนจะกลับไปที่ห้องนอน เชรินบอกว่าเธอจะอยู่ที่แท่นบูชาแล้วออกไปจากห้องปล่อยให้พวกเขาตามสบาย อาร์เทมิสลือคประตูลงขอบคุณเธอและมองส่งเธอออกไป สามหนุ่มกลับเข้าเรื่องจริงจังทันที “หลังจากนี้จะทำยังไงต่อไปล่ะครับ? ต้องสร้างความวุ่นวายให้เมืองด้วย แต่จะสร้างยังไง...” อัลฟอรัชจึงงำ อาร์เทมิสจึงงำลูบคางของเขาไปพลาเงม่อมมองประตูทางออก “ก็มีทางอยู่หรือหอก เพิ่งคิดได้เมื่อก็แหละ แต่ไม่แน่ใจว่าวิธีนี้จะเสียมารยาทกับคุณผู้หญิงหรือจะดีกับเธออีกแน่ เอาเป็นว่าเดี๋ยวฉันจัดการเอง พรุ่งนี้รอดูผลลัพธ์แล้วกัน” “นายคงไม่คิดจะย่องไปห้องของเธอใช่ไหม?” เฮลิออสถาม อัลฟอรัชสะดุ้ง อาร์เทมิสรีบขึ้นเสียงแก้ต่าง “บ้า! ใครจะไปทำแบบนั้นกันเล่า! นายพูดเหมือนฉันเป็นพวกโจรคลาสดองการแต่เรื่องเพศ ฉันนะมันเลวร้ายหรือไฮคลาสเว้ย! เรื่องต่างๆ พรุ่งนี้นั่นฉันไม่ทำหรอก!” ได้ยินคำยืนยันของน้องชาย เฮลิออสพยักหน้าเรื่อยๆ

“งั้นก็ดี เพราะฉันเองก็รู้สึกผิดแทนเธอเหมือนกัน” อาร์เทมิสทำหน้าบูด บ่นจิ้งจอกในลำคอ “นี่ที่เห็นผมเป็นคนแบบไหนกันแน่ เนี่ย” “ที่ผมจะทำนั้นคือผมจะเข้าฝันเธอในฐานะอาร์เทมิสให้ช่วยหน่อย มันเคยมีตำนานพวกเทพเข้าฝันแล้วทำให้มนุษย์กลายเป็นวีรบุรุษอยู่ใช่ไหมล่ะ? คือส่วนหนึ่งก็รู้สึกเหมือนหลอกใช้เธอนะเลยรู้สึกผิด แต่ไปๆ มาๆ ถ้ามันสำเร็จเธอก็จะได้หน้าจากคนในเมืองด้วย แล้วยังฟื้นฟูโบสถ์ได้ง่ายขึ้นกว่านั่งรอเฉยๆ ให้คนอื่นที่ไม่เกี่ยวกับทางศาสนาจัดการปัญหาด้วย พวกเราจะเปลี่ยนการปกครองในเมืองกันใช่ไหมล่ะ? แล้วศาสนาเองก็เป็นสิ่งที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการปกครองของเจ้าเมืองนี้ งั้นพวกเราก็น่าจะให้ผู้นำศาสนาในเมืองออกมาเข้าร่วมจราชลครั้งนี้ด้วยนะ” เฮลิออสทำหน้ามู่ย “ถ้าผิดพลาดนี่ฉันจะรู้สึกผิดกับเธอสุดๆ เลย” อาร์เทมิสพยักหน้า “เพราะอย่างนั้นเลยผิดพลาดไม่ได้ไง อีกอย่างมีพวกเราอยู่แล้ว เรื่องผิดพลาดอะไรนั้นไม่มีหรอกน่า” “เธอ? แล้วที่บุกเข้าไปในปราสาทประเจิดประเจ้อทำจนโครนอสลำบากนั้นล่ะ?” เฮลิออสแย้งจนอาร์เทมิสชะงัก หัวเราะเจื่อนๆ แก่เกี้ยวแล้วกระแอมไอจบเรื่องพูดคุยกัน เปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นแทน “เรื่องของเซรินเอาไว้จัดการกันคืนนี้แล้วกัน ฉันไม่คิดจะบังคับเธอหรอก จะถามความสมัครใจเธอด้วยว่าอยากทำงานนี้หรือไม่ ถ้าเธอกลับฉันก็ไม่บังคับเหมือนกัน อย่างที่บอกฉันมันเป็นผู้ชายไฮคลาสไม่ใช่ประโยชน์ผู้หญิงถ้าผู้หญิงไม่ชอบ เรื่องต่อไปก็เรื่องของพวกเรา ไม่สิ เรื่องของนายอัลฟอรัซ นายบอกฉันใช่ไหมว่านายมีเพื่อนที่เชื่อใจได้อยู่สามคน ฉันอยากให้พวกเขามาช่วยสำรวจทางลับในปราสาทให้พวกเราหน่อย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้หาพวกห้องทดลองอะไรแบบนี้ให้” อัลฟอรัซพยักหน้ารับ “ให้ช่วยเหลือนั่นก็ได้อยู่หรอก แต่ในปราสาทไม่มีห้องทดลองนะครับ ไม่เคยมีใครเจออะไรแบบนี้มาก่อนเลย” “นายดูเป็นพวกไม่ค่อยทันคนไปหน่อย งั้นฉันจะบอกอะไรดี? ให้ โลกนี้นะมันมีสิ่งที่คุณใส่ชื่ออย่างนายไม่ทำกันอยู่ นั่นคือการสบคบคิดกันแอบทำเรื่องแยๆ ไม่ให้คนอื่นรู้ บางเรื่องเราไม่รู้ว่ามีก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะไม่มี” เฮลิออสสวนกลับด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ อัลฟอรัซหันมองเฮลิออสพร้อมขมวดคิ้วมุ่น “หมายความว่ายังงั้นนะครับ จะบอกว่าเจ้าเมืองนี้แอบทำเรื่องอะไรไม่ได้อยู่เบื้องหลังนั้นหรือ? เรื่องไม่ดีเจ้าเมืองนี้ก็ทำอยู่หรอก แต่เรื่องการทดลองนี้ผมไม่เห็นจะเคยได้ยินเลย การทดลองทั้งหมดนี้จะถูกเกาะหลักขัดขวางเรียบร้อยแล้วด้วย” เฮลิออสขยับแว่น “พวกบนเกาะหลักจะขัดขวางได้ไง พวกนั้นนะต้องการการทดลองจะตาย ทุกครั้งที่ทดลองวิทยาการของมนุษย์จะก้าวหน้า หากวิทยาการก้าวหน้าอำนาจก็จะเพิ่มขึ้น วิทยาการยิ่งก้าวหน้าก็ยิ่งใช้สร้างเครื่องมือได้มากมาย รวมถึงเครื่องมือที่ใช้เพิ่มอำนาจทางการเมืองด้วย อย่างเช่นอาวุธสงคราม แต่พวกที่เกาะหลักนั้นต้องรักษาหน้าตาของตัวเองไว้ด้วย พวกเขาชั่วสุดขีดแบบนักวิจัยสติเฟื่องไม่ได้ ใช้มนุษย์เป็นเหยื่อทดลองวิทยาการใหม่ๆ ไม่ได้ เพราะงั้นเลยต้องแอบทำแบบลับๆ พวกเขากำกันบนเกาะหลักได้ยาก จะทำก็มีแต่ร่วมมือกับนักวิจัยแล้วเปลี่ยนเมืองหนึ่งให้กลายเป็นเมืองวิจัยไปเลย ปฏิเสธว่ามีความเกี่ยวข้องกันทั้งที่ความจริงแล้วมี เกาะที่ห่างไกลหรือเกาะที่มีนักโทษหนีไปมากก็ตกเป็นเป้าการทดลองได้เหมือนกัน หรือก็คือพวกรัฐบาลเกาะหลักไม่มีทางปล่อยคนในเมืองนี้ได้ อยู่กันสบายๆ หรือ?” อัลฟอรัซไม่ค่อยเข้าใจที่เฮลิออสพูดเท่าไร การทดลอง เกาะหลัก อำนาจ มันอะไร? มันเกี่ยวข้องกันยังไง? ยิ่งฟังก็ยิ่งสับสน “พี่ จะอธิบายเอาให้กระชับเข้าใจง่าย อย่าอธิบายแบบนั้น เจ้าหมอนิ่งแล้ว” อาร์เทมิสหรีดตาลง เฮลิออสเผยสีหน้าหงุดหงิดเล็กน้อย “ฉันอธิบายง่ายๆ เจ้านี่ก็งั้น ฉันอธิบายยาวกึ่งเหมือนกัน สรุปจะให้ฉันอธิบายแบบไหน? ก็เอาเป็นว่ามันเป็นกลยุทธ์ของพวกรัฐกลางล่ะ หลอกว่าเกาะนี้ไม่ใช่เกาะสำหรับการทดลองเพื่อคงจำนวนประชากรไม่ให้หนีออกไปจนหมด จากนั้นค่อยแอบทำการทดลองไปเรื่อยๆ ตอนนี้เหมือนจะยังไม่มีการทดลองมนุษย์ แต่ถ้าหมดหัวข้อทดลองกับสิ่งอื่นแล้วอาจเริ่มสร้างเรื่องให้คนหายไปทีละคนอย่างเป็นปริศนา เอาคนที่หายไปพวกนั้นไปทดลองก็ได้” คราวนี้อัลฟอรัซเข้าใจแล้ว แล้วมันทำให้เขาตกใจมาก “ไม่จริงมั้ง?” ชายหนุ่มไม่ยอมรับ เฮลิออสกอดดอกพยับหน้าต่างความจริง “จริงสิ มีชาวลิอประเภทนี้แพร่อยู่ในสวรรค์เหมือนกัน เมืองนี้ก็คงใกล้เคียงกับชาวลิอนั้นนั่นแหละ” “เป็นไปได้না...” อัลฟอรัซอุทาน แต่น้ำเสียงและสีหน้านั้นเหมือนจะเริ่มเชื่อแล้วว่าเป็นความจริง เช่นนั้นอาร์เทมิสจึงเอ่ยต่อ “เพราะงั้นฉันเลยต้องการให้นายเข้าไปสำรวจในปราสาทนั้น หาห้องทดลองให้เจอ แต่ฉันไม่ได้คาดหวัง ในนายแล้ว นายถูกพวกเราจับมาเป็นตัวประกัน คนนอกเองก็รู้เรื่องนั้น คงกลับเข้าไปเป็นทหารแฝงตัวเข้าไปในปราสาทอีกได้ยาก เพราะงั้นฉันเลยอยากให้เพื่อนๆ ของนายเป็นคนทำงานนี้ พอจะมีวิธีติดต่อกับเพื่อนนายไหม? หรือพวกเราต้องไปที่บ้านของพวกเขาโดยตรง” อัลฟอรัซพยักหน้า “ผมพาไปบ้านของพวกเขาได้ไม่มีปัญหา ปัญหา ก็คือพวกเราจะต้องออกไปยังไง ถ้าออกไปข้างนอกทางการจะจับพวกเราได้ อย่างน้อยผมอยากได้ทีคลุมปิดหน้าหน่อยจะได้เดินผ่านถนนใหญ่ได้ พวกคุณพอจะมีบ้างหรือเปล่า?” อาร์เทมิสกับเฮลิออสมองหน้ากัน จากนั้นหันกลับมาสายหน้า “ไม่มีหรอก” เฮลิออสตอบ อาร์เทมิสยกมือขึ้นกอดอกเหลือบตาขึ้นมองเพดาน “สงสัยต้องขอร้องเอากับเซรินซะแล้ว งั้นเรื่องนี้ไว้ค่อยจัดการกันพรุ่งนี้ดีกว่า ต้องพูดคุยกับเธอในฝันเรื่องของการจราชลก่อนด้วย อีกอย่างนี่ก็เย็นแล้ว เตรียมการออกไปคุยกับเพื่อนนายไม่ทันหรอก” อัลฟอรัซหยิบนาฬิกาข้อมือออกมาส่อง ตอนนี้เป็นเวลาห้า โมงเย็น อัลฟอรัซพยักหน้าเห็นด้วย “นั่นสินะครับ ไว้เป็นพรุ่งนี้ดีกว่า” อาร์เทมิสยิ้มสบายใจ จากนั้นเขาก็เริ่มเรียกหาอาหาร “คุณเซรินสุดสวยเขาจะมีอาหารให้พวกเรากินไหมนะ? จะออกไปหาอาหารกินด้านนอกก็ไม่ได้ด้วย” ทั้งสามออกไปหาเซรินที่บริเวณแท่นบูชา เธอตกใจเมื่อนึกได้ว่ามีเรื่องของอาหารด้วย หัวเราะเจื่อนๆ แล้วบอกว่าต้องไปซื้อเพิ่มในส่วนของทั้งสองคน อาร์เทมิสรู้สึกผิดเลยให้เงินกับเธอไปให้เพิ่มเติมค่าไปซื้ออาหารให้ด้วย เฮลิออสทำเช่นเดียวกัน อัลฟอรัซรีบร้อนทำตามทั้งสองส่งเงินให้เธอ หญิงสาวลำบากใจเมื่อต้องรับเงินมากมายจากพวกเขา อาร์เทมิสบอกเธอ “ถือว่าเป็นค่าขอบคุณของพวกเราแล้วกัน” เธอยังคงลำบากใจนิดหน่อย แต่ก็เข้าใจแล้วรับเงินพวกเขาไว้ “งั้นฉันจะไปหาอาหารร้านอร่อยๆ มาให้นะคะ” แล้วออกไปจากโบสถ์ “ทำทางพวกเราจะได้อาหารอร่อยๆ จริงๆ” เฮลิออสจิ้งจอก เธอดูจริงจังกับคำพูดเมื่อก็มาก อาร์เทมิสหัวเราะน้อยๆ “ผู้หญิงจริงจังใจดีแบบนี้ก็น่ารักนะ” เซรินกลับมาพร้อมอาหารอร่อยๆ อย่างที่พูดไว้ กลิ่นหอมกรุ่นลอยฟุ้งคลุ้ง

โปสท์*****พอเปิดประตูและเดินออกไปนอกห้อง โครนอสเหลือบสายตาไปเห็นทหารสองนายยืนประจบข้างประตูห้องของเขา“มายืนทำอะไรตรงนี้นะ?” โครนอสถาม นายทหารทั้งสองดูจะไม่ค่อยพอใจที่โครนอสพูดโดยไร้หางเสียง เหมือนพวกเขาเป็นเพื่อนเล่น พวกเขาไม่ยอมตอบอะไร โครนอสเลยหลังขมวดคิ้วแล้วก็หลบหน้าจากไป เช่นนั้น โครนอสจึงเงยบตอบ ยักไหล่แล้วชวนเฟนริลลงไปหาอาหารเย็นกินด้วยกัน เดินไปจนถึงทางลงบันไดทหารถามขึ้น “นั่นพวกนายจะไปไหน?” โครนอสหันกลับไปตอบ “ก็กินข้าวสิถามได้” ขมวดคิ้วตอบ เช่นนั้นทหารเพียงจมึ่งง่าในลำคอ “หืม...” เสียงสูงเล็กๆ ดูน่าหมั่นไส้แล้วไม่ได้พูดอะไรอีก โครนอสรู้สึกเหมือนโดนหาเรื่อง เขาสบถเบาๆ ในลำคอเดินบึ่งบั้งลงบันได เฟนริลรีบร้อนวิ่งตามไป ออกมาจนถึงจุดที่พวกเขาจะไม่ได้ยิน โครนอสลดความเร็วฝีเท้าลงให้เท่าๆ กับเฟนริล กระซิบที่ข้างหูของเขาเสียงเบา “มาจับตาดูพวกเราสิ?” เฟนริลขมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้นมองด้านบนบันได พยักหน้า จะบอกว่าแค่ยืนหรือเดินยามเฉยๆ ก็ออกจะแปลกๆ ก่อนหน้านี้นี้ยังไม่เคยมีใครมายืนอยู่แถวๆ หน้าห้องของพวกเขาเลย ไปประจำอยู่ด้านในของชั้นเสียมากกว่า แถมยังมีทหารประจำอยู่บนชั้นเพียงคนเดียวด้วย แต่ตอนนี้กลับมีเพิ่มมาเป็นสอง“พวกเขาจะไม่เชื่อใจพวกเรานะครับ” เฟนริลกระซิบกระซาบตอบ โครนอสพยักหน้า “อาจจะเป็นคำสั่งของเจ้าหัวหน้านั้นก็ได้ เจ้าคนที่มาคุยกับพวกเรานั้นนะ ชีส เจ้าหมอนั้นดูภายนอกแล้วยิ้มแย้มแจ่มใส น่าคบดีหรอก แต่เดาความคิดไม่ออกเลย บางทีเหมือนเจ้าหมอนั้นเก็บอะไรบางอย่างเอาไว้แต่ไม่พูดออกมา” โครนอสกับเฟนริลหยุดฝีเท้าลงพูดคุยกันที่ชั้นสอง บริเวณที่พวกเขาอยู่ไม่มีทหารประจำอยู่ พวกเขาอยู่ห่างออกไปค่อนข้างมากจนไม่ได้ยินเสียงของ โครนอสกับเฟนริล“ออกจากโรงแรมกันไหมครับ? ไปหาโรงแรมใหม่” เฟนริลเสนอ โครนอสส่ายหน้า “จะออกไปทำไมล่ะ? ยิ่งทำแบบนั้นก็ยิ่งโดนสงสัยสิว่าพวกเราเก็บอะไรบางอย่างเอาไว้ ถ้าไม่อยากให้โดนสงสัยก็อย่าร้อนตัว” เฟนริลเผยสีหน้าลำบากใจ “งั้นพวกเราจะทำยังไงกันดีล่ะครับ จะอยู่ที่นี้ต่อไปหรือ? ถ้าอยู่ที่นี้ต่อไปพวกเขาจะยอมปล่อยพวกเราไปหรือเปล่า?” โครนอสนิ่งเงียบไม่ยอมตอบเฟนริล ยกนิ้วขึ้นลูบคางแล้วจมึ่งง่า “อืม อันที่จริงฉันคิดว่า...” เฟนริลตกใจเรื่องที่โครนอสสันนิษฐาน เขาร้อนรนว่างั้นคงอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้ แต่โครนอสไม่ได้ตกใจกลัวขนาดนั้น เขาบอกเฟนริลให้ใจเย็นๆ ไว้ เขามีวิธีจัดการ โบกมือบอกให้เฟนริลลงไปกินข้าวกันได้แล้วจากนั้นจึงเดินนำลงบันไดไป เฟนริลยืนร้อนรนอยู่ครู่ใหญ่ก็วิ่งตามหลัง โครนอสไปอันที่จริง โครนอสก็เกียจออกไปกินอาหารข้างนอก ถ้าเลือกได้ก็คงเลือกนั่งกินในห้องอาหารของ โรงแรมแล้วกลับขึ้นห้องไปเลย แต่เขาต้องการทดสอบอะไรบางอย่างเลยชวนเฟนริลออกไปกินอาหารด้านนอก ทหารที่ประจำอยู่สองข้างประตูทางออกยื่นมือมาขวางโครนอสกับเฟนริลไว้ “เดี๋ยว พวกนายจะไปไหน?” “ไปกินข้าวไงเล่า ดูเวลาสิก็โหม่งแล้ว” โครนอสเถียงนายทหารกลับจอดๆ พวกเขากร่นเบาๆ ในลำคอโมโหที่โดนเด็กด่า “ไม่ได้! ไปกินอาหารในโรงแรมโน่น” “ทำไมล่ะ!? ทำไมฉันจะออกไปกินอาหารข้างนอกไม่ได้ นายเป็นผู้ปกครองของฉันหรือไง? หรือนายหาเงินให้ฉันกินหรือ!?” นายทหารชะงักและกัดฟันกรอดเถียงกลับไม่ออก เขาชี้นิ้วเข้าไปด้านในเงียบๆ แล้วตวาด “ไม่ได้ก็คือไม่ได้ จะกินข้าวต้องกินในห้องอาหารโน่น!” “ไวยยยยย! อะไรวะ ไม่เห็นจะมีเหตุผลเลย เออๆๆๆ เอาเถอะ อาหารในโรงแรมก็อร่อยเหมือนกัน” โครนอสตะโกนเสียงดังเอาสองมือของเขาไปหมุนไว้ใต้หัวกลับหลังหันเดินจากไป เฟนริลรีบร้อนวิ่งตามหลังไป ออกห่างจากทหารมาได้สักพักน้อยนิดตาของโครนอสหริ่งแหลมคมลอบกระซิบเสียงเบา “จริงๆ ด้วย เจ้าพวกนี้กำลังคุมพวกเราอยู่ ถ้าไม่คิดจะคุมเข้มพวกเรามากเกินไปก็คงลงมือเร็วๆ นี้แหละ” เฟนริลมีสีหน้าเป็นกังวล เขาเปลี่ยนสีหน้าไปมุ่นมั่นกะทันหัน กำหมัดของเขาแน่น “ถึงเวลานั้นผมจะเป็นคนปกป้องท่าน โครนอสเองครับ” ช่วยอะไรล่ะ? ฉันไม่ให้นายใช้พลังของนายหรอกนะ” โครนอสกร่นเบาๆ เฟนริลยืนนิ่งไปแล้วเปลี่ยนไปทำสีหน้าไม่พอใจ “แต่ถ้าผมไม่ใช้พลังของผมผมก็ต่อสู้ปกป้องท่าน โครนอสไม่ได้นี่นา” ยิ่งพูดเช่นนั้น โครนอสก็ยิ่งโมโหและเถียงเฟนริลกลับ ไม่ได้ เขาไม่มีทางให้เฟนริลใช้พลังอย่างแน่นอน ทั้งสองทุ่มเถียงกันหนักมาก แต่พอเดินเข้าใกล้ทหารแล้วพวกเขาจะเงียบเสียงลงทันที“ค่อยพูดเรื่องนี้ทีหลังดีกว่า” โครนอสจมึ่งง่า เฟนริลพยักหน้าเห็นด้วย พวกเขารีบสั่งอาหารและรีบกินให้เสร็จก่อนจะกลับขึ้นไปห้องนอนของพวกเขา ลีออคกลอนประตูให้เรียบร้อย รอยยิ้มชั่วร้ายผุดที่มุมปากของโครนอส“เอาตอนนี้เลยดีหรือเปล่านะ?” โครนอสจมึ่งง่า เฟนริลค่อนข้างลำบากใจที่จะเริ่มจัดการตอนนี้เลย เขาบอกโครนอสว่าเอาเป็นก่อนนอนดีกว่า โครนอสคิดตามผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นและเห็นด้วย ค่อยเอาตอนก่อนนอนแล้วกันคืนนั้น โครนอสบ่นกับเฟนริลว่าเพิ่งมาถึงเมืองนี้แท้ๆ ยังไม่ทันได้เริ่มภารกิจอะไรเป็นจริงเป็นจังก็เหมือนจะเกิดเรื่องวุ่นวายให้ปวดหัวขึ้นมาเยอะเยอะ และทั้งที่ยังไม่ทันได้เริ่มภารกิจอะไรเลยแท้ๆ พวกเขากลับโดนทหารทั้งนครเพ่งเล็งซะแล้ว โครนอสสบถคำอาร์เทมิสว่าเป็นเพราะพวกเขาแท้ๆ พวกตนถึงต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ แทนที่จะได้ทำภารกิจสบายๆ ก็ต้องระมัดระวังตัวมากขึ้นความยากกระด้างนี้มันอะไร? แล้วแบบนี้พวกเขาจะบุกเข้าไปในปราสาทไปทำลายห้องทดลองได้หรือ?” “นี่ เฟนริล ฉันลองคิดดูนะ ในเมื่อทางนั้นเริ่มสงสัยพวกเราแล้วงั้นทำอะไรปั๊บปั๊บแล้วรีบจบเรื่องไปเลยดีไหม?” หลังอาบน้ำเสร็จ เตรียมการรับมือของคำคินนี้และขึ้นเตียงนอน โครนอสเอามือก่ายหน้าเหลือบสายตาไปมองเฟนริลที่อยู่เตียงด้านข้าง“แล้วจะทำยังไงล่ะครับ? ใช้ว่ามันจะทำได้ง่ายๆ หรือกะ ผิดพลาดที่มีหวัง โดนจับไปต้มยำทำแกงแน่” เฟนริลตอบ เขาอยู่ในชุดนอนของเขาเช่นกัน กำลังนอนอ่านหนังสือที่พกติดกระเป๋ามาด้วย โครนอสเผยสีหน้าอึ้งๆ “ถึงขนาดต้มยำทำแกงเลยหรือ?” จมึ่งง่าโดยไม่มีคำตอบจากเฟนริล โครนอสเปลี่ยนมาเงยหน้ามองเพดานที่เป็นสีแดงจากแสงตะเกียงที่ข้างเตียงของพวกเขา“นอนกันได้แล้วหรือยัง?” โครนอสถาม เฟนริลจมึ่งง่าในลำคอ เดียวก่อนครับ ขออ่านหน้าสุดท้ายนี้ก่อน โครนอสนอนรอสักพักเฟนริลก็ปิดหนังสือ “โอเคครับ นอนกันเลยดีกว่า” “อืม งั้นปิดไฟนะ” โครนอสถามย้ำ เมื่อเฟนริลพยักหน้าเขาเอื้อมมือไปปิดตะเกียงแก๊สข้างหัวเตียง ห้องทั้งห้องตกลงสู่ความมืด มืดสนิทไม่มีแสงจันทร์หรือแสงอะไร หน้าต่างทุกบานปิดสนิท ประตูลือคอคลอนไว้ ทั้งห้องมืดสนิทจริงๆสองนายบ้วนนอนหลับไปจริงๆ ไม่มีความรู้สึกหวาดระแวงใดๆ แรกๆ เฟนริลจะไม่หลับ แต่ไปๆ มาๆ เขาก็

ทนความง่วงไม่ได้ เวลาเคลื่อนคล้อยไปอย่างช้าๆ กระทั่งนาฬิกาแขวนผนังในโรงแรมตีบอกเวลาเที่ยงคืน ทหารทั้งโรงแรมได้ยินเสียงนาฬิกา พวกเขาที่ยืนนั่งประจำอยู่ตามจุดต่างๆ ชยับออกจากตำแหน่งของพวกเขา รวมตัวกับคนที่อยู่ใกล้ๆ แล้วมุ่งหน้าขึ้นไปด้านบนสุด ที่ห้องหน้าบันไดทางขึ้น พวกเขาพร้อมตัวกันอยู่ตรงนั้นห้าหกคน ภูฏาจารย์ที่ได้มาจากเจ้าของโรงแรมสะท้อนแสงไฟตามทางเดินเป็นนวลผสมระหว่างแดงกับเหลือง ลูกภูฏาจารย์เข้าไปในห้องและเปิดประตูออกมาด้านนอก ภายในห้องมืดมิดจนแทบมองไม่เห็น ได้แสงไฟจากทางเดินส่องให้พอเห็นลางๆ ได้บ้าง พวกเขาเห็นเตียงอยู่หนึ่งหลังซึ่งใกล้ที่สุด มีเงาคนนอนอยู่บนนั้นแน่นอน คนทั้งกลุ่มก้าวอย่างเบาๆ เข้าไปในห้อง โดยเปิดประตูทิ้งไว้“?” เดินมาถึงกลางห้องพวกเขา รู้สึกคล้ายถูกดิ่งรั้ง ความรู้สึกที่เริ่มจากหน่วงเล็กน้อย แต่คิดว่าคงรู้สึกไปเองและไม่สนใจ สุดท้ายพวกเขาก็อยู่ในสภาพขยับไม่ได้ หยุดนิ่งกลางห้องก้าวขาไม่ออก ขยับคอหรือแขนก็ลำบาก “นะ นีมันอะไรนะ” ทหารคนหนึ่งกรน เขาพยายามขยับแขนขาแต่ก็ไม่เป็นผล ขยับขึ้นก็ไม่ได้ เดินไปข้างหน้าก็ไม่ได้ พอคิดจะเดินไปด้านหลังก็ไม่ได้ อีกเหมือนมีบางสิ่งพันรั้งตัวของพวกเขาไว้ สิ่งทีเล็กมากจนแทบไม่รู้สึบทหารผู้หนึ่งมองเห็นแสงสะท้อนเล็กๆ แสงสะท้อนนั้นมีลักษณะเป็นเส้น แสงจุดเล็กๆ ไหลไปเรื่อยๆ ตามเส้นท่ามกลางความมืด เขาไม่เข้าใจมัน กระทั่งผ่านไปครู่หนึ่งเขาสะดุ้งก้มลงมองตามร่างกายของตัวเอง เพ่งมองดูดีก็พบเส้นแสงเช่นเดียวกันตกกระทบบนพนักเก้าอี้ “นีมันเส้นใย! ใยแมงมุมนี่นา! มีใยพันพวกเราไว้อยู่!” ทหารคนนั้นตะโกน คนอื่นๆ ตกใจและก้มลงมองสำรวจตัวเอง พวกเขาโหวกเหวก โวยวายกันลั่นว่านี่มันเรื่องอะไร ทำไมถึงได้มีใยแมงมุมอยู่ในห้องเยาะขนาดนี้ ก่อนหน้านีมันคงไม่มีใช่ไหม? พวกเขาจำได้ว่ามันไม่มีเสียงโหวกเหวกของพวกเขาลูกคนที่นอนอยู่บนเตียง ร่างเล็กๆ หาวหอดหยุดเสียงโหวกเหวกลง ชูมือขึ้นบิดขี้เกียจสุดตัว เจ้าของร่างค่อยๆ ลดมือลง แสงสว่างที่เหมือนดวงตาจ้องมองพวกเขา บรรยากาศแปลกๆ ปกคลุมไปทั่วห้อง เจ้าของร่างน่าจะเป็นเด็ก แต่ในสถานการณ์แบบนี้ทหารทั้งกลุ่มรู้สึกเหมือนกำลังถูกพญาแมงมุมจ้องมองจากความมืด “เฮ้ เฟนริล พวกเขาติดกับจริงๆ ด้วยแฮะ” ดวงตาท่ามกลางความมืดเลื่อนหลบ เจ้าของเงาขยับตัวพลิกไปด้านหลังหันกลับไปเรียกคนอื่นให้ติดตาม ทหารทั้งกลุ่มได้ยินเสียงจิ้งจางจ้วเจีย แล้วพวกเขาก็มองเห็นดวงตาอีกคู่หนึ่ง “เอ๋! อ่า จริงด้วยครับ” เสียงที่ตื่นขึ้นทีหลังจิ้งจาง ตะเกียงแก๊สข้างเตียงสว่างวาบ ทหารทั้งห้องมองเห็นสภาพของตัวเองกับสภาพในห้องเป็นครั้งแรก เส้นใยจำนวนมาก โยงใยจากจุดโน้นจุดนี้ของห้อง พวกมันมีอยู่เต็มห้องไปหมด และพวกเขาเดินเข้ามาติดบ่วงใยพวกนั้นจนขยับไม่ได้ “ประตูเปิดอยู่นะครับท่าน โครนอส” เด็กชายผมเทาที่อยู่ด้านในเอ่ย เด็กชายผมทองจิ้งจางพยักหน้า อืม แล้วประตูก็เลื่อนปิดของมันเอง คนทั้งห้องตื่นตะลึงพยายามขยับตัวให้หลุดจากกลุ่มเส้นใยที่พันตัวเองไว้ ยิ่งทำพวกเขาก็ยิ่งติดมากขึ้น โครนอสยกนิ้วขึ้นชักกลุ่มทหาร เส้นใยตรงเข้าพันตัวพวกเขามากขึ้น พวกมันหลุดออกจากพื้น ผนัง หรือเพดานแล้วตรงเข้าหาพวกเขา มัดพวกเขาไว้ร่วมกัน ทหารทั้งกลุ่มตื่นตะลึงพร้อมมอง โครนอสเป็นปัสสาวะ “ปัสสาวะ! ทำไมถึงใช้เวทมนตร์ได้!” ทหารคนหนึ่งตะโกน โครนอสขมวดคิ้ว “อืม ปัสสาวะก็ปัสสาวะ” แล้วก็ยอมรับ โดยไม่ได้เถียงอะไรเลย ก้าวลงจากเตียงของเขามายืนจังก้าเบื้องหน้าพวกเขา ใยด้ายจำนวนมากกดพวกเขาให้ล้มลงไปกับพื้น “ทำไมถึงบุกเข้ามา คิดจะทำอะไรพวกเรา?” โครนอสเอ่ยถาม ไม่มีใครตอบคำถามนั้น โครนอสขมวดคิ้ว “ทำไมไม่ตอบ” พวกทหารยังคงไม่ตอบ โครนอสล้มเลิกความสนใจเปลี่ยนคำถามใหม่ “ใครส่งพวกนายมา?” ทหารทั้งกลุ่มยังคงปากหนัก โครนอสครุ่นคิดว่าต้องทำยังไงพวกเขาถึงจะยอมพูด ไม่สิ อันที่จริง โครนอสก็พอรู้อยู่แล้วว่าใคร “เรเกลหรือ?” โครนอสถามหยิ่งเชิง มีบางคนสะดุ้งตอบรับ โครนอสเลยรู้ว่าเป็นคนคนนั้นจริงๆ โครนอสสบถเบาๆ “เจ้าหมอนั่นมันจึงจอกจริงๆ ด้วย” จิ้งจางเสียงไม่สบอารมณ์พวกเขาไม่มีธุระกับทหารพวกนี้แล้ว อยากไล่พวกเขาออกไปแต่ก็ติดปัญหา หากปล่อยพวกเขาออกไปตอนนี้พวกเขาคงย้อนกลับมาจับพวก โครนอสอีก ไม่ก็เอาเรื่องของพวกเขาไปบอกกับเจ้านาย จะแบบไหนก็น่าลำบากใจทั้งนั้น “จะทำยังไงกับเจ้าพวกนี้ดีล่ะ?” โครนอสหันกลับไปถามความเห็นเฟนริล เฟนริลเองก็ดูจะคิดไม่ตกกับเรื่องนี้ “ลองจับพวกเขาไว้ก่อนดีไหมครับ? ยังไงพวกเราก็กดปล่อยพวกเขาไปไม่ได้ด้วย” โครนอสเหมือนจะไม่เห็นด้วย “จับพวกเขาแล้วจะจับไว้ที่ไหนล่ะ? ในห้องหรือ? เกิดมีคนมาเจอพวกเขาเข้าล่ะ?” “ปิดปากไว้สิครับท่าน โครนอส” ไม่ให้พวกเขาตะโกน รอนจนเสร็จเรื่องแล้วค่อยปล่อยให้คนอื่นมาเจอพวกเขาในห้องของพวกเขาได้ แต่ตอนนี้เก็บพวกเขาไว้ก่อน” เฟนริลเอ่ยแนะนำ มันเป็นวิธีที่ยุ้งยาก ให้พวกเขาอยู่ด้วยจะพลอยได้ยินเรื่องที่ไม่เหมาะสม แต่จะปล่อยออกไปก็ไม่ได้ “ไม่มีวิธีลบความทรงจำของเจ้าพวกนี้เลยหรือ?” โครนอสจิ้งจาง เฟนริลส่ายหน้า “ไม่มีหรอกครับ หรือจะให้ผมฆ่าพวกเขาครับ ถ้าเป็นผมผมฆ่าได้นะ” ทหารทั้งกลุ่มสะดุ้ง พวกเขาดูหวาดระแวงว่าเฟนริลจะทำได้หรือเปล่า โครนอสรีบแย้งก่อนใคร “บ้าหรือ!? ฉันทบอแล้วไงว่าอย่าพูดเรื่องนี้อีก ถ้านายพูดเรื่องนี้อีกวันหลังท่ามการกักกันฉันจะไม่ให้นายมากับฉันอีกแล้วนะ!” หน้าของเฟนริลบูดสุดๆ ยอมเงยบและเดินตั้งตัวกลับไปเตียง “ฉันจะทำอะไรก็ได้ทำเลยครับ” เฟนริลกรนพร้อมทั้งตัวลงไปในนอนบนเตียง โครนอสย่นคิ้ว “แค่นี้เองนะ” และนั่นยิ่งทำให้เฟนริลโมโหมากยิ่งขึ้น เหลือบสายตากลับมามองค้อน เอาเถอะเถียวกี้หาย โครนอสคิดแล้วหันกลับไปคิดหนักกับคนที่อยู่เบื้องหน้า เอาละ เขาควรทำยังไงกับคนพวกนี้ดี มีแต่ต้องเก็บไว้ในห้องเท่านั้นหรือ? ไม่มีวิธีลบความทรงจำเลยหรือ? โครนอสนึกออกอยู่วิธีหนึ่ง เดินไปหยิบถุงเงินออกมาจากกระเป๋าเดินทาง เฟนริลได้ยินเสียง โครนอสค้นของแล้วพลิกตัวมามอง เจอถุงเงิน โครนอสก็หยิบเหรียญที่มีรูตรงกลางออกมาเหรียญหนึ่ง สร้างเส้นด้ายพันสอดกลางช่องว่างของเหรียญไว้ เดินไปเบื้องหน้าทหารแล้วแกว่งเหรียญ “จ้องที่เหรียญนี่นะ จงลืม จงลืม จงลืม” โครนอสออกคำสั่งพวกเขาแล้วเอ่ยคำว่า ‘จงลืม’ ซ้ำไปซ้ำมา “มันจะไปได้ผลได้ยังไงกันครับวิธีนั้น” เฟนริลได้โอกาสกัดโครนอสทีหนึ่ง โครนอสย่นหน้าหันกลับไปมองเฟนริล “ก็เผื่อจะได้นี้นะ” เด็กชายถอนหายใจวัดเส้นด้ายให้เหรียญลอยมาอยู่ในมือ เดินกลับมาอยู่ข้างเตียง “ไม่มีทางเลือก คงต้องเก็บเอาไว้ในห้องนี้สักพักแหละ” คำตัดสินใจที่มาพร้อมเสียงถอนหายใจ เฟนริลหน้าบูดอีกรอบพลิกตัวหันหน้าเข้าหาหน้าต่างที่ปิดสนิท จิ้งจางเบาๆ ไม่ให้ใครได้ยิน “ให้ผมฆ่าพวกเขาก็จบ

เรื่องแล้วแท้ๆ” โครนอสยื่นนิ้วของเขาใส่เหล่าทหาร ปลายนิ้วของโครนอสปรากฏแสงสว่างจำนวนเล็กน้อย เชือกเส้นเล็กๆ ยิงออกมาจากกลางแสงตรงเข้ามิดนายทหารทั้งกลุ่ม โครนอสใช้เชือกนั้นลากพวกเขาไปมุมด้านหนึ่งของห้องซึ่งมองเห็นจากด้านนอกประตูได้ยาก ทหารทั้งกลุ่มส่งเสียงหัวเราะขึ้นมากะทันหัน “หัวเราะอะไร?” โครนอสย่นคิ้ว เฟนริสสงสัยจนต้องย่นตัวขึ้นจากเตียงมานั่งมอง “คิดหรือว่าจะจบแค่นี้หรือ?” ทหารคนหนึ่งถาม โครนอสย่นคิ้วไม่เข้าใจ ได้ยินเสียงคล้ายเสียงฝีเท้าวิ่งอยู่ด้านนอก เสียงฝีเท้าวิ่งตามกันขึ้นมาชั้นบนที่พวกเขาอยู่ “ถ้าพวกเราหายไปกลุ่มอื่นก็ต้องสงสัยอยู่แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น” พวกเขาเฉยพร้อมรอยยิ้มอย่างผู้ชนะ โครนอสสบตเสียงหูดหิด “อ่า...ห้องของฉันไม่มีที่ให้แขกคนอื่นอีกแล้วนะ” จมิ่งงาหูดหิดแล้วสร้างใยด้ายซึ่งให้ทั่วห้อง เฟนริสกระโดดลงจากเตียงข้ามนอนคว่ำบนเตียงของโครนอส เอื้อมมือสุดแขนไปติดไฟห้อง ประตูห้องผลักเปิดออกไปด้านนอกด้วยไม่ได้ล็อค ทหารที่อยู่ด้านนอกซอวูธเช่นดาบหรือหอกขึ้นเล็งเข้ามาในห้อง ทหารในห้องตะโกนออกไป “ระวังนะ! ในห้องนี้มีด้ายซึ่งไว้อยู่!” โครนอสถอนหายใจหนัก เขาน่าจะมัดปากพวกนี้ไว้ก่อน จะได้พูดอะไรไม่ได้ ทหารด้านนอกไว้วายถามว่าเกิดอะไรขึ้น โครนอสจัดการมัดปากของคนในห้องไว้ด้วยด้ายก่อนไม่ให้พูดอะไรอีก แม้เงียบไปไม่ได้คำตอบทหารด้านนอกก็ยังไม่พรวดพราดเข้ามา พวกเขาถามกันว่าทำอะไรกัน จากนั้นก็มีคนบอกให้ไปเอาไฟมา จะไฟอะไรก็ได้ พวกเขาอยากเห็นสิ่งที่อยู่ในห้อง โครนอสสบตจี้จะ โดนไฟเข้าไปด้ายของเขาคงไหม้ เด็กชายยังเส้นด้ายกลุ่มใหญ่ไปมัดกระเป๋าดำเดินทางแล้วดึงเข้าหาตัวเอง จำได้ว่าพวกเขาไม่ได้เอาของอะไรออกมาจากกระเป๋ากลับไปหมดแล้ว เขาแบกกระเป๋าสองใบแล้วเดินผ่านเตียงไปจับมือของเฟนริสจุดเขาให้ลุกขึ้น “ได้เวลาหนีแล้ว อยู่ไปก็ยุ่งยาก” เฟนริสขอรื้อกระเป๋ากลับจากโครนอสไปหนึ่งใบ โครนอสส่งให้เฟนริสใบหนึ่ง เดินไปหน้าหน้าต่างแล้ววางใบหนึ่งลงพื้น ผลักเปิดหน้าต่างออกกระทั่งเห็นแสงจันทร์สาดส่องเข้ามาในห้อง “อ้อ!” ทหารที่ถูกโครนอสมัดและปิดปากพยายามส่งเสียงเตือนเพื่อนๆ ให้เข้ามาจับโครนอส โครนอสคว่ำกระเป๋ากลับขึ้นหน้าต่างกระโดดนำเฟนริสออกไป เขายกนิ้วชี้ลงไปได้ตัว ลากจากด้านหลังตัวไปด้านหน้า ตาข่ายที่ถักทอขึ้นมาจากด้ายไหลออกมารับร่างของพวกเขา โครนอสติดนิ้วเพื่อสลายตาข่ายให้พวกเขาหล่นลงไปกองกับพื้นถนน ตาข่ายช่วยลดแรงกระแทกพวกเขาไปมาก ตกลงมานบนพื้นก็ไม่เจ็บแล้ว โครนอสจุดเฟนริสลุกขึ้นวิ่งจากไปโดยไม่มีเป้าหมาย ผ่านไปสักพักทั้งสองได้ยินเสียงโหวกเหวกของทหาร ระหว่างนั้นพวกเขาคงหนีไปได้ไกลแล้ว ทหารคงตามพวกเขาไม่ทัน พวกเขาจะไปกันที่ไหนดี โครนอสอยากรู้ว่าตอนนี้อาร์เทมิสกับเฮลิออสอยู่ที่ไหน หนีไปอยู่กับสองคนนั้นก็ดีเหมือนกัน แต่พวกเขาไม่รู้จะติดต่อกับฝ่ายนั้นยังงั้น เป็นปัญหาแล้วสิ หลังจากนั้นพวกเขาจะหากันเจอหรือเปล่านั้น ยินเสียงโหวกเหวกจากด้านหลัง ทหารวิ่งตามพวกเขาแล้ว โครนอสจับมือเฟนริสวิ่งเข้าซอย วิ่งไปเรื่อยๆ ไม่มีจุดหมาย พวกเขาคงเข้ามาลึกมากแล้ว ไม่ได้ยินเสียงของทหารอีก ไม่มีเงาคนเลยแม้แต่คนเดียว อาคารบ้านเรือนรอบข้างก็ดูเงียบๆ น่ากลัว ไม่มีแสงไฟ ที่ที่พวกเขาเข้ามาเหมือนตรอกเก่าๆ สกปรกๆ และค่อนข้างคับแคบ แม้แต่ไฟถนนก็ยังไม่ มีใช้เพียงแสงจันทร์นำทางเงาหนึ่งยืนขวางทางเดินของพวกเขา รูปร่างของผู้ใหญ่ที่โผล่มากะทันหันจากแสงจันทร์ โครนอสพาเฟนริสหยุดฝีเท้า เจ้าของเงาก้าวตรงเข้ามาเรื่อยๆ มองไม่เห็นแม้แต่แสงของดวงตาอีกฝ่าย “มิดๆ แบบนี้ออกมาทำอะไรกัน” เจ้าของเงาถาม เป็นเสียงของผู้ชาย รู้สึกถึงกลิ่นอายประหลาดๆ โครนอสจึงไม่ตอบ ฝ่ายโน้นพ่นสิ่งที่คล้ายความเป็นศัตรูออกมา “เวลาแบบนี้เด็กๆ คงไม่ออกมาเดินเล่นกันใช่ไหม?” อีกฝ่ายเอ่ยไปเรื่อยๆ ไม่สนใจว่าโครนอสกับเฟนริสจะตอบหรือไม่ เจ้าของเงายื่นส่วนที่คล้ายแขนไปจับสิ่งหนึ่งที่ข้างเอว ลากสิ่งนั้นออกมาจนเกิดเสียงเสียดสีของเหล็กยาวๆ แสงจันทร์กระทบสิ่งนั้นเป็นสีเงินยวงงดงาม แสงสว่างสีเงินที่ขยักขยักออกมาจากความมืดเรื่อยๆ กระทั่งเจ้าของเงาสะบัดมันไปด้านข้าง แสงของใบมีดไม่ใช่แค่มีด มันคือดาบที่ยาวมาก “ได้ยินข่าวลือว่ามีปีศาจโผล่มาในเมือง แล้วปีศาจนั้นโผล่มาในรูปร่างของเด็กสองคนเหมือนจะเป็นความจริงสินะ? ถ้าเป็นเด็กธรรมดาคงไม่เข้ามาเดินในที่แบบนี้กลางดึกหรอก” เงาร่างตัวดาบไปด้านหลัง ใบดาบสร้างเส้นแสงเป็นแนวลากปลายดาบอย่างสวยงาม “แต่ก่อนอื่นฉันมีเรื่องอยากจะถามพวกนายก่อน ถามเสร็จเมื่อไหร่ค่อยจัดการเรื่องอื่นกันต่อ” เสียงนุ่มๆ หยุดปลายดาบไว้ไม่ขยับอีก โครนอสก้าวถอยไปด้านหลังเตรียมใช้เวทยิงด้ายของเขาเข้าสู่ “อัลฟอรัชอยู่ที่ไหน?” ดวงจันทร์เยิ้มหน้าออกมาจากหลังเมฆ ดวงตาของชายหนุ่มส่องสว่างลือแสงจันทร์ ดวงตาที่เป็นสีฟ้างดงาม ชายหนุ่มพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วพร้อมดาบ โครนอสรีบสร้างค่ายกลเส้นด้ายขวางทางไว้*****ต่ออีกสามบทก็จะจบภาคเกะทะเลทรายแล้ว เอามาลงทั้งหมดที่นี้เลยนะคะ สำหรับตอนหลังจากนั้นติดตามได้ที่หน้ารีไรท์

คะ*****-11-รวมตัวอีกครั้ง ดาบของชายปริศนาได้แสงเงาพื้นเข้าเส้นด้ายของโครนอส ด้ายเพียงเส้นเดียวเหนียวพอที่จะสะท้อนดาบออกไป ยิ่งมากขึ้นเป็นกลุ่มดาบของชายปริศนาไม่มีทางพลาดเข้ามาได้ ชายหนุ่มเปลี่ยนมาวาดดาบเลื่อยถูกับเส้นด้ายให้ขาดออก แต่ความเร็วก็ยังไม่มากพอจะตัดเข้าไปถึงจุดที่โครนอสกับเฟนริสอยู่ “เป็นคนรู้จักกับอัลฟอรัชหรือ?” โครนอสถามเสียงไร้ความตื่นเต้น แรกเริ่มก็ตกใจอยู่หรอกที่ถูกโจมตีกะทันหัน แต่ก็โล่งใจไปได้เยอะพอเห็นอีกฝ่ายโจมตีผ่านเชือกมาได้ง่ายๆ ดาบของฝ่ายนั้นหยุดเลื่อยเส้นด้าย “แกลเป็นใครมาเรียกหัวหน้าของฉันทนอย่างสนิทสนม!” ตะคอกเสียงดังเงื้อมดาบไปด้านหลังแล้วพาดมาที่กำแพงเชือก กำแพงเชือกรับดาบไว้โดยแทบไม่ปริขาด โครนอสอ้าปากหาว หัวหน้านั้นหรือ? จะว่าไปอัลฟอรัชเคยบอกเขาไว้เนิ่นๆ “เจ้าหมอนั้นเป็นยศร้อยเอกลีนะ แล้วนายยศอะไรล่ะ?” ชายหนุ่มชะงักไปอีกรอบแล้วกลับมาอารมณ์ร้อนใหม่ “มันไม่มีทางที่จะบอกแก่หรือ!” โครนอสเกาหัวแกรกๆ ฝ่ายนั้นยังคงพยายามพาดดาบใส่กำแพงเชือกอย่างเอาเป็นเอาตาย โครนอสเห็นแล้วเกิดความรู้สึกสงสาร จากนั้นเขาก็มองเห็นช่องว่างกำแพงเชือกของตัวเอง ด้วยความประหลาดใจและสงสัยว่าชายตรงหน้านี้นี้จะคิดอย่างไรกับช่องว่างนี้ โครนอสชี้นิ้วใส่กำแพงเชือก “ถ้านายแทงดาบเข้ามาก็จบแล้วนะ” กำแพงเชือกนั้นมีร่องอยู่มากมาย หากแทงดาบเข้ามา

ตรงๆ ชายผู้นั้นก็สามารถแทงโครนอสได้ ชายหนุ่มชะงัก โครนอสเฝ้ามองว่าเขาจะทำจริงหรือเปล่า แต่อีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมลงมือสักที “ไม่แทงเหรอ?” โครนอสแถมแก้มทำช่องว่างให้ใหญ่ขึ้นตรงหน้าของโครนอสพอดี เบนริลสะดุ้งร้องเรียกโครนอสดังลั่น แต่โครนอสหาได้ใส่ใจไม่ชายตรงหน้าอ้าปากพะงาบๆ ครู่หนึ่งเขาถอนหายใจเสียงดังพืดพืดเก็บดาบกลับเข้าฝัก “ทำไมถึงบอกจุดอ่อนของตัวเองให้ศัตรูรู้” โครนอสเอามือโพล่หลังคอกางขาสบายๆ “ก็แค่อยากทำเท่านั้นเอง” “หาเรื่องฉันเหรอ? ดูถูกฉันเหรอ?” ชายตรงหน้ายังไม่โห โครนอสชี้กำแพงด้านของเข “ฉันที่ฉันยังไม่ปลดกำแพงด้านพวกนี้ล่ะ?” ปฏิกริยาของโครนอสทำให้ชายหนุ่มสับสนที่สุด “พวกนายเป็นปีศาจจริงๆ หรือ?” ชายหนุ่มถาม โครนอสยกไหล่ของเขา “ฟังมาจากใครล่ะ?” ชายหนุ่มตอบว่าเบื่องบน โครนอสจึงงำในลำคอ “เจ้าคนที่ชื่อเรเกลเหรอ?” เขาเห็นชายหนุ่มเบิกตากว้างแบบตกใจ “ก่อนหน้านี้ได้คุยกันนิดหน่อยนะ เฮ้อ... น่าเบื่อ นายเองก็ดูเบาเชื่อกันง่ายนะ แค่นี้ใครสักคนกล่าวหาว่าใครอีกคนเป็นปีศาจนายก็เชื่อแล้วหรือไงกันนะ? เป็นพวกเรามากก็ไม่มีปัญหาหรอก แต่ถ้าใครสักคนที่ว่านั้นไปกล่าวหาเด็กตัวจริงเสียงจริง ต่อสู้ไม่ได้ว่าเป็นปีศาจ นายจะฆ่าเด็กคนนั้นทันทีเพราะเขาเป็นปีศาจไหม?” ชายหนุ่มชะงักไปครู่ใหญ่ กระทั่งเริ่มย่อยคำพูดของโครนอสและทำความเข้าใจได้ “หมายความว่านายเป็นปีศาจเหรอ? เมื่อที่พูดมาตั้งใจจะหลอกให้ฉันหลงประเด็นเหรอ?” โครนอสเหลือกตากลอกไปกลอกมาอย่างหงุดหงิด “ปีศาจในความหมายของนายมันเป็นแบบไหนวะวะ? นายพร้อมจะฆ่าทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นปีศาจหรือแม้กระทั่งปีศาจตัวจริงเสียงจริงฉันหรือ? เป็นคนดีนี่ดีจังเลยนะ คิดน้อยดี แค่นี้ฝ่ายตรงข้ามเป็นปีศาจก็ฆ่าได้สบายใจ โห ฉันละอิจฉาพวกคนดีคิดน้อย โลกของพวกเขาคงสดใสเหมือนยูโทเปีย” โครนอสกัดจนชายหนุ่มหน้าแดงไปไม่เป็น “ถ้าถามถึงหัวหน้านาย ฉันไม่ไว้วางใจนายพอที่จะบอกเรื่องของพวกเราให้นายรู้ได้ รู้แต่ว่าเขาสบายดี ไมลี นายเป็นหนึ่งในสามเพื่อนสนิทของเจ้าอัลฟอรันนั้นหรือเปล่า?” ชายหนุ่มประหลาดใจ “หัวหน้าเล่าให้นายฟังฉันหรือ?” โครนอสพยักหน้า อ้าปากจะถามยั่วว่าใช่หรือเปล่า เขาหุบปากโดยไม่ได้ถามอะไร ถอนหายใจหงุดหงิด “เอาเถอะถามเอาจนนายถึงไม่ใช้นายก็ตอบโกหกฉันได้ เอาเป็นว่าถ้านายเป็นหนึ่งในเพื่อนทั้งสามคนของเขานั่นเดียวคงได้เจอกันอีกตอนนี่ปล่อยพวกเราไปก่อนได้ไหม?” ก็ไม่คิดหรอกว่าผู้ชายคนนี้จะยอมปล่อยไปง่ายๆ อันที่จริงก็แอบหวังอยู่บ้าง แต่มันคงเป็นไปได้ไม่ได้ พวกเขาจะต้องสู้กับชายคนนี้สักตั้ง เพราะไม่อยากปะทะกันให้เสียเวลา โครนอสตั้งโล่หัตถ์เอาไว้เช่นนั้นแล้วเดินจากมา เท่านั้นคงสลัดชายคนนั้นหลุดแล้ว ที่เหลือก็เรื่องที่พวกเขาจะไปไหนกันต่อ “อันที่จริงผมพอนึกออกอยู่ที่หนึ่งครับที่โบสถ์ของคุณเชรินใจ” เบนริลแนะนำ โครนอสอ้าปากกว้างพยักหน้า “ที่นั่นก็ดีนะ ไมลี แต่จะเป็นการรบกวนเธอหรือเปล่า แล้วเธอจะรับพวกเราหรือเปล่า? เธอน่าจะรู้แล้วนะว่าพวกเราเป็นพวกเดียวกับอาร์เทมิสนะ ไมลี หรือจะยังไม่รู้ ยังไงก็เถอะ ไม่ช้าหรือเร็วเธอต้องรู้แน่ อืม...นอนกันกลางซอยเลยดีไหม?” เบนริลไม่ค่อยเห็นด้วยสักเท่าไร รังเกียจความสกปรกในซอยก็ส่วนหนึ่ง แต่ผู้ชายคนเมื่อครู่อาจตามพวกเขามาได้ทุกเมื่อ อย่างน้อยก็น่าจะมีที่ไว้ปิดบังตัวเองไม่ให้คนเดินไปเดินมามองเห็นบ้าง แต่จะให้เอาขยะปิดตัวเองก็ไม่ไหว พวกเขาต้องการที่อยู่จริงๆ เพียงแต่ที่อยู่มันหาได้ยากมากๆ หาไม่ได้เลย “จะลองกลับไปที่นี่หรือดีไหม?” โครนอสให้ความเห็น เบนริลก็บอกว่ามันไกลไปอีก ตอนเช้าก็ต้องกลับมาที่เมือง เสียเวลาทั้งยังเหนื่อยด้วย แต่ถ้าหมดทางเลือกแล้วพวกเขาคงต้องกลับไปที่นี่จริงๆ “ตอนนี้ประตูเมืองปิดแล้วหรือยังนะ?” โครนอสจึงงำ สองนายบ่าวเดินลัดเลาะซอยกลับไปหน้าประตูเมือง ประตูยังไม่ปิด ไม่มีคนคอยยืนเฝ้ายามหน้าทางออกอยู่ด้วย หละหลวมสุดๆ ถ้าผู้ร้ายโรครจิตเข้ามาในเมืองจะทำยังไง? อันที่จริงก็ปล่อยผู้ร้ายเข้ามาอยู่กันเต็มเมืองอยู่แล้วนี่นาพวกเขาถูกหักจากด้านหลัง “จะออกไปนอกเมืองเหรอ?” สองคนสะบัดหน้ากลับไป ผู้ชายคนที่ต่อสู้กันเมื่อครู่ แต่คราวนี้เหมือนจะมาดี...ละมั้ง? ไม่หยิบดาบมาห้าห้าด้วย ดาบเล่มยาวเก็บอยู่ในฝักอย่างดี กอดอกพิงหลังกับกำแพง โครนอสไม่ได้ตอบคำถาม เช่นนั้นชายหนุ่มจึงกล่าวหาโครนอส “ที่พูดกันก่อนหน้านี้คือโกหกสินะ? อันที่จริงนายลักพาตัวหัวหน้าฉันไปจริงๆ สินะ?” แค่นี้เสียงถอนหายใจหนักๆ บางทีอาจจะใช้สื่อความรู้สึกของโครนอสไม่หมด “ขอทีเถอะนาย อะไรทำให้นายคิดว่าพวกเราลักพาตัวหัวหน้าพวกนาย เห็นพวกเราตัวเล็กแค่นี้? มีแรงลากหัวหน้าพวกนายหรือ?” “พวกนายเป็นปีศาจนี่นา เวทมนตร์ก็ใช้ได้ จะมีแรงลากหัวหน้าฉันก็ไม่ได้แปลกหรอก” โครนอสสวนกลับทันทีว่าไม่มี เขาโชว์ทุบกำปั้นใส่กำแพงให้ดู ผลลัพธ์ออกมาคือทุดตัวลงไปนั่งย่องๆ กุมมือของตัวเอง “บ้าหรือเปล่านายนะ” ชายหนุ่มเบิกตากว้างประหลาดใจ อารมณ์โครนอสพุ่งปรืด “ก็นายไม่ใช่หรือบอกให้ฉันพิสูจน์นะ!” ชายหนุ่มปฏิเสธว่าเขายังไม่ทันบอกให้พิสูจน์เลย โครนอสรู้สึกอยากหักคอผู้ชายที่อยู่ตรงหน้ามากชายหนุ่มดาบยาวหลุดเสียงหวัระเบาๆ กับท่าทางกระพืดกระเฟียดของโครนอส พอโครนอสลงดาบใส่ก็ยิ่งหวัระใส่หน้า โครนอสโหมโหพุ่งเข้าไปกระโดดถีบเขา อีกฝ่ายรับขาของโครนอสไว้สบายๆ โครนอสพยายามดึงขาออกจากมือของชายหนุ่มก็ดึงไม่ออก “ปล่อย!” โครนอสตะโกนลั่น ชายหนุ่มประหลาดใจจนผลอจับขาของโครนอสไว้นาน เขาคิดว่าโครนอสจะมีแรงมากกว่านี้ชะอีก โครนอสลักพาตัวหัวหน้าเขาไปไม่ได้ เรื่องที่พูดคงไม่ใช่เรื่องโกหก แล้วกับเวทเส้นด้ายนั้นล่ะ? “เวทเส้นด้ายของนายคืออะไร?” ชายหนุ่มปล่อยขาของโครนอส เด็กชายหคเคเมนล้มลงไปกับพื้น เบนริลโวยวายวิ่งเข้าไปช่วย ประคอง “หมายความว่ายังไง เวทเส้นด้ายของฉันก็คือเวทเส้นด้าย” สายตาของโครนอสแหลมคมมองค้อนชายหนุ่ม แต่นั่นไม่ใช่คำตอบที่ชายหนุ่มต้องการ แต่เขาไม่รู้จะอธิบายยังไง เขายกมือทั้งสองข้างขึ้น ตั้งคางไว้เบื่องหน้าแล้วโบกผ่านหัวจากซ้ายไปขวา “นายใช้มันยกของหนักๆ ได้ไหม?” โครนอสพยักหน้าว่าได้ ชายหนุ่มควรระวัง โครนอสแต่กลับไม่ คำตอบของโครนอสขัดถ้อยขัดคำไม่คิดปกปิดเลย “ตอบอย่างนี้ไม่กลัวว่าฉันจะสงสัยนายบ้างเลยเหรอ? ว่านายลักพาตัวหัวหน้าฉันหรือเปล่า?” โครนอสปฏิเสธสลับ “ทำไมฉันต้องกลัว ก็ฉันไม่ได้ทำ หัวหน้านายต่างหากที่เข้ามาหาเรื่องพูดคุยกับฉันเอง ถ้าไม่อย่างนั้นเจ้าหมอนั่นคงได้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบายกว่านี้หรอก” รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าของชายหนุ่ม “นายทำอะไรหัวหน้าฉัน?” โครนอสพ่นลมหายใจดังพริต “ใจคอนายนี่จะมองให้ฉันทำอะไรหัวหน้านายให้ได้เลยใช้ไหม!? เอ้อ! จะบอกให้ก็ได้

เจ้าบ้านนั้นเห็นฉันตอนอยู่กับพวกอาร์เทมิสหน้าโรงแรมแล้วคิดว่าพวกฉันเป็นเทพก็เลยเข้ามาหา ขอร้องให้เราเปลี่ยนแปลงเมืองนี้ให้ แล้วที่นั่นะตอนที่อยู่ในห้องนอนในโรงแรมด้วยกันก็มีทหารบ้าจากใครก็ไม่รู้มันใช้กุญแจไขเข้ามาในห้องเอง อาร์เทมิสก็เลยพาเจ้าหมอนั้นหนีไป เป็นไงล่ะ? ถ้าเจ้าหมอนั้นไม่เข้ามายุ่งเรื่องของพวกเราก่อนเจ้าหมอนั้นก็ไม่ได้ดิ้นรนหรอก!” เฟอร์ลิสก็คิดโครนอสเบาๆ “ท่านโครนอสครับ ท่านโครนอสครับ เมื่อกี้ท่านโครนอสพลาดครั้งใหญ่เลยนะครับ” โครนอสไม่พอใจหันไปตะโกนใส่หน้าเฟอร์ลิสแรงๆ “อะไร?” สิ่งแรกที่เขารู้สึกตัวคือเมล็ดตะโกนใส่หน้าเฟอร์ลิสไปเสียแล้ว เฟอร์ลิสไม่ได้โกรธแต่ช่วยกระซิบข้างหูชี้แจง โครนอสชะงักหน้าซีด เมื่อกี้เขาบอกตัวตนที่แท้จริงของพวกเราไปจนหมดเปลือกเลยนี่นา “อ้อ! ที่พูดนั้นมันไม่มีอะไร ใช่แล้ว พวกเราลักพาตัวหัวหน้าของนายไปจริงๆ นั่นแหละ ฮ่า! พวกเราชั่วไหมล่ะ? มันก็มาจำกัดพวกเราสิ! มาสู้กันสักตั้งเลย มาเลยมาเลย!” โครนอสกระโดดตั้งท่าแม่ไม้มวยไทยสูกหัดแยบๆ แต่ท่าทางตื่นตระหนกสุดขีด ชายแปลกหน้ายิ้มเรีย “ฉันควรเชื่อเรื่องไหนของนายดี?” ดูจากที่โครนอสพยายามปกปิดเรื่องแรกแทบตายก็คิดว่าเรื่องแรกนั้นแหละความจริง แต่มันฟังดูน่าเหลือเชื่อเกินไป เรื่องที่โครนอสยกขึ้นมากลบบเลี่ยนยิ่งจะน่าเชื่อถือมากกว่า “นายคิดจะทำอะไรต่อ?” ชายหนุ่มปิดเรื่องที่คุยกันทิ้ง โครนอสระแวงจุดประสงค์ของเขา ชายหนุ่มเบ้หน้าแบปาก “ไม่มีความหมายแฝงหรอก วางใจได้” บอกแล้ว โครนอสก็ยังคงระแวงอยู่หนอยก่อนจะยอมบอก “กำลังหาที่พักอยู่นะ ที่โรงแรมกลับไปไม่ได้แล้ว ทหารพวกนั้นรู้ตัวแล้วนี่นา” ชายหนุ่มก้มหน้าลงมองสัมภาระของโครนอสกับเฟอร์ลิส ก่อนหน้านี้เขาไม่ได้สังเกตพวกมันเลย ชายหนุ่มคิดว่าเขาจะยังต่อไป “พวกนายมีที่พักแล้วหรือ?” โครนอสไม่ตอบ ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองประตูเมือง จากนั้นก้มหน้าลงมาถามอีก “พวกนายอยากอยู่ในเมืองไหม?” โครนอสพยักหน้าทันที “ออกไปอยู่ข้างนอกมันลำบากออก” ชายหนุ่มพยักหน้า “มันมาอยู่บ้านของฉันไหม?” โครนอสทำหน้าแหยงให้ชายหนุ่มชะงัก “ไม่ชอบหรือ?” ชายหนุ่มถาม โครนอสจ้องชายหนุ่มกลับแรงๆ บอกว่าเป็นธรรมดาอยู่แล้ว ไซ้ไหมที่จะไม่เชื่อใจ พวกเขาเพิ่งปะทะกันเองนะ ชายหนุ่มเหมือนจะฟังนึกเรื่องเช่นนั้นได้ ถามโครนอสว่าแล้วจะพักที่ไหน โครนอสหน้าบูด “ไปพักบ้านเขาไหมครับ? แต่ตั้งค่ายกลไว้ไม่ให้เข้ามาใกล้ๆ ได้” เฟอร์ลิสกระซิบกระซาบ โครนอสตื้อนัวของเขา “โอเคดีแจ่ม เอาแบบให้มีกลไกระเบิดตุ่มตาม ถ้าเจ้านี้เข้ามาในห้องของพวกเรา จากนั้นเจ้าหมอนี้ก็จะละเป็นกองธุลี” ชายหนุ่มได้ยินที่พูดทั้งหมด เขาหัวเราะเจื่อนๆ ร้องหาพระเจ้า นี่เขาช่วยเด็กเอาไว้เพื่อให้เด็กๆ เอะระเบิดมาโปรยบ้านเขาหรือ? เปลี่ยนใจไม่ให้พักได้ไหม? อันที่จริงเขาไม่ได้คิดจะบุกเข้าห้องของพวกเด็กๆ อยู่แล้วนี่นา ลองเสี่ยงให้พักดีไหม? เพื่อจะได้รู้ข่าวคราวของอัลฟอรซ์ผู้เป็นหัวหน้าด้วย “งั้นทางนี้เลย ตามฉันมา” ชายหนุ่มชี้มือเข้าไปที่ถนนใหญ่ โครนอสกับเฟอร์ลิสยกมือขึ้นไขว้กันเป็นรูปกากบาท “โนว! พวกเราจะไม่ไปถนนใหญ่เด็ดขาด มันเป็นกับดักพาพวกเราไปหาทหารเพื่อนของนายสินะ!” เด็กพวกนี้ถูกตามตัวอยู่นี่นา ชายหนุ่มเพิ่งนึกออก เกาหัวแกรกๆ โทษความเลินเล่อของเขา พวกเด็กๆ เลยระแวงเขามากขึ้นเลย คราวนี้เขาเดินนำเด็กๆ เข้าไปในซอยเงี้ยวฟังเสียงกระแทงได้ยินเสียงฝีเท้าเล็กๆ สองเสียงวิ่งตามเขามาไม่มีระเบิดที่ทางเข้าประตู โครนอสโยงห้องทั้งห้องที่ได้รับมาจากชายหนุ่มด้วยเส้นด้ายแทน ยึดอกระเบิดอยู่กลางห้องซึ่งชายหนุ่มเข้ามาไม่ถึง “แล้วอย่าคิดจะเข้ามาหาพวกเรานะ แตะเส้นด้ายนั้นเมื่อไหร่ฉันรู้แน่ว่านายเข้ามาใกล้พวกเรานะ!” ชายหนุ่มยกไหล่เลยตามเลย พุดไปเหอะ กลัวไปเหอะ เขาไม่บุกเข้าห้องหรอก นี่ก็เลยเถียงคืนมาแล้วด้วย เขาไปนอนข้างดึกว่า พรุ่งนี้ต้องตื่นสายแน่ๆ “นายชื่ออะไรนะ?” คำถามของโครนอสหยุดฝีเท้าของชายหนุ่ม “เกียส” เขาหันกลับมาตอบ โครนอสพยักหน้า “เพื่อเจอเจ้าอัลฟอรซ์นั้นจะได้ถามได้นายเป็นเพื่อนหรือเปล่า รู้ไว้ว่าฉันไม่เชื่อใจนายหรอก” เขาชี้นิ้วใส่หน้าของเกียส แปลว่าอัลฟอรซ์ยังปลอดภัยอยู่สินะ? พรุ่งนี้ลองแอบตามเด็กๆ พวกนี้ไปไม่ให้พวกเขารู้ดีไหม? เพื่อพวกเขาจะแอบแวปไปหาอัลฟอรซ์ โครนอสกับเฟอร์ลิสตื่นแต่สายโด่ง ตื่นแล้วก็ไม่วิ่งหาอาหารหรืออะไร ออกจากบ้านเกียสไปพร้อมคำขอบคุณ เกียสฟังตามพวกเขาไปอย่างตั้งใจ แอบสะกดรอยตามไปตลอดทาง พวกเขาเลือกใช้ทางเดินในซอยเป็นส่วนใหญ่แทบไม่ออกไปถนนใหญ่ คงเพราะชี้เกียสจะปะทะกับทหารนั่นแหละ บางครั้งพวกเขาหยุดฝีเท้าเกียสก็ต้องหาที่หลบซ่อน บางครั้งพวกเขาคุยถามคนข้างทางราวไม่กลัวว่าจะถูกจำหน้าได้ เกียสไม่ได้ยินพวกเขาพูดเรื่องอะไร ทุกครั้งจะได้สีหน้าแยๆ กลับมา มีอยู่ครั้งหนึ่งคนที่โครนอสเข้าไปทักยิ้มแย้มดีใจมากๆ พุดคุยกับโครนอสอย่างเป็นกันเองแล้วชี้ไปทางหนึ่ง ถามทางหรือ? โครนอสกับเฟอร์ลิสขอบคุณคนถามทางแล้ววิ่งจากไป เกียสออกจากที่ซ่อนวิ่งตามหลังไป ถูกชายที่โครนอสถามทางมองตามหลังแต่ก็ไม่สนใจ โครนอสถามทางกับคนอีกสองสามคน สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เคาะประตูแล้วเดินเข้าไป ก็มีบ้านพักไม่ใช่หรือ? แล้วทำไมถึงบอกว่าไม่มี เกียสวิ่งตามไปฟังหลังข้างประตู ชะเง้อหน้ามองเข้าไปด้านใน ห้องโถงขนาดบ้านปกติแต่การตกแต่งไม่เหมือน โบสถ์นี่นา เกียสตกใจมากเพราะคิดว่าโบสถ์น่าจะหายไปจากเมืองนี้แล้ว ไม่น่าจะมีใครตั้งมันขึ้นมาอีก “ขอโทษครับ! มีใครอยู่บ้าง?” เสียงตะโกนของโครนอสดังออกมาถึงจุดที่เกียสอยู่ ลักพาก็มีผู้หญิงในชุดนักบวชเดินออกมาจากด้านใน พวกเขาทักทายกันอย่างสนิทสนม เกียสไม่ได้ยินพวกเขาพูดคุยกันเรื่องอะไร อีกนิด เหมือนจะได้ยินแล้ว อีกนิดเดี๋ยวนี้... “หว่า!” เขาเอนตัวฟังประตูมากเกินไป ลงท้ายก็ล้มลงพร้อมเสียง โหวกเหวกลั่น พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นทั้ง โครนอส ทั้งเฟอร์ลิส ทั้งหญิงสาวในชุดนักบวชจ้องมองเขาอยู่ “เออ...” เกียสสอมน้ำ คิดหาคำพูดแต่ก็ไม่ออกมาสักประโยค หญิงสาวชุดนักบวชกริรร้องเสียงสูง “ทหารค่ะ! มีทหารเข้ามาในโบสถ์ฉัน!” แค่นั้นเข้ามาในโบสถ์นี่ถึงกับต้องกริรร้องเลยหรือ? แค่นั้นแอบมองเองนะ ไม่ได้แอบมองตอนอาบน้ำสักหน่อย เกียสสับสนมาก ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งห้อยกันมาจากด้านหลังมากมาย ชาวบ้านแหกกันออกมาจากบ้านตรงพุ่งเข้าล้อมเกียสไว้กันไม่ให้เขาหนีรอดออกไปจาก โบสถ์ได้ เกียสล้มลุกคลุกคลาน ไซ้มือนิ้วตัวไปด้านหลังตื่นตะลึงผู่ซน “มะ มีอะไรหรือครับ?” ชายหนุ่มถามเสียงแผ่วพยายามญาติดีกับผู่ซนด้วย แต่เหมือนจะไม่มีใครอยากญาติดีกับเขาทั้ง โบสถ์ก็ออกไปด้วยเสียงกริรร้อง โหยหวนของเกียส โครนอสยืนกอดอกมองอยู่อย่างสงบ เขางืมง่าเบาๆ “อยากตามฉันมาก็แบบนี้แหละ

สมน้ำหน้า”ผู้ที่อาศัยอยู่ใน โบสถ์แต่แรกตกใจเสียงกริรร้องวิ่งออกมา โครนอสเห็นเงาของพวกเขา พอหันไปมองและเห็นว่า เป็นใครก็ยกมือขึ้นชี้หน้ากริรร้อง “อาร์เทมิสนี่นา!” อาร์เทมิสจะกัเช่นกัน จ้อง โครนอสอยู่นานเขาจึงวิ่งมาเบียดกะโหลก โครนอสแรงๆ แล้วจับกดปิดปาก หันไปหัวเราะเจื่อนๆ กับเชรินแล้วพา โครนอสเข้าไปด้านใน เอลิออสกับอัลฟอรซ์มองตามพวกเขาเข้าไป เพลินวิ่งตามหลังทั้งสองไป จากนั้นเอลิออสกับอัลฟอรซ์ก็ละสายตาจากพวก โครนอสไปมองคนที่ถูกชาวบ้านรุมสกรัม อัลฟอรซ์รู้สึกคล้ายคนที่ถูกรุมอยู่นั้นหน้าตาคุ้นๆ เขาจำได้และกริรร้องลั่น “เกียสสสสสสสสสสสส!” ชาวบ้านหยุดไม่หยุดมือขณะคว้าคอเสื้อเกียสไว้เต็มไม้เต็มมือ “เจ้านี้พวกนายเธอ?” สายตาของพวกเขารุนแรงจนอัลฟอรซ์ผงะ เชรินหันมองขอความเห็นจากอัลฟอรซ์ อัลฟอรซ์หัวเราะเจื่อนๆ ยกมือเกาหัวเขา “เพื่อนผมเองครับ เออ...ก่อนอื่นช่วยปล่อยเขาก่อนได้ไหม?” ชาวบ้านตะโกนถามเชรินว่าอัลฟอรซ์เป็นใคร เธอบอกว่าเป็นคนที่มาขอเธอพักอาศัย ชาวบ้านทำท่าจะเข้ามาตีอัลฟอรซ์กับเอลิออสอีกราย เอลิออสเตรียมตัววิ่งหนีไว้เรียบร้อยแล้ว เชรินตรงเข้ามาห้ามเอาไว้ก่อน หางคิ้วต้งจริงจังสุดชีวิต “พวกเขาเป็นคนของพระเจ้าค่ะ อย่าทำร้ายพวกเขาละ” ชาวบ้านเลิกลักและยอมรามือเพราะเชริน เขาขอให้เธอพูดคุยกับอัลฟอรซ์และเกียสต่อหน้าพวกเขา อัลฟอรซ์สงสัยว่าทำไมทุกคนถึงได้โหดร้ายกันจัง เขากระซิบถามเชรินเบาๆ เชรินเผยสีหน้าประหลาดใจ “ไม่รู้หรอกคะ? ทหารนี่เป็นคนของทางการ เจอ โบสถ์ที่ไหนก็จะทำลายทันที เพราะฉะนั้นชาวบ้านเลยไม่ค่อยชอบทหารนะคะ” อัลฟอรซ์ถึงบางอ้อ โชคดีสินะที่ตอนแรกเขามาที่นี่ไม่ได้ใส่ชุดทหาร ว่าแต่เกียสทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ แล้วยังอยู่ในเครื่องแต่งกายของทหารอีก อัลฟอรซ์แอบสงสัยในใจ ไม่สิ ก่อนอื่นเขาต้องถามเกียสก่อนว่ามาอยู่ที่นี่ได้ยังไง เขาตรงเข้าไปประคองเกียสขึ้น ถามเขาว่ามาอยู่ที่นี่ได้ยังไง เกียสจ้องมองอัลฟอรซ์ด้วยใบหน้านวมปูด เขาร้องให้เมื่อแน่ใจว่าคนตรงหน้าคืออัลฟอรซ์จริงๆ “หัวหน้า...ผมตามหาหัวหน้าอยู่ตั้งนาน หัวหน้าหายไปในเวลา” “อืม...นิดหน่อย แบบว่าติดร่างแก็ง รุนวายนิดหน่อย...ไม่สิ แบบนี้ก็คงดีแล้วละมั้ง” อัลฟอรซ์จึงถาม เกียสไม่ได้เข้าใจคำพูดของอัลฟอรซ์เลย เขาถามอัลฟอรซ์ว่า เป็นอะไรหรือเปล่า มีใครทำร้ายเขาหรือเปล่า อัลฟอรซ์ก็ตอบว่าไม่มี เขาสบายดี เขาสงสัยด้วยซ้ำว่าทำไมเกียสถึงเป็นทวน เขาขนาดนี้ เพราะเขาหายตัวไปนั่นหรือ? อ้อ เพราะเขาถูกพวกอาร์เทมิสลักพาตัวออกมาตัวเอง แต่เกียสรู้เรื่องนี้ไวจริงๆ เขาได้ยินจากแม่ของอัลฟอรซ์นั่นหรือ? โครนอส อาร์เทมิสและเพลนริลเดินออกมาจากด้านใน โครนอสลูบหัวววมปูดของตัวเองบ่อยๆ สีหน้าไม่สบอารมณ์ เพลนริลคอยลอบมองท่าทีของ โครนอสด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ ชาวบ้านสอบถามอัลฟอรซ์กับเกียสว่า เรื่องมันเป็นยังไงมาอย่างไร พวกเขาที่เป็นทหารและเกี่ยวข้องกับทหารมาที่นี่ต้องการจะทำลายโบสถ์แห่งนี้ใช่ไหม? คนตอบไม่ใช่อัลฟอรซ์หรือเกียสแต่เป็นเชริน บอกว่าไม่ใช่เช่นนั้น เกียสเธอไม่รู้ แต่อัลฟอรซ์เป็นแขกคนพิเศษของเธอ “ทุกคนฟังให้ทีนะคะ เมื่อคืนฉันฝันเห็นเทพอาร์เทมิสละคะ” หญิงสาวผายมือประกาศก้อง เสียงโห่ร้องก้องกังวลไปทั่ว โบสถ์ โครนอสหรีดตาลง แล้วเหลือบตาขึ้นมองอาร์เทมิส อาร์เทมิสเผยยิ้มยิ่พินจนแสงสะท้อนออกมา รอยยิ้มเจ้าหมอนี่น่ารังเกียจ โครนอสสลับบ่น ปากเชรินเล่าถึงสิ่งที่เธอฝันให้ทุกคนฟัง ว่าเทพอาร์เทมิสนั้นได้ขอร้องให้ช่วยเหลือเปลี่ยนแปลงแก้ไขเมืองนี้ เมืองนี้กลายเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ร้าย รัฐบาลเองก็ไม่แยแสประชาชน เขาต้องการให้เธอช่วยเหลือคนพวกนี้เพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครอง ล้มรัฐบาลของเมืองนี้ลง ความคิดคะนองลูกโซ่ในดวงตาของชาวบ้าน เทพพูดมาถึงขนาดนี้แสดงว่าถึงเวลาแล้วที่เมืองนี้จะเปลี่ยนแปลงจริงๆ จะไม่มีเมืองที่เต็มไปด้วยผู้ร้ายแล้ว ล้มรัฐบาลที่แสนเลวร้ายแล้วเปลี่ยนการปกครองใหม่ เทพลงมากบอกเองเลยนะ มันเป็นคำพูดของเทพเชียวนะ แสดงว่ามันต้องถึงเวลาแล้วแน่ๆ ได้เวลาของอาณาจักรใหม่จะผงาดแล้ว อาณาจักรที่ดีกว่านี้และไม่มีผู้ก่อการร้าย ลบล้างสิ่งแย่ๆ ออกไปให้หมด! ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของชาวบ้าน โครนอสกระหึ่มคอใส่สีซ้ำ อาร์เทมิส พอเขาโน้มลงมากระซิบเบาๆ ที่ข้างหู “ช่างก่อเรื่องนะนาย จัดการปัญหาด้วย” อาร์เทมิสยิ้มหัวเราะชอบใจ ถาม โครนอสว่าพวกเขาต้องการให้เป็นแบบนี้แล้วไม่ใช่หรือ? ก็ต้องการกำจัดเจ้านี่นา แม้จะน่าสยดแต่โครนอสเห็นด้วย เขาลืมเรื่องนั้นไปเสียสนิทอาร์เทมิสเดินเข้าไปหาเชริน บอกเธอให้ช่วยจัดการเรื่องของชาวบ้านหน่อย พวกเขาจะขอกลับเข้าไปพูดคุยกันด้านใน เชรินรับคำเป็นมั่นเหมาะ รอยยิ้มของเธอสดใสรุ่งเรืองมาก นั่นทำให้อาร์เทมิสรู้สึกผิดที่หลอกใช้เธอ เขาทำใจแข็งบอกคนอื่นๆ ให้เข้าไปคุยกันด้านใน นำทางไปถึงห้องนอนของพวกเขา เอลิออสเรียกอัลฟอรซ์ให้ไปด้วยกัน ฝ่ายนั้นพยักหน้ารับจับแขนของเกียสพาตัวเองพ่วงเพื่อนเดินตามไปด้วย เอลิออสถามเขาว่าพอจะเชื่อใจคนนั้นได้หรือ? อัลฟอรซ์ยืนยันว่าเชื่อใจได้แน่นอน คนคนนี้เป็นเพื่อนสนิทของเขาเอง ที่เคยพูดถึงนั่นแหละ “แต่พวกเราพูดบางเรื่องกับเขาไม่ได้นะ อย่างเช่นเรื่องของ...” เอลิออสชี้นิ้วเข้าอกตัวเอง อัลฟอรซ์จะกัเผยยิ้มเจื่อนๆ “งั้นขอพาเขาเข้าไปด้านในก่อนแล้วกัน อืม...พอจะมีห้องอื่นให้เกียสเข้าไปนอนพักก่อนไหมนะ” อัลฟอรซ์มองเชริน เอลิออสโบกมือบอกว่าอย่าไปยุ่งกับเธอตอนนี้เลย เธอต้องรับมือชาวบ้านก่อน หากเธอตามไปด้วยจะยิ่งยุ่ง สุดท้ายเอลิออสเลยต้องเดินไปฝากเกียสไว้กับเชริน บอกเธอว่าพวกเขามีเรื่องส่วนตัวต้องคุยกัน ให้เกียสได้ยินไม่ได้ ให้ช่วยฝากปฐมพยาบาลเขาหน่อย อันที่จริงตอนนี้เกียสสลบไปแล้ว เชรินรับคำอย่างยินดีเช่นเคย ตอนที่เอลิออสเดินไปถึงห้องนอนอาร์เทมิสบนเขาว่าทำอะไรอยู่ทำไมถึงเข้าประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา คำถามแรกที่อาร์เทมิสถามกับ โครนอสคือ “ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ ที่โรงแรมละ ออกมาทำไม?” โครนอสเล่าให้ฟังว่าเขาได้เจอกับเรเกล ผู้บัญชาการทหารที่หน้ายิ้มๆ เชื่อถือไม่ได้ จากนั้นตอนกลางคืนก็มีคนบุกเข้ามาในห้องของพวกเขา โชคดีที่พวกเขาตื่นตัวก่อนเลยวางค่ายกลไว้ อาร์เทมิสหน้าเครียด “ขนาดเล่นละครตบตาแล้วพวกนั้นยังคิดว่าพวกนายเป็นพวกเดียวกันกับพวกเราอีกหรือ?” “แล้วเพื่อนของอัลฟอรซ์นั่นล่ะ นายไปเจอเขามาหรือ?” อาร์เทมิสถามต่อ โครนอสเลยเล่าถึงตอนที่เข้าไปในซอยและเจอเกียส เกียสเอาแต่ตะโกนถามว่าอัลฟอรซ์อยู่ที่ไหน คิดว่าโครนอสกับเพลนริลเป็นปีศาจด้วย จากนั้นก็คุยกันนิดหน่อย ไม่สู้กันแล้วแต่ก็ยังวังว้างใจไม่ได้ มาวันนี้คิดว่าจะสลัดหลุดแล้วไม่คิดว่าเกียสจะมาตามพวกเขามา โครนอสเอื่อยอย่างไม่สบอารมณ์ แต่อาร์เทมิสเห็นว่าตามมานานแล้วละดี พวกเขาจะได้ใช้งานเกียสได้ ถึงอย่างไรเกียสก็เป็นเพื่อนขอ

งอัลฟอรซ์“दैยวคร์บ แต่เกียสยังบาดเจ็บอยู่นะ!” อัลฟอรซ์รีบแย้ง อาร์เทมิสทำหน้าบึ้งบอกว่ามันลำบากก็เพราะอย่างนี้แหละ ถ้าตอนแรกเกียสไม่ถูกรัสมกรรมขนาดนั้นก็ดี เขาเปลี่ยนแผนใหม่กลับไปแผนเดิม พอโครนอสถามว่าแผนอะไรอาร์เทมิสก็เล่าแผนของเขา “พวกเราจะทำให้เชรินช่วยหาผ้าคลุมให้นะ จากนั้นจะออกไปหาเพื่อนๆ ของอัลฟอรซ์ที่ละคนขอความร่วมมือกับพวกเขา อันที่จริงตอนแรกวางแผนไว้ให้พวกเขาเป็นผู้ช่วยในแผนการแค่สามคน ไม่คิดว่าขอความร่วมมือกับเชรินทางความผืนเท่านั้นก็มีคนมาร่วมขบวนการเยอะแยะเต็มไปหมด ฮะๆๆๆ ฉันทละอยากหัวเราะดังๆ จริงๆ” แต่อันที่จริง อาร์เทมิสก็หัวเราะไปแล้วนี่ละ โครนอสถอนหายใจหนักอึ้งอาร์เทมิสฝากโครนอสกับเฟเนริลให้ช่วยดูแลเกียสด้วย จากนั้นก็เดินออกไปพร้อมๆ กันทุกคนหาเชริน บอกให้เธอช่วยหาเสื้อคลุมปิดหน้าปิดตาให้หน่อย หรือจะเป็นอะไรก็ได้ที่ปิดหน้าปิดตาได้ เชรินตะโกนนิตหน่อยชาวบ้านที่อยู่แถวนั้นก็วิ่งไปหามาให้ พวกเขาขอความช่วยเหลือจากเชรินนี้ถูกจริงๆ อาร์เทมิสคิดเช่นนั้นได้ผ้าปิดหน้ามา อาร์เทมิสย้าเตือนกับโครนอสให้ช่วยดูแลเกียสด้วย จากไปพร้อมเฮลิออสกับอัลฟอรซ์ โครนอสเงยหน้าขึ้นมองเชริน “ขอพวกเราพาผู้ชายคนนี้เข้าไปด้านในนะ” วิ่งตรงไปหาเกียสแล้วพยายามอย่างหนักทั้งจุดทั้งลากเขาไป เชรินเลยให้ชาวบ้านเข้ามาช่วยแบกเกียสไปที่ห้องนอนห้องเดิม โครนอสขอบคุณพวกเขาแล้วปิดประตูลงล็อกคลอนประตูได้ที่อยู่ดีๆ แล้ว โครนอสถอนหายใจหมดปอด*****การได้เดินบนถนนใหญ่ไม่ต้องแอบลัดเลาะไปตามซอกซอยให้มันงั้นมันข้างสุดยอด แม้ใส่ผ้าปิดหน้าปิดตาก็ก็นี่ไม่มีใครสงสัยพวกเขาเลย ที่นี้มีโจรอยู่เต็มไปหมด พวกที่ไม่พร้อมเปิดเผยหน้าตาก็มีอยู่เยอะแยะอาร์เทมิสรู้สึกสับสนกับการที่ไม่ต้องมาคอยลัดเลาะซอกซอยมืดครึ้มเฉอะแฉะ หันไปถามอัลฟอรซ์ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนก่อน อันที่จริงเพื่อนคนที่เหลือของอัลฟอรซ์เป็นใครบ้างชื่ออะไรอาร์เทมิสก็ยังไม่เคยได้ยิน “บ้านที่อยู่ใกล้สุดเห็นจะเป็นบ้านของเทอาครีบ แต่เจ้าหมอนั่นจะให้ความร่วมมือพวกเราหรือเปล่านั้นไม่รู้ ไปหาเกรลก่อนน่าจะง่ายกว่า จากนั้นค่อยไปหาเจ้าเทอานั่น...” แรกๆ อัลฟอรซ์อธิบายให้อาร์เทมิสฟังประโยคท้ายเสียงของเขาเบาลงและกลายเป็นกระซิบกระซาบกับตัวเอง “ทำไมเทอาถึงไม่ให้ความร่วมมือล่ะ” อาร์เทมิสสงสัยมาก อัลฟอรซ์เผยสีหน้าแบบตอบโต้ยาก “จะว่ายังไงดีล่ะครับ...เจ้าหมอนั่นมีครอบครัวนะเลยค่อนข้างกลัวการกระทำของตัวเองจะทำให้ครอบครัวถูกจับเป็นตัวประกัน ถูกฆ่า หรืออะไรแบบนั้น อ่า แต่เจ้าหมอนั่นไม่เคยเอาความลับในกลุ่มพวกเราไปพูดนะ ต่อให้ถูกจับไปเป็นตัวประกันเจ้าหมอนั่นก็ไม่พูดหรอก...นอกจากว่าครอบครัวของเจ้าหมอนั่นจะถูกจับไปเป็นตัวประกันนะ...” ฟังดูแล้วอาร์เทมิสไม่ค่อยเชื่อใจเจ้าคนที่ชื่อเทอานั่นเท่าไร คนแบบนั้นไม่สมควรเอาเข้าร่วมแผนการเลย อาร์เทมิสบอกให้ไปหาเกรลก่อนและไม่ต้องชวนเจ้าคนที่ชื่อเทอา มา อัลฟอรซ์ลังเล เห็นได้ชัดว่าอยากชวนเทอา มาด้วย แต่อาร์เทมิสไม่ไว้วางใจเขา ถ้าเพื่อครอบครัวเขาคงกลายเป็นไส้ศึก ล้วงเอาตัวไส้ฟุงของพวกเขาไปขายให้ฝ่ายตรงข้าม ถึงบอกว่าน่าเชื่อถือได้แต่มันก็เป็นเพียงลมปากของเพื่อนพ้อง ความเห็นใจต่อพวกเดียวกัน อีกอย่าง อาร์เทมิสไม่รู้ด้วยว่าความจริงแล้วเจ้าคนที่ชื่อเทอา นั้นให้ความสำคัญกับใครมากกว่ากัน เพื่อนหรือครอบครัว แต่ถ้าคนสำคัญถูกจับเป็นตัวประกันจะพร้อมทรยศพวกเดียวกันได้มากแค่ไหน คนแบบนั้นจะให้เอาเข้าเป็นพวกเดียวกันได้ยังไงอาร์เทมิสถามต่อว่าเกรลเป็นคนยังไง อัลฟอรซ์บอกว่าเป็นผู้ชายมาดเนียบ ลู้ก็เก่ง วางแผนก็เก่ง คิดอะไรแบบเป็นเหตุเป็นผล คนแบบนี้ก็แอบน่ากลัวอยู่นิดหน่อย แต่ถ้าได้พูดคุยกันคงพอคาดเดานิสัยหรือความคิดได้ อัลฟอรซ์บอกว่าอีกฝ่ายเป็นพวกพูดอะไรเป็นเหตุเป็นผลด้วย ก็น่ากลัวอยู่หรือว่าจะ เป็นพวกแผนลึกลับแผนร้ายหรือเปล่า แต่ถ้าไม่ตกลงเลือกใครเลยระหว่างเกรลกับเทอาพวกเขาจะลำบากเอา ตอนนีเจ้าคนที่ชื่อเกียสนั้นก็บาดเจ็บอยู่ด้วย อาร์เทมิสให้คะแนนความเชื่อใจเกียสมากที่สุด ทั้งท่าทางของเกียสตอนตั้งใจที่ได้เจออัลฟอรซ์ เรื่องเล่าที่โครนอสเล่าให้ฟัง เขาเป็นคนคิดยังงี้ก็พูดอย่างนั้น บอกว่าจะไม่ลงมือกับพวก โครนอสก็ไม่ลงมือจริงๆ แม้จะแอบสะกดรอยตามพวก โครนอสมาก็เถอะพวกเขาเดินไปถึงหน้าบ้านของเกรล อัลฟอรซ์กดอัดแล้วรอให้มีคนออกมา ไม่มีการตอบรับ อัลฟอรซ์เพ็งนิกได้ก็ตอนนั้น “จริงสิ วันนี้ทุกคนไม่หยุดงานนี่นา ทำยังไงดี คงต้องรอจนถึงเย็นแหละกว่าจะกลับมาที่บ้าน”อาร์เทมิสรอจนถึงเย็นไม่ได้ พอคิดว่าจะทำยังไงต่อไปก็นึกไปถึงครอบครัวของเทอา “ครอบครัวของเทอาเป็นยังไงนะ?” อัลฟอรซ์สงสัยนิดๆ ว่าทำไมอาร์เทมิสถึงถาม ตอบตามตรงว่าภรรยาของเทอาเป็นแม่ศรีเรือน ยิ้มเก่ง แต่ก็เป็นหญิงแกร่งพอตัว เทอารักและกลัวเมียของเขามาก เมียพูดอะไรก็เชื่อฟังทุกอย่าง ส่วนลูกนั้นมีผู้หญิงกับผู้ชายอย่างละหนึ่ง อายุไล่เลี่ยกันคือสามกับสี่ขวบ เท่านั้นเองอาร์เทมิสจึงเกิดความคิดดีๆ “พวกเราลองเข้าหาภรรยาของเทอาดูดีไหม? คุยกับเธอน่าจะพอย่นระยะเวลาของพวกเราได้นะ จากนั้นค่อยตรงไปคุยกับเกรลช่วงเย็น” อาร์เทมิสให้ข้อเสนอ อัลฟอรซ์ประหลาดใจว่าทำไมเขาถึงคิดไม่ได้แบบนี้ เห็นด้วยกับอาร์เทมิส หากได้ภรรยาของเทอาช่วยพูดให้เทอาจะต้องตอบตกลงทันทีแน่ๆ พวกเขาเดินย้อนกลับไปหาบ้านของเทอา สันกระดิงแล้วก็มีหญิงวัยยี่สิบปลายๆ ออกมาเปิด เธอไว้ผมยาวรูปหน้าเนียนเกลี้ยงรูปไข่ คิ้วอ่อนๆ กับจมูกเล็กๆ เธอเป็นคนสวยมาก สวยในแบบมนุษย์ ถึงอย่างไรก็เทียบกับเทพบนสวรรค์ชั้นฟ้าไม่ได้ยู่ดี ยิ่งเอาไปเทียบกับอาร์โพรดิเต้และเทพ ไหมบนเกาะอาโพรดิเต้นั้นยิ่งไม่ต้องเลย จะว่าไปเทพที่เพ็งถึอกำเนิดขึ้นมาใหม่จากดอกไม้ นั่นชื่อว่าจะไรนะ เธอพูดไม่ได้แล้วยังเขียนตัวอักษรไม่รู้เรื่องอีก เหมือนเป็นตัวอักษรแต่ดูไม่ออกว่าเป็นของชนชาติไหน บางทีอาจจะ เป็นภาษาของผู้ที่มีพลังสายดอกไม้หรือพืชพรรณ ภูติหรือเทพสายดอกไม้ในโลก โบนี่เหมือนถูกต้องสาป พวกเขาทำได้แค่ร้องเพลงและพูดไม่ได้ บางทีภาษาเขียนของพวกเขาอาจจะแตกต่างจากทั่วไปด้วย “คุณคริสติน ขอผมเข้าไปหน่อยได้ไหม?” อัลฟอรซ์เอ่ยโดยเลิกผ้าปิดหน้าออกเล็กน้อยให้เธอเห็นแต่ไม่ให้คนบนถนนเห็นไปด้วย หญิงสาวเอามือป้องปากแสดงความตกใจ ถามอัลฟอรซ์ว่าเขาไม่ได้ถูกใครจับไปเหรอ? เธอได้ยินสามีพูดว่าอย่างนั้น อัลฟอรซ์บอกว่าจะเล่าให้ฟังภายหลัง ขอเข้าไปในบ้านก่อน หญิงสาวก้าวถอยให้พวกเขาเข้าเด็กสาวและเด็กชายอายุไล่เลี่ยกันวิ่งแย่งของเล่นกันวุ่นภายในบ้าน อาร์เทมิสถามอัลฟอรซ์ด้วยความประหลาดใจ พวกเขาไม่ได้ไปโรงเรียนกันเหรอ? อัลฟอรซ์อธิบายว่าที่เกาะนี้ไม่มีโรงเรียน เป็น

อีกสิ่งหนึ่งที่รัฐบาลทำลายทิ้ง ทำลายการศึกษาเพื่อให้ปกครองได้ง่าย ก็สมเหตุสมผลดีกับพวกที่ต้องการครองอำนาจเบ็ดเสร็จคริสติน ภรรยาของทีอาพาทุกคนเข้าไปในห้องนั่งเล่น เธอต่อว่าลูกสาวและลูกชายให้เล่นกันเสียงเบาๆ หนอย อยู่รอบกวณแซก ถามอัลฟอรัซและคนที่มาด้วยกันว่าต้องการชาหรือของว่างไหม อัลฟอรัซปฏิเสธไปอย่างสุภาพ บอกว่าอย่าเพิ่งไปเอาอะไรมาเลย พวกเขามีเรื่องอยากคุยกับเธอก่อน มันเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาวและอยากให้ง่วงใจฟังให้ตีอัลฟอรัซเล่าว่า

เขาต้องการจะเปลี่ยนแปลงการปกครองของเมืองนี้ ผายมือไปทางอาร์เทมิสกับเฮลิออสและแนะนำว่าเป็นผู้ที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงการปกครองของเมืองนี้ คริสตินไม่ใช่คนโง่ เธอถามอาร์เทมิสกับเฮลิออสว่าจะเปลี่ยนแปลงการปกครองยังไง เธอทำให้อาร์เทมิสประทับใจ ขณะเดียวกันก็ลำบาก อันที่จริงเขายังไม่มีแผนการอะไรเป็นขั้นเป็นอันเลย แค่ต้องการให้ทีอามาช่วยงานตามหาที่ซ่อนห้องทดลอง ในปราสาทให้หนอย แล้วเขาจะพูดให้เธอเข้าใจและยอมให้ความช่วยเหลือยังไงดีช่วยไม่ได้ คงต้องเปิดเผยความลับกันสักหนอยอาร์เทมิสค่อมหัวให้หญิงสาว บอกขอภัยเธอที่มาหาโดยพลการณแล้วแนะนำตัวว่าชื่ออาร์เต้ เดินทางมาจากเกาะหลัก เขาได้รับคำสั่งจากคนที่เกาะหลักให้มาตรวจสอบภายในเกาะนี้ มีรายงานมาว่าภายในปราสาทนั้นมีห้องทดลองอยู่ พวกเขาต้องการทำลายห้องทดลองนั้น จากนั้นก็ได้เจออัลฟอรัซ รู้จักกันแล้วอัลฟอรัซก็ขอร้องให้พวกเขาช่วยเหลือเรื่องการปฏิวัติการปกครองของเมือง เห็นว่ามันคงทำให้แผนการของพวกเขาสำเร็จเช่นเดียวกันจึงตอบรับคำขอนั้น เรื่องที่อาร์เทมิสพูดก็ไม่ได้ผิด เพียงแต่อาร์เทมิสเล่าเหมือนตัวเองเป็น โครนอส ที่อัลฟอรัซเจอและขอร้องก็คือโครนอสและเฟนริลต่างหากหญิงสาวหันไปถามอัลฟอรัซว่าจริงหรือ? อัลฟอรัซพยักหน้าทั้งรอยยิ้มเจื่อนๆ ว่าจริง เธอต่อว่าอัลฟอรัซนิดหน่อยว่าคิดทำอะไรไม่ค่อยบอกคนอื่นเลย เพราะอย่างนั้นก็เลยเอาหัวตัวเองเข้าไปยุ่งกับเรื่องวุ่นวาย เพราะอย่างนั้นเลยหายไปเมื่อวันก่อนสินะ? ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าการหายตัวไปของอัลฟอรัซเป็นยังไง เข้าใจโดยไม่มีใครบอกพวกคนที่มาด้วยกันนี้แหละที่สร้างเรื่องและดึงอัลฟอรัซไปมีหางเลขด้วย เธอเป็นห่วงความปลอดภัยของอัลฟอรัซ แต่ก็ได้ห้าม เธอเห็นด้วยว่าเมืองนี้ต้องมีการเปลี่ยนแปลง ศาสนาควรได้รับการฟื้นฟู การศึกษาเองก็เช่นกัน เธอไม่ต้องการให้ลูกๆ ของเธอเติบโตไปโดยไร้ความรู้และกลายเป็นทาสของผู้ปกครอง เธอรับคำว่าจะช่วยพูดกับสามีของเธอ แต่อยากจะให้พวกเขาคิดแผนการให้รัดกุมกว่านี้หนอย ดูๆ ไปแล้วเหมือนพวกเขาจะยังไม่มีแผนการอะไรเลย เสียงหัวเราะเจี๊ยมเจี๊ยมของอัลฟอรัซบอกเธอทุกอย่าง “แล้วก็อีกเรื่องหนึ่งที่พวกคุณต้องสัญญากับฉัน สามีของฉันต้องไม่เป็นอะไร” นัยน์ตาของหญิงสาวจ้องตรงมุ่นมั่น หนึ่งคำขอที่ค่อนข้างเห็นแก่ตัวไปเสียหนอย จะทำเรื่องใหญ่เช่นนี้มีเธอจะรับรองความปลอดภัยของกันและกันได้แต่อาร์เทมิสก็เข้าใจความรู้สึกของเธอ ถ้าเขาเป็นเธอก็คงถามเช่นเดียวกัน เขาจึงตกปากรับคำเธอ “ผมจะดูแลเขาให้ดีที่สุดครับ” เพียงเท่านั้นเธอก็สบายขึ้นคริสตินชวนพวกเขาพูดคุยเรื่องเล่นๆ ถามพวกเขาว่าจากนี้ไปมีอะไรต้องทำอีกไหม พวกเขาบอกว่าไม่มี ต้องการอยู่รอทีอาแล้วถึงค่อยไปหาเกรลเธอก็ชวนพวกเขาพูดคุยกัน พอถึงเที่ยงก็ทำอาหารมากินด้วยกัน เวลาที่ไม่ได้คุยเรื่องเครียดก็จะเหมือนหญิงสาวธรรมดา หาเรื่องพูดคุยและหัวเราะอย่างมีความสุข ราวๆ ช่วงเย็นทีอาถึงกลับมา เขาดกใจพอเห็นอัลฟอรัซอยู่ที่บ้านตน วิ่งเข้ามาและถามว่าเกิดอะไรขึ้น ที่ได้ยินว่าถูกจับตัวไปมันหมายความว่ายังไงอัลฟอรัซจับทีอามานั่งพูดคุยกัน มีคริสตินนั่งอยู่ใกล้ๆ คอยพูดเสริม ทีอาดูลำบากใจกับความคิด แผนการของอัลฟอรัซ แต่พอภรรยาพูดกับเขา ให้เหตุผล พูดถึงเรื่องของลูกหากต้องอยู่ในสภาพสังคมแบบนี้ต่อไป เขาตัดสินใจช่วยเหลืออัลฟอรัซ

วันที่*****-12- ขบวนการของความโกรธแค้น ตอนที่คุยกับทีอาเสร็จก็เป็นเวลาหกโมงกว่าๆ แล้ว พวกเขารับรื้อนออกจากบ้านของทีอาตรงไปที่บ้านของเกรล อัลฟอรัซสงสัยอยู่ว่าเกรลอยู่ที่บ้านหรือเปล่า หรือจะออกไปกินอาหารนอกบ้าน กดอืดหน้าบ้านแล้วรอให้เจ้าของบ้านออกมาเปิด โชคดีมากที่เจ้าของบ้านยังอยู่ เปิดประตูออกมามองพวกเขาด้วยสีหน้าสงสัย อัลฟอรัซเลิกผ้าคลุมหน้าออกเล็กน้อยให้พอเห็นกันแค่พวกเขา เกรลเบิกตากว้างจุดแขนของอัลฟอรัซเข้าไปในบ้าน อาร์เทมิสกับเฮลิออสรีบตามเข้าไปก่อนปิดประตูตามหลัง “เกิดอะไรขึ้นนะอัลฟอรัซ ทำไมถึงแต่งตัวแบบนี้? แล้ววันก่อนนายหายไปไหน?” เกรลใช้สองมือจับสองแขนอัลฟอรัซไว้นแน่นถามอย่างเป็นห่วง มันกะทันหันเกินไปจนอัลฟอรัซไม่รู้จักตอบยังงั้น อันที่จริงอัลฟอรัซตกใจน้ำเสียงกับท่าทางที่กรโหวกเหวกเล็กน้อยของเกรล เขาบอกให้เกรลปล่อยมือจากเขาก่อนเกรลจึงรู้สึกตัว เอ่ยขอโทษอัลฟอรัซพร้อมปล่อยมือ “ฉันมีเรื่องจะมาขอร้องนายหนอยจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังด้วย” เกรลพาทั้งสามคนเข้าไปในห้องนั่งเล่น ก่อนเริ่มเรื่องเกรลสงสัยว่าสองคนที่ตามอัลฟอรัซมาด้วยเป็นใคร อัลฟอรัซแนะนำตัวพวกเขาตามที่ตกลงกัน สองคนนี้ชื่ออาร์เต้กับเฮนรี่ เป็นพี่น้องที่เดินทางมาจากเกาะหลัก จากนั้นจึงเริ่มเรื่องเล่าที่แสนยาว เกรลเผยสีหน้าเคร่งเครียดระหว่างฟังเรื่องเล่า เล่าจบเขายังคงไม่ตอบอะไร จมอยู่ในความคิด โดยมีมือป้องบังปากเอาไว้ “ฉันที่จริงฉันสงสัยเรื่องที่พวกนายไม่มีแผนการอะไรเลย แต่ก็ติดใจเรื่องที่ในปราสาทมีห้องทดลองอยู่เหมือนกัน ถ้าเป็นจริงก็เสี่ยงที่เมืองนี้จะกลายเป็นเมืองทดลองลับๆ พวกเราจะเป็นอันตราย อาจถูกหลอกให้ไปทำการทดลองก็ได้...ไม่สิ ช่วงหลังๆ นี้เหมือนจะมีสัตว์เลื้อยคลายไปเยอะนี่นา เหมือนได้ยินเสียงร้องของสัตว์อยู่ในปราสาทด้วย” อัลฟอรัซประหลาดใจถามว่าได้ยินตอนไหน เป็นเกรลประหลาดใจมากกว่าที่อัลฟอรัซไม่เคยได้ยินเลย จากนั้นก็เปลี่ยนความคิดใหม่ หรือเขาจะหุติไปเองเพราะไม่เคยมีใครพูดเรื่องนี้เลย เขาก็อ้างมันแปลกๆ อยู่ แต่ก็ช่วยยืนยันสมมติฐานว่าในปราสาทมีห้องทดลองอยู่ เช่นนั้นจะมีสัตว์อยู่ในปราสาทได้อย่างไร พวกสัตว์ที่หายไปนั้นหายไปอยู่ที่ไหน “เรื่องแผนพวกเราต้องคุยกันอีกที แต่เอาเป็นว่าฉันตกลงช่วย เมืองนี้มันเนาไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ถ้าเปลี่ยนแปลงได้ก็ไม่ได้อยากเห็นมันเน่าขนาดนี้หรอก” อาร์เทมิสเอ่ยขอบคุณที่เกรลเข้าร่วมภารกิจ บอกว่าเขาไม่เรื่องอยากให้ช่วยเหลือหนอย เป็นงานที่เหมาะสมกับเกรลซึ่งน่าจะหุติที่สุด ให้เขาช่วยตามหาที่ซ่อนห้องทดลองภายในปราสาทให้หนอย ในที่นี้ไม่มีใครลอบเข้าไปในปราสาทได้เลย พวกอาร์เทมิสก็เป็นคนนอก อัลฟอรัซยังมีข่าวหลุดออกไปว่าถูกจับไปเป็นตัวประกัน คงยังกลับไปปราสาทวันที่ไม่ได้ที่

พอช่วยได้เลยมีเกรลกับเทอา เกรลพยักหน้ารับคำว่าจะช่วย อันที่จริงเขาพอรู้เดาออกว่ามันน่าจะอยู่ที่ไหน แต่ขอไปตรวจสอบให้แน่ใจก่อน เช่นนั้นอาร์เทมิสพลอยรู้สึกกังวลความปลอดภัยของเกรล “ถ้าเห็นว่ามันอันตรายก็อย่าเสี่ยงละ เอาแค่ข้อมูลที่ไม่แน่นอนก็ได้ ตายไปแล้วจะไม่คุ้ม” เกรลยิ้มให้ความกังวลของอาร์เทมิส “ขอบคุณมากครับ ขอรับความหวังดีไว้แล้วกัน แต่ยังไม่ก็ตาม ผมต้องการความมั่นใจ ให้ผมทำงานแบบครึ่งๆ กลางๆ ผมรู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร” อาร์เทมิสเป็นกังวลมากจนออกมาทางสีหน้า อัลฟอร์ซยิ้มแล้วปลอบอาร์เทมิส เกรลไม่เป็นอะไรหรอก เห็นอย่างนี้แต่เขาเป็นคนรักเกมมาก ถ้ารู้ตัวว่าเป็นอันตรายมากๆ เขาไม่มีทางเอาตัวเองไปเสี่ยงหรอก อาร์เทมิสหันมองเกรลขอคำยืนยัน เกรลยิ้มและพยักหน้า เช่นนั้นชายหนุ่มจึงสบายใจไปได้เพราะหนึ่ง อาร์เทมิสและพรรคพวกเดินทางกลับ โบสถ์ ตอนเดินเข้าไปในซอยไร้ผู้คน หน้าจอติดต่อสื่อสารปรากฏขึ้นเบื้องหน้าอาร์เทมิส อัลฟอร์ซสะดุ้งด้วยเพิ่งเห็นอะไรแบบนี้เป็นครั้งแรก ที่ปรากฏขึ้นคือใบหน้า โกรธสุดขีดของมีเดีย “มัวทำบ้าอะไรของนาย กว่าจะแยกจากมนุษย์ออกมาได้ก็เสียเวลาไปปานนี้แล้วนะ!” เธอกริتر้องใส่เขา อาร์เทมิสตกใจมากเพราะไม่เคยเห็นเธอ โกรธจัดขนาดนี้มาก่อน “เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะมีเดีย” อาร์เทมิสถาม คำตอบที่ได้กลับมาคือเสียงกริتر้องด้วยความโมโห “โครนอสกับเฟนริลถูกพวกที่ปราสาทจับไปแล้ว ไอ้โง่!”

***** เปลือกตาของเกียสหนักอึ้ง พอจะลืมตาขึ้นมาก็รู้สึกเจ็บคล้ายหนังตาบวมเข้าไปที่มิดตาของเขา ลืมตาได้เพียงครึ่งหนึ่งและมองเห็นเพดานก่อน ใครเพื่อน เพดานไม่เก่าๆ เรียงซ้อนทับกัน เขาพยายามนึกว่าตัวเองเป็นอะไรไป นึกออกว่าตาม โครนอสและเฟนริลมาที่โบสถ์ โดนชาวบ้านรุมสกรัมด้วยข้อหาอะไรก็ไม่รู้ จากนั้นก็เหมือนว่าเขาจะได้เจอกับอัลฟอร์ซ ทั้งหมดนั้นเป็นความฝันนั้นหรือ? ไมสิ เรื่องที่เขาโดนรุมสกรัมนั้นไม่ใช่ความฝันแน่ แต่ที่เขาได้เจออัลฟอร์ซนั้นเป็นความฝันหรือเปล่า “ท่าน โครนอส เขารู้สึกตัวแล้วครับ” ยินเสียงของเด็กผู้ชายจากข้างเตียง เขามองไม่เห็นคนพูด เหมือนอีกฝ่ายจะอยู่ห่างออกไปจากระยะสายตาของเขา เขาจำเสียงนี้ได้ อันที่จริงก่อนหน้านี้เขาสงสัยได้พักหนึ่งแล้ว ทำไมเด็กผู้ชายผมสีเทาคนนั้นถึงชอบเรียกเด็กผู้ชายผมสีทองว่า “ท่าน” กันนะ ใบหน้าหน้าของเด็กชายผมทอง โผล่เข้ามาในระยะสายตาของเกียส ดวงตาที่เป็นสีฟ้ากลายเป็นสีดำเล็กน้อยด้วยเงาที่ปกปิดไปทั้งหน้า “ตื่นแล้วหรือ รู้สึกยังง่วงบ้าง? เอ้อ...วันหลังก็อย่าแอบตามมาแบบนี้สิ นี่ถ้าหัวหน้านายไม่โผล่มาช่วยไว้ก่อนฉันก็ไม่ช่วยห้ามแทนนายหรอกนะ ป่านนี้นายอาจจะไม่รอดแล้วก็ได้ คงเจ็บหนักมากกว่านี้อีก” เมื่อเด็กคนนั้นบอกว่าหัวหน้านั้นหรือ? หัวหน้าของเขา อัลฟอร์ซ โผล่มาช่วยเขาเอาไว้ หรือที่เขาเห็นนั้นจะเป็นอัลฟอร์ซจริงๆ “แล้วหัวหน้าล่ะ?” เกียสถามหาอัลฟอร์ซ หันซ้ายหันขวาหวังว่าอัลฟอร์ซจะนั่งอยู่ใกล้ๆ โครนอสบ่นปากไปทางหนึ่ง เกียสมองตามไปแล้วเห็นเพียงประตู “เขาออกไปข้างนอกนะ ไปกับพวกอาร์เท...กับพวกอาร์เต้ เพื่อนของฉันเอง เห็นว่าจะไปเจอเพื่อนๆ ของนาย ขอร้องให้ช่วยเรื่องปฏิวัติล้มล้างเจ้าเมือง” โครนอสเปลี่ยนคำเรียกชื่ออาร์เทมิสกะทันหัน ก่อนหน้านี้ตอนที่เจอกับอาร์เทมิสอีกครั้งเขาถูกอาร์เทมิสลากไปเชกหัวซ้ำแล้วซ้ำว่าเรียกชื่อเขาต่อหน้าคนอื่นทำไม ให้เรียกเขาด้วยชื่อย่ออย่าง “อาร์เต้” แทน “ปฏิวัติล้มล้างเจ้าเมือง?” สายตาของเกียสเต็มไปด้วยความสงสัย สับสน โครนอสนึกว่าเกียสจะรู้แล้วชะอีก ไมสิ เขาอาจจะยัง 모르ก็ได้ หรือไม่ก็แกล้งไม่รู้ เพราะโครนอสเป็นคนพูดเลยไม่เชื่อ ตอนที่อัลฟอร์ซ โผล่มาเจ้าหมอนี่ก็โดนชกจนน่วมเกือบจะกลายเป็นผักแล้วนี่นะ “ก่อนหน้านี้ฉันเคยเล่าไปใช้ไหมว่าคนที่เข้าหาพวกเรา ขอร้องให้ช่วยเรื่องปฏิวัติล้มล้างเจ้าเมืองก็คืออัลฟอร์ซ พวกเราแค่มาทำภารกิจในเมืองนี้นิดหน่อยแล้วก็จับพลัดจับพลูมาเจอกัน ร่วมมือกัน ภารกิจของฉันมันต้องเข้าไปในปราสาทด้วยนะ ได้ภารกิจของอัลฟอร์ซมาช่วยคงทำให้ภารกิจของฉันง่ายขึ้นเยอะ เพราะงั้นพวกเราเลยตอบรับคำขอของเจ้านั้น” อันที่จริงคนที่ตอบรับคืออาร์เทมิสต่างหาก มองยังงี้เรื่องของอัลฟอร์ซก็ยุ่งยากกว่าเรื่องของ โครนอส เป็นไปได้ โครนอสจะไม่ยุ่ง ไม่ช่วยเหลืออัลฟอร์ซเลย แต่เพราะอาร์เทมิสบอกว่าแผนการของอัลฟอร์ซจะช่วยสนับสนุนภารกิจของพวกเขาให้ง่ายขึ้น ทั้งยังบอกว่าพวกเขาต้องขอความช่วยเหลือจากอัลฟอร์ซ ขอความช่วยเหลือแล้วก็ต้องตอบแทนด้วย ลงท้ายก็มาลงเรือลำเดียวกันเสียกันไปๆ มาๆ ก็เหมือนภารกิจของพวกเขาจะกลายเป็นการสร้างจลาจลไปเสียงั้น โครนอสจะใช้จลาจลเพื่อบุกเข้าไปในปราสาท ส่วนอัลฟอร์ซจะใช้จลาจลเพื่อปลุกกระตมคนและล้มล้างเจ้าเมือง เกียสถาม โครนอสว่าเป็นเรื่องจริงหรือ? โครนอสย้ำว่าเรื่องจริงแน่นอน เกียสบอกว่าอัลฟอร์ซเคยพูดเรื่องนี้บ่อยๆ แต่เขาไม่ค่อยเชื่อใจคำพูดของ โครนอสเท่าไร อยากได้ยินจากปากของอัลฟอร์ซจริงๆ โครนอสบ่นปากหนัก “งั้นนายก็รอก่อนแล้วกัน เดี่ยวเจ้าหมอนั้นก็กลับมา ไมสิ อันที่จริงนี้มันก็ง่ายกว่าๆ แล้วนะ เจ้าพวกนั้นไปกันตั้งกะเข้าทำไมถึงยังไม่กลับมา” โครนอสจิมงำหงุดหงิด เขายันตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ไม้ข้างเตียงเกียส บอกเฟนริลให้อยู่เฝ้าเกียสก่อน เขาจะออกไปหาเชรินและถามดูว่าพวกอาร์เทมิสกลับมาหรือยัง โครนอสได้ยินเสียงพูดคุยหลังจากที่ออกมาจากห้องนอน เสียงดังมาจาก โถงใหญ่ที่ใช้เป็น โบสถ์ เสียงหนึ่งเป็นเสียงของเชริน ส่วนอีกเสียง โครนอสจำไม่ได้ มันเป็นเสียงของผู้ชาย เธอคงกำลังพูดคุยกับชาวบ้านที่คิดจะเข้าร่วมจลาจลอยู่ละมั้ง ออกสู่บริเวณโบสถ์ โครนอสจึงเห็นคู่สนทนาของเชรินชัดๆ เขาเป็นผู้ชายร่างใหญ่ ใบหน้าประดับรอยยิ้มเป็นมิตร ชายคนนั้นหันมาเห็น โครนอสและหุบยิ้มลง เชรินสงสัยสายตาเขา หันกลับมาและเผยยิ้มดีใจเมื่อเห็น โครนอส “มีอะไรหรือ โครนอส ต้องการอะไรหรือเปล่า?” โครนอสยกมือขึ้นเกาหัว “อ่า...ฉันแค่จะถามว่าอาร์เต้กลับมาหรือยังนะ แล้วนั่นคุยกับใครอยู่หรือ?” สายตาของ โครนอสชี้หาชายร่างใหญ่ ชายผู้นั้นเรียกรอยยิ้มกลับมาบนใบหน้าอีกครั้ง “คนรู้จักหรือ?” เขาถามเชริน เชรินพยักหน้า “เด็กที่เจอกันในเมืองนะ เป็นพวกเดียวกับคนที่พระเจ้าส่งมาด้วย” “หืม...” ชายหนุ่มจิมงำจ้องมอง โครนอสพร้อมรอยยิ้มบางๆ ประดับ ใบหน้า รอยยิ้มของเขาให้ความรู้สึกกลับหน้ากลับหลัง คาดเดาความคิดไม่ออก มันเป็นรอยยิ้มที่ดูน่าสงสัย มองไม่ออกว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่ แต่สัมผัสได้ว่าความคิดของอีกฝ่ายคงไม่ค่อยดีเท่าไร โครนอสไม่ชอบรอยยิ้มแบบนี้เลย “โครนอสคุณเชริน” โครนอสหันไปถามเชริน โดยพยายามไม่มองหน้าชายคนนั้น เชรินนร้องเบาๆ นึกออกว่ายังไม่ได้แนะนำเขากับ โครนอส เธอผายมือไปทางเขา

“คนนี้เป็นคนที่คอยช่วยเหลือกิจการของโบสถ์มาโดยตลอดนะ ให้เงินทุนบ้าง ช่วยตบตาทหารบ้าง คุณ जानัวร์” “ฉัน जानัวร์ ยินดีที่ได้รู้จัก” जानัวร์วางมือทาบไว้บนอกค้อมหัวน้อยๆ แสนสุภาพ โครนอสไม่ค่อยชอบผู้ชายคนนี้เลย ไม่อยากค้อมหัวให้ หรือญาติที่ดีด้วย แต่เขาเคยถูกพวกผู้ใหญ่สอนสั่งเอาไว้ แม้ไม่ชอบหน้าถ้าอีกฝ่ายทำความรู้สึกมา ค้อมหัวให้ ทางฝ่ายโครนอสเองก็ต้องค้อมหัวและแสดงความสุภาพตอบไป ไม่ใช่ว่าต้องญาติที่ดีด้วย แต่มันเป็นมารยาท “แล้วไปเจอกันได้ยังไงนะ?” जानัวร์หันไปชวนเชรินคุยต่อ เชรินหัวเราะคิกคักเล่าถึงตอนที่เธอไปที่ปราสาทเพื่อขอให้พวกเขาคืนสัตว์เลี้ยงมา โครนอสกับเฟนริลยืนอยู่แถวนั้นพอดี เธอบอกว่าเฟนริลเด็กอีกคนอยู่ด้านในด้วย ชายหนุ่มจึงมาแล้วหันมายิ้มให้โครนอสด้วยรอยยิ้มประหลาดๆ อีก “ถ้าอย่างนั้นฉันกลับก่อนแล้วกัน วันนี้สนุกมากเลยละ ไว้วันหลังจะมาพูดคุยก่อนนะ” जानัวร์ยกมือขึ้นโบกน้อยๆ เดินจากไป เชรินตะโกนตามหลังเขา “แล้วมาใหม่นะคะ!” แผ่นหลังใหญ่ๆ นั้นเดินไปเปิดประตูและปิดตามลง โครนอสบ่นมึนงำเป็นหมิ่นกึ่ง อยากรบให้เชรินฟังแต่เธอคงต่อว่าเขาอีก ดูเหมือนเธอจะชอบเจ้าผู้ชายคนนั้นอยู่พอตัว ด้วยความหงุดหงิด โครนอสถือโอกาสแซวเชริน “แฟนล่ะสิ...” หญิงสาวชะงักหน้าแดงตะโกนเสียงดัง “บ้าเหรือ!? ไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อย เขาก็แค่คนที่คอยช่วยเหลือฉันเท่านั้นเอง!” “อ้อเหรือ” โครนอสจึงมึนงำปุกไปอีกด้าน ตั้งท่าจะเดินกลับเข้าไปข้างในแต่นึกออกเสียก่อนว่าตัวเองไม่ได้ออกมาเพื่อหาผู้ชายนำหมั้นไส้ เขาออกมาเพื่อถามหาอาร์เทมิสต่างหาก โครนอสมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นคนที่กำลังตามหาอยู่ “อาร์เทมิสยังไม่กลับมาเหรือ?” เขาเงยหน้าขึ้นถามเชริน หญิงสาวส่ายหน้าไปมา “ยังเหรือ จะว่าไป พวกเขาไปนานจังเลยนะ จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่า...” หญิงสาวจึงมึนงำอย่างเห็นเป็นห่วง แต่เรื่องนั้นโครนอสไม่ได้เป็นห่วงเลย อาร์เทมิสไม่มีทางเป็นอะไรอยู่ด้วย ยิ่งอยู่กับเฮลิออสยิ่งไร้เทียมทาน มนุษย์ธรรมดาไม่มีทางทำอะไรพวกเขาได้หรอก “คงเกิดปัญหาอะไรขึ้นนั่นแหละ แต่ไม่มีปัญหาเหรือ เจ้าหมอนั่นไปกับเฮลิ...เฮนรี...เจ้าหมอนั่นไปกับเฮนรีแล้วไม่มีทางแพ้ใครได้เหรือ พวกเขากำลังจะตาย เวลาสู้ก็เก่ง เวลาถกนี้ก็เกรียนไม่เป็นสองรองใคร” เชรินประหลาดใจ ปोंปากหัวเราะน้อยๆ บอกว่าโครนอสดูท่าจะสนิทกับสองคนดี โครนอสทำหน้าบูดหนัก เขาไม่ได้อยากจะทำญาติที่ดีกับเจ้าตัวที่ชอบแกล้งเขาตลอดนั่นเหรือ บอกกับเชรินว่าถ้าอาร์เทมิสยังไม่มาเขาจะกลับเข้าไปในห้องแล้ว ถ้าอาร์เทมิสมาเมื่อไหร่ให้บอกพวกเขาตรงมาที่ห้องด้วย เชรินถามโครนอสว่ามีเรื่องต้องคุยกันเหรือ? โครนอสปฏิเสธเธอ เขาแค่ไม่ชอบใจที่อาร์เทมิสกลับเข้าเท่านั้น แล้วเชรินก็หัวเราะอีก แต่คราวนี้เธอไม่ได้บอกสาเหตุ โครนอส พวกเขาดูสนิทสนมกันจังเลยนะ โครนอสกลับไปในห้องของเขา บอกกับเฟนริลและเกียสว่าพวกอาร์เทมิสยังไม่กลับ เฟนริลแสดงความเป็นห่วงว่าพวกเขาจะไปเจอปัญหาอะไรหรือเปล่า โครนอสกลับไปนั่งอ่านหนังสือของเขาต่อ เกียสถามโครนอสว่าอ่านอะไร โครนอสก็บอกว่ายิ้มมาจากเชริน พวกหนังสือสอนศาสนา เกียสทำหน้างวว่าเชรินเป็นใคร โครนอสจึงอธิบายไปว่าเชรินคือผู้หญิงที่เป็นเจ้าของสถานที่นี้ เป็นแมชี คนที่ตะโกนบอกให้ชาวบ้านออกมาตีบเกียสนั่นแหละ เกียสผวาและถามว่าเธอจะไม่ทำอะไรใช้ไหมที่เขาเข้ามาอยู่ที่นี่ โครนอสปฏิเสธ เธอไม่ว่าเลย ที่เธอเรียกคนมาตีบเกียสก็เพราะเกียสใส่ชุดทหารเข้ามาในที่แบบนี้แหละ ก็น่าจะรู้ว่าชาวบ้านที่รักศาสนาเกลียดทหาร ราวๆ ครึ่งชั่วโมงให้หลัง พวกเขาได้ยินเสียงโวยวายจากด้านนอกห้อง เหมือนเสียงจะดังมาจากทางโถงโบสถ์ พอโครนอสบอกว่าจะออกไปดูก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินตรงมาทางนี้ จากนั้นก็ตามด้วยเสียงเปิดประตูเอี้ยดอ้าตามทาง “เหมือนกำลังหาอะไรอยู่นะครับ” เฟนริลเอ่ย โครนอสเองก็คิดเช่นนั้น อีกไม่นานพวกเขาคงจะมาถึงจุดที่พวกโครนอสอยู่ โครนอสไม่สบายใจเลยบอกกับเฟนริล “เดี๋ยวฉันออกไปดูข้างนอกเอง” เปิดประตูออกไปก็เจอเข้ากับกลุ่มคนจำนวนมาก นำหน้ามาด้วยผู้ชายร่างใหญ่ที่โครนอสไม่ชอบหน้าในตอนแรก ด้านหลังคือพวกผู้ชายในชุดทหารเดินเรียงกันมาเต็มทางเดินไปหมด “คุณ जानัวร์ คุณคิดจะทำอะไรนะ เอาทหารออกไปจากโบสถ์ของฉันเดี๋ยวนี้!” เชรินตะโกนมาจากอีกด้านหนึ่งของแถวทหาร โครนอสเห็นทหารที่อยู่ด้านหลังสุดยกหอกขึ้นกันเธอไว้ไม่ให้เข้ามา ผู้ชายที่โครนอสเกลียดมองโครนอสด้วยรอยยิ้ม ไพล่มือไว้ด้านหลังแล้วเดินเข้ามา “ทราบว่าเป็นคนที่ทางการกำลังตามหาอยู่ ไม่คิดว่าจะอยู่ที่นี่ อยากรจะให้ตามมาดีๆ ไດ้ไหม? จะได้ไม่ต้องมีการปะทะกัน” เขาพูดด้วยเสียงนุ่มๆ ทั้งน้ำเสียงกับสายตาที่เลื่อมมอง โครนอสนั้นแสนจะน่าสะอิดสะเอียน ผู้ชายคนนี้ไม่ใช่คนดีจริงๆ ด้วย โครนอสรู้สึกได้ตั้งแต่แรกที่เจอแล้ว “หมายความว่ายังไงนะคุณ जानัวร์ ทำไมถึงทำแบบนี้? คุณไม่ใช่คนของทางการไม่ใช่เหรือ? แล้วทำไมถึงเอาเรื่องนี้ไปบอกกับทางการ!” เชรินกรีดเสียงร้องจากอีกด้านหนึ่งของกำแพงทหาร जानัวร์หัวเราะในลำคอระคนสงสาร ละเหยใจ เหมือนกำลังพูดคุยกับเด็กที่พูดไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจความเป็นไปของโลก เขาบอกเชริน “ฉันไม่ใช่คนของทางการนะเชริน แต่คนพวกนี้เขาเป็นอันตรายจริงๆ พวกเรารบอกทางการให้มาจับร่วมมือกับทางการไปน่าจะดีกว่า” “คุณพูดเรื่องอะไรอยู่...” เชรินกรุ่นไม่เข้าใจ เธอพยายามดันแถวทหารเข้ามา ทหารยกอาวุธของพวกเขาขึ้นกันทางเธอเอาไว้ ใบหน้าของเธอเกือบจะแตะใบมีดของพวกเขาแล้ว โครนอสเสียววาบๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เงยหน้ามอง जानัวร์อย่างเคื่องคั่น “อ้อ นอกจากเธอแล้วยังมีคนอื่นอยู่ด้วยใช่ไหมล่ะ? เด็กอีกคนหนึ่งนะ พาเขาออกมาด้วยสิ ไม่อย่างนั้น...” जानัวร์ก็ยกมือของเขา ทหารด้านหลังเคลื่อนไหวจับตัวเชรินไว้แล้วเอาอาวุธไปจ่อไว้ได้คอของเชริน โครนอสโกรธจนแทบจะตะคอกหรือกระโดดถีบผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า นี่เหรือคือเรื่องที่มนุษย์กับกับเพื่อนมนุษย์ทำกันเอง สกปรกที่สุด! เฟนริลเดินออกมาจากด้านหลังของโครนอสเงิบๆ เขาได้ยินเรื่องทั้งหมดตั้งแต่แรก ประตูเปิดเอาไว้ โครนอสรู้จากสายตาของ जानัวร์ที่มองผ่านด้านหลังไป สะบัดหน้ากลับไปมองเฟนริล อยากรจะถามอีกฝ่ายว่าออกมาทำไมแต่พูดไม่ออก มีดที่จ่อคอเชรินอยู่ทำให้ทั้งสองไม่มีทางเลือก ยอมเดินตาม जानัวร์กับทหารไป जानัวร์ไม่ไว้วางใจโครนอสกับเฟนริล ได้ยินว่าทั้งสองมีเวทมนตร์เลยให้ทหารเอาเชือกมามัดแขนของพวกเขาไพล่ไว้ด้านหลัง มัดขาของพวกเขาแล้วจับอุ้มขึ้นพาดไหล่ เฟนริลสามารถใช้พลังของเขาฆ่าทุกคนได้แต่โครนอสพยายามเตือนไม่ให้อีกฝ่ายทำ โครนอสเองก็สามารถตัดเชือกที่มัดมือมัดเท้าพวกนี้ด้วยเชือกของเขาได้ ตอนนั้นเองที่โครนอสนึกแผนเด็ดๆ ออก เขามองเฟนริลให้เงิบๆ ไว่ก่อน ปล่อยพวกเขาพาตัวไป

เฟนริลไม่รู้ว่า โครนอสกำลังคิดอะไรอยู่ สายตาของ โครนอสเพียงจ้องและบอกให้เขาอย่าทำอะไรทั้งนั้น รู้สิว่า โครนอสไม่ได้ห้ามเพราะไม่ต้องการให้เฟนริลใช้พลัง แต่กำลังคิดอะไรบางอย่าง “หยุดเดี๋ยวนี้นะ! หยุด!” เซรินตะโกนตามหลัง ทหารวิ่งไปกันทางเธอเอาไว้ โครนอสเห็นพวกเขาเริ่มล้อมเธอให้เลืกตะโกน โครนอสสะดุ้งตะโกนเสียงดังลั่น “อย่านะ! ฉันก็บอกว่าจะตามไปแล้วไง!” จานัวร์สั่งให้ทหารเอาผ้ามาปิดปาก โครนอสกับเฟนริลว่าไม่ให้ตะโกน เสียงกรีดร้องกับเสียงของเธอตอนถูกทุบทำร้ายร่างกายทำให้ภายในใจของ โครนอสเจ็บแสบ เขาขอร้องให้ใครก็ได้วิ่งมาช่วยเธอตอนนี้ จะใครก็ได้ ชาวบ้านแถวๆ นี้หายไปไหนหมด เดินห่างออกมาได้อีกพักหนึ่ง โครนอสกับเฟนริลได้ยินเสียง โหวกเหวกจากด้านหลัง เสียงคล้ายชาวบ้านกำลังทะเลาะตบตีกับทหารที่ด้านหลัง จานัวร์สบตเสียงดังจี้จะให้ทหารเร่งฝีเท้าขึ้นกระแทกหลุดออกมาที่ถนนใหญ่ จานัวร์ถอนหายใจใหญ่ปาดหน้าผากเอาเหงื่อออกแล้วบอกให้ทุกคนมุ่งหน้าไปที่ปราสาท ไม่ต้องสนใจคนที่อยู่ด้านหลัง เพราะเป็นถนนใหญ่ ที่นี่มีคนเดินไปเดินมามากมาย พวกเขามองเห็นพวก โครนอสและทหาร ทุกสายตาหันมามองทางพวกเขาจากนั้นก็กระซิบกระซาบกัน โครนอสรู้สึกอายและทนสภาพตัวเองไม่ได้ ทำไมเขาต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย ทำไมเจ้าพวกทหารบ้านี้ถึงไม่พาอ้อมซอย แต่โครนอสก็ยังอดทนไม่ตะโกน โหวกเหวกคำทอ เขาหันไปมองเฟนริลเป็นห่วงว่าทางนั้นจะรู้สึกยังไปบ้าง โครนอสมองไม่เห็นหน้าของเฟนริลเลย เฟนริลไม่เงยหน้ามองรอบตัวหรืออะไร เขาปล่อยตัวนั่งเฉยนอนพาดอยู่บนไหล่ของทหารร่างใหญ่ ดูแล้วเหมือนตึกตาไรชีวิตจิตใจ ที่ปราสาท กลุ่มของพวกเขาหยุดยืนอยู่หน้าปราสาททหารคนหนึ่งส่งเงินให้จานัวร์ก่อนหนึ่ง จานัวร์ตื่นเต้นนับเงินอย่างดีใจ เขาค่อมหัวให้ทหารแล้วเดินจากไป จากนั้น โครนอสกับเฟนริลก็ถูกพาเข้าไปในปราสาทต่อไปที่ชั้นสองในห้องที่ดูเหมือนห้องรับแขก ทหารจับพวกเขาวางลงบนโซฟายาวตัวเดียวกัน จากนั้นก็พากันเดินออกไปจากห้อง มีอยู่สี่คนยืนตัวตรงตามมุมห้องทอดสายตามอง โครนอสกับเฟนริลราวกลัวว่าพวกเขาจะหนีไป โครนอสขยับตัวให้ชิดเฟนริลกระซิบกระซาบ “เฟนริล นายไม่เป็นอะไรใช่ไหม? ตอนเดินผ่านเมืองฉันเห็นนายนั่งมากเลย” เฟนริลทำสีหน้าไม่สบอารมณ์ “ก็ต้องนั่งสิ จะให้ผมเงยหน้าขึ้นมามองหรือยังไง พวกเขากำลังพูดถึงพวกเรายุ้งขั้ๆ ไม่มีทางหรอกที่ผมจะให้พวกเขาเห็นหน้าผมตรงๆ น่าอายจะตาย” รอยอยู่ในห้องนานพอตัว ประตูห้องซึ่งเป็นประตูไม้สลักลวดลายวิจิตรบานาคู่เปิดเข้ามา คนที่เข้ามาเป็นคนคุ้นหน้า ผู้บัญชาการอะไรนั่นที่ชื่อเรเกล เขามองไปรอบๆ ห้องพอเห็น โครนอสกับเฟนริลก็ยิ้มให้โบกมือให้ทหารที่เดินตามเขามาออกไปก่อน เหลือเพียงทหารสี่คนตามมุมต่างๆ จากนั้นเดินตรงมาลงห้องที่ โครนอสกับเฟนริลนั่งอยู่ นั่งลงบนโซฟายาวฝั่งตรงข้าม โดยมีโต๊ะกาแฟขนาดเล็กขวางกั้น “ได้เจอกันอีกแล้วนะครับ แต่เหมือนว่าจะในแบบที่ไม่ค่อยดีเท่าไร” เรเกลเผยยิ้มกรุ่มกริมที่น่าหงุดหงิด ชายวัยกลางคนประสานมือไว้บนตักพูดต่อโดยไม่เว้นโอกาสให้โครนอสได้เถียงอะไร “เมื่อสักครู่นี้มีคนวิ่งมาหาผมบอกว่าเจอพวกคุณครับ แล้วก็ไปได้ยินเรื่องน่าแปลกใจมานิดหน่อย เหมือนคุณผู้หญิงที่โบสถ์ร้างอีกฝั่งของเมืองนั้นจะฝันเห็นเทพอาร์เทมิส แต่น่าแปลกนะครับ เมื่อวานนี้มีคนที่มีพลังคล้ายๆ เทพอาร์เทมิสโผล่มาด้วย แล้วพวกคุณก็เป็นพรรคพวกของเขาใช่ไหม?” “ไม่ใช่” โครนอสปฏิเสธเสียงแข็ง เรเกลยิ้มเรียๆ เอียงคอหนักไปทางซ้าย ถึงคุณปฏิเสธก็เปล่าประโยชน์ครับ พวกเราค่อนข้างมั่นใจแล้วว่าพวกคุณเป็นพวกเดียวกัน จะว่าไปพวกคุณนี้มีเวทมนตร์ด้วยเหมือนกันนี่ครับ ได้ยินว่าในโรงแรมคุณยิงโยใส่ทหารของผมนจนวุ่นวายกันไปหมด มนุษย์นะไม่มีทางทำแบบนั้นได้หรอกนะ อ้อ แล้วก็นะ ผมได้ยินละครตบตาของพวกคุณที่เล่นในห้องพักมาแล้วเหมือนกัน ใช้ได้เลยนะครับ แต่ก็พอเข้าใจอยู่หรือว่าเป็นละครตบตานะ” โครนอสหงุดหงิดมากหลบสายตาออกไปทางซ้าย เรเกลส่งเสียงหัวเราะน่าหงุดหงิดจากด้านข้าง อยากต่อหน้าเจ้าหมอนี่ซะมิด โครนอสกำหมัดของเขาที่ถูกมัดไว้ด้านหลัง หากจะตัดเชือกออกตอนนี้ก็ได้เลย จัดการพวกนี้ให้หมอบซะแล้ววิ่งไปรอบๆ หาห้องทดลอง จัดการเลยดีไหม? หรือว่าควรรอให้ถึงเวลาเหมาะๆ มากกว่านี้ดี เรเกลลุกขึ้นจากที่นั่ง โครนอสเงยหน้าขึ้นดูว่าเขาคิดจะทำอะไร เขาเดินอ้อม โต๊ะกาแฟมานั่งคุกเขาลงเบื้องหน้า โครนอส หน้าอยู่ในระดับเกือบประชิดกัน “แล้วนายเองก็เป็นเทพหรือเปล่าละ? เป็นเทพอะไรนั่นหรือ?” กระซิบเบาๆ เสียงที่ได้ยินเพียงพวกเขาสามคน เฟนริลจ้องมองเรเกลอย่างไม่พอใจ จากนั้นเรเกลก็ยื่นตัวลุกขึ้นถอนหน้าของเขาออกไป “ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีวิธีการพิสูจน์หรือ” เรเกลหยิบขวดแก้วขนาดเล็กด้านในมีน้ำสีฟ้าๆ ออกมา เขาใช้นิ้วโป้งดันฝาขวดออกแล้วเทสิ่งที่อยู่ข้างในลงพื้น เกิดควันสีฟ้าฟุ้งกระจายไปทั่วห้องเมื่อน้ำในขวดตกกระทบพื้น โครนอสเพียงนั่งขมวดคิ้วสงสัยว่าเรเกลคิดจะทำอะไร กระทั่งกลุ่มควันนั้นกระจายไปทั่วทุกมุมห้อง ทุกคนตกอยู่ภายใต้ควันหมดไม่เว้นแม้แต่ทหารที่ยืนอยู่ตามมุมต่างๆ ของห้อง โครนอสเกิดความรู้สึกแปลกๆ คล้ายร่างกายไม่ยอมทำตามคำสั่ง เหมือนทั้งตัวหนักไปหมด จะขยับตัวก็ยังทำได้ลำบาก โครนอสรู้สึกตัวว่าถูกเล่นเข้าให้แล้ว เขาใช้เส้นด้ายตัดเชือกที่แขวนกับขาจนขาด แต่ก่ว่าจะทำเช่นนั้นได้ก็ต้องผินดิ่งพลังเสียนาน พลังของเขาเหมือนถูกจำกัด ท่ามกลางควันฟุ้ง โครนอสพยายามลุกขึ้น เขาหันกลับไปหาเฟนริลซึ่งนอนหมดสภาพหลังพิงแนบกับโซฟาหน้าชิดซ้าย ยื่นมือไปจับไหล่ทั้งสองข้าง เขย่าไหล่ขึ้นเบาๆ พร้อมเรียกชื่อ “เฟนริล เฟนริล” ทหารคนหนึ่งพุ่งออกจากควันมาทาง โครนอส เขาจับ โครนอสกดลงไปบนพื้นแล้วจับแขนรวบไว้ด้านหลัง โครนอสพยายามต้าน เรียกเชือกออกมาแต่เชือกพวกนั้นกลับไม่พุ่งไปตัดแขนของคนทีจับเขาไว้ตามที่ต้องการ มันร่วงหล่นลงพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรงแล้วสลายหายไป ทหารอีกคนพุ่งเข้าไปจับเฟนริลกดลงบนโซฟา ยืนเสียงหัวเราะจากอีกฟากหนึ่งของกลุ่มควัน “ยานี้เป็นยาที่ยังไม่เคยหยิบมาใช้หรือทดสอบครับ ก็พวกเราไม่มีเทพเป็นหนูทดลองนี่นา ที่พวกเราฝึกแค่ครึ่งเทพ กังวลอยู่ว่ามันจะใช้ได้กับแค่ครึ่งเทพหรือเปล่า แต่ผลก็ออกมาดีนะครับ” เสียงหัวเราะของเรเกลน่าหมั่นไส้เป็นพิเศษในเวลาทีพวกเขาเสียทำให้เช่นนี้ โครนอสเจ็บใจมาก ตะโกนลั่นห้องนั่งเล่น “โอ้บ้าเอ๊ย!” ทหารคนหนึ่งเดินไปเปิดหน้าต่างออก กลุ่มควันลอยออกไปตามลม ร่างกายของ โครนอสและเฟนริลยังคงรู้สึกชา ขยับตัวไม่ได้ เรียกใช้เวทมนตร์อะไรก็ได้ไม่ได้ ทั้งเวทเรียกเชือกและเวทควบคุมเวลาของ โครนอส หรือจะเวทของเฟนริลที โครนอสไม่ต้องการให้ใช้ เรเกลออกคำสั่งให้ทหารอุ้มพาพวกเขาไปขังไว้ในห้องทดลอง

สถานที่ซึ่ง โครนอสกับเฟนริลกำลังตามหาอยู่ แต่เกรงว่าในสถานการณ์แบบนี้พวกเขาจะไม่ได้ทำลายมัน แต่จะกลายเป็นฝ่าย ถูกขังไว้และเก็บเป็นตัวอย่างทดลองเสียมากกว่า *****

“เมื่อก็พวกนายทำอะไรอยู่ไม่ทราบ? ไปอยู่ในบ้านของมนุษย์ที่เปิดเผยเรื่องเทพให้รู้ไม่ได้ เดี๋ยวอยู่กลางเมืองที่ผู้คนเต็มไปหมด แล้วยังเข้าไปในบ้านมนุษย์อีก แล้วจะให้ฉันบอกพวกนายยังงี้ว่า โครนอสโดนจับไปแล้ว แต่เรื่องที่แล้วๆ มาจะเป็นยังงี้ก็ช่าง รีบไปช่วย โครนอสกับเฟนริลเดี๋ยวนี้ พวกเขาถูกจับขังไว้ในห้องทดลอง ทั้งเรื่องอื่นๆ ไปได้เลยแล้วไปช่วยพวกเขาเดี๋ยวนี้!” มิเดียหวาดแว่ๆ ชี้นิ้วของเธอไปด้านข้างแล้วก็ทวาดต่อ อาร์เทมิสซ็อคที่ โครนอสกับเฟนริลถูกจับไป ยิ่งซ็อคเมื่อได้ยินว่าทั้งคู่ถูกจับขังไว้ในห้องทดลอง จะเข้าไปไม่ได้ ไมเช่นนั้นพวกเขาคงถูกพวกมนุษย์นั้นจับไปทดลองแน่ๆ เหมือนอย่างเมื่อร้อยปีก่อนนั้น อาร์เทมิสคิดจะวิ่งไปช่วยทันทีแต่นึกได้ พวกเขาไม่รู้ว่ห้องทดลองมันอยู่ที่ไหน “แล้วห้องทดลองมันอยู่ที่ไหนล่ะ?” อาร์เทมิสหันกลับมาถาม มิเดียเงยบไปครู่แล้วเริ่มละเลงหัวกริรร้องเสียงแหลมๆ ค่อนข้างน่าประหลาดและเป็นที่น่าชื่นชมที่ได้เห็นมิเดียอาละวาดโวยวายเช่นนี้ แต่ในสถานการณ์แบบนี้อาร์เทมิสไม่ค่อยอยากพูดเรื่องนี้มาก เขาไม่มีอารมณ์แซวเธอหรือก ไ้เก็บไว้แซวหลังจากที่ช่วย โครนอสกับเฟนริลออกมาได้ก็แล้วกัน “จะว่าไปก็ใช่ะมิเดีย อันที่จริงฉันก็บอกอยู่ตอนแรกแล้วว่ว่าพวกเราไปช่วยกันเองน่าจะดีกว่า ถ้าอาร์เทมิสเข้าไปช่วยยังงี้เขาก็ต้องเผยพลังเทพออกมาใช้ไหมล่ะ? นี่จะมีดีแล้วด้วย เป็นช่วงเวลาทีพลังของอาร์เทมิสจะแข็งแกร่ง ส่วนพลังของเฮลิออสจะอ่อนแอลง เกิดเหตุฉุกเฉินอะไรขึ้นมาเฮลิออสคงช่วยไม่ได้นะ” เสียงของเฮคาเตดังมาจากด้านหลังของมิเดีย มิเดียเอียงตัวไปเผยให้เห็นเฮคาเตที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ยืนเสียงเทพคนอื่นๆ พูดคุยกันวุ่นวาย “พวกเราจะไปกันเองหรือ?” มิเดียหันกลับไปหาเฮคาเต คิ้วนั้นขมวดมุ่น เฮคาเตพยักหน้าหนักแน่น “พวกเราหายตัวเข้าไปถึงห้องทดลองได้เลยใช้ไหมล่ะ? แล้วก็แค่พวกเราที่ติดต่อดูสถานการณ์ของพวก โครนอสกับเฟนริลได้ทุกที แต่พวกเราควรจะสั่งสอนพวกมนุษย์หน่อยนะ ให้รู้ว่อยู่ยงกับเทพแล้วจะเป็นยังงี้ ตอนนี้ท่าทางพวก โครนอสจะยังไม่เป็นอะไรมาก พวกนั้นคงคิดจะรออีกสักพักกว่าจะเอาพวกเขาไปทดลอง เตียวฉันทขอตัวไปขอท่านเซอัสแบ็บ เตียวมานะ” เฮคาเตกระโดดลุกขึ้นเดินออกไปจากจอภาพ มิเดียหันกลับมามองอาร์เทมิส ยังไม่ทันพูดอะไรเธอละสายตาไปมองทางที่เฮคาเตเดินจากไป เสียงพูดคุยจากอีกฟากหนึ่งของหน้าจอเบาบาง เบาลง ก่อนที่อาร์เทมิสจะทันถามว่เกิดอะไรขึ้น เขาได้ยินเสียงที่ทุ้มแน่นของเทพเผรราช โองการ “จากเหตุการณ์ความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ในนครฟาเซน นครกลางทะเลทรายที่ท่าน โครนอสกับท่านเฟนริลไปทำภารกิจ เหล่ามนุษย์ซึ่งเป็นผู้วิจัยของที่นี่พยายามที่จะจับกุมท่านทั้งสองและท่านอาร์เทมิสกับท่านเฮลิออสไปทดลอง บัดนี้บุตรแห่งสรวงสวรรค์ ท่าน โครนอสและท่านเฟนริลได้ถูกมนุษย์ที่ชั่วช้าจับไปขังไว้ในห้องทดลองของพวกเขาทงที่ประชุมสภาเทพจึงได้จัดการประชุมเร่งด่วนขึ้นเพื่อจัดการกับปัญหา ผลสรุปของการประชุมเป็นดังต่อไปนี้” รอบบริเวณตกสู่ความเงียบ อีกฟากฝั่งของหน้าจอซึ่งอยู่บนสวรรค์ก็เช่นกัน อาร์เทมิสขมวดคิ้วเล็กน้อยรอคำพูดต่อไปของเทพผู้เผรราช โองการ เมื่อเทพผู้เผรราช โองการประกาศ เสียงที่แสนศักดิ์สิทธิ์และทรงอิทธิพลของเขาก้องสะท้อนไปทั่วสถานที่ และสิ้นสะเทือนจิตใจของทุกคน “มอบทัณฑ์สวรรค์ให้มนุษย์เหล่านั้น ผู้บัญชาการมนุษย์ที่รู้เห็นเป็นใจกับเรื่องนี้ทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่ชื่อเรเกลต้องโทษตาย ให้ฆ่าทั้งทันทีที่พบเจอ สำหรับมนุษย์ที่พยายามขัดขวางการปฏิบัติงานก็ให้ฆ่าทั้งเช่นกัน ผู้ที่ฆ่าพวกเขาจะไม่มีควมผิดใดๆ ทั้งสิ้น และจะมอบเกียรติคุณให้คนผู้นั้น ประกาศนี้ไม่มีล้นอายุขัย” อัลฟอร์ชยืนฟังอยู่ข้างๆ เฮลิออส ใจเขาสั่นอย่างแรงกลัวพลังอำนาจที่แผ่มาจากเสียงของชายชราผู้ประกาศ น้ำเสียงนั้นมีทั้งอำนาจและความแค้นรวมอยู่ ความแค้นและความโกรธที่นุ่มลึกยากหยั่งถึง นอกจากชายชราแล้วเทพคนอื่นๆ ก็เหมือนจะเห็นพ้องด้วย ใจของอัลฟอร์ชสั่นด้วยความกลัว จากเหตุการณ์เมื่อหลายร้อยปีก่อนทำให้เทพเกลียดมนุษย์ขนาดไหน เขาได้รับรู้ก็ตอนนี้ เฮคาเตเดินกลับเข้ามาให้เห็นอีก “โอเค ได้รับอนุญาตแล้วก็ดี จะได้ไปกันเลย จริงสิ เหมือนพวกนายจะคุยแผนอะไรน่าสนใจกันอยู่นะอาร์เทมิส พวกเราแอบตามอยู่ได้สักพักหนึ่งแล้ว ว่จะเปลี่ยนแปลงการปกครองของเมืองมนุษย์นั้นหรือ? มาทำพร้อมกันไปเลยดีไหม? พวกเราจะเข้าไปบุกทำลายปราสาทนั้นก่อน จากนั้นพวกนายค่อยเอามนุษย์เข้าไปทำลายซ้ำเติม การปกครองจะเปลี่ยนไปแบบไหน เมืองทั้งเมืองจะดีขึ้นหรือเปล่านั้นไม่รู้หรอก แต่มันก็น่าสนุกกว่าปล่อยเจ้าพวกชั่วนั้นอยู่ในตำแหน่งต่อไป” ขั้วของเฮคาเตนั้นหมายถึงทำร้าย โครนอส ความถูกต้องของเทพคนอื่นๆ ก็ราวๆ กัน หากมนุษย์ทำร้ายเจ้านายตนพวกเขา ก็จะตอบโต้แน่นอนว่อาจตอบโต้ทันทีไม่ได้ แต่ถ้าเจ้านายอย่างเซอัสหรือสภาสูงมอบอำนาจให้พวกเขาจัดการได้เต็มที่แล้วเรื่องอะไรพวกเขาจะมอบความเมตตาให้มนุษย์เหล่านั้น มิเดียพยักหน้าให้เฮคาเตแล้วหันมามองอาร์เทมิสกับเฮลิออส พวกนายย้อนกลับไปทีโบสถ์แล้วกัน ทางนั้นกำลังรอพวกนายกลับมาแล้วอธิบายสถานการณ์อยู่ นายไม่ต้องฟังพวกเขาหรือกบอกไปเลยว่เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว แล้วก็ปลุกระดมทันทีให้บุกไปที่ปราสาท จะเชียร์ให้เอาปราสาทหรืออะไรก็ได้ ถ้าพวกนายเริ่มเผาเมื่อไหร่ฉันจะรีบจัดการเจ้าเรเกลนั้นแล้วรีบช่วย โครนอสกับเฟนริลออกมาทันที พวกนายไม่ต้องเป็นห่วง “เธอพูดอย่างนั้นฉันก็วางใจ แต่ฉันจะพยายามถ่วงเวลาไว้หน่อยไมให้เร็วเกินไปแล้วกัน” อาร์เทมิสพยักหน้ารับคำ หน้าจอติดต่อสื่อสารหายไป อาร์เทมิสกับเฮลิออสสับเท้าวิ่งกลับไปทีโบสถ์ อัลฟอร์ชสับสนอยู่เล็กน้อยก่อนจะวิ่งตามทั้งสองไป เป็นอย่างทีเฮคาเตกับมิเดียว่า เซรินกับชาวบ้านนั่งรอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังอยู่ อาร์เทมิสตกใจสุดๆ เมื่อเห็นเซรินบาดเจ็บเหมือนโดนทำร้าย เขาถามเธว่เกิดอะไรขึ้น เธอบอกว่าเธอถูกพวกทหารรุมซ้อม บอกว่เรื่องของเธอไม่ต้องสนใจ เธอไม่เป็นอะไรหรอก แต่ โครนอสกับเฟนริลถูกพวกทหารจับตัวไปแล้ว รีบไปช่วยพวกเขาจะดีกว่า ชาวบ้านโวยวายกันลั่นว่พวกทหารเลว ทำร้ายผู้หญิง จับตัวเด็ก พวกเขาทนทหารแบบนั้นไม่ได้แล้ว ไม่อยากให้พวกเขาอยู่ค้ำหัวปกครองพวกเขาแล้วทำตัวสกปรกๆ กดขี่พวกเขาอีก พวกเขาจะต้องฆ่าคนในปราสาทนั้น สถานการณ์เข้าข้างอาร์เทมิสสุดๆ เขาปล่อยให้ชาวบ้านพูดไปเรื่อยๆ เพิ่มเชื้อเพลิงความโกรธเข้าไปทีละน้อย อัลฟอร์ชรู้สึกว่มันค่อนข้างน่ากลัว ทั้งชาวบ้านแล้วก็อาร์เทมิสกับเฮลิ

ออสที่ยืนมองด้วยสีหน้านิ่งๆ เขารับสละบัดหน้าไล่ความคิด ก็พวกเขาจะบุกเข้าไปฆ่าเจ้าเมืองทำลายปราสาทไม่ใช่หรือ? เอาแต่กลัวแบบนี้ได้ไง สถานการณ์เข้าข้างพวกเขาแล้วไม่ใช่หรือ? กระทั่งเห็นว่าอยู่ตัวแล้ว ปล่องไปนานกว่านี้ความโกรธจะหายไป พวกเขาถ่วงเวลาไว้ได้มากที่สุดแล้ว อาร์เทมิสยกมือขึ้นหยุดทุกคน บอกว่าเขามีความคิดจะบุกไปที่ปราสาท คนรู้จักของเขาถูกจับตัวไปและเขาจะไปช่วย และเขาไม่โหมมาก เขาต้องการเผาปราสาททั้งหลังนั้นให้วอดวาย ตอนที่พูดถึงเรื่องเผาปราสาททั้งสีหน้าและน้ำเสียงของอาร์เทมิสโกรธจริงๆ เฮลิออสขมวดคิ้ว เขาเห็นด้วยแต่ก็ไม่ได้โกรธแค้นเท่าอาร์เทมิส ไม่มีใครรู้ว่าความจริงแล้วเขารู้สึกแค่ไหน หลายๆ คนเข้าใจว่าเขาโกรธเหมือนกัน ชาวบ้านตะโกนโหมกระพือความโกรธเกรี้ยวจากนั้นอาร์เทมิสก็ให้ทุกคนไปเตรียมอุปกรณ์กันแล้วกลับมารวมตัวกันอีกที เท่านั้นคงถ่วงเวลาได้นานพอควรแล้ว แต่ยังต้องใช้เวลาอีกนิด อาร์เทมิสนึกวิธีเพิ่มจำนวนผู้ต่อต้านขึ้น แต่จะทำได้หรือเปล่าต้องลองดู เซรินเองก็อาสาไปด้วย บอกว่าพระเจ้ามาเข้าฝันให้เธอช่วยเหลือ เธอไม่ต้องการนั่งอยู่เฉยๆ ทำตัวไร้ประโยชน์ที่ด้านหลัง พระเจ้าจะผิดหวังในตัวเธอ และเมื่อผู้คนมารวมตัวกันครบ อาร์เทมิสนำทีมพาทุกคนออกไปถนนใหญ่ จุดเทียนให้สว่าง โรดะโกนเสียงดังสาปแช่งเจ้าเมืองเรียกความสนใจคนในเมือง ให้ตะโกนว่าจะฆ่าเจ้าเมืองบ้างละ จะเผาทำลายปราสาทบ้างละ จะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเมืองทำให้ประชาชนหลายๆ คนพากันปิดบ้านและหนีเข้าไปในบ้าน แต่ก็มากมายที่นึกสนุกเข้าร่วมขบวนด้วย ไปๆ มาๆ ขบวนของอาร์เทมิสก็กลายเป็นขบวนขนาดใหญ่ เสียงด่าทอช่วยส่งเสริมกันกระทั่งขมขื่นให้ทหารมากมายหลบหนีไป บางคนมีความกล้าออกมายืนขวางก็ถูกรุมฆ่าไปเสียหมด *****-13-ปลายทางนั้นคือทนต์สวรรค์และอ้อมกอดขององค์ฮาเดส ประตูทางเข้าปราสาทถูกพลังมืดโจมตีจนถล่มลง ผู้ที่ยืนป้องกันประตูอยู่ถูกมันทับฝังไปทั้งตัว แอ่งเลือดขนาดเล็กไหลซึมออกมาตามช่องว่างของหิน ผู้ที่ถูกทับทั้งสองคนตายไปแล้วจากนั้นพลังมืดอีกหลายระลอกก็พุ่งเข้าโจมตีส่วนต่างๆ ของปราสาท ทหารซึ่งอยู่เวรตามจุดต่างๆ แตกตื่นจนไม่เป็นอันได้ทำอะไรกัน ชั้นผู้น้อยไม่มีความกล้าแม้จะวิ่งหนี ส่วนชั้นผู้ใหญ่ก็พากันวิ่งหาทางออก ทางออกทั้งหลายถล่มลงด้วยพลังมืดปิดทางพวกเขาจนหมดสิ้น ไม่มีใครหลุดรอดออกไปจากปราสาทได้ มีเพียงผู้ที่อยู่ด้านนอกปราสาทซึ่งหนีวไปที่ปราสาทแล้วโหวกเหวโวยวายกันว่าเกิดอะไรขึ้น กำแพงปราสาทสูงมากจนไม่มีใครเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นด้านใน ประตูทางออกเองก็ถล่มลงมาปิดทางเข้าไว้มองผ่านประตูเข้าไปไม่ได้ความมืดของราตรีกาลโรยตัวทับท้นท้องฟ้าจนหมดสิ้น เทพสวรรค์นางหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่ยอดปราสาทซึ่งเป็นดาดฟ้าว่างเปล่า หยิบม้วนกระดาษออกมาแล้วเลื่อนเปิดมันออก ประกาศก้องด้วยสุรเสียงที่ดังสะท้อนไปทั่วฟ้า“อ่า เหล่ามนุษย์เอ๋ย เหล่ามนุษย์ที่โง่เขลา แม้จักผ่านไปสักกี่ปีมนุษย์ก็ยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่โง่เขลา ความผิดเดิมๆ ไม่เคยสร้างประสบการณ์ให้มนุษย์ เกิดซ้ำวนซ้ำไม่รู้จักจบจักสิ้น” เสียงที่ประกาศก้องนั้นเป็นบทกลอน แม้จะไม่มีบทเพลงประกอบแต่ผู้ฟังรู้สึกเหมือนได้ยินบทกลอนนั้นบรรเลงเป็นเพลงของตนเอง เป็นเพลงที่ศักดิ์สิทธิ์และสะกดสายตาทุกคนให้เงยขึ้นมองฟ้าสะกดทุกความสนใจให้มุ่งไปที่บทกลอนกระโปรงฟูฟ่องสีขาวของนางสวรรค์พลิ้วไสวไปตามสายลมแรงยามค่ำคืน ณ จุดสูงสุดของเมือง กระดาษในมือของเธอต้องลมเกิดเป็นเสียงดังกรือแกร็บ สุรเสียงเปี่ยมพลังเอยต์ต่อด้วยเสียงเปล่งที่ราวกับระเบิดออกในตอนต้น “ความผิดเดิมเกิดซ้ำ เหล่ามนุษย์ผู้ล้าพาเทพพหุหมายทำการทดลองไร้มนุษยธรรม สวรรค์เบื้องบนตรัสสั่ง ทำลายทุกสิ่งที่ไร้ซึ่งมนุษยธรรม ประหารผู้ล้าพาซึ่งเทพเจ้า เช่นฆ่าทุกคนที่เข้าขัดขวาง ให้อัฒลุดจากการเป็นลูกแกะของพระผู้เป็นเจ้า ปลายทางของพวกเจ้าคือทนต์สวรรค์และอ้อมกอดขององค์ฮาเดส” นิ้วเรียวยาวได้ถืองีบม้วนเก็บม้วนกระดาษ เสียงกรือแกร็บของม้วนกระดาษที่กระทบต้องกับสายลม นางสวรรค์ใช้มือทั้งสองจับปลายกระโปรงยกขึ้น และปลายเท้าไปด้านหลังถอนสายบัวด้วยท่วงท่าที่งดงาม แล้วร่างของเธอก็หายไปพร้อมความมืดมิดคนในปราสาททั้งทหารและพวกกระต๊อบสูง โวยวายกันเต็มไปหมด พวกกระต๊อบสูงเข้าใจว่าที่พูดนั้นหมายถึงพวกเขาและสั่งให้ทหารอยู่คุ้มครองพวกเขา แต่ไม่มีใครคิดจะรับฟังคำสั่งที่วุ่นนั้นเลย ต่างวิ่งหนีกันออกไปจากปราสาท ทางพังปิดลงมาก็พยายามทำลายมันออกไป ตะโกนเสียงดังให้ปล่อยพวกเขาไป พวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับพวกที่ล้าพาเทพ ใครล้าพาเทพพวกเขาไม่รู้ แต่พวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับเหล่าเทพปรากฏตัวขึ้นตามจุดต่างๆ ถามผู้ที่พบเจอว่ารู้เห็นในเรื่องของการล้าพาเทพไหม? ตอบว่าใช่ตามตรงจะถูกฆ่า หากความจริงแล้วรู้เห็นแต่โกหกกว่าไม่รู้เห็นก็จะถูกฆ่าเช่นกัน มีเพียงผู้ที่ไม่รู้เห็นจริงๆ เท่านั้นที่รอด เหล่าเทพจะเปิดทางให้พวกเขาหนีออกไปจากปราสาทภายในห้องวิจัยใหญ่ของปราสาท ห้องวิจัยที่อยู่ลึกเข้าไปในตัวปราสาทมาก ไม่ใช่คนใหญ่คนโตไม่มีทางรู้จัก โครนอสและเฟนริสถูกขังอยู่ในกล่องแก้วขนาดใหญ่กล่องเดียวกัน เฟนริสสลับไปแล้ว แต่โครนอสพยายามฝืนเปลือกตาของเขาเปิด เขามองเห็นนักวิจัยจำนวนมากเดินไปเดินมาผ่านหน้าเขาไปเตรียมอุปกรณ์ทำการวิจัยบ้าง เดินมาหยุดมองโครนอสกับเฟนริส พุดคุยกัน ชี้นิ้วไล่พวกเขาแล้วหัวเราะบ้าง โกรธก็โกรธ แต่ก็ไม่มีแรงหรืออารมณ์โกรธขนาดนั้น แค่ฝืนเอาไว้ไม่หลับไปก็เต็มกลืนแล้ว อีกสักพักเหล่านักวิจัยคงเอาพวกเขาออกจากกล่องแล้วเริ่มการวิจัย พวกเขาตื่นเต้นกันมาก นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่พวกเขาได้สัมผัสหนุทดลองที่เป็นเทพ ความรื่นเริงที่นำขยะแขยงลอยพุ่งออกมาจากตัวของพวกเขากลับห้องทดลองขนาดใหญ่ไว้ทั้งหมดจน โครนอสพลอยหายใจอึดอัด เขาเกลียดตอนที่ทุกคนเดินเข้ามามองเขา โบกมือทักทาย หัวเราะไล่เขา ทำเหมือนเขาเป็นสัตว์ในกรงขัง คราวของโลกเขาก็รู้สึกแบบนี้สินะ? น้ำตาไหลออกมาจากขอบตาของโครนอส ความรู้สึกเกลียดที่ทั้งขมและแสบคอ เกลียด เกลียดพวกเขาเหล่านี้ เกลียด เกลียด เกลียด เกลียด เกลียด เกลียด! เมื่อพวกเขาเห็นโครนอสร้องไห้ พวกเขาก็พากันชี้นิ้วปรบมือหัวเราะกัน ความโกรธเกลียดทวีความรุนแรงขึ้น มันเหมือนพลังที่ทำให้โครนอสมีกำลังต่อต้าน ด้ายของโครนอสเจาะกล่องแก้วออกเป็นรูเล็กๆ ดังเปรี้ยingle็ก ด้ายที่แหลมคมเหมือนเข็มตรงเข้าหาคอของคนคนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ ที่สุด พลันนั้น โครนอสนึกถึงคำสอนของพ่อเขา ว่าอย่าฆ่ามนุษย์ ด้ายของโครนอสหยุดลงเบื้องหน้าคออีกฝ่ายพอดี ฝ่ายนั้นกระโดดเล็กน้อยหยุดยืนตัวแข็งทื่อ เหงื่อไหล โชกเปียกตามหน้าตามคอ ทั้งห้องวิจัยเงียบ

ส่งต่อไปชั่วคราว จากนั้นก็กลายเป็นความวุ่นวาย พวกเขาตะโกนขึ้นว่าบอกให้ไปเอายาพิษมาอีก ต่อมันเข้ากับกล่องที่ซึ่ง โครนอสกับเฟนิลไว้แล้วส่งยาพิษเข้าไป เร็วแรงของ โครนอสถูกดูดยาพิษไปอีก อึดอัดและเจ็บแปล็บที่ภายนอก โครนอสสลักใจเอาเลือดออกมาของบนตัวของเฟนิลซึ่งอยู่ด้านล่างเขา นักวิจัยตะโกนโหวกเหวกให้หยุดก๊าซเอาไว้ก่อน เดี่ยว โครนอสกับเฟนิลก็ตายหรือจากนั้นก็เริ่มโวยวายกันว่าจะให้ทำยังไง โครนอสยังไม่กลับไปเลย บอกว่าจะลองใช้ยาสลบตัวอื่นดูดูม!

เสียงระเบิดขนาดใหญ่ดังมาจากประตูทางออกห้องวิจัย ทั้งห้องเงียบกริบเงียบหูฟังเสียง ไม่มีเสียงใดๆ อีก เสียงระเบิดเองก็หายไปแล้ว พอนักวิจัยเริ่มเปิดปากพูดถามกันว่าเมื่อไหร่เสียงอะไร บทกลอนของเหล่าเทพซันซานประกาศความตายของนักวิจัย เสียงนั้นมาจากเหนือหัวของพวกเขา จากจุดที่อยู่สูงขึ้นไป สูงขึ้นไปจากห้องวิจัยนี้อีกมาก ไม่มีใครรู้ว่าเสียงนั้นมาจากจุดไหน แต่มันน่ากลัวมาก หัวใจของเหล่านักวิจัยสั่น บางคนตะโกนบอกว่าไม่ต้องไปกลัว แต่ก็มีบางคนวิ่งหนีออกไป คว่ำลูกบิดประตูไว้ เมื่อเปิดออกก็พบเพียงหินกลมกลิ้งมาปิดทางออกจนหมดสิ้น “นี่มันเรื่องอะไรกัน!?” นักวิจัยที่วิ่งไปเปิดประตูตะโกน คนอื่นๆ เริ่มไม่อยากจะเล่นด้วยแล้ว คำประกาศของเทพเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น หากอยู่ที่นี้ต่อไปพวกเขาต้องตายแน่เหล่านักวิจัยตะโกนเสียงดังบอกให้เอาตัวเองออกไป บ้างไปทุบประตูห้อง บ้างวิ่งไปวิ่งมาโดยรอบหาทางออกอื่น ระหว่างนั้นมีคนวิ่งผ่านกล่องที่ซึ่ง โครนอสกับเฟนิลอยู่ เขารับวิ่งเข้าไปทุบกล่องออกจนแก้วแตกกระจาย ทุกสายตาหันไปมองเขา นักวิจัยที่เป็นคนทุบกล่องถึงตัว โครนอสขึ้นมาลอคคอกไว้แล้วเอาเศษแก้วที่แตกกระจายอยู่รอบตัวมาจ่อคอ “อย่าคิดจะทำอะไรนะเจ้าพวกเทพ พวกเรามีตัวประกันอยู่นะ! ถ้าคิดจะมาฆ่าพวกเราก็เอาสิ เจ้าหมอนี่ได้ตายแน่ๆ!” โครนอสคอบไปด้านข้างไว้เร็วแรงแม้แต่จะทรงตัว เขาพยายามฝืนเปลือกตาเอาไว้สุดๆ ไม่ให้หลับไปด้วยความเหนื่อย หูได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกติใจบอกว่านักวิจัยที่จับเขาไว้ทำดีแล้ว ตามองเห็นเล็กราวนัสสีขาวจำนวนมาก แต่มองไม่เห็นไปถึงหน้าของพวกเขา คนที่อยู่ใกล้ๆ จะมองเห็นแค่ตั้งแต่ส่วนอกลงมา ส่วนคนที่อยู่ไกลก็เบลอจนมองไม่เห็นทัน โฉนหน้าของนักวิจัยข้างที่กุมเศษแก้วไว้จ่อคอ โครนอสหลุดกระเด็น สภาพเหมือนถูกเฉือนตัดด้วยมีดที่คมกริบ มองเห็นเนื้อที่เป็นสีแดงเลือดกับกระดูกชิ้นเล็กๆ กลางเนื้อที่ถูกตัดผ่านอย่างเรียบสนิท แขนข้างนั้นกระเด็นไปตกบนพื้นห่างออกไป เจ้าตัวที่ถูกตัดแขนยังสับสนอยู่ว่าเกิดอะไรขึ้น จ้องมองมือข้างที่คล้องอยู่แถวคอของ โครนอส เมื่อเลือดไหลออกมาตามส่วนที่ถูกตัดขาดลงบนตัวของ โครนอส นักวิจัยรู้สึกตัวพร้อมเสียงกริรร้อง “อ่ากกกกกกกกกกกกกกกกกก!” เสียงของเขาและมือที่ถูกตัดขาดกระตุ้นความกลัวให้นักวิจัยคนอื่นๆ พวกเขากริรร้องและเริ่มวิ่งหนีเอาชีวิตรอดอย่างสัตว์ป่า ไร้ซึ่งสติ เพียงวิ่งหนีตามสัญชาตญาณ แม้จะต้องแลกคนที่ช้ากว่าเพื่อหนีจากไปก็ยอม แต่ภายในห้องไม่มีประตูทางออกอื่นอีกแล้ว พวกเขาเริ่มทุบตีก้อนหินที่ขวางประตูด้วยความโกรธแค้น ตะคอกใส่กันอย่างไร้ความหมาย “ถอยออกไปนะ! ปล่อยพวกเร่ออกไป!” “ไอ้บ้าเอ๊ย! ให้พวกเราออกไปเดี๋ยวนี้! มันจะมาแล้ว มันจะมาฆ่าพวกเราทุกคนแล้ว!” พายุสีดำมีฟลักซ์ที่กลางห้อง กระดาษ พลาสติก หรือของที่เบาต่างลอยขึ้นถูกลมพัดไปรวมหมุนวนอยู่กลางห้อง ลมสีดำสงบลง สิ่งของที่ถูยกยกขึ้นร่วงหล่นลงเกิดเป็นเสียงกระทบพื้นดังเกร็งกร้าง หญิงสาวสองคนยืนอยู่ตรงจุดที่เคยเป็นกึ่งกลางของลมพายุ ณ กึ่งกลางของสิ่งของที่ร่วงหล่น หนึ่งในหญิงนั้นคือสีดำที่มีผมดำ และอีกหนึ่งหญิงคือสีขาวที่สดใส “ได้รับอนุญาตแล้ว จักรพรรดินี?” หญิงสาวผมดำในชุดคลุมสีขาวขลิบทองหัวเราะ เธอวาดมือไปด้านหลัง เส้นผมสีเหลืองทองสั้นเท่าบ่าม้วนรอบไว้ครึ่งหัวด้วยริบบิ้นสีฟ้าสะบัดตามแรงไปด้านหลัง คทาสีเหลืองทองด้ามงามปรากฏจากความว่างเปล่า ในมือของเธอ เด็กสาวยกคทาที่สูงกว่าตัวขึ้นเหนือหัว แสงสว่างสีขาวที่มีลักษณะคล้ายดาบปรากฏที่เหนือหัวของนักวิจัยทุกคน และเมื่อเด็กสาววาดคทาลงด้านล่าง ดาบแสงเหล่านั้นก็พุ่งลงมา ฉีก! ห้องวิจัยกลับคืนสู่ความเงียบสงบ ไร้เสียงกริรร้อง ต่ำทอหรือขอชีวิต มีเพียงเสียงหล่นตบดับหนักๆ แล้วพื้นตามมูมห้องก็ถูกย้อมไปด้วยแอ่งเลือดสีแดงฉาน “โหดนะเฮคาเต้ ถ้าเธอจะโหดขนาดนี้ตอนได้รับคำสั่งให้ฆ่าฉันคงต้องมองเธอใหม่แล้ว” หญิงสาวในเครื่องแต่งกายสีดำเปิดหน้าต่างยื่นขาที่ติดแทททูสีเดียวกับเสื้อยกมือขึ้นกอดอก เหลือบสายตามองไปทางหญิงสาวในชุดสีขาว ผุดยิ้มขบขันและหัวเราะน้อยๆ “อืม...ความจริงแล้วพูดแบบนี้มันก็ยังโออยู่นะ แต่มันเหมือนเก็บกอดอะไรแบบนั้นเลย ก็สวรรค์นี่ไม่ค่อยออกคำสั่งอะไรแบบนี้เลยนี่นา หลายครั้งนะเจอพวกมนุษย์ที่มันน่าเกลียดสุดๆ ก็แบบแค่ปรี๊ดตดตดแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ มันก็เหมือนกับว่าเก็บกอดนะ เอามาลงทีเดียวยแล้วสบายใจดี แฮะๆ” หญิงสาวในเครื่องแต่งกายสีขาวโพล่มือไปด้านหลังหัวเราะเสียงขี้เล่น เธอวาดคทาอีกครั้งทำให้คทาหายไปแล้ววิ่งเข้าไปหา โครนอสกับเฟนิลที่นอนหมอบอยู่กับพื้น รอยยิ้มของทั้งสองจางหายไป ดวงตาของพวกเขาเปลี่ยนมาเป็นจริงจังเคร่งเครียด หญิงสาวชุดดำหรือมีเดียวางมือลงบนตัวของ โครนอสพร้อมเขย่า “โครนอส โครนอส รู้สึกตัวอยู่หรือเปล่า?” โครนอสค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น เหมือนภูเขานอกของหญิงสาวถูกยกออกไป เสียงถอนหายใจของพวกเขาดังขึ้นมาแล้วจึงตามด้วยเสียงถอนหายใจหนักๆ ของ โครนอส เด็กชายค่อยๆ เอามือของตัวเองขึ้นมาวางบนท้องหลังตาลงอีกครั้ง ยึดแขนแน่นแล้วค่อยๆ ลืมตาขึ้นมามาก “อืม ชอบใจทั้งสองคนที่มาช่วย” โครนอสยิ้มงำเหมือนเพิ่งรู้สึกตัว มีเดียกับเฮคาเต้พร้อมใจกันส่ายหน้า รอยยิ้มประดับอยู่เต็มใบหน้าของทั้งสอง “ไม่เป็นไรหรอก แค่นายพลอดภัยพวกเราที่ดีใจแล้วละ” มีเดียเอ่ยเสียงแผ่ว ส่วนเฮคาเต้นั้นปลาลบปลื้มสุดๆ จนหลังน้ำตาออกมาคลอไว้ที่ใต้ตา ยกมือทั้งสองขึ้นปิดปากของเธอเอง “เรื่องภารกิจเดี่ยวพวกเรารจัดการต่อเอง ก่อนอื่นให้เฮคาเต้ส่งพวกนายกลับไปบนสวรรค์ก่อน พวกเราจะรักษาพวกนายได้แน่ ระหว่างนั้นอย่าเป็นอะไรไปนะ” มีเดียแปะมือลงบนไหล่ของ โครนอสแล้วหันกลับไปหาเฮคาเต้ ฝ่ายที่ถูกมองพยักหน้าเงิบๆ เรียกคทาตามได้ออกมาอีกรอบ โบกเพื่อพาเด็กชายทั้งสองคนหายไปอยู่ในสถานที่ที่มีคนรอรับหญิงสาวในชุดต่างสียันตัวลุกขึ้นยืน พวกเขากวาดตามองไปรอบๆ เพื่อหาคนที่อาจจะยังมีชีวิตอยู่ ไม่มีใครมีชีวิตอยู่อีกแล้ว กระนั้นก็ยังไมเจอคนที่พวกเขาหมายหัวไว้ ผู้ชายที่ชื่อเรเกล “เจ้าหมอนั้นเหมือนจะไม่ได้อยู่ที่นี้” เฮคาเต้ทำคทาของเธอให้หายไป มีเดียถอนหายใจปากเบี้ยวเล็กๆ ยืนทิ้งชายกมือขึ้นทำเอา “งั้นก่อนอื่นทำลายห้องทดลองนี้ก่อนก็แล้วกัน เวียนไปทำลาย

ห้องทดลองห้องอื่นๆ เดี่ยวอาจจะเจอเจ้าหมอนั่นก็ได้ ไม่น่าคนอื่นก็อาจจะเจอแล้วฆ่าไปแล้วก็ได้” หนนี้มีเดีย โบกมือเพื่อใช้พลัง มีดระเบิดทำลายห้องทดลอง อุปกรณ์การทดลองถูกทำลายจนหมดสิ้น ทั้งเอกสารหรือหลอดทดลอง ทั้งหมดทุกอย่าง ร่างของ นักวิจัยบางคนถูกระเบิดของเธอล้มตายไปด้วยกัน จากนั้นจึงหันไปเปิดก้นหินเปิดทางออกห้องวิจัย เดินเนิบๆ ออกไปจาก ห้องทั้งพลังมีดเอาไว้ให้พวกมันกัดกินร่างที่เหลืออยู่ของผู้ที่ตายไปแล้วเธอทั้งสองเวียนไปรอบๆ ตามหาห้องวิจัยแล้วทำลาย ทั้ง สลับกันทำลายระหว่างเฮคาเตกับมีเดีย เจอมนุษย์บ้างก็ทำตามที่ตกลงกับทุกคนไว้ ลามก่อนว่ามีส่วนรู้เห็นกับเรื่องของ โครนอสกับเฟนิลหรือเปล่าแล้ว ใช้เวทมนตร์ตรวจสอบ โททและเจตนา พบว่าเกี่ยวข้องกับมาทิง ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรทั้งสิ้นก็ ปล่อยไป บ้างก็เดินไปเจอเทพด้วยกัน สอบถามว่าเจอเรเกิลหรือเปล่า จนป่านนี้แล้วยังไม่มีใครพบเจอคนที่เป็นตัวการใหญ่ เลย หรือเขาจะหนีไปแล้วเฮคาเตกับมีเดียมาถึงห้องทดลองสุดท้าย ห้องทดลองหลายห้องว่างเปล่าไปหมดแล้ว นักวิจัยพากัน วิ่งหนีตายไปหมด ห้องวิจัยนี้ก็เช่นเดียวกัน พวกเธอล้มตายและกลับหลังหันเพื่อออกไปตามหาเรเกิล มีเดีย ใช้เวทเพื่อตรวจสอบดูว่าเธออยู่ที่ไหน จากนั้นจึงให้เฮคาเตเชื่อมโยงมันกับเวทมนตร์ของเธอ พาทั้งสองแวบปรากฏที่ด้านหลังของป่าหยาบ เรเกิลยืนอยู่บนระเบียงลม โกรทที่ยื่นออกไปนอกปราสาท บนชั้นสามซึ่งไม่สามารถกระโดดหนีลงไปได้ เขายืนฟังจับ ราวระเบียบไว้มันหันลงไปมองด้านล่างซึ่งเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ในมือถือสิ่งที่ดูเหมือนกองเอกสารไว้ เมื่อเขาได้ยินเสียง ฝีเท้าจากด้านหลัง เขาตกใจสะบัดหน้ากลับมา แสงจันทร์ส่องให้เห็น ใบหน้าของหญิงสาว การแต่งตัวของพวกเธอดูยังไม่ก็เหมือนการแต่งตัวของคนทั่วไป ทั้งยังประกาศที่เขาได้ยินเมื่อสักครู่ ชายวัยกลางคนหัวเราะขบขันกับชีวิตของตัวเองที่ดวง ช่วยและต้องมาพบจุดจบตรงนี้ “พวกเธอเป็นเทพธิดา? จะมาฆ่าฉันหรือ?” เรเกิลถาม เฮคาเตเรียกศทาออกมาควงแล้วจับไว้ แน่น “แต่เสียใจด้วยนะ ฉันไม่ยอมตายง่ายๆ หรือ” เอ่ยเช่นนั้นแล้วเอามือของเขาวางไว้บนระเบียงลม โกรท เขวี้ยงเอกสารที่เขาถืออยู่ใส่หน้าของพวกเธอ เอกสารทั้งกองกระจายอยู่กลางอากาศบดบังทัศนวิสัย หญิงสาวทั้งสองร้องเสียงดังลั่นตกใจ มีเดียผลักเฮคาเตให้ถอยไป สร้างเกราะป้องกันออกมาแล้วระเบิดพลังมีดออกจากตัว พลังมีดของเธอผลัดกองหินที่ถล่มทับ อยู่ด้านหลัง ให้แตกกระจายพังเข้าไปด้านใน พื้นที่ทั้งสองยืนอยู่ยังปลอดภัยไม่เป็นอันตราย ส่วนที่เชื่อมต่ออยู่กับอาคารเองก็ ด้วย แต่ส่วนที่เรเกิลยืนอยู่ไม่ใช่ เรเกิลกระโดดออกไปด้านนอกได้ก่อนที่จะโดนแรงกระแทกของมีเดียก็จริง แต่ก็ยังมีแรง กระแทกตามไปซ้ำเติมเขา ระเบียบซึ่งเรเกิลเคยยืนอยู่พังตามลงไป ทับเขาเอาไว้ที่สนามหญ้ารอบปราสาท กองหินกองนั้น หล่นทับเขาไปแล้วแน่ๆ มีเดียกับเฮคาเตกระโดดลงจากระเบียง ใช้เวทมนตร์เพื่อร่อนลงบนพื้น มือของเรเกิลหลุดออกมาจาก กองหินข้างหนึ่ง เฮคาเตสร้างดาบแสงขึ้นมาตัดมือของเขา ไม่มีเสียงกริรร้องจากข้างใต้ อีกฝ่ายคงตายไปแล้ว “กลับกันเถอะ ที่เหลือปล่อยเทพคนอื่นๆ กับพวกอาร์เทมิสจัดการ” มีเดียบอกเรียบๆ เฮคาเตพยักหน้า ยกศทาของเธอขึ้น โบกเหนือหัว ร่าง ของพวกเธอส่องแสงแล้วหายกลับขึ้นไปบนสวรรค์ ไปหา โครนอสและเฟนิลซึ่งถูกส่งกลับไปก่อนหน้านี้

ยามที่เข้าใกล้ปราสาท กลุ่มปฎิวัติของอาร์เทมิสมองเห็น กลุ่มควันลอยจากปราสาทขึ้นสู่ฟ้า ในระยะใกล้กลุ่มควันเหล่านั้นกลืนเข้ากับท้องฟ้ายามค่ำและมองเห็นได้ยากมาก แต่พอเข้ามาในถนคนเดียวกันแล้วกลุ่มควันเหล่านั้นมองเห็นได้ง่ายมาก ได้ยินเสียงกริรร้องจากอีกฟากหนึ่งของกำแพงด้วย “มันเกิดอะไรขึ้นนะ พวกเรายังไม่ทันได้ทำอะไรเลยนะ” ชาวบ้านพูดคุยกัน อาร์เทมิสคิดว่านี่คงเป็นฝีมือของเทพ ไม่คิดว่าจะลงมือ กันประเจิดประเจ้อขนาดนี้ นี่ฆ่าคนในปราสาทไปมากเท่าไรกัน? “สถานการณ์แปลกๆ รอดูก่อนเถอะว่ามันเป็นยังไงมายังไง” อาร์เทมิสตะโกน หลายๆ คนตะโกนโห่ร้องด้วยความหมดสนุก แต่เพราะอยู่แถวๆ นี่ทำจะสนุกกว่าจึงยังไม่ละออกไปกระทั้ง เสียงต่อสู้และเสียงกริรร้องสงบลง อาร์เทมิสตะโกนเสียงดัง “บุกเข้าไปเลย!” ประตูทางเข้าสู่สวนปราสาทถล่มลงมา ต้องปีน ผ่านซากอิฐซากปูนถึงจะเข้าไปสู่ด้านในได้ ทุกคนตกตะลึงกับภาพที่ตัวเองได้เห็น ปราสาทพังทลายลงมา ส่วนที่ยังเหลืออยู่ก็ ไม่น่าจะพอที่จะพังลงมาเมื่อไหร่ พอเข้าไปในปราสาทก็ยิ่งตกใจ ภายในมีศพคนอยู่เต็มไปหมด พวกเขาถูกฆ่าด้วยสิ่งที่คล้าย เวทมนตร์ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ฝีมือมนุษย์แน่ “นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นเนี่ย” ชาวบ้านผู้หนึ่งกรน กลืนเลือดทำให้เขารู้สึกขมลูก มัน เหมือนจมน้ำเวียนหัว อาร์เทมิสรู้สึกถึงสายตา เขาหันกลับไปด้านหลังและพบหญิงสาวผู้หนึ่งในชุดสีขาวสะอาด เธอสวยมาก ราวนางสวรรค์ ซึ่งอันที่จริงแล้วเธอก็คือนางสวรรค์นั่นเองนางสวรรค์ในชุดสีขาวยกปลายกระโปรงขึ้นถอนสายบัวก่อนจาง หายไป หมายความว่ากรวดล้างเสร็จสิ้นแล้วสินะ? ไม่คิดหรือว่าคำสั่งก่อนหน้านี้จะรุนแรงขนาดกลายเป็นการ กวาดล้างได้ แต่ก็ช่วยลดภาระลงไปได้เยอะ อาร์เทมิสกระซิบเรียกอัลฟอรซ์ให้ออกมาจากกลุ่มคน ไม่มีใครสนใจด้วยกำลัง ตกใจสภาพภายในปราสาท กระซิบบอกอัลฟอรซ์ว่าทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของเทพ อัลฟอรซ์ตกใจมากถามอาร์เทมิสว่าพวกเขา ต้องทำอะไรต่อไป อาร์เทมิสยกไหล่ของเขา “ทำอะไรก็เรื่องของนายแล้วไม่ใช่หรือ? ไม่เกี่ยวกับฉันแล้วนี่” อัลฟอรซ์ขม เจียนกับคำตอบแสนไร้เยื่อใย ถึงอาร์เทมิสจะพูดอย่างนั้นแต่เขาไม่มีหน้าจะเดินกลับไปหาทุกคนแล้วบอกกันไ้ตรงๆ หรือว่า เรื่องจบแล้ว เรื่องจบยังงี้ก็อธิบายไม่ได้ด้วย คงบอกไม่ได้ใช้ไหมว่าทั้งหมดนี้เทพเป็นคนทำ...นะ? ถึงบอกไปก็คงไม่เชื่ออยู่ดี เขาเลือกทางใหม่คือบอกให้ทุกคนไปตามหาเจ้าเมืองกัน เวลาแบบนี้เป็น โอกาสดีแล้ว หลายๆ คนหวาดกลัวกันว่าภายใน ปราสาทจะมีสัตว์ประหลาดอยู่ หากเดินเข้าไปแล้วเจอมันฆ่าจะทำยังไง ก็ได้พวกคนที่ชอบความน่าตื่นเต้นหรือเรื่องอะไรแบบ นี้ตะโกนเรียกกำลังใจ บอกว่าคนอื่นปอดแตก นี่เป็น โอกาสทองให้พวกเขาได้ปลดแอกจากเจ้าเมืองเลวๆ แล้วนะ คนอื่นๆ จึง เรียกความกล้าออกมาได้ตอนที่ทุกคนเดินจากไป นางสวรรค์โผล่ออกมายืนอยู่ข้างๆ อาร์เทมิส เธอที่ตัวเล็กกว่าเขาเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมองเขา “จะให้ทำลายหินที่ปิดทางให้หรือเปล่า?” เธอถามเขา อาร์เทมิสยกไหล่ “ช่วยหน่อยแล้วกัน” นางสวรรค์ จางหายไปอีกครั้งแรกๆ พวกเขาดูเดินไปเจอทางตันและหวนกลับ แต่หลังๆ ทางตันที่วุ่นนั้นเริ่มหายไป เรื่องน่าแปลกคือแม้เดิน ผ่านทางที่เคยมีทางตัน แต่ทางตันนั้นกลับหายไปราวกับมีอะไรมาทำลายมันทิ้งไปเปิดทางให้พวกเขา เป็นความคิดที่น่า

หวาดผวา กระนั้นก็ยังมีความที่ไมย่อท้อมุ่งหน้าต่อไป คนอื่นๆ ที่หวาดกลัวกันก็ไม่กล้าออกไปจากปราสาทตัวคนเดียวพวกเขา ไม่เจอเจ้าเมืองเลย แต่ก็เดาได้ว่าอาจจะปะปนอยู่ในศพที่กระจายอยู่บนพื้น ในห้องทำงานของเจ้าเมืองก็ไม่เจอ แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครคิดอยากชุดคันที่นี้อย่างจริงจัง ปราสาททั้งหลายนี้เหมือนต้องสาป อยู่ดี ๆ ผู้คนก็ตายอย่างปริศนาชาวบ้านทุกคนพากันถอนตัวออกไปและกระจายตัวกันกลับบ้าน บางคนกลัวมากบ่นว่าจะต้องกลับไปอาบน้ำเผื่อในปราสาทจะมีคำสาปอยู่และให้น้ำล้างพวกมันออกไปจากตัวของพวกเขา เซรินหวาดกลัวเช่นกันแต่ยังไม่กลับไป อาร์เทมิสว่าจะบอกเธออีกทีในความฝันว่าเกิดอะไรขึ้น เห็นเธอแล้วรู้สึกสงสารนิดหน่อย เขาให้เฮลิออสพาเธอกลับไปส่งที่โบสถ์แล้วปลอบเธอให้ไม่ต้องกลัว แต่เธอก็กลับไม่ยอมจากไปเสียที่“แล้วพวกโครนอสเองก็...” หญิงสาวจึงมาถึง โครนอสและเงยหน้าขึ้นมองอาร์เทมิส อาร์เทมิสประหลาดใจที่เธอยังจำเรื่องของ โครนอสได้ เอาละสิ เขารู้แล้วก็จริงว่าตอนนี้ โครนอสปลอดภัยแล้ว แต่จะบอกเธอยังไงดี“ฉันว่าพวกเขาคงไม่เป็นอะไรหรอก เจ้าพวกนั้นนะหนึ่งเหนียวจะตาย มาตายตอนนี้ก็ไม่สมกับเป็นคนรู้จักของฉันสิ” อาร์เทมิสทำเอวหัวเราะกลบเกลื่อน เหตุผลของฟังดูไม่ค่อยเป็นเหตุผล แม้หญิงสาวก็ยังทำใจเชื่อไม่ได้ อาร์เทมิสปลอบใจเธอว่าไม่ต้องเป็นห่วง เขาจะลองค้นหาดูรอบๆ เพื่อ โครนอสกับเฟนิลจะหนีออกไปได้ไม่ถูกจับเข้าไปในปราสาท คราวนี้หญิงสาวเชื่อคำพูดของอาร์เทมิส ยอมตามเฮลิออสกลับไปโบสถ์“จากนี้พวกนายจะทำอะไรต่อล่ะ พวกเราว่าจะกลับสวรรค์กันทันทีในวันนี้” มองตามเซรินกับเฮลิออสไปจนลับสายตา อาร์เทมิสหันกลับไปถามอัลฟอรซ์ อัลฟอรซ์ตกใจ “จะกลับเลยนั้นหรือครับ? ปราสาทเพิ่งพังเองแท้ๆ” อาร์เทมิสพยักหน้า “อ่า ไม่มีเหตุผลต้องอยู่ต่อเนิ่นา ถ้าเฮลิออสกลับมาแล้วฉันกับเฮลิออสจะกลับทันที เป็นห่วง โครนอสกับเฟนิลด้วยนี่นะ เทพคนอื่นๆ คงช่วยพวกเขากลับไปแล้ว” “นั่นหรือครับ...” อัลฟอรซ์จึงงำก้มหน้าลง มันกะทันหันไปหน่อย เขาคิดว่าหลังจากนี้คงได้มีโอกาสใช้เวลาไปกับพวกอาร์เทมิสพูดคุยกันสบายๆ หน่อย คงเป็นไปได้สินะ“ผมว่าจะลองฟื้นฟูเมืองนี้ดู ไม่มีพวกที่ปราสาทแล้วพวกกฎหมายอะไรก็คงแก้ไขได้ง่ายๆ จะฟื้นฟูศาสนาก็คงทำได้ โรงเรียนของเด็กๆ เองก็เหมือนกัน” อาร์เทมิสยิ้ม ตบป้ออัลฟอรซ์แปะๆ “งั้นพยายามเข้านะ” อวยพรเขาแล้วถามต่อว่าคืนนี้จะทำอะไรต่อ อัลฟอรซ์บอกว่าเขาไม่มีอะไรต้องทำอีก ขอขอร้องเฮลิออสกับอาร์เทมิสก็แล้วกัน อัลฟอรซ์คิดว่าคงได้พูดคุยอะไรกับอาร์เทมิสมากมาย แต่เอาเข้าจริงเขาไม่รู้จะชวนอาร์เทมิสพูดอะไรด้วย ลงท้ายก็จบลงที่ความเงิบชวนอึดอัดถ้าได้อยู่ด้วยกันนานกว่านี้คงดี เรื่องชวนคุยคงมากขึ้นตามช่วงเวลาละมั่ง ได้คุยกันเฉพาะช่วงเครียดๆ นี้ออกจะน่าเสียดายไปหน่อย พวกโครนอสกับเฟนิลเองก็เหมือนกัน ไม่มีโอกาสได้บอกเล่าพวกเขาเลย หลังจากนั้นจะได้เจอกันอีกไหมนะ? “ปกติพวกคุณได้มาที่เกาะนี้บ่อยๆ หรือเปล่า?” อัลฟอรซ์เอ่ยขึ้นจากความเงิบ อาร์เทมิสส่ายหน้า “ไม่มีเหตุผลต้องมานี้ ถ้าไม่ใช่ภารกิจของโครนอสกับเฟนิลพวกเราไม่มาหรอก อ้อ แต่ฉันไปที่เกาะอาโฟรดิเตบ่อยๆ ที่นั่นมีสาวงามสุดๆ อยู่ตั้งสองคนนะ ว่ากันว่าพวกเธอทั้งสองสวยที่สุดใน โลกนี้ด้วยนะ ถึงพวกเธอจะจีบยากไปหน่อยก็เถอะ แต่ก็เป็อาหารตาที่ดีเลยละ เหมียวๆ” อาร์เทมิสหัวเราะเสียงหึๆ มันเป็นลู่ที่อาร์เทมิสไม่เคยเผยให้อัลฟอรซ์เห็น อัลฟอรซ์ถึงกับตกใจเลยทีเดียว อาร์เทมิสเองก็มีด้านแบบนี้ อยู่เหมือนกันหรือ? ยิ่งทำให้เขาอยากรู้จักกับอาร์เทมิสมากขึ้น ไม่ใช่แค่อาร์เทมิส เขาอยากรู้จักทุกคนเลย ทั้งเฮลิออส โครนอส และเฟนิลแต่จะว่าไปแล้วเกาะอาโฟรดิเตนี้มันเกาะอะไรนะ? พออัลฟอรซ์ถามอาร์เทมิสก็เอาแต่ยิ้มไม่ยอมตอบ บอกแค่ว่ามันเป็นเกาะสวรรค์ของหนุ่มๆ ที่ใฝ่หาความรัก อัลฟอรซ์เริ่มจินตนาการ แสดงว่าเกาะนั้นจะต้องมีผู้หญิงสวยๆ เต็มไปหมดเลยสินะ? พอผู้หญิงสวยๆ ผุดขึ้นมากมายในหัวเขา ชายหนุ่มหน้าแดงแจ๋ส่ายหน้าป่านมืออย่างแรง อาร์เทมิสทั้งประหลาดใจทั้งชอบใจท่าทีของอัลฟอรซ์ ถามว่าคิดอะไรแปลกๆ อยู่หรือไง? อัลฟอรซ์รีบปฏิเสธว่าเขาไม่ได้คิด“แล้วพวกเราคงจะ...ไม่ได้เจอกันอีกแล้วสินะ?” อัลฟอรซ์พาเปลี่ยนเรื่องคุย เรื่องที่ผุดขึ้นมาเห็นจะมีเพียงเรื่องนี้ น้ำเสียงของอัลฟอรซ์เปลี่ยนไปเจือความเศร้า อาร์เทมิสสงสัยว่าทำไมอัลฟอรซ์ต้องทำหน้าแบบนั้น คิ้วขมวดกันแน่น “ถึงไม่ได้เจอกันก็ไม่ใช่ไรสักหน่อย ทำไมต้องทำหน้าเศร้าขนาดนั้นด้วย”อัลฟอรซ์พูดไม่ออก จะไม่ให้เขาเศร้าได้ยังไง ก็พวกเขาจะไม่ได้เจอกันอีกนะ อาร์เทมิสไม่คิดอะไรแบบนั้นเลยหรือ?เฮลิออสกลับมาช้ามาก อาร์เทมิสเริ่มบ่นว่าทำไมเขาถึงไม่ตามเฮลิออสไปตั้งแต่ที่แรก ราวหนึ่งชั่วโมงให้หลังเฮลิออสจึงกลับมา ทั้งสองบอกเล่าอัลฟอรซ์เรื่องผีทำมุ้งหน้าออกจากเมือง ออกมาไกลพอสมควรจนไม่น่ามีคนเห็นแล้วเฮลิออสจึงเรียกราชรถออกมาพาพวกเขาขึ้นสวรรค์ เมื่อไปถึงปราสาท ขอเข้าพบ โครนอสกับเฟนิลก็พบว่าทั้งสองสบายดีขึ้นแล้ว แม้จะยังต้องนอนเตียงอยู่ก็

เถอะ***** โครนอสสลับไปตอนไหนก็ไม่รู้ รู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงหลังใหญ่ในห้องนอนของเขabenสวรรค์ เฟนิลนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน สาวใช้เดินเข้ามาเจอ โครนอสตื่นแล้วก็รีบร้อนไปเรียกคนอื่นๆ มา ทั้งพ่อแม่ของเขา เฮคาเต มีเดีย และเทพอื่นๆ อีกมากมายออกกันเข้ามาในห้องของเขา เต็มไปหมด ถามเขาว่าเป็นอะไรหรือเปล่าด้วยสีหน้าเป็นห่วง หลายคนมีน้ำตาคลออยู่ในแว้า บางคนใจแข็งไม่ร้องไห้ก็งออดสะอื้นเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้พวกเขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้โครนอสฟัง หลังเฮคาเตส่ง โครนอสกลับมา ฝ่ายแพทย์และฝ่ายปฐยาทำงานกันอย่างหนักวินิจฉัยพิษที่โครนอสกับเฟนิลได้รับ จากนั้นจึงเอาผลวินิจฉัยได้ไปปฐยามารักษาพวกเขา เหล่าเทพไกรธแค้นมนุษย์และพากันต่อว่าพวกเขาที่คิดค้นยาอันตรายขึ้นมา บอกว่าจากนี้ต่อไปต้องระวังยาแบบนั้นให้มาก ไม่นั่นใจว่านอกจากบนเกาะนั้นแล้วจะมียาแบบเดียวกันอยู่อีกหรือเปล่า โครนอสพยักหน้าตามเรื่องไปมีนตึงเกินจะออกความเห็นพ่อแม่โครนอสแสดงความยินดีอีกครั้งที่โครนอสรู้สึกตัว จากนั้นเฟนิลก็รู้สึกตัว เขาตกใจพอเห็นเทพจำนวนมากห้อมล้อม ยิ่งตกใจเมื่อพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงเดียวกันกับ โครนอส เขาตกใจจนไม่ทันได้คิดอะไรแล้ว เอาแต่ตะโกนคำว่า “ขอโทษครับ ขอโทษครับ” ซ้ำไปซ้ำมา บอกว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะขึ้นมานอนบนเตียงเดียวกับเฟนิลเลย ทุกคนเข้าใจเขาและไม่ได้ว่าอะไร อันที่จริงเฟนิลไม่จำเป็นต้องขอโทษเลย แต่ทุกคนพูดเหตุผลนั้นไม่ได้ พวกเขาเพียงยิ้มเศร้าๆ แล้วเดินออกจากห้องไป

เหลือเพียง โครนอส เฟนริล เซอุส เฮร่า และเฮคาเต้กับมีเดียภายในห้อง“ไม่ต้องขอโทษขนาดนั้นหรอกน่าเฟนริล ทุกคนออกไปแล้วนะ” เฮคาเต้บไล่เฟนริลแก๊งแถวเขา เฟนริลสะดุ้งค่อยๆ เหลือบสายตาดูขึ้นมอง ทุกคนพร้อมใจกันส่งยิ้มให้เขา นั้นสร้างความประหลาดใจให้เฟนริลสุดๆ จากเรื่องเล่าที่ได้ยินมา เทพน่าจะโกรธเกลียดเทพตกสวรรค์อย่างเขา แต่ทำไมพวกเขาถึงยิ้มให้เซอุสกับเฮร่าหาเก้าอี้มานั่ง ชวน โครนอสกับเฟนริลพูดคุยเล่นพร้อมรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ เฟนริลไม่กล้ามองหน้าพวกเขา ยิ่งรู้ว่าทั้งสองคือมหาเทพเซอุสกับเฮร่าก็ยิ่งไม่กล้าสบตาเข้าไปใหญ่ ไปๆ มาๆ บรรยากาศภายในห้องก็หนักขึ้น เซอุสจึงนำในลำคอหลบสายตาออกไป “ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีงานนิดหน่อย เฮร่าเองก็เหมือนกันหรือเปล่า?” เขาหันไปหาผู้เป็นภรรยา เฮร่าพยักหน้ารับ ทั้งสองลุกขึ้นจากที่นั่ง โบกมือบอกลาโครนอสกับเฟนริลด้วยรอยยิ้มที่สดใสสุดๆ เป็นครั้งสุดท้ายแล้วออกไปจากห้อง บรรยากาศหนักอึ้งเริ่มคลายตัวลง ที่นี้อาจเหลือเฮคาเต้กับมีเดียอยู่ แต่เฟนริลค่อนข้างสนิทกับพวกเขา“วันหลังถ้าองค์มหาเทพเซอุสกับเฮร่าชวนคุยพูดคุยกับเขาตอบไปหน่อยเถอะ พวกเขาเสียใจเหมือนกันนะ” มีเดียเอ่ยเตือนเฟนริล เฟนริลสะดุ้งพร้อมก้มหน้าดูหน้าบึ้ง “จะให้ผมพูดคุยกับเขาได้ยังไง ก็ผมเป็นแค่เทพตกสวรรค์ ส่วนพวกเขาเป็นถึงมหาเทพ”คำตอบของเฟนริลทำให้ทุกคนพูดไม่ออก ทั้งห้องจมลงสู่ความเงียบชั่วขณะ เฮคาเต้เป็นคนเรียกคืนบรรยากาศรื่นเริง โดยพาเปลี่ยนเรื่องพูดคุย เธอหาเรื่องสนุกสนานมาจนเฟนริลกลับมามียิ้มได้อีกครั้ง โครนอสเองก็เซ่กันอาร์เทมิสและเฮลิออสตามเข้ามา มีเดียกับเฮคาเต้ต่อว่าว่าพวกเขาช้า อาร์เทมิสหัวเราะแกล้งเย้ยบอกว่าต้องตามจัดการอะไรด้วยนิดหน่อยถามทั้งสองว่า โครนอสกับเฟนริลไม่เป็นอะไรใช่ไหม? หันมาเห็นทั้งสองที่พูดถึงพอดิเขาเอ๋ยตกหายแล้วถามว่าเป็นอะไรหรือเปล่า โครนอสบอกว่ายังเหนื่อยๆ อยู่นิดหน่อยแต่ไม่เจ็บอะไรแล้ว นอนพักเดี๋ยวก็หาย อาร์เทมิสยินดีที่ได้ยินเช่นนั้นอาร์เทมิสเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นให้โครนอสฟัง เรื่องที่คนอื่นๆ ไม่ได้เล่าให้ฟังอย่างเช่นเรื่องในเมืองทะเลทรายนั้นจากสายตาสองอาร์เทมิส โครนอสเสียใจที่ต้องให้คนอื่นช่วยเหลือ สุดท้ายแล้วเขาก็ทำภารกิจไม่สำเร็จ แต่ไม่มีใครโทษโครนอสเลย สองสาวจะหันไปโทษสองหนุ่มด้วยซ้ำว่าเป็นความผิดของเขาทำให้ภารกิจของโครนอสยากขึ้น ที่โครนอสกับเฟนริลถูกจับไปก่อนจะได้บุกเข้าปราสาทอีกก็เพราะทั้งสองนั้นแหละ อาร์เทมิสหน้าแหย่แต่ก็เถียงไม่ออก บอกว่าวันหลังเขาจะดูแลแกะของเขาให้ดีมากขึ้น ไม่ทำลืมไว้ที่ไหนจนต้องรบกวน โครนอส

สอิก***** ตอนหน้าติดตามได้ในหน้ารีไรท์นะคะ ลิงค์
ตามนี้ละ

Last Update : 24 July 56 Pic : 19 April 57

Edit : 26 Nov 59

Edit : 22 Dec 59

Chapter 00 - 01 : 24 Dec 59

Chapter 02 : 25 Dec 59

Chapter 03 : 27 Dec 59

Chapter 04 : 29 Dec 59

Chapter 05 : 30 Dec 59

Chapter 06 : 02 Jan 60

Chapter 07 : 03 Jan 60

Chapter 08 : 26 Jan 60

Chapter 09 : 27 Jan 60

Chapter 10 : 28 Jan 60

Chapter 11-13 : 31 Jan 60